C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert-Kolo_casu_9-Srdce_zimy_1.PDB

PDB Name: Jordan_Robert-Kolo_casu_9-Srdce
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.3.2005
Modification Date: 27.3.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KOLO ČASU

KNIHA DEVATÁ

SRCE ZIMY

Svazek 1

Robert Jordan

Zámky, zadržující noc, zeslábnou a v srdci zimy se srdce zimy zrodí, uprostřed kvílení a skřípění zubů, protože srdce zimy pojede na vraném koni a jeho jméno bude Smrt.

Z Karaethonského cyklu
Dračí proroctví

PROLOG

Sníh

Tři lucerny vrhaly mihotavé světlo, ale na osvětlení přísně bílých stěn a stropu malé místnosti to stačilo. Seaine upírala oči na těžké dřevěné dveře. Věděla, že je to nelogické. Hloupé pro přísedící za bílé. Vlna saidaru, již protlačila kolem kliky, jí občas přinesla slabou ozvěnu vzdálených kroků z bludiště chodeb za nimi, šepot, jenž se vytratil vzápětí poté, co ho zaslechla. Byla to prostá věc, již hodně dávno se naučila od přítelkyně, když byly obě ještě novicky, ale dostalo by se jí varování dávno předtím, než by se někdo přiblížil. A sem dolů, do druhého sklepem, stejně skoro nikdo nechodil.
Její tkanivo zachytilo vzdálené švitoření krys. Světlo! Jak je to dlouho, co byly v Tar Valonu naposledy krysy - v samotné Věži? Jsou snad některé z nich špehy Temného? Neklidně si navlhčila rty. Tady byla logika k ničemu. Pravda. Byť nelogická. Bylo jí do smíchu. S námahou potlačila počátky hysterie. Mysli na něco jiného než na krysy. Na něco jiného než... V místnosti za ní se ozvalo tlumené zakvílení a přešlo až do fňukání. Snažila se to nevnímat. Soustřeď se!
Vlastně ji sem s ostatními přivedlo to, že se hlavy adžah zřejmě scházely někde v tajnosti. Ona sama viděla Ferane Neheran, jak si špitá ve výklenku knihovny s Jesse Bilal, která stála hodně vysoko mezi hnědými, byť ne na samotném vrcholu. Se Suanou Dragand ze žlutého adžah si byla jistější. Alespoň si to myslela. Ale proč se Ferane schází se Suanou v odlehlé části věžových pozemků a přitom na sobě obě mají prosté pláště? Přísedící za různé adžah spolu stále otevřeně mluvily, i když chladně. A její společnice viděly stejné věci. Pochopitelně by nesdělily jména ze svých vlastních adžah, avšak dvě se zmínily o Ferane. Hádanka. Věž byla v dnešní době kypící bažinou, každé adžah šlo po krku ostatním, ale jejich hlavy se slézaly v koutech. Nikdo mimo adžah nevěděl s jistotou, kdo které vede, ale hlavy se navzájem očividně znaly. Co mohou mít za lubem? Co? Byla to smůla, že se nemohla Ferane prostě zeptat, ale i kdyby Ferane otázky nevadily, ona se stejně neodvažovala zeptat. Ne teď.
Jak byla soustředěná, nedokázala tu otázku vyhnat z hlavy. Věděla, že civí na dveře a láme si hlavu s hádankami, jež nedokáže rozlousknout, jen proto, aby se pořád neohlížela přes rameno. Směrem ke zdroji toho tlumeného fňukání a potlačovaného sténání.
Jako by ji pomyšlení na zvuk popohnalo, pomalu se otočila ke svým společnicím, a při tom pohybu začala dýchat roztřeseně. V Tar Valonu hustě sněžilo, ale v místnůstce hluboko pod ním bylo nesnesitelné horko. Donutila se vidět!
Se šátkem s hnědými třásněmi přes lokty tam Saerin stála rozkročená a hladila jílec zakřivené altarské dýky, kterou měla strčenou za pasem. Olivová pleť jí potemněla hněvem natolik, že byla jasně vidět jizva na bradě. Pevara vypadala klidnější, tedy na první pohled, avšak jednu ruku měla pevně zaťatou do rudě vyšívané suknice a druhou držela hladký bílý váleček hole přísah, jako půl lokte dlouhý klacek, který byla připravená použít. Mohla k tomu být připravená. Tlustá Pevara byla mnohem tvrdší, než vypadala, a dost odhodlaná, aby Saerin znejistěla.
Na druhé straně Křesla lítosti držela maličká Yukiri ruce těsně sepjaté na prsou a dlouhé, stříbřitě šedé třásně na šátku se pohupovaly, jak se třásla. Olizovala si rty a vrhala ustarané pohledy na ženu stojící vedle ní. Doesine, připomínající spíš hezkého mládence než žlutou sestru jisté pověsti, se na to, co dělaly, tvářila dokonale bezvýrazně. To ona manipulovala s tkanivy, jež se táhla ke Křeslu. Hleděla na ter'angrial a soustředila se tak důkladně, až se jí na bledém čele perlil pot. Všechny tu byly přísedící, včetně vysoké ženy svíjející se v křesle.
Talene byla zmáčená potem, zlaté vlasy přilepené k hlavě a lněnou spodničku celou mokrou. Zbytek jejích šatů ležel na hromádce v koutě. Víčka se jí chvěla a neustále tlumeně kvílela, hekala a prosila. Seaine se z toho dělalo špatně, ale nedokázala od ní odtrhnout oči. Talene byla kamarádka. Bývala kamarádka.
Přes své jméno ter'angrial nevypadal jako křeslo, byl to jenom kvádr šedého mramoru. Nikdo nevěděl, z čeho je doopravdy, ale materiál byl všude, kromě šikmého vršku, tvrdší než ocel. Sošná zelená se do něj trochu zabořila a Křeslo se k ní přimklo a nepustilo, jakkoliv se svíjela. Doesinina tkaniva vplula do

jediné mezery na celém křesle, hranatého otvoru o velikosti dlaně na boku, s maličkými zářezy nepravidelně rozmístěnými kolem něj. Sem dolů přiváděli zločince chycené v Tar Valonu, aby si vyzkoušeli Křeslo lítosti a také pečlivě zvolené následky svých zločinů. Po propuštění všichni z ostrova uprchli. Seaine napadlo, jestli se Křeslo ke stejnému účelu používalo i ve věku pověstí.
"Co... vidí?" Mimoděk šeptala. Talene nejen viděla, jí to všechno připadalo skutečné. Díky Světlu neměla žádného strážce, což bylo u zelené téměř neslýchané. Tvrdila, že přísedící žádného nepotřebuje. Teď vycházely najevo jiné důvody.
"Zatraceně, bičují ji zatracení trolloci," zavrčela Doesine. Do hlasu se jí vloudil rodný cairhienský přízvuk, něco, co se jí stávalo, jen když byla pod tlakem. "Až skončí... Vidí kotel s vodou nad ohněm a myrddraala, jak ji pozoruje. Musí vědět, že to bude buď jedno, nebo druhé. Ať shořím, jestli se nezlomí tentokrát..." Doesine si podrážděně otřela pot z čela a roztřeseně se nadechla. "Přestaň do mě strkat. Už je to dlouho, co jsem dělala něco takového."
"Potřetí," zamumlala Yukiri. "I toho největšího tvrďáka zlomí jeho vlastní vina, když nic jiného, nejpozději napodruhé! Co když je nevinná? Světlo, tohle je jako krást ovce, když se ovčák dívá!" Ačkoliv se třásla, dařilo se jí působit vznešeně, ale vždycky mluvila jako venkovanka, jíž byla před příchodem do Věže.
Zlobně se na ostatní zamračila. "Zákon zakazuje používat Křeslo na zasvěcené. Zbaví nás hodnosti přísedící! A jako by vyhození ze sněmovny nestačilo, nejspíš nás pošlou do vyhnanství. A předtím nás ztlučou koštětem, jen aby nám trochu osolily čaj. Ať shořím, jestli se mýlíme, mohly by nás všechny utišit!"
Seaine se otřásla. Tomu poslednímu uniknou, pokud se jejich podezření prokáže. Ne, ne podezření. Jistota. Musejí mít pravdu! Ale i kdyby ano, v tom ostatním měla Yukiri pravdu. Věžový zákon málokdy povoloval výjimky z důvodů nutnosti nebo nějakého vyššího dobra. Ale jestli mají pravdu, cena za to stála. Prosím, Světlo dej, ať mají pravdu!
"Jsi snad slepá a hluchá?" štěkla Pevara a zamávala holí Yukiri pod nosem. "Odmítla zopakovat přísahu proti lhaní a musí v tom být víc než jen ta hloupá pýcha zelených, po tom všem, co jsme už vykonaly. Když jsem ji odstínila, pokusila se mě bodnouti Tobě to snad připadá jako něco, co udělá nevinná? Ano? Přese všechno, co ví, jsme s ní jenom chtěly mluvit, až bychom ochraptěly! Proč by měla čekat víc?"
"Děkuji oběma," přisadila si Saerin suše, "že říkáte, co je nasnadě. Už je příliš pozdě se vrátit, Yukiri, takže klidně můžeme pokračovat. Být tebou, Pevaro, nekřičela bych na jednu ze čtyř žen v celé Věži, o které vím, že jí můžu důvěřovat."
Yukiri zrudla a popotáhla se za šátek a Pevara se tvářila poněkud zaraženě. Ale jen trochu. Možná byly všechny přísedící, ale Saerin se rozhodně ujala velení. Seaine si nebyla jistá, co si o tom myslí. Před pár hodinami byly s Pevarou dvě staré kamarádky na nebezpečné výpravě, byly si rovny, rozhodovaly se společně. Teď měly spojenkyně. Ale nebyly ve sněmovně a nemohly tady uplatnit práva přísedících. Věžová hierarchie se uplatňovala ve všem, všechny ty příliš jemné i méně jemné rozdíly, jako kdo kde stojí a kdo se má ke komu chovat uctivě. Popravdě byla Saerin novickou mladší i přijatou dvakrát déle než ostatní, ale byla čtyřicet let přísedící, déle než kterákoliv jiná, a to se počítalo. Seaine bude mít štěstí, když se jí Saerin zeptá na její názor, natož aby ji požádala o radu, než o něčem rozhodne. Docela hloupé, ale bylo to jako trn v patě.
"Trolloci ji táhnou ke kotli," ozvala se náhle Doesine skřípavým hlasem. Talene přes zaťaté zuby uniklo pronikavé zakvílení. Třásla se jako sulc. "Já - nevím, jestli se dokážu... jestli se zatraceně dokážu přimět..."
"Probuď ji," rozkázala Saerin, aniž by se alespoň pohledem přesvědčila, co si o tom myslí ostatní. "Přestaň trucovat, Yukiri, a připrav se."
Šedá po ní vrhla pyšný, rozzuřený pohled, jenže když Doesine propustila svá tkaniva a Talene otevřela modré oči, Yukiri obklopila záře saidaru a ona ženu na křesle bez jediného slova odstínila. Saerin velela a všechny to věděly, tím to končilo. Byl to velmi ostrý trn.
Štít zřejmě nebyl nutný. Talenina tvář byla maskou hrůzy a ona se celá třásla a funěla, jako by tryskem uběhla deset mil. Stále byla ponořená do měkkého povrchu, ale bez Doesinina usměrňování už se kolem ní Křeslo neuzavíralo. Vyvalenýma očima zírala na strop, pak je zavřela, ale hned je zase otevřela.

Nechtěla zkoumat své vzpomínky.
Pevara se dvěma kroky ocitla u křesla a vrazila jí hůl přísah do ruky. "Zruš všechny přísahy, které tě poutají, a znovu slož tři přísahy, Talene," nakázala jí drsně. Talene před holí ucukla, jako by to byl jedovatý had, a pak uhnula na druhou stranu, když se nad ní Saerin sklonila.
"Příště, Talene, příště skončíš v kotli. Nebo s něžnou pozorností myrddraala." Saerin se tvářila přísně, hlas však měla ještě tvrdší. "Žádné probuzení včas. A jestli to nebude stačit, tak bude příště a ještě jednou, tolikrát, kolikrát to bude nutné, i kdybychom tu musely zůstat až do léta." Doesine otevřela ústa na protest, ale pak jen udělala obličej. Jedině ona z nich věděla, jak s Křeslem zacházet, ale v této skupince stála stejně nízko jako Seaine.
Talene dál zírala na Saerin, do očí jí vhrkly slzy. Rozplakala se, třásla se a bezmocně vzlykala. Poslepu natáhla ruku a Pevara jí do ní strčila hůl. Pevara uchopila pravý zdroj a usměrnila do hole pramínek ducha. Talene sevřela hůl, až jí zbělely klouby, ale jen tam dál ležela a vzlykala.
Saerin se narovnala. "Obávám se, že je čas ji znovu uspat, Doesine."
Talene se rozbrečela ještě víc, ale dostala ze sebe: "Ruším - všechny - přísahy - které mě vážou." S posledním slovem začala hlasitě výt.
Seaine vyskočila a ztěžka polkla. Znala bolest, jakou způsobovalo zrušení jediné přísahy, a uvažovala, jak hrozné musí být odstranění několika naráz, a teď to viděla na vlastní oči. Talene ječela, až nemohla popadnout dech, a nadechla se, jenom aby mohla znovu zaječet, až Seaine čekala, že se sem seběhnou lidé z celé Věže. Vysoká zelená se zkroutila a máchala rukama i nohama. Náhle se prohnula, až se šedého kvádru dotýkala pouze hlavou a patami, všechny svaly zaťaté, a divoce se zmítala.
Záchvat pominul stejně náhle, jako přišel, a Talene se zhroutila na hromádku a plakala jako bezmocné dítě. Hůl přísah jí vypadla z bezvládné ruky. Yukiri zamumlala cosi, co znělo jako upřímná modlitba. Doesine pořád dokola šeptala: "Světlo!"
Pevara zvedla hůl a opět ji Talene vtiskla do dlaně. V tomhle neměla Seainina kamarádka slitování. "Teď slož tři přísahy," plivla. Chvíli se zdálo, že Talene odmítne, ale pak pomalu odříkala přísahy, které z nich dělaly Aes Sedai a držely je pohromadě. Že neřekne nepravdivé slovo. Že nikdy nevytvoří zbraň, kterou by jeden člověk mohl zabít druhého. Že nikdy nepoužije jedinou sílu jako zbraň, pokud nebude chránit život svůj, svého strážce či jiné sestry. A nakonec se zase rozbrečela. Asi na ni tlačily tři přísahy. Čerstvé byly docela nepříjemné. Asi to bylo tím.
Pak jí Pevara sdělila další přísahu, kterou od ní žádaly. Talene sebou trhla, ale pak ta slova odříkala, nic jiného jí ostatně nezbývalo. "Přísahám, že vás pět ve všem na slovo poslechnu." Jinak jen tupě zírala před sebe a po tvářích se jí řinuly slzy.
"Odpověz mi pravdivě," začala Saerin. "Jsi černá adžah?"
"Jsem." Znělo to, jako by Talene zrezivěla.
To prosté slovo Seaine zamrazilo způsobem, jaký vůbec nečekala. Vždyť se nakonec na lov černých adžah vydala a věřila v ně, na rozdíl od mnoha jiných sester. Vložila ruce na jinou sestru, na přísedící, pomohla Talene spoutat v opuštěné sklepní chodbě prameny vzduchu, porušila desítku věžových zákonů, spáchala těžké zločiny, jen aby uslyšela odpověď, o níž si byla celkem jistá, ještě než výslech vůbec začal. Teď ji uslyšela. Černé adžah skutečně existovalo. Hleděla na černou sestru, na temnou družku, jež nosila šátek. Ukázalo se, že věřit bylo jenom slabým odvarem toho, když tu teď stála před důkazem. Zatínala zuby, aby jí necvakaly, až jí málem popraskaly. Snažila se vzpamatovat, rozumně uvažovat. Ale noční můry byly tu a chodily po Věži.
Někdo ztěžka vydechl a Seaine si uvědomila, že není jediná, komu se náhle svět obrátil vzhůru nohama. Yukiri se otřepala a pak upřela oči na Talene, jako by na ní ten štít hodlala držet v případě nutnosti i silou vůle. Doesine si nejistě olizovala rty a uhlazovala temně zlaté sukníce. Pouze Pevara a Saerin vypadaly klidné.
"Aha," řekla Saerin tiše. "Chabě" možná byl lepší výraz. "Takže černá adžah." Zhluboka se nadechla a promluvila rázně. "To už nebude zapotřebí, Yukiri. Talene, nepokusíš se uniknout ani jinak vzdorovat. Zdroje se bez dovolení jedné z nás ani nedotkneš. I když jakmile tě předáme, někdo to dovede dál. Yukiri?" Štít na Talene se rozplynul, ale Yukiri dál zářila, jako by nevěřila, že hůl bude mít na černou sestru žádaný účinek.

Pevara se zamračila. "Než ji předáme Elaidě, Saerin, chci zjistit, co nejvíc půjde. Jména, místa, všechno. Všechno, co ví!" Pevařinu rodinu povraždili temní druzi a Seaine si byla jistá, že by její kamarádka klidně šla do vyhnanství, připravená chytit jednu každou černou sestru osobně.
Talene, stále schoulená na křesle, se hořce zasmála. "Jestliže to uděláte, jsme všechny mrtvé. Mrtvé! Elaida je černá adžah!"
"To není možné!" vybuchla Seaine. "Elaida mi ten rozkaz dala osobně."
"Musí být," šeptla Doesine. "Talene přísahala. Právě ji jmenovala!" Yukiri důrazně přikyvovala.
"Použijte rozum," zavrčela Pevara a znechuceně potřásla hlavou. "Víte stejně dobře jako já, že když věříte lži, můžete ji říkat jako pravdu."
"A to je pravda," pronesla Saerin rázně. "Jaký důkaz máš, Talene? Viděla jsi Elaidu na vašich... schůzkách?" Popadla nůž, až jí zbělely klouby. Saerin musela o šátek bojovat tvrději než ostatní, o právo zůstat vůbec ve Věži. Pro ni byla Věž víc než jen domov, byla důležitější než její život. Pokud Talene dá špatnou odpověď, Elaida se možná ani nedožije soudu.
"Oni nemají schůzky," zamumlala mrzutě Talene. "Kromě Svrchované rady. Ale musí být. Znají každou zprávu, kterou dostane, dokonce i ty tajné, každé slovo, které uslyší. Znají každé její rozhodnutí dřív, než ho vyhlásí. O celé dny dřív, někdy i měsíce. Jak by to bylo možné, kdyby jim to neříkala?" S námahou se posadila a postupně se na ně na všechny podívala, snažila se o upřený pohled, ale vypadalo to jen, jako kdyby nervózně těkala pohledem. "Musíme utéct, musíme si najít skrýš. Pomůžu vám - povím vám všechno, co vím! - ale jestli neutečeme, ony nás zabijí."
Zvláštní, pomyslela si Seaine, jak rychle Talene udělala ze svých bývalých kamarádek "je" a snažila se spojit s nimi. Ne. Vyhýbala se skutečnému problému a to bylo hloupé. Opravdu ji Elaida poslala vykutat černé adžah? Ani jednou se o něm nezmínila jménem. Mohla mít na mysli něco jiného? Elaida vždycky skočila po krku každému, kdo se o černém adžah jen zmínil. Skoro každá sestra by udělala totéž, ale...
"Elaida dokázala, že je hloupá," prohlásila Saerin, "a já nejednou litovala, že jsem se za ni postavila, ale neuvěřím, že je černá, ne bez nějakého důkazu." Pevara, se stisknutými rty, jen kývla. Jako červená bude chtít mnohem víc.
"To je možné, Saerin," řekla Yukiri, "ale nemůžeme tady Talene držet moc dlouho, než se zelené začnou vyptávat, kam se poděla. Nemluvě o... o černých. Měly bychom se rychle rozhodnout, co uděláme, jinak budeme ještě kopat studnu, až začne pršet." Talene se na Saerin chabě usmála, asi to mělo být vděčné gesto. Ale před zamračenou hnědou přísedící se její úsměv rychle vytratil.
"Neodvážíme se Elaidě cokoliv říct, dokud nedokážeme černé ochromit jediným úderem," prohlásila Saerin nakonec. "Nehádej se, Pevaro. Je to rozumné." Pevara jen rozhodila rukama a nasadila umíněný výraz, ale pusu zavřela. "Jestli má Talene pravdu," pokračovala Saerin, "tak černé o Seaine buď vědí, nebo se to brzy dozvědí, takže musíme pokud možno zajistit její bezpečí. To nebude snadné, když je nás jenom pět. A nemůžeme věřit žádné, dokud si jí nebudeme jisté! Aspoň máme Talene a kdo ví, co z ní ještě vytáhneme?" Talene se pokusila vypadat nadšeně, že z ní budou něco tahat, ale nikdo jí nevěnoval pozornost. Seaine vyschlo v krku.
"Možná nebudeme úplně samy," ozvala se váhavě Pevara. "Seaine, pověz jim o tom svém plánu se Zerah a jejími kamarádkami."
"Plánu?" opáčila Saerin. "Kdo je Zerah? Seaine? Seaine!"
Seaine sebou trhla. "Cože? Aha. S Pevarou jsme odhalily malé hnízdo vzbouřenkyň tady ve Věži," začala udýchaně. "Poslaly sem deset sester, aby šířily nesváry." Saerin zajistí, aby byla v bezpečí, že ano? Ani se nezeptala. Sama byla přísedící. Jaké právo měla Saerin, nebo kdokoliv...? "S Pevarou jsme jim zatly tipec. Už jsme jednu z nich, Zerah Dacan, donutily složit stejnou přísahu navíc jako Talene a nařídily jsme ji, aby mi odpoledne do mých komnat přivedla Bernaile Gelbarn tak, aby nevzbudila podezření." Světlo, každá sestra mimo tuto místnost mohla být černá. Každá. "Potom využijeme ty dvě, aby přivedly další, až je všechny donutíme složit přísahu poslušnosti. Samozřejmě jim položíme stejnou otázku, jakou jsme položily Zerah a Talene." Černé adžah už mohly mít její jméno, mohly vědět, že byla poslána, aby je vyčenichala. Jak jí Saerin zajistí bezpečí? "Ty, které odpovědí špatně, můžeme dál vyslýchat, a ty, které odpovědí správně, můžeme donutit, aby aspoň trochu napravily svou zradu tím, že pod naším vedením půjdou po černém adžah." Světlo, jak?

Když skončila, ostatní to chvíli probíraly, což mohlo znamenat jenom to, že Saerin nevěděla, co má dělat. Yukiri trvala na tom, že mají Zerah a její spoluspiklenkyně okamžitě vydat zákonu - pokud by se to dalo provést bez odhalení toho, co se stalo s Talene. Pevara obhajovala jejich využití, i když ne moc nadšeně. Sváry, které šířily, se soustředily kolem hnusných povídaček o červeném adžah a falešných Dracích. Doesine asi navrhovala, aby postupně unesly všechny sestry ve Věži a donutily je složit přidanou přísahu, ale ostatní tři jí nevěnovaly větší pozornost.

Seaine se hovoru neúčastnila. Na jejich tíseň reagovala jediným možným způsobem. Odpotácela se do rohu a hlasitě zvracela.

* * *

Elain dalo spoustu práce, aby neskřípala zuby. Venku na Caemlyn útočila další vánice a v poledne byla taková tma, že musely být zapálené zcela všechny lampy zasazené do deštění v obývacím pokoji. Prudký nárazový vítr otřásal skly ve vysokých obloukových oknech a občas se za nimi zablýsklo a dutě zahřmělo. Sněhová vánice s blesky, nejhorší druh zimních bouří, nejzuřivější. V místnosti sice nebyla zima, ale... Elain roztáhla prsty před poleny praskajícími ve velkém mramorovém krbu a stále cítila, jak přes vrstvy koberců na podlaze i jejími sametovými střevíčky proniká chlad. Široký límec a manžety z černé lišky na rudobílých šatech byly hezké, ale ona si nebyla jistá, zda hřejí víc než perly na rukávech. Odmítat, aby se jí chladˇ dotýkal, ještě neznamenalo, že si ho neuvědomovala.

Kde je Nyneiva? A Vandene? Byla vzteklá stejně jako počasí za okny. Už tady měly být! Světlo! Já bych se nejraději obešla beze spánku a ony si dávají načas! Ne, to nebylo spravedlivé. Formální nárok na Lví trůn vznesla teprve před několika dny a od té doby pro ni bylo všechno ostatní druhořadé. Nyneiva a Vandene měly jiné priority, jiné povinnosti. Nyneiva byla s Reanne a zbytkem šicího kroužku zabraná až po uši do plánů, jak pozvednout ducha členkám rodinky na Seanchany ovládaném území, než je odhalí a nasadí jim obojky. Rodinka se uměla držet při zemi, jenže Seanchané je nenechají běžet jako divoženky, jako to dělaly Aes Sedai. Vandene byla údajně otřesena vraždou své sestry, skoro nejedla a nedokázala dát kloudnou radu. Údajně se v časných hodinách zarmouceně toulala chodbami, ale tajně hledala temnou družku, jež byla mezi nimi. Před třemi dny se Elain už jen z toho pomyšlení roztřásla, ale teď to byla jen další hrozba z mnoha. Byla bližší než ostatní, pravda, ale stejně jednou z mnoha.

Plnily velice důležité úkoly, které Egwain schválila, ale Elain by byla stejně ráda, kdyby si pospíšily, jakkoli to od ní bylo sobecké. Vandene měla hojnou zásobu dobrých rad, výhodu dlouholetých zkušeností a studia, a Nyneiva za sebou měla několik roků jednání s vesnickou radou a ženským kroužkem doma v Emondově Roli, díky čemuž měla dobré oko na praktickou politiku, ačkoliv to důrazně popírala. Ať shořím, mám stovku problémů, některé přímo tady v paláci, a potřebuji je! Bude-li po jejím, Nyneiva z al'Mearů bude aessedaiovskou rádkyní příští královny Andoru. Potřebovala veškerou pomoc, již najde - pomocníky, kterým mohla důvěřovat!

Vyhladila tvář a otočila se od ohně. Před krbem bylo do půlkruhu rozestaveno třináct prostě vyřezávaných vysokých křesel. Paradoxně čestné místo, kam usedala královna, pokud přijímala návštěvu zde, bylo nejdál od ohně. Když se otočila zády ke krbu, oheň ji hřál do zad a bylo jí zima na přední část těla. Venku sněžilo, duněl hrom a blýskalo se. A totéž se dělo v její hlavě. Jen klid. Vladař musí být klidný jako Aes Sedai.

"Musí to být žoldnéři," prohlásila, ale nepodařilo se jí úplně dostat z hlasu lítost. Do měsíce určitě začnou přicházet ozbrojenci z jejích panství - jakmile zjistí, že je naživu - ale mohlo by trvat do jara, než dorazí větší počet, a muži, jež verbovala Birgitte, budou potřebovat nejméně půl roku, než budou připravení jet na koni a zároveň se ohánět mečem. "A hledači rohu, pokud někdo z nich podepíše a složí přísahu."

Jedněch i druhých v Caemlynu počasí uvěznilo pěknou řádku. Až příliš, tvrdila většina lidí. Tam chlastají, rvou se a obtěžují ženy, které po jejich pozornosti nijak netouží. Alespoň je nějak zaměstná, potíže zarazí, místo aby je začala. Přála si, aby o tom nemusela sama sebe tolik přesvědčovat. "Jsou drazí, ale v truhlicích je dost." Alespoň prozatím. Raději by jí měly brzy začít přicházet důchody z panství.

Div divoucí, dvě ženy, stojící před ní, reagovaly téměř stejně.

Dyelin podrážděně zabručela. Na vysokém límci tmavě zelených šatů měla jediný šperk, velkou kulatou brož s taravinskou sovou a dubem. Ukázka pýchy na svůj rod, možná příliš velké pýchy. Hlava rodu Taravinů byla velmi pyšná žena. Zlaté vlasy měla prošedivělé a v koutcích očí jemné vrásky, ale jinak

působila dojmem síly a pohled měla pronikavý. A mozek jako břitva. Nebo možná meč. Mluvila prostě a přinejmenším na první pohled působila jako žena, jež své názory nijak neskrývá.
"Žoldnéři znají svoji práci," řekla odmítavě, "ale těžko se ovládají, Elain. Když potřebuješ lehkou ruku, oni na to nejspíš vezmou kladivo, a když potřebuješ kladivo, oni budou nejspíš někde loupit. Jsou věrní jen zlatu a jen tak dlouho, dokud zlato vydrží. Pokud tě dřív nezradí za víc zlata. Jsem si jistá, že tady urozená paní Birgitte se mnou bude souhlasit."
Birgitte, s rukama zkříženýma na prsou, rozkročená, se zaškaredila jako vždycky, když někdo použil její nový titul. Elain jí darovala panství, jakmile dorazili do Caemlynu, kde to bylo možné zapsat. V soukromí Birgitte kvůli tomu a kvůli té druhé změně ve svém životě neustále bručela. Blankytně modré kalhoty měla stejného střihu jako ty, které nosívala vždycky, pytlovité a nabírané u kotníků, ale na krátkém červeném kabátku měla vysoký bílý límec a široké bílé manžety měla lemované zlatem. Byla z ní teď urozená paní Birgitte Trahelion a hlavní kapitán královniny gardy, a mohla nadávat a kňučet, co se jí zlíbí, pokud to bude v soukromí.
"To souhlasím," zavrčela neochotně a otevřeně se na Dyelin zamračila. Pouto strážce k Elain přeneslo to, co cítila již celé dopoledne. Pocit frustrace, podráždění, odhodlání. Avšak něco z toho mohl být odraz jejích vlastních pocitů. Od spojení se jedna druhé podobaly až překvapivě, a nejen pocitově. Vždyť i klít začala do týdne stejně barvitě jako druhá žena!
Birgittina neochota přijmout druhý nejlepší návrh byla očividně stejně velká jako neochota souhlasit. "Hledači nejsou zatraceně o nic lepší, Elain," mumlala. "Složí přísahu, protože hledají dobrodružství a místo v dějinách, pokud ho najdou. Ne aby se někde usadili a pomáhali dodržovat zákony. Polovina jsou nafoukaná prasata, co se na každýho koukají pěkně svrchu, a zbytek přímo vyhledává nebezpečí. A stačí šeptnutí o Valerském rohu a budeš mít štěstí, když přes noc zmizí jen dva ze tří, proklatě."
Dyelin se nepatrně pousmála, jako by získala bod. Olej a voda se ve srovnání s těmito dvěma snášely. Obě docela dobře vycházely se všemi ostatními, ale z nějakého důvodu se byly schopné hádat i kvůli barvě uhlí. Byly schopné a klidně by to udělaly. "Kromě toho jsou jak hledači, tak žoldnéři skoro všichni cizinci. To se nebude líbit ani urozeným, ani neurozeným. Vůbec ne. To poslední, co bys chtěla, je začít povstání." Zablýsklo se a její slova podtrhlo zvlášť silné zahřmění. Za tisíc let bylo otevřenou vzpourou svrženo sedm andorských královen a dvě, které to přežily, si nejspíš přály, aby ne.
Elain potlačila povzdech. Na jednom intarzovaném stolku u stěny stál těžký podnos ze stříbrného filigránu s poháry a vysokým džbánem se svařeným vínem. Teď už bylo nejspíš jen vlažné. Elain krátce usměrnila pramínek ohně a ze džbánu začala stoupat pára. Ohřívání způsobilo, že koření trochu zhořklo, avšak teplo vycházející ze stříbrného poháru v dlaních za to stálo. Odolala pokušení ohřát s jedinou silou i vzduch v místnosti a pravý zdroj propustila. Jakmile by propustila tkanivo, teplo by stejně nevydrželo. Překonala neochotu propustit saidar - no, do jisté míry - ale v poslední době pokaždé toužila natáhnout víc jediné síly. Tomuto nebezpečnému přání musela čelit každá sestra. Kývla a návštěvnice si také nalily.
"Znáte situaci," sdělila jim. "Jenom hlupák by si mohl myslet, že není vážná, a vy hloupé nejste." Gardisté tvořili slupku, hrstka přijatelných mužů a dvě hrstky siláků a drsňáků, kteří by se víc hodili k vyhazování opilců z krčem, nebo by někdo odtamtud vyhodil je. A když odešli Saldejci a Aielové, zločin bujel jako plevel na jaře. Myslela si, že sníh ho trochu utlumí, ale každý den přinášel další loupeže, žhářství a horší věci. Každý den se situace zhoršovala. "Tímhle tempem dojde za pár týdnů k vážným pouličním bouřím. Možná dřív. Jestli nedokážu udržet pořádek ani v samotném Caemlynu, lidé se obrátí proti mně." Jestli neudrží pořádek v hlavním městě, mohla by rovnou ohlásit světu, že není schopná vládnout. "Nelíbí se mi to, ale udělat se to musí, takže se to udělá." Obě ženy otevřely ústa, připravené se dál dohadovat, ale ona jim nedala příležitost. Promluvila přísně. "Udělá se to."
Birgitte zavrtěla hlavou, až se jí dlouhý zlatý cop zhoupl, ale poutem se nesl naprosto neochotný souhlas. Na vztah mezi Aes Sedai a strážcem měla rozhodně velmi zvláštní názor, ale už dokázala poznat, kdy na sebe Elain nedá tlačit. Jistým způsobem to dokázala. Bylo tu to panství a titul. A velení gardě. A pár dalších maličkostí.
Dyelin nepatrně sklonila hlavu a snad ohnula i kolena. Mohlo to být pukrle, jenže tvář měla jako z kamene. Bylo dobré nezapomínat, že mnoho z těch, kteří na Lvím trůně nechtěli vidět Elain z rodu Trakandů, na něm chtěli vidět Dyelin z rodu Taravinů. Ta žena jí rozhodně pomáhala, ale ještě bylo brzy,

a Elain občas slyšela v hlavě otravný hlásek. Co když Dyelin prostě jen čeká, až to zvrtá, aby mohla vystoupit a "zachránit" Andor? Někdo dostatečně chytrý a prohnaný by se mohl o něco takového pokusit a dokonce by mohl uspět.
Elain si přetřela spánek, ale předstírala, že si jen urovnává vlasy. Tolik podezírání, tak málo důvěry. Od doby, co opustila Tar Valon, nakazila Andor hra rodů. Byla vděčná za měsíce strávené mezi Aes Sedai, kdy se učila víc než jenom zvládat jedinou sílu. Daes dae'mar byla pro většinu sester jako dýchání. A rovněž byla vděčná Tomovi za jeho poučky. Bez obojího by po návratu nejspíš tak dlouho nepřežila. Světlo dej, aby byl Tom v pořádku, aby s Matem a ostatními unikli Seanchanům a byli na cestě do Caemlynu. Každý den od chvíle, kdy opustili Ebú Dar, se modlila za jejich bezpečí, ale krátká modlitba byla vše, co pro ně mohla udělat.
Usadila se do křesla uprostřed oblouku - do královnina křesla - a snažila se vypadat jako královna. Seděla s rovnými zády a volnou ruku měla zlehka položenou na lenochu. Vypadat jako královna nestačí, vtloukala jí máti dost často do hlavy, ale bystrá hlava, dokonalé pochopení událostí a udatné srdce jsou k ničemu, když v tobě lidé neuvidí královnu. Birgitte ji pozorovala téměř podezíravě. Občas bylo pouto rozhodně protivné! Dyelin zvedla pohár k ústům.
Elain se zhluboka nadechla. Probírala tuto otázku ze všech stran a na žádné jiné řešení nepřišla. "Birgitte, chci, aby se na jaře garda vyrovnala vojsku, jaké by do pole mohlo vyslat deset rodů." Toho nebylo možné dosáhnout, ale bude-li se snažit, udrží žoldnéře, kteří už podepsali, a přitáhne další, každého muže, jenž měl aspoň nějaký zájem. Světlo, to je ale hnusná kaše!
Dyelin se začala dusit a oči jí lezly z důlků. Z úst jí vystříklo červené víno. Stále prskajíc vytáhla z rukávu šátek a otírala si bradu.
Od Birgitte se poutem přenesla vlna zděšení. "Ach, Světlo mě spal, Elain, to nemůžeš myslet vážně...! Já jsem lučištník, ne generál! To jsem vždycky byla, copak to nechápeš? Dělala jsem prostě to, co jsem musela, k čemu mě donutily okolnosti! A stejně už nejsem ona. Jsem jenom já a...!" Odmlčela se, když si uvědomila, že možná řekla příliš. Nikoliv poprvé. Když se na ni Dyelin zvědavě zadívala, zrudla jako rak.
Vypustily povídačku, že Birgitte je z Kandoru, kde venkovanky nosily zhruba stejné oblečení, ale Dyelin očividně usoudila, že je to lež. A pokaždé, když Birgitte něco uklouzlo, bylo to blíž k odhalení jejího tajemství. Elain po ní bleskla pohledem, jímž slibovala pozdější vážný pohovor.
Myslela si, že Birgitte už víc zrudnout nemůže. Všechny ostatní pocity v poutu přehlušilo zahanbení, bylo tak silné, až Elain ucítila, jak i jí rudnou tváře. Rychle nasadila přísný výraz a doufala, že ruměnec bude přičítán něčemu jinému než nesmírné touze kroutit se v křesle Birgittiným ponížením. Ten zrcadlový efekt dokázal být víc než jen protivný!
Dyelin se Birgitte věnovala jen chvíli. Nacpala šátek zpátky do rukávu, odložila pohár a dala si ruce v bok. Tvář měla jako bouřkový mrak. "Gardisté byli odjakživa jádrem andorského vojska, Elain, jenže tohle... Světlo se smiluj, tohle je šílenství! Mohla bys proti sobě obrátit každého od Erinin po pohoří Oparů!"
Elain se soustředila na klid. Jestliže se mýlí, z Andoru se stane druhý Cairhien, další krví nasáklá země zmítaná chaosem. A ona samozřejmě zemře, což nebyla dost vysoká cena. Nemohla se o to nepokusit a v každém případě to bude pro Andor znamenat stejný výsledek, jako kdyby to nedokázala. Klidná, ovládaná, ocelově klidná. Královna nesměla dát najevo strach, i když se bála. Zvlášť když se bála. Máti vždycky říkala, že svá rozhodnutí má vysvětlovat co nejméně. Čím častěji bude vysvětlovat, tím víc vysvětlování bude potřeba, až nebude mít čas na nic jiného. Gareth Bryne říkal, aby to vysvětlila, pokud může. Říkal, že její lidé si povedou lépe, když budou vědět co a také proč. Dneska se bude řídit radou Garetha Brynea. Ti, kteří šli za ním, zvítězili v mnoha bitvách.
"Mám tři oficiální vyzývatelky." A možná jednu neoficiální. Přiměla se podívat Dyelin do očí. Ne rozzlobeně, prostě se jen podívala. Nebo to možná Dyelin pochopila tak, že se hněvá, jak zatínala zuby a byla celá rudá ve tváři. No budiž. "Sama o sobě není Arymilla důležitá, ale Nasin k ní přidal rod Caerenů, a ať už je nebo není šílený, jeho podpora znamená, že ji nelze jenom tak pominout. Naean a Elenia jsou ve vězení, jenomže jejich ozbrojenci ne. Naeanini lidé se možná budou dohadovat, dokud nenajdou vůdce, ale Jarid je hlavou rodu Sarandů a bude ochotný riskovat, aby svou ctižádostivou manželku

podpořil. Rody Barynů a Ansharů koketují s oběma. To nejlepší, v co můžu doufat, je, že jeden půjde se Sarandy a druhý s Arawny. Devatenáct andorských rodů je dost silných, aby menší rody šly tam, kam je povedou. Šest jich stojí proti mně, já mám dva." Šest zatím, a Světlo dej, že má alespoň ty dva! O třech velkých rodech, které se málem otevřeně postavily za Dyelin, se raději ani nezmiňovala. Alespoň je teď Egwain drží v Murandy.

Ukázala na křeslo vedle sebe a Dyelin se posadila a pečlivě si upravila suknice. Bouřková mračna se jí z tváře vytratila. Zadívala se na Elain a neprozradila, co se jí honí hlavou. "Já to všechno vím stejně dobře jako ty, Elain, ale Luan a Ellorien se postaví za tebe, a jsem si jistá, že Abelle taky." A pečlivě také mluvila, ale při řeči se dostávala do varu. "Pak to ostatní rody pochopí. Dokud je nevyděsíš. Světlo, Elain, tohle není boj o nástupnictví. Jedna z Trakandů nastupuje po jiné. Nestřídají se rody. A dokonce i boj o nástupnictví málokdy skončí otevřeným bojem! Udělej z gardy vojsko a riskuješ všechno."

Elain zvrátila hlavu dozadu, avšak v jejím smíchu nebylo veselí. Akorát ladil s hromobitím. "Všechno jsem riskovala v den, kdy jsem se vrátila domů, Dyelin. Říkáš, že Norwelyn a Traemane přijdou? A Pendar? Dobře, tak to budu mít pět proti šesti. Nemyslím, že to ostatní rody ‚pochopí', jak jsi to nazvala. Jestliže se některý z nich pohne, než bude nad slunce jasnější, že Růžová koruna patří mně, tak to bude proti mně, ne aby se ke mně připojil." S trochou štěstí se jim nebude chtít spojovat s Gaebrilovými kamarády, ale ona se nerada spoléhala na štěstí. Nebyla Mat Cauthon. Světlo, většina lidí si byla jistá, že Rand zabil její matku, a pár uvěřilo, že "urozený pán Gaebril" byl jedním ze Zaprodanců. Škody, které Rahvin v Andoru napáchal, možná bude napravovat až do své smrti, i kdyby se jí podařilo žít tak dlouho jako ženám z rodinky! Některé rody ji nebudou podporovat prostě kvůli ukrutnostem, které Gaebril spáchal Morgasiným jménem, a jiné proto, že Rand vyhlásil, že jí hodlá trůn "dát". Milovala Randa z celé duše, ale Světlo ho spal, že něco takového vyslovil nahlas! Třebaže právě to k ní přivedlo Dyelin. I poslední chalupník v Andoru by popadl kosu, aby z Lvího trůnu stáhl něčí loutku!

"Pokud to půjde, tak se chci vyhnout tomu, že Andořan bude zabíjet Andořana, Dyelin, ale boj o nástupnictví nebo ne, Jarid je připravený k boji, i když je Elenia zavřená. Naean je připravená k boji." Nejlepší bude co nejdřív obě převézt do Caemlynu. Existovalo až příliš velké nebezpečí, že z Aringillu posílají zprávy a rozkazy. "Arymilla je připravená a s sebou má Nasinovy muže. Pro ně to je boj o nástupnictví, a jediný způsob, jak je zarazit, je být tak silná, že se neopováží bojovat. Jestli Birgitte dokáže z gardy do jara udělat vojsko, dobře, neboť jestli do té doby nebudu mít vojsko, tak ho budu potřebovat. A jestli to nestačí, tak si vzpomeň na Seanchany. Ti se nespokojí s Tanchikem a Ebú Darem. Oni chtějí vše. A já jim Andor nevydám, Dyelin, stejně jako ho nepřenechám Arymille." Zahřmělo.

Dyelin se pootočila, aby viděla na Birgitte, a olízla si rty. Mimoděk se zatahala za sukni. Vylekalo ji jen máloco, ale řeči o Seanchanech rozhodně ano. Ale jakoby pro sebe zamumlala jen: "Doufala jsem, že otevřené občanské válce se vyhneme." A to nemuselo znamenat nic, nebo strašně moc! Trocha vyptávání by možná mohla odhalit, co z toho.

"Gawyn," ozvala se náhle Birgitte a rozjasnila se jí tvář i pocity, jež plynuly poutem k Elain. Silná úleva. "Až přijde, ujme se velení. Bude tvým prvním knížetem mečů."

"Mateřský mlíko v hrnku!" štěkla Elain a na zdůraznění ozářil okna blesk. Proč musela ta ženská změnit téma právě teď? Dyelin sebou trhla a Elain znovu zrudla. Podle toho, jak na ni starší žena civěla s otevřenou pusou, tak věděla naprosto přesně, jak hrubá ta nadávka byla. To ji kupodivu uvedlo do rozpaků. Nemělo by být důležité, že Dyelin bývala přítelkyní její máti. Bezmyšlenkovitě se zhluboka napila vína - a málem se udávila, jak bylo hořké. Rychle potlačila představu, jak jí Lini vyhrožuje, že jí umyje pusu, a připomněla si, že je dospělá žena s nárokem na trůn. Pochybovala, že by se máti cítila hloupě tak často jako ona.

"Ano, to udělá, Birgitte," pokračovala klidněji. "Až přijde." Na cestě do Tar Valonu byli tři kurýři. I kdyby se žádnému z nich nepodařilo dostat přes Elaidu, Gawyn nakonec zjistí, že vznesla svůj nárok, a přijde. Zoufale ho potřebovala. Nedělala si iluze o tom, že by uměla velet, a Birgitte se tolik bála, že nedokáže dostát pověstem o sobě, až se zřejmě bála vůbec se o to pokusit. Čelit vojsku, to ano, ale velet mu, ani za nic!

Birgitte moc dobře věděla, jaký zmatek má Elain v hlavě. V této chvíli měla strnulý výraz, ale z pouta bylo cítit, že se zlobí sama na sebe a taky se stydí, přičemž hněv neustále sílil. Elain podrážděně otevřela

pusu, aby Dyelin pobídla k dalšímu rozhovoru o občanské válce, než se začne taky vztekat.
Než ale mohla něco říci, vysoké červené dveře se otevřely. Naděje, že to bude Nyneiva nebo Vandene, okamžitě zmizela, neboť vstoupily ženy Mořského národa, i přes panující nečas bosé.
Před nimi se nesl lehký oblak pižmové voňavky a ony samy tvořily průvod brokátových spodků a hedvábných blůz jasných barev, dýk vykládaných drahokamy a zlatých a slonovinových náhrdelníků. A ještě spousty dalších šperků. Renaile din Calon dlouhé černé vlasy s bílými prameny na spáncích téměř zakrývaly deset malých, tlustých zlatých náušnic, ale z očí jí čišela nadutost stejně nepřehlédnutelná jako zlatý řetízek zatížený medailonky, jenž se jí táhl od kroužku v nose ke kroužku v uchu. Tvářila se odhodlaně, třebaže se při chůzi půvabně pohupovala, a byla zřejmě připravená projít zdí. Zaida din Parede, tmavší než uhlí a skoro o dlaň nižší než její společnice, měla na řetízku o polovinu víc zlatých medailonků a působila spíš velitelským než nadutým dojmem, byla si prostě jistá, že ji všichni poslechnou. Kštici hustých černých kudrn měla prošedivělou, ale byla neobyčejně krásná, jedna z těch žen, které krásní s věkem.
Dyelin sebou při pohledu na ně trhla a zvedla ruku k nosu dřív, než se stačila zarazit. To byla u lidí na Atha'an Miere nezvyklých běžná reakce. Elain se zaškaredila, ale ne kvůli kroužkům v nose. Dokonce zauvažovala nad další nadávkou, něčím ještě... ostřejším. S výjimkou Zaprodanců by si nedokázala vzpomenout na dva lidi, které by v této chvíli chtěla vidět méně. Reene měla zařídit, aby se tohle nestalo!
"Odpusťte," pravila vstávajíc, „jenže teď mám plno práce. Státní záležitosti, chápete, jinak bych vás přivítala, jak vaše postavení vyžaduje." Mořský národ si velmi potrpěl na obřadnost a zdvořilost, přinejmenším podle svých pravidel. Nejspíš se obě přes první panskou dostaly prostě tak, že jí neřekly, že chtějí vidět Elain, ale snadno by se mohly urazit, kdyby je přijala vsedě, dokud nebude koruna její. A, Světlo obě spal, nemohla si dovolit je urazit. Vedle ní se objevila Birgitte a obřadně se jim uklonila. Ze strážcovského pouta se nesla ostražitost. V přítomnosti Mořského národa byla vždycky opatrná. V jejich přítomnosti jí občas taky něco uklouzlo. "Uvidíme se později," dokončila Elain a dodala: "Bude-li to vůle Světla." Taky hodně dali na obřadné fráze a tahle jim ukazovala zdvořilost a cestu ven.
Renaile se zastavila až přímo před Elain, stála příliš blízko. Potetovanou rukou jí ukázala, že se smí posadit. Že smí! "Vyhýbala ses mi." Na ženu měla hluboký hlas, a studený jako sníh padající venku.
"Pamatuj, že jsem hledačkou větru Nesty din Reas Dva měsíce, paní lodí Atha'an Miere. Stále musíš splnit zbytek dohody, kterou jsi uzavřela pro svou Bílou věž." Mořský národ věděl o rozkolu ve Věži - touto dobou to už věděl každý - jenže Elain si nechtěla přidělávat starosti tím, že by otevřeně vyhlásila, na čí straně stojí. Zatím. Renaile dokončila velitelským tónem. „Budeš se mnou jednat a hned!" Tolik k obřadnosti a zdvořilosti.
"Myslím, že se vyhýbala mně, ne tobě, hledačko větru." Proti ní mluvila Zaida, jako by to byl obyčejný rozhovor. Místo aby se někam honila, nedbale se procházela po místnosti, zastavila se a sáhla na vysokou vázu z tenkého zeleného porcelánu a pak se zvedla na špičky, aby se mohla podívat do čtyřokulárového krasohledu na vysokém stojanu. Když se podívala na Elain a Renaile, v černých očích se jí pobaveně zablýsklo. "Koneckonců byla dohoda uzavřena s Nestou din Reas, mluvící za lodě."
Navíc k paní vln klanu Catelar byla Zaida vyslankyní paní lodí. U Randa, ne v Andoru, ale její oprávnění jí dávalo moc hovořit i za Nestu samotnou, a ta se tím musela řídit. Zaida cinkla jedním zlatem obloženým válcem o druhý a znovu se zadívala do krasohledu. "Slíbilas Atha'an Miere dvacet učitelek, Elain. Zatím jsi dodala jen jednu."
Vstoupily tak náhle a tak dramaticky, že Elain překvapilo, když viděla, jak Merilille za nimi zavírá dveře. Šedá sestra byla ještě menší než Zaida, v elegantních šatech tmavošedého sukna s lemy ze stříbřité kožešiny, se živůtkem pošitým malými měsíčními kameny, ale necelé dva týdny výuky hledaček větru způsobily změny. Většina z nich byly velmi silné ženy žíznící po vědomostech a byly připravené vymačkat Merilille jako vinný hrozen v lisu do poslední kapičky. Kdysi ji Elain považovala za příliš ovládanou ženu, již nemůže nic rozházet, ale teď byla Merilille stále vykulená, pusu pootevřenou, jako by byla napůl bez sebe a čekala, že se to ještě zhorší. Se sepjatýma rukama čekala u dveří a očividně se jí ulevilo, že právě není ve středu pozornosti.
Dyelin si hlasitě odkašlala, vstala a zamračila se na Zaidu a Renaile. "Dávejte si pozor na jazyk," zavrčela. "Jste v Andoru, ne na jedné z vašich lodí, a Elain z rodu Trakandů bude královnou Andoru! Vaše

dohoda bude v pravý čas splněna. Prozatím máme na práci důležitější věci."
"Pod Světlem, nic není důležitější," vyjela Renaile a otočila se k Dyelin. "Ty říkáš, že dohoda bude splněna? Tak tedy za ni ručíš. Věz, že na ráhnoví bude dost místa, abys mohla viset za kotníky, jestli -"
Zaida luskla prsty. Víc nic, ale Renaile se zachvěla. Popadla zlatou krabičku s voňavkou, již měla zavěšenou na jednom z náhrdelníků, přitiskla si ji k nosu a zhluboka se nadechla. Možná byla hledačka větru paní lodí, žena s velikými pravomocemi, mezi Atha'an Miere velmi mocná, ale pro Zaidu byla... jen hledačkou větru. Což jí rozhodně šlo silně na nervy. Elain si byla jistá, že musí existovat způsob, jak toho využít, aby si je udržela od těla, ale zatím ho neobjevila. Ach ano, ať k dobrému či zlému, daes dae'mar teď měla až v kostech.
Elain proplula kolem mlčky zuřící Renaile, jako by obcházela sloup, kus místnosti, ale nemířila k Zaidě. Pokud tady měl někdo právo být nonšalantní, tak to byla ona. Nemohla si dovolit poskytnout Zaidě sebemenší výhodu, jinak by ji hledačka větru oholila a vlasy dala parukářce. U krbu opět natáhla ruce k ohni.
"Nesta din Reas věřila, že dohodu splníme, jinak by s ní nikdy nesouhlasila," pronesla klidně. "Získaly jste Větrnou mísu, jenže sehnat devatenáct dalších sester chce čas. Vím, že si děláte starosti kvůli lodím, co byly v Ebú Daru, když tam dorazili Seanchané. Ať Renaile udělá průchod do Tearu. Tam jsou stovky atha'anmierských plavidel." To stálo v každém hlášení. "Můžete zjistit, co vědí oni, a připojit se ke svým lidem. Oni vás budou potřebovat proti Seanehanům." A ona se jich zbaví. "Ostatní sestry vám pošleme, jakmile se to podaří zařídit." Merilille se ode dveří nehnula, získala však nazelenalý odstín pleti, jak se vyděsila při představě, že u Mořského národa zůstane sama.
Zaida se přestala dívat do krasohledu a úkosem se zahleděla na Elain. Plné rty se jí zkřivily v úsměvu. "Já musím zůstat zde, dokud si nepromluvím s Randem al'Thorem. Pokud někdy přijde." Úsměv na chvíli zmizel, ale vzápětí byl zpátky. Rand to s ní bude mít těžké. "A prozatím si tady podržím Renaile i její společnice. Hrstka hledaček větru neznamená proti Seanehanům žádný rozdíl a tady se, Světlo dej, můžou naučit něčemu užitečnému." Renaile zafrkala dost hlasitě, aby ji bylo slyšet. Zaida se zamračila a začala si pohrávat s okulárem, jenž byl v úrovni jejího temene. "Tady ve tvém paláci je pět Aes Sedai včetně tebe," pokračovala zamyšleně. "Třeba by nás mohla učit některá z vás." Jako by ji to právě napadlo. Pokud tomu tak bylo, tak by Elain uzvedla obě ženy jednou rukou!
"Ach, ano, to by bylo skvělé," vybreptla Merilille a popošla blíž. Pak se podívala na Renaile a couvla, celá rudá ve tváři. Znovu sepjala ruce a obalila se pokorou jako druhou kůží. Birgitte užasle vrtěla hlavou a Dyelin zírala, jako by ještě nikdy žádnou Aes Sedai neviděla.
"Něco snad půjde zařídit, zlíbí-li se Světlu," pravila Elain opatrně. Netřít si spánky jí dalo hodně práce. Přála si, aby mohla bolest hlavy svést na neustálé hromobití. Nyneiva by při tom návrhu vyletěla a Vandene by nejspíš každý takový rozkaz ignorovala. Ale s Careane a Sareithou by to třeba šlo. "Ale nejvýš pár hodin denně, rozumíte? Když budou mít čas." Pohledu na Merilille se vyhnula. I Careane a Sareitha by se mohly vzepřít, když je bude chtít hodit do lisu na víno.
Zaida se dotkla prsty rtů. "Je tedy dohodnuto, pod Světlem."
Elain zamrkala. To znělo hrozivě. V očích paní vln očividně právě učinila další dohodu. Vhledem k omezeným zkušenostem při jednání s Atha'an Miere měla nejspíš štěstí, že odsud odejde aspoň s košilí. No, tentokrát to bude jiné. Například co z toho budou mít sestry? Dohoda bude mít dvě strany. Zaida se usmála, jako by věděla, na co Elain myslí, a pobavilo ji to. Dveře se otevřely znovu, což byla skoro úleva, protože měla důvod otočit se od obou černých žen.
Do místnosti vklouzla Reene Harforová, uctivá, ale ne podlézavá, a předvedla umírněné pukrle, vhodné pro hlavu mocného rodu. Ale každá hlava rodu, která za něco stála, věděla, že k první panské se má chovat uctivě. Šedé vlasy měla stažené do drdolu, který jí na hlavě seděl jako koruna, přes rudobílé šaty měla šarlatový tabard a stříbrná lví hlava jí spočívala přímo na pozoruhodném poprsí. Reene nemohla rozhodovat o tom, kdo usedne na trůn, ale v den, kdy Elain dorazila, začala nosit oficiální šat, jako by tu již královna sídlila. Kulatý obličej jí při pohledu na Atha'an Miere, které ji obešly, ztvrdl, ale víc si jich nevšímala. Prozatím. Zjistí, jaké to je, vzbudit nepřátelství první panské.
"Konečně dorazil Mazrim Taim, má paní." Reene se podařilo, že to znělo skoro jako "má královno". "Mám mu říct, ať počká?"

No konečně! Pomyslela si Elain. Zavolala jsem si ho už předevčírem. "Ano, paní Harforová. Dej mu víno. Třetí nejlepší, myslím. Sděl mu, že ho přijmu, hned jak -"
Taim vstoupil do komnaty, jako by mu palác patřil. Nepotřeboval, aby ho někdo ohlašoval, rukávy černého kabátce mu obtáčeli modrozlatí draci, sahající od loktů k manžetám, v nápodobě draků, jež měl Rand na pažích. I když vytušila, že tahle připomínka by jej nepotěšila. Byl vysoký skoro jako Rand, s orlím nosem a tmavýma očima ptakopravce. Byl to tělesně silný muž, který se pohyboval s nebezpečným půvabem, podobně jako strážci, ale jako by ho následovaly stíny, jako by polovina lamp v místnosti zhasla. Nebyly to skutečné stíny, ale náznak hrozícího násilí, jež bylo téměř hmatatelné a vysávalo světlo.

Za ním pak přicházeli další dva muži v černém, holohlavý chlapík s dlouhým šedivým plnovousem a chlípnýma modrýma očima a mladší muž, štíhlý jako had, s tmavými vlasy a nadutostí, kterou mladší muži často předváděli, dokud se nepoučili. Oba měli na vysokých límcích stříbrný meč i rudě smaltovaného draka. Ani jeden však neměl u pasu meč. Nepotřebovali je. Náhle vypadala místnost menší, jaksi přeplněná.
Elain instinktivně uchopila saidar a natáhla se k propojení. Merilille hladce vklouzla do kruhu a kupodivu i Renaile. Rychlý pohled na hledačku větru stačil, aby přestala být překvapená. Renaile svírala dýku, zastrčenou za šerpou, tak pevně, až Elain přes propojení cítila, jak ji bolí ruka. Byla v Caemlynu dost dlouho, aby věděla, co jsou asha'mani zač.
Muži pochopitelně věděli, že někdo uchopil saidar, i když neviděli záři, která trojici žen obklopila. Holohlavec ztuhl, štíhlý mladík zaťal pěsti. Tvářili se rozzlobeně. Určitě popadli saidín. Elain už litovala, že se poddala svému instinktu, jenže nehodlala pravý zdroj propustit, ne teď. Z Taima vyzařovalo nebezpečí způsobem, jakým z ohně vyzařovalo teplo. Zhluboka natáhla přes propojení až k bodu, kdy pocit života byl ostrý, varovně bodavý. Přesto to bylo... nádherné. Když v sobě měla tolik jediné síly, mohla by zbořit celý palác, ale napadlo ji, zda by to stačilo na Taima a druhé dva muže. Tuze si přála, aby měla jeden ze tří angrialů, které našly v Ebú Daru a nyní byly bezpečně zamčené se zbytkem věcí ze skladiště, dokud nebude mít čas je znovu prostudovat.
Taim opovržlivě potřásl hlavou a po rtech mu přelétl docela slabý úsměv. "Použijte oči." Mluvil tiše, ale tvrdě a pohrdavě. "Jsou tu dvě Aes Sedai. Snad se nebojíte dvou Aes Sedai? Kromě toho určitě nechcete vyděsit budoucí královnu Andoru." Jeho společníci se viditelně uvolnili a pak se pokusili o stejně bezmyšlenkovitě dominantní postoj, jaký zaujal Taim.
Reene nevěděla nic o saidaru či saidínu. Jakmile vstoupili, zamračeně se k nim otočila. Asha'man neasha'man, očekávala, že se lidé budou chovat, jak se sluší a patří. Něco si pro sebe zamumlala. Ale ne dost tiše. Slova "vlezlý krysy" byla slyšet zřetelně.
První komorná zrudla, když si uvědomila, že ji slyšeli všichni v místnosti, a Elain tak měla možnost vidět Reene Harforovou v rozpacích. Což znamenalo, že se narovnala a s půvabem a důstojností, jaké by jí mohl závidět každý vládce, pronesla: "Odpusť, urozená paní Elain, ale řekli mi, že skladiště zamořily krysy. V této roční době je velmi neobvyklé, aby jich bylo tolik. Omluvíš-li mě, musím poslat pro krysaře a otrávené návnady."
"Zůstaň," řekla jí Elain chladně. Klidně. "S žouželí to můžeš vyřídit, až přijde čas." Dvě Aes Sedai. Neuvědomil si, že Renaile umí usměrňovat, a zdůraznil dvě. Znamenaly by tři ženy nějakou výhodu? Nebo by jich bylo potřeba víc? Asha'mani očividně znali nějaké výhody většího počtu žen, pokud jich bylo v kruhu méně než třináct. Tak oni si k ní klidně vrazí bez dovolení, co? "Můžeš těmto dobrým mužům ukázat cestu ven, až s nimi skončím." Taimovi společníci se zamračili, že je nazývá "dobrými muži", ale on sám jen předvedl další z těch svých skoroúsměvů. Byl dost bystrý, aby poznal, že žouželí měla na mysli jej. Světlo! Rand ho možná kdysi potřeboval, ale proč si ho drží teď a dává mu takovou moc? No, tady jeho moc nic neznamená.
Beze spěchu opět usedla do křesla a chvíli si urovnávala suknice. Muži museli předstoupit před ni jako prosebníci nebo mluvit za ní, protože ona se odmítala otočit. Napadlo ji, že kontrolu nad malým kruhem předá jiné. Asha'mani se určitě soustředili na ni. Renaile však byla stále popelavá a svářel se v ní hněv a strach. Jakmile by ovládání kruhu přešlo na ni, mohla by udeřit. Merilille se bála, jen stěží se ovládala, a k tomu byl přimíšen velmi silný pocit... nedůtklivosti, odpovídající vykuleným očím a pootevřeným ústům.

Jen Světlo vědělo, co by s kruhem mohla provést ona.
Dyelin se postavila vedle Elainina křesla, jako by ji chtěla před asha'many chránit. Ať už si hlava rodu Taravinů myslela cokoliv, tvářila se přísně a rozhodně ne ustrašeně. Ostatní ženy nemarnily čas a připravily se. Zaida stála nehybně vedle krasohledu a dělala, co mohla, aby vypadala malá a neškodná, ale ruce měla za zády a dýka za šerpou zmizela. Birgitte stála vedle krbu, levou ruku opřenou o sloupek, zdánlivě klidná, ale pochva na nůž u pasu byla prázdná a podle toho, jak držela pravou ruku u boku, byla připravená k hodu spodem. Z pouta se neslo... soustředění. Nasazený šíp, s opeřením u tváře, připravený vyletět.
Elain se nenamáhala podívat za Dyelin na trojici mužů. "Nejdřív jsi příliš pomalý, když tě zavolám, pane Taime, a pak příliš zbrklý." Světlo, drží saidín? Existovaly způsoby, jak zabránit muži usměrňovat a přitom ho neodstínit, ale bylo to složité a riskantní a ona znala jen teorii.
Postavil se před ni, ale nevypadal jako prosebník. Mazrim Taim věděl, kdo je, a znal svou cenu, i když ji očividně nasadil hodně vysoko. Blesky za okny na něj vrhaly divné světlo. Mnoho lidí by před ním cítilo bázeň i bez toho jeho fajnového kabátku či nechvalně proslulého jména. Ona ne. Nebude se ho bát!
Taim si zamyšleně pohladil bradu. "Slyšel jsem, že jsi po celém Caemlynu nechala sundat Dračí praporce, paní Elain." V jeho hlubokém hlase se ozývalo pobavení, byť se mu neobjevilo v očích! Dyelin nad urážkou Elain zuřivě zasyčela, ale on si jí nevšímal. "Saldejci odešli do tábora Dračí legie, jak jsem slyšel, a poslední Aielové budou rovněž brzy v táborech za městem. Co řekne, až to zjistí?" Nebylo pochyb, koho tím míní. "A to ti poslal dar. Z jihu. Později ti ho nechám doručit."
"Spojím Andor s Drakem Znovuzrozeným ve vhodný čas," sdělila mu chladně, "ale Andor není dobytá provincie, ani jeho, ani ničí jiná." Ruce nechala ležet na opěrkách křesla. Světlo, přemluvit Aiely a Saldejce, aby odešli, byl zatím její největší úspěch, a i s tím nárůstem zločinnosti to bylo nutné! "V každém případě, pane Taime, není na tobě, abys mě zpovídal. Pokud má Rand námitky, vyřídím to s ním!" Taim zvedl obočí a zase tak divně nazdvihl koutky úst.
Ať shořím, pomyslela si vzdorně, neměla jsem použít Randovo jméno! Ten muž očividně věděl, co přesně udělá s hněvem zatraceného Draka Znovuzrozeného! A nejhorší bylo, že pokud dokáže Randa dostat do postele, udělá to. Ne kvůli tomuhle, ne aby s ním něco vyřizovala, ale proto, že chtěla. Jaký dárek jí to asi poslal?
Hněvem jí ztvrdl hlas. Hněval ji Taimův tón a to, že Rand je tak dlouho pryč. A hněvala se i na sebe, že se červená a myslí na dárky. Dárky! "Ohradil jsi čtyři míle Andoru." Světlo, to bylo o polovinu víc, než mělo Vnitřní Město! Kolik těch chlapíků tam asi je? Z toho pomyšlení jí naskočila husí kůže. "Kdo ti to dovolil, pane Taime? A neříkej mi, že Drak Znovuzrozený. On neměl právo v Andoru rozhodovat o ničem." Dyelin se ošila. Neměl právo, ale dost síly, aby to prosadil. Elain upírala pozornost na Taima. "Odmítl jsi na svůj... pozemek... vpustit královninu gardu." Ne že by se o to gardisté pokoušeli, než se vrátila domů. "Andorský zákon platí v celém Andoru, pane Taime. Spravedlnost bude stejná pro pána i kmána - nebo asha'mana. Nebudu tvrdit, že se tam můžu dostat silou." Znovu se téměř usmál. "Nebudu se ponižovat. Ale pokud tam královnina garda nebude vpuštěna, slibuji ti, že tvými branami neprojde jediná brambora. Vím, že můžete cestovat. Ať tedy tví asha'mani tráví čas cestováním a nakupováním jídla." Ten skoroúsměv zmizel ve slabé grimase. Přešlápl.
Ale podráždění vydrželo jenom chvíli. "Jídlo neznamená velký problém," pronesl uhlazeně a rozhodil rukama. "Jak říkáš, mí muži dokážou cestovat. Kamkoliv jim zavelím. Pochybuji, že mi dokážeš zabránit, abych si to, co chci, koupil třebas deset mil od Caemlynu, ale stejně by mi nevadilo, ani kdybys mohla. Přesto jsem ochoten povolit návštěvy, kdykoliv požádáš. Ale budou mít po celou dobu doprovod. Výcvik v Černé věži je tvrdý, muži umírají skoro denně. Nechci žádné nehody."
Bylo protivné, jak přesně věděl, kam až za Caemlyn sahá její moc. Myslel své poznámky o cestování, kamkoliv zavelí, a "nehodách" jako hrozbu? Určitě ne. A popadl ji vztek, když jí došlo, že si je jistá tím, že ji nenapadne, kvůli Randovi. Nebude se schovávat za Randa al'Thora. Návštěvy s doprovodem? Když požádá! Měla by ho na místě spálit na popel!
Náhle si uvědomila, co přichází poutem od Birgitte. Hněv, odraz jejího, se spojoval s Birgittiným, odrážejícím se od Birgitte k ní a zase zpátky k Birgitte, krmil se a rostl. Birgitte se chvěla ruka s nožem touhou hodit. A ona? Byla vzteky bez sebe! Ještě vlásek a propustila by saidar. Nebo by jím udeřila.

S námahou potlačila vztek, ale jenom tak tak. Polkla a snažila se udržet vyrovnaný hlas. "Gardisté budou chodit na návštěvu každý den, pane Taime." Jak se jí to podaří v tomhle počasí, to netušila. "Možná přijdu sama, s několika sestrami." Jestli Taima rozčílilo pomyšlení na Aes Sedai v jeho Černé věži, nedal to na sobě znát. Světlo, snaží se přece prosadit autoritu Andoru, ne ho dohnat k zuřivosti. Honem provedla cvičení novicek - řeka zadržovaná břehy - aby se uklidnila. Zabralo to, trochu. Teď na něj chtěla jenom naházet všechny poháry. "Podvolím se tvé žádosti o doprovod, ale nic nezůstane ukryto. Nedovolím, aby se za tvými tajnostmi ukrývaly zločiny. Rozumíme si?"
Taim se posměšně uklonil - posměšně! - ale v hlase mu znělo napětí. "Rozumím ti dokonale. Ale pochop ty mě. Mí muži nejsou sedláci, kteří se budou tlouct pěstí do čela, když se objevíš. Zatlačíš asha'mana příliš daleko a můžeš zjistit, jak silný ten tvůj zákon doopravdy je."
Elain otevřela ústa, aby mu řekla, jak přesně je zákon v Andoru silný.
"Je čas, Elain z rodu Trakandů," ozval se ženský hlas ode dveří.
"Krev a popel!" zamumlala Dyelin. "To si sem jen tak vrazí celý svět?"
Elain nový hlas poznala. Čekala toto povolání, aniž věděla, kdy přijde. Ale věděla, že musí okamžitě poslechnout. Vstala a přála si, aby měla ještě chvilku a mohla to s Taimem vyjasnit. Ten se na nově příchozí zamračil a pak se zamračil i na Elain, očividně netušil, co si z toho má vybrat. Dobrá. Ať se chvíli dusí ve vlastní šťávě, než bude mít čas mu dát jasně najevo, jak zvláštní práva asha'mani v Andoru mají.
Nadere ve dveřích byla vysoká jako oba muži u dveří a rozložitá, skoro tlustá. Zelenýma očima si dvojici chvíli prohlížela a potom je zavrhla jako nedůležité. Asha'mani na aielské moudré velký dojem nedělali. Nadere si upravila tmavou loktuši na ramenou, až jí zachřestily náramky, a došla před Elain, kde se postavila zády k Taimovi. I v té zimě měla přes tenkou bílou blůzku jen tu loktuši, i když kupodivu přes ruku nesla těžký vlněný plášť. "Musíš jít hned," sdělila Elain, "bez odkladu." Taim zvedl obočí. Nepochybně nebyl zvyklý, aby ho někdo naprosto ignoroval.
"Světlo nebes!" vydechla Dyelin a přetřela si čelo. "Nevím, oč tu jde, Nadere, ale bude to muset počkat, než -"
Elain jí položila ruku na paži. "Nevíš to, Dyelin, a tohle nemůže počkat. Pošlu všechny pryč a půjdu s tebou, Nadere."
Moudrá zavrtěla hlavou. "Dítě čekající na zrození nemůže čekat, až budou lidé posláni pryč." Zatřásla pláštěm. "Přinesla jsem ti tohle, aby tě to chránilo před zimou. Asi jsem to měla nechat být a říct Aviendze, že tvá cudnost je větší než tvá touha po sestře." Dyelin zalapala po dechu, jak jí to najednou došlo. Pouto se chvělo Birgittiným rozhořčením.
Mohla udělat jenom jedno. Propustila kruh i saidar. Záře kolem Renaile a Merilille však zůstala.
"Pomůžeš mi s knoflíky, Dyelin?" Elain byla hrdá na to, jak klidně mluví. Tohle čekala. Jen ne s tolika svědky! pomyslela si nešťastně. Otočila se zády k Taimovi - aspoň neuvidí, jak ji pozoruje! - a pustila se do knoflíčků na rukávech. "Dyelin, prosím. Dyelin?" Dyelin se po chvíli pohnula, jako by byla náměsíčná, a začala se obírat knoflíky na Elaininých zádech, přičemž si cosi zděšeně mumlala. Jeden z asha'manů u dveří se uchechtl.
"Čelem vzad!" štěkl Taim a u dveří to zadupalo.
Elain nevěděla, jestli se taky otočil - byla si jistá, že na sobě cítí jeho oči - ale náhle tam byla Birgitte a Merilille, Reene a Zaida, dokonce i Renaile, stály těsně vedle sebe a zamračeně vytvořily zeď mezi ní a muži. Nebyla sice dokonalá, protože žádná z nich nebyla tak vysoká jako ona a Zaida a Merilille jí sahaly jen k rameni.
Soustřeď se, říkala si. - Jsem vyrovnaná. Jsem klidná. Jsem... Svlékám se donaha v místnosti plné lidí, to dělám! Svlékla se co nejrychleji, nechala šaty i spodničku sklouznout na zem, odhodila střevíčky a na ně hodila punčochy. Naskočila jí husí kůže. Nevšímat si chladu znamenalo jen to, že se netřásla. A raději si říkala, že horko ve tvářích souvisí s tím.
"Šílenství!" mumlala Dyelin tiše, když sebrala její šaty. "Naprosté šílenství!"
"O co tu jde?" šeptala Birgitte. "Mám jít s tebou?"
"Musím jít sama," šeptla Elain v odpověď. "Nehádej se!" Ne že by to na Birgitte bylo vidět, ale pouto vydalo za celé svazky. Elain si vyndala zlaté kroužky z uší a podala je Birgitte, pak zaváhala, než jí podala i prsten s Velkým hadem. Moudré řekly, že musí přijít, jako dítě přichází na svět. Měly spoustu

příkazů a první z nich byl, že nikomu nesmí říct, co přijde. Vlastně by sama moc ráda věděla, co to bude. Dítě přichází na svět bez toho, aby vědělo, co se bude dít. Birgitte mručela stejně jako Dyelin.
Nadere jí podala plášť, ale jen ho držela v natažené ruce. Elain si ho musela vzít a přehodit přes sebe. Pořád si byla jistá, že se na ni Taim dívá. Přidržela si těžký plášť u těla a nejradši by z místnosti vyběhla, ale místo toho se narovnala a pomalu se otočila. Neuteče ven, jako by se styděla.
Muži, kteří přišli s Taimem, stáli u dveří čelem k nim a Taim, s rukama zkříženýma na prsou, sám hleděl do krbu. Takže to, že ji pozoruje, si jenom představovala. Kromě Nadere na ni ostatní ženy hleděly se směsicí zvědavosti a zděšení. Nadere se tvářila jen netrpělivě.
Elain se pokusila o svůj nejvznešenější hlas. "Paní Harforová, nabídni panu Taimovi a jeho mužům víno, než odejdou." No, alespoň se jí hlas netřásl. "Dyelin, prosím, zabav paní vln a hledačky větru a zkus zmírnit jejich strach. Birgitte, večer chci slyšet, jaké plány máš s rekruty." Jmenované ženy překvapeně mrkaly a mlčky kývaly.
Potom Elain klidně odešla, s Nadere za patami, a přála si, aby to byla zvládla o mnoho lépe. Poslední, co zaslechla, než se zavřely dveře, byl Zaidin hlas. "Vy suchozemci máte velice podivné zvyklosti."
Na chodbě se pokusila zrychlit krok, i když nebylo snadné zabránit tomu, aby se jí plášť rozevíral. Červené a bílé dlaždice byly mnohem studenější než koberce v komnatách. Několik sluhů, zabalených do teplých vlněných livrejí, na ni užasle zazíralo a pak honem spěchalo po své práci. Plameny lamp poblikávaly, protože na chodbách vždycky táhlo. Občas byl průvan natolik silný, až líně rozvlnil nástěnné koberce.
"To jsi udělala schválně, že?" prohodila k Nadere, aniž by se zeptala přímo. "Kdykoliv mě zavoláte, vždycky se ujistíte, že je kolem dost lidí, aby to vidělo. Abyste si zajistily, že adoptovat Aviendhu pro mě bude velice důležité." Muselo to být důležitější než všechno ostatní, tak jí to říkaly. "Co jste udělaly jí?"
Aviendha občas neměla žádný stud, dost často chodila po svých komnatách bez šatů, aniž by jí na tom záleželo, a dokonce si ani nevšimla, když vstoupili sloužící. Svléknout ji před davem diváků by nic nedokázalo.
"To je na ní, aby ti to řekla, pokud bude chtít," odtušila Nadere samolibě. "Ty jsi dost bystrá, abys to viděla. Mnozí nejsou." Její mohutné poprsí se zvedlo, jak zabručela, což mohl být i smích. "Ti muži, kteří se obraceli zády, a ty ženy, které tě hlídaly. Byla bych to zarazila, nebýt toho, že se ten muž ve vyšívaném kabátě ohlížel přes rameno a obdivoval tvoje boky. A kdyby tvůj ruměnec neprozradil, že to víš."
Elain zakopla, plášť se rozevřel a ta trocha tepla unikla ven, než ho zase zavřela. "Ten špinavej prasák!" zavrčela. "Já ho snad...! Já ho...!" Světlo ji spal, co mohla dělat? Povědět to Randovi? Ať to s Taimem vyřídí on? Za nic na světě!
Nadere se na ni tázavě podívala. "Většině mužů se líbí ženské zadky. Přestaň myslet na muže a začni myslet na ženu, již chceš za sestru."
Elain se znovu začervenala a soustředila se na Aviendhu. Jenže rozhodně ji to neuklidnilo. Před obřadem jí moudré sdělily jisté věci, jež ji dost vyvedly z míry.
Nadere držela krok s Elain a Elain si dávala spoustu práce, aby jí z pláště nevyčuhovaly nohy - všude byli nějací sluhové - takže chvíli trvalo, než dorazily do pokojů, kde se shromáždily moudré, přes deset jich bylo ve svých nabíraných sukních, bílých halenách a tmavých loktuších, ověšené zlatými a stříbrnými náramky a náhrdelníky, vykládanými drahokamy a slonovinou, a dlouhými vlasy převázanými složenými šátky. Všechen nábytek a koberce byly odstraněny a v krbu nehořel oheň. Tady, v hlubinách paláce, kde ani nebyla okna, nebylo hromobití téměř slyšet.
Elain se podívala na Aviendhu, která stála na druhé straně místnosti. Nahá. Nervózně se na Elain usmála. Nervózně! Aviendha! Elain honem shodila plášť a taky se usmála. Nervózně, jak si uvědomila. Aviendha se zasmála a Elain po chvíli taky. Světlo, tady ale byla zima! A podlaha byla ještě studenější než vzduch!
Většinu moudrých v místnosti neznala, avšak jeden obličej ano. Amysin, s předčasně zbělelými vlasy a s rysy středního věku, díky čemuž vypadala trochu jako Aes Sedai. Musela cestovat z Cairhienu. Egwain učila chodící ve snu, aby jim oplatila jejich učení o Tel'aran'rhiodu. A aby splatila dluh, jak tvrdila, třebaže nikdy neřekla jaký.
"Doufala jsem, že tu bude i Melain," podotkla Elain. Měla Baelovu manželku ráda, byla to laskavá, velkorysá žena. Ne jako další dvě, které tady poznala, hubená Tamela s hranatou tváří a modrooká

krasavice Viendre. Obě byly v jediné síle silnější než ona, silnější než kterákoliv sestra kromě Nyneivy. Na tom mezi Aiely nemělo záležet, ale ji nenapadal žádný jiný důvod, proč nad ní obě pořád ohrnovaly nos a koukaly se na ni svrchu.
Čekala, že se věcí ujme Amys - což zřejmě dělala vždycky - ale byla to malá Monaelle se žlutými vlasy s rudými záblesky, kdo se ujal vedení. Nebyla skutečně malá, ale v místnosti to byla jediná žena menší než Elain. A také nejslabší v jediné síle, stěží dost silná, aby si vysloužila šátek, pokud by byla šla do Tar Valonu. Třeba na tom u Aielů opravdu nezáleželo.
"Kdyby tu byla Melain," řekla Monaelle rázným, ale ne nepřátelským tónem, "tak by se děti, které nosí, staly součástí pouta mezi tebou a Aviendhou, pokud by se jich tkaniva dotkla. Tedy pokud by to přežila. Nenarození ještě nejsou dost silní. Otázka je, jste vy dvě?" Ukázala na dvě místa kousek od sebe. "Vystupte doprostřed komnaty, vy obě."
Poprvé si Elain uvědomila, že součástí celého obřadu má být saidar. Myslela si, že to má být jenom obřad, výměna slibů, snad i nějaká ta přísaha. Co se to tady děje? Nebylo to důležité, až na... Cestou k Monaelle se courala. "Můj strážce... Naše pouto... Ovlivní to nějak ji?" Aviendha se postavila čelem k ní a zamračila se, když Elain zaváhala, ale při té otázce se polekaně otočila k Monaelle. Očividně to bylo něco, nač nepomyslela.
Malá moudrá zavrtěla hlavou. "Nikoho mimo tuto komnatu se vlákna nemůžou dotknout. Možná vycítí něco z toho, co vy obě, kvůli poutu mezi vámi, ale jen velmi málo." Aviendha si vydechla úlevou a Elain také.
"Nyní," pokračovala Monaelle, Je třeba dodržet jisté formality. Tak jdeme na to. Nejsme klanoví náčelníci probírající nad oosquai vodní přísahy." Se smíchem a dalšími vtipy na adresu klanových náčelníků a silného aielského alkoholu utvořily ostatní ženy kruh kolem Aviendhy a Elain. Monaelle se půvabně usadila na podlahu a zkřížila nohy jen dva kroky od nahých žen. Smích přestal, začala mluvit vážně. "Sešly jsme se tu, poněvadž dvě ženy se chtějí stát prvními sestrami. Uvidíme, jestli jsou dost silné, a jsou-li, pomůžeme jim. Jsou zde jejich matky?"
Elain sebou trhla, ale vzápětí za ní stála Viendre. "Já tu stojím za matku Elain z rodu Trakandů, která tu nemůže být." Položila ruce Elain na ramena a tlačila ji dopředu, až klečela na studené podlaze před Aviendhou, a pak si klekla vedle Elain. "Nabízím svou dceru ke zkoušce."
Za Aviendhou se objevila Tamela a donutila ji kleknout, až se téměř dotýkala Elain, a pak poklekla vedle ní. "Já tu stojím za matku Aviendhy, která tu nemůže být. Nabízím svou dceru ke zkoušce."
Jindy by se Elain zasmála. Obě nebyly o moc starší než Aviendha a ona. Jindy. Ne teď. Stojící moudré se tvářily vážně. Prohlížely si je, jako by je zvažovaly a nebyly si jisté, co vidí.
"Kdo za ně přetrpí porodní bolesti?" zeptala se Monaelle a vystoupila Amys.
S ní přicházely další dvě, ohnivá Shyanda, již Elain viděla s Melain, a prošedivělá žena, kterou neznala. Pomohly Amys svléknout se do naha. Amys, velice pyšná ve své nahotě, se otočila k Monaelle a plácla se přes ploché břicho. "Porodila jsem děti. Dávala jim pít," pravila a podebrala do dlaní svá prsa, jež vypadala, jako by nikdy nekojila. "Nabízím se."
Monaelle důstojně kývla a Amys si klekla mezi Elain a Aviendhu a posadila se na paty. Shyanda a prošedivělá moudrá poklekly vedle ní a náhle všechny kromě Elain, Aviendhy a Amys obklopila záře saidaru.
Elain se zhluboka nadechla a viděla, že Aviendha udělala totéž. Jedinými zvuky kromě dýchání a slabého hromobití v dálce bylo cinkání náramků. Když Monaelle promluvila, byl to skoro šok.
"Obě uděláte, co se vám řekne. Jestli zakolísáte nebo se budete ptát, není vaše rozhodnutí dost silné. Pošlu vás pryč a bude to znamenat konec, navždy. Já se budu ptát a vy budete pravdivě odpovídat. Pokud odmítnete odpovědět, pošlu vás pryč. Jestli si kdokoliv zde bude myslet, že lžete, pošlu vás pryč. Pochopitelně můžete samy kdykoliv odejít. Což také bude znamenat konec. Tady žádné druhé příležitosti nejsou. Takže, co nejlepšího víte o ženě, kterou chcete za svou první sestru?"
Tuto otázku Elain zpola očekávala. Tohle byla jedna z věcí, o níž jí řekly, že si má promyslet. Vybrat jednu kladnou vlastnost mezi mnoha nebylo snadné, jenže ona měla odpověď připravenou. Když promluvila, náhle se mezi ní a Aviendhou propletly prameny saidaru a ona nevydala ani hlásku, a Aviendha také ne. Jedna část její mysli bez přemýšlení za tkanivo zatahala. I teď se snažila něco

dozvědět. Když zavřela ústa, tkanivo zmizelo.
"Aviendha je tak sebevědomá, tak hrdá. Nezáleží jí na tom, co si ostatní myslí o tom, co dělá nebo jaká je," slyšela Elain vlastní hlas a také uslyšela Aviendhžina slova. "I když se Elain bojí tak, až má sucho v puse, její duch se neohne. Je udatnější než kdokoliv, koho jsem kdy poznala."
Elain na přítelkyni jen zírala. Aviendha ji považuje za udatnou? Světlo, zbabělá není, ale udatná? Zvláštní, Aviendha zase nevěřícně civěla na ni.
"Odvaha je studna," šeptala Viendhre Elain do ucha, "u některých hluboká, u jiných mělká. Ať hluboká, či mělká, studny nakonec vyschnou, i když se později znovu naplní. Budeš čelit tomu, čemu čelit nedokážeš. Páteř se ti změní v rosol a tvoje vychvalovaná odvaha tě opustí, zůstaneš jen plakat v prachu. Ten den přijde." Mluvila, jako by tam chtěla být, aby to viděla. Elain krátce kývla. Věděla všechno o tom, jak se jí páteř mění v rosol. Zřejmě s tím bojovala každý den.
Tamela promlouvala k Aviendze stejně spokojeným hlasem jako Viendre. "Ji'e'toh tě váže jako ocelové obruče. Kvůli ji se děláš takovou, jakou tě chtějí mít, do posledního vlásku. Kvůli toh, bude-li to nutné, se ponížíš, budeš se plazit po břiše. Protože tobě až do morku kostí záleží na tom, co si o tobě každý myslí."
Elain civěla s otevřenou pusou. To bylo drsné a nespravedlivé. Něco o ji'e'toh věděla, ale Aviendha taková nebyla. A přesto Aviendha přikyvovala, stejně jako ona předtím. Netrpělivě uznávala, co již sama věděla.
"Skvělé vlastnosti k pomilování u první sestry," pravila Monaelle a shrnula si loktuši k loktům, "ale co vám na ní připadá nejhorší?"
Elain se na prochladlých kolenou posunula a olízla si rty, než promluvila. Tohoto se děsila. Nešlo jenom o Monaellino varování. Aviendha říkala, že musí mluvit pravdu. Musí, poněvadž za co by pak celé sesterství stálo? Tkaniva jejich slova znova zadržela, než domluvily.
"Aviendha..." ozval se Elainin hlas, váhavě. "Ona... ona si myslí, že násilí je odpověď na všechno. Občas nemyslí dál než ke svému noži. Občas je jako kluk, který nechce dospět!"
"Elain ví, že..." začal Aviendžin hlas, pak se zadrhl a rychle pokračoval. "Ví, že je krásná, ví, jakou moc jí to dává nad muži. Občas odhaluje poprsí na veřejnosti a usmívá se, aby muži dělali, co chce."
Elain jen zírala. Aviendha si o ní myslí tohle? Jako že je běhna? Aviendha se mračila a pootevřela ústa, ale Tamela ji přitlačila k zemi a promluvila.
"Myslíš, že muži s obdivem nekoukají na tvůj obličej?" V hlase moudré se ozývalo ostří. A výraz měla tvrdý. "Nedívají se ti v potním stanu na prsa? Neobdivují tvé boky? Jsi krásná a víš to. Popři to, popři sebe! Těší tě, když se na tebe dívají, a usmíváš se na ně. Neusměješ se nikdy na muže, abys svým argumentům dodala váhu, ani se ho nedotkneš, abys ho odpoutala od slabostí svých argumentů? Uděláš to a nebudeš pro to o nic horší."
Aviendha zrudla, ale Elain poslouchala Viendre. A snažila se nečervenat. "Je v tobě násilí. Popři to, a popřeš sebe. Nikdy ses nerozzuřila, neudeřila? Nikdy jsi neprolila krev? Nikdy jsi to nechtěla? Aniž bys zvážila, jiné možnosti? Aniž bys na to jen pomyslela? Dokud dýcháš, bude to tvou součástí." Elain pomyslela na Taima a na jiné chvíle a měla pocit, že jí tváře přímo hoří.
Tentokrát přišla víc než jedna odpověď.
"Paže ti zeslábnou," vykládala Aviendze Tamela. "Tvoje nohy ztratí rychlost. Mladší ti dokáže sebrat nůž z ruky. K čemu ti potom budou tvé schopnosti a divokost? Srdce a mysl, to jsou skutečné zbraně. Copak ses neučila používat oštěp v den, kdy jsi byla Děvou? Nebudeš-li teď brousit svou mysl a srdce, zestárneš a děti tě popletou. Klanoví náčelníci tě nechají sedět v koutku a hrát kolíbku, a když promluvíš, uslyší jen vítr. Vezmi si to k srdci, dokud můžeš."
"Krása pomine," pokračovala Viendre k Elain. "S léty se ti svěsí prsa, svaly se uvolní, kůže povadne. Muži, kteří se usmívali, když spatřili tvůj obličej, k tobě budou mluvit, jako bys byla prostě jiný muž. Tvůj manžel tě možná bude stále vidět takovou, jaká jsi byla, když tě spatřil poprvé, ale žádný jiný muž o tobě nebude snít. Nebudeš už pak sama sebou? Tvé tělo je tvůj jediný šat. Tvé svaly se svraští, ale tebe dělá tvé srdce a mysl, a ty se nezmění, jen zesílí."
Elain zavrtěla hlavou. Nepopírala to. To ne. Jenže nikdy nepomyslela na stáří. Zvlášť ne od Věže. I k velmi staré Aes Sedai byla léta laskavá. Ale co když bude žít tak dlouho jako ženy z rodinky? To by

znamenalo vzdát se toho, být Aes Sedai, ale co kdyby to udělala? Ženám z rodinky trvalo velmi dlouho, než se u nich objevily vrásky, ale objevily se. Co si to ta Aviendha myslí? Klečela tu a tvářila se... mrzutě.
"Jaká je nejdětinštější věc, kterou víte o ženě, již chcete za první sestru?" tázala se Monaelle.
Tohle bylo mnohem snazší, ne tak ožehavé. Elain se při řeči dokonce usmála. Aviendha taky, mrzutost ji přešla. Tkaniva opět sebrala jejich slova a vypustila je zároveň, hlasy, v nichž se ozýval smích.
"Aviendha mi nedovolí, abych ji naučila plavat. Zkoušela jsem to. Nebojí se ničeho, jen vlézt do vody, které je víc než ve vaně."
"Elain se cpe sladkostmi oběma rukama jako dítě, které se dostalo z dohledu matky. Jestli bude takhle pokračovat dál, bude tlustá jako prase, až zestárne."
Elain sebou trhla. Ona se cpe? Cpe? Jen na chuť, tu a tam, víc si nevzala. Jen tu a tam. Tlustá? Proč se Aviendha mračí na ni. Odmítnout vstoupit do vody sahající výš než po kolena je dětinské.
Monaelle zakryla dlaní zakašlání, jenže Elain si myslela, že zakrývá smích. Některé ze stojících moudrých se rozesmály nahlas. Nad Aviendžinou hloupostí? Neb jejím... cpaním se?
Monaelle znovu nastolila důstojnost a upravila si sukně, rozložené na podlaze, ale v hlase se jí stále ozýval nádech veselí. "Nač nejvíc žárlíte u ženy, kterou chcete za první sestru?"
Elain by se při té otázce možná naježila i přesto, že se tu žádala pravda. Ale jakmile jí řekly, že si to má promyslet, pravda jí přímo vyskočila před očima, jenže ona našla něco menšího, méně trapného pro obě, co by mělo projít. Možná by to byla udělala. Ale Aviendha přišla s tím, jak se usmívá na muže a obnažuje prsa. Možná se usmívala, ale Aviendha chodila před zrudlými sluhy bez jediné nitky a zřejmě je dokonce ani neviděla! Takže ona se cpe sladkostmi, co? A bude tlustá? Do tkaniva pronesla hořkou pravdu a Aviendžiny rty se pohybovaly v zachmuřeném tichu, dokud ze sebe nedostala všechno, co chtěla.
"Aviendha se vyspala s mužem, jehož miluju. Já ne. Možná to nikdy nebudu moct udělat a mohla bych si kvůli tomu oči vyplakat!"
"Elain má lásku Randa al'Th... Randa. Mé srdce je prach, jak toužím, aby mě miloval, ale nevím, jestli to někdy udělá."
Elain hleděla do Aviendžiny nečitelné tváře. Ona že na ni žárlí kvůli Randovi? Když se ten mužský vyhýbá Elain z rodu Trakandů, jako se ona vyhýbá svrabu? Neměla čas to dál promýšlet.
"Udeř ji otevřenou dlaní, jak nejsilněji můžeš," nakázala Tamela Aviendze a sundala ruce z jejích ramen.
Viendre Elain lehce stiskla. "Nebraň se." O ničem takovém jim nikdo neříkal! Aviendha by určitě ne - Elain se s mrkáním zvedla z ledových dlaždic. Opatrně si sáhla na tvář a ucukla. Ten otisk dlaně bude nosit do večera. Ta ženská ji přece nemusela praštit tak tvrdě.
Všechny počkaly, dokud zase neklečela, pak se k ní Viendre naklonila. "Udeř ji otevřenou dlaní, jak nejsilněji můžeš."
No, ona Aviendhu nehodlala srazit na zem. Ona neudělá - praštila Aviendhu ze všech sil, až ta klouzala po břiše a zastavila se teprve u Monaelle. Elain pálila dlaň skoro stejně silně jako tvář.
Aviendha se zpola zvedla, potřásla hlavou a pak se doškrábala zpátky. A Tamela řekla: "Udeř ji druhou rukou."
Tentokrát Elain dojela až k Amys, v uších jí zvonilo a pálily ji obě tváře. A když se vrátila na kolena, když jí Viendre řekla, ať ji praští, vložila do facky celé tělo, až málem upadla na Aviendhu, když ta šla k zemi.
"Smíte odejít," řekla Monaelle.
Elain se na ni podívala. Aviendha, zpola klečící, ztuhla, jako by zkameněla.
"Jestli chcete," pokračovala Monaelle. "Muži obvykle odejdou, pokud ne dřív. Mnoho žen také. Ale jestli se stále ještě milujete, obejměte se."
Elain se k Aviendze vrhla a ona k ní, až se málem srazily. Pevně se objímaly. Elain z očí kanuly slzy a uvědomila si, že Aviendha taky brečí. "Mrzí mě to," šeptala vehementně Elain. "Mrzí mě to, Aviendho."
"Odpusť," šeptala jí Aviendha. "Odpusť mi."
Monaelle teď nad nimi stála. "Znovu se na sebe budete zlobit, znovu pronesete drsná slova, ale vždycky si budete pamatovat, že jste ji už uhodily. A jenom z toho důvodu, že vám to bylo nařízeno. Ať tyto rány

zastoupí všechny, které byste chtěly dát. Máte jedna k druhé toh, toh, které nemůžete splatit a nebudete se o to snažit, protože každá žena je vždycky dlužnicí své první sestry. Znovu se narodíte."
Saidar v místnosti se změnil, ale Elain neviděla jak, ani na to nemyslela. Světlo zhaslo, jako by byla zhasnuta lampa. Aviendžino objetí pominulo. Zvuky utichly. Poslední, co zaslechla, byl Monaellin hlas. "Znovu jste se narodily." Všechno zmizelo. Ona zmizela. Přestala existovat.
Cosi si začala uvědomovat. Nemyslela na sebe jako na sebe, nemyslela vůbec, ale vnímala. Zvuk. Čvachtání. Tlumené chroptění a hrčení. A rytmické bušení. To nade vše. Buch-buch. Buch-buch. Neznala spokojenost, ale byla spokojená. Buch-buch.
Čas. Neznala čas, ale přesto uplynuly věky. V ní se zrodil zvuk, zvuk, který byl jí. Buch-buch. Tentýž zvuk, tentýž rytmus jako ten první. A z jiného místa, blíž. Buch-buch. Další. Buch-buch. Tentýž zvuk, tentýž rytmus, jako její vlastní. Ne jiný. Byly stejné. Byly jeden. Buch-buch.
Vše vstupovalo do toho tepu, celý čas, který kdy byl. Dotkla se té druhé, která byla jí. Cítila. Buch-buch. Pohnula se, ona a ta druhá, která byla jí, ovíjely se kolem sebe, končetiny se proplétaly, odkulily se, ale vracely se zpátky k sobě. Buch-buch. Občas bylo světlo, světlo v té temnotě. Tlumené, až nebylo vidět, ale jasné pro každého, kdo nikdy nepoznal nic jiného než temnotu. Buch-buch. Otevřela oči a hleděla do očí té druhé, která byla jí, pak své zavřela, spokojená. Buch-buch.
Změna, náhlá, šokující pro někoho, kdo nikdy nepoznal změnu. Tlak. Buch-buch-buch-buch. Ten uklidňující tep se zrychlil. Křečovitý tlak. Znovu. Znovu. Stále silnější. Buch-buch-buch-buch! Buch-buch-buch-buch!
Najednou ta druhá, která byla jí - byla pryč. Byla sama. Neznala strach, jenže se bála, a byla sama. Buch-buch-buch-buch! Tlak! Větší než cokoliv předtím! Mačkalo ji to, drtilo. Kdyby věděla, jak křičet, kdyby jenom věděla, co to křik je, vřískala by, jak nejvíc by mohla.
A potom světlo, oslepující, plné vířivých vzorů. Měla váhu. Ještě nikdy necítila váhu. Řezavá bolest v břiše. Něco ji zašimralo na chodidle. Něco ji zašimralo na zádech. Nejdříve si neuvědomovala, že to kvílení pochází od ní. Chabě kopala, mávala končetinami, o nichž nevěděla, jak s nimi pohybovat. Cosi ji zvedlo a položilo na něco měkkého, ale pevnějšího, než co znala, kromě vzpomínek té druhé, která byla jí, té druhé, která byla pryč. Buch-buch. Buch-buch. Zvuk. Tentýž zvuk, tentýž rytmus. Ovládl ji pocit osamění, jejž nepoznala, ale byla tu i spokojenost.
Začaly se jí vracet vzpomínky, pomalu. Zvedla hlavu a hleděla Amys do tváře. Ano, Amys. Byla zpocená a unavená, ale usmívala se. A byla Elain. Ano, Elain z rodu Trakandů. Ale teď tu bylo něco víc. Ne jako pouto strážce, ale jistým způsobem podobné. Slabší, ale úchvatnější. Pomalu, nejistě otočila hlavu, aby se podívala na tu druhou, která byla jí, ležící také Amys na prsou. Aby se podívala na Aviendhu, která měla zpocené vlasy a tělo lesklé potem. A radostně se usmívala. Se smíchem i pláčem se objaly a držely se, jako by se už nikdy nechtěly pustit.
"Toto je moje dcera Aviendha," pravila Amys, "a toto je moje dcera Elain, zrozené tentýž den, v tutéž hodinu. Kéž vždy stráží jedna druhou, podporují jedna druhou, milují jedna druhou." Tiše, unaveně se zasmála. "A teď někdo přineste šaty, než mé nové dcery a já umrzneme."
Elain v té chvíli bylo úplně jedno, jestli zmrzne. Visela na Aviendze se smíchem a v slzách. Našla svou sestru. Světlo, našla sestru!
* * *
Toveine Gazal probudil ruch a shon, kolem procházely ostatní ženy a některé spolu tiše hovořily. Ležíc na tvrdém, úzkém kavalci si lítostivě povzdechla. Ruce kolem Elaidina hrdla byly jenom příjemným snem. Tento maličký, plátnem obalený prostor byl skutečností. Spala špatně a cítila se prázdná a slabá. Navíc zaspala, takže nebude mít čas se nasnídat. Neochotně odhodila pokrývky. Budova byla malé skladiště se silnými zdmi a těžkými, nízkými krovy, teplo zde však nebylo. U úst se jí tvořila pára a svěží ranní vzduch pronikal spodničkou, ještě než spustila nohy na prkna na podlaze. Sice ji napadlo, že zůstane v posteli, ale měla své rozkazy. Kvůli Logainovu špinavému poutu nemohla neuposlechnout, jakkoliv si často přála právě tohle udělat.
Vždycky se na něj snažila myslet prostě jako na Ablara, nebo při nejhorším jako na pana Ablara, avšak v mysli jí vždycky vyskočil jenom Logain. To jméno neblaze proslavil. Logain, falešný Drak, který zničil vojska svého rodného Ghealdanu. Logain, jenž si prosekal cestu přes těch pár Altařanů a Murandťanů,

kteří měli tolik odvahy, aby se ho pokusili zastavit, a nakonec ohrožoval samotný Lugard. Logain, jenž byl zkrocen a nějak znovu dokázal usměrňovat, jenž se odvážil upevnit své proklaté tkanivo saidínu na Toveine Gazal. Škoda že jí nenařídil, aby přestala myslet! Mohla toho chlapa cítit, vzadu ve své hlavě. Pořád byl tady.

Na chvíli pevně zavřela oči. Světlo! Statek panímámy Doweelové jí připadal jako Jáma smrti, léta vyhnanství a pokání bez možnosti úniku s výjimkou nemyslitelného, stát se štvaným odpadlíkem. Od jejího zajetí neuplynulo ani půl týdne a již věděla, jak se mýlila. Tohle byla Jáma smrti. A nebylo z ní úniku. Rozzlobeně pohodila hlavou a setřela si vlhkost z tváří. Ne! Unikne, nějak, i kdyby jen na tak dlouho, aby dostala do rukou Elaidin skutečný krk. Nějak.

Kromě kavalce tu byly jen tři další kusy nábytku, přesto tu neměla moc místa. Nožem rozbila led ve žlutě pruhovaném džbánu na stolku, nalila vodu s kousky ledu do bílého umyvadla a usměrnila, aby vodu ohřála, až z ní stoupala pára. Na tohle směla usměrňovat. Na to a nic víc. Bezmyšlenkovitě se opláchla, solí a sodou si vydrhla zuby a z malé dřevěné truhlice v nohách postele si vzala čistou spodničku a punčochy. Prsten nechala v truhle, zastrčený pod vším ostatním v malém sametovém váčku. Další rozkaz. Všechny své věci měla tady, kromě své složky s papíry. Tu naštěstí ztratila, když ji chytili. Šaty měla pověšené na věšáku, posledním kusu nábytku v místnosti. Jedny si vzala, aniž se pořádně podívala které, mechanicky si je oblékla a učesala se.

Když na sebe pořádně pohlédla do lacinéhо zrcadla s bublinkami, pohyb kartáče se slonovinovým držadlem se zpomalil. Roztřeseně dýchala, když odložila kartáč vedle stejně zdobeného hřebene. Šaty, jež si vybrala, byly z jemného, ale teplého sukna, nezdobené a tak tmavě červené, až vypadaly skoro černé. Černé jako kabát asha'mana. Její pokřivený odraz opětoval její pohled. Rty se jí chvěly. Převléknout se by znamenalo, že se vzdává. Odhodlaně z věšáku strhla kuninou podšitý šedý plášť.

Když rozhrnula plátěný vchod, v dlouhé ústřední chodbičce mezi plátěnými pokoji již bylo asi dvacet sester. Některé si potichu povídaly, avšak zbylé se pohledu na ostatní vyhýbaly, i když patřily ke stejnému adžah. Byl tu cítit strach, ve většině tváří se však zračil stud. Akoure, statná šedá, se dívala na ruku, na níž obvykle nosívala prsten. Desandre, štíhlá žlutá, skrývala pravou ruku v podpaždí.

Když se Toveine objevila, tichý hovor ihned ustal. Několik žen se na ni otevřeně mračilo. Včetně Jenare a Lemai z jejího vlastního adžah! Desandre se vzpamatovala natolik, že se k ní obrátila zády. Během dvou dnů padla těm černokabátnickým obludám do rukou padesát jedna Aes Sedai, a padesát z nich to dávalo za vinu Toveine Gazal, jako kdyby Elaida a'Roihan s tou pohromou neměla nic společného. Nebýt Logainova zásahu, byly by se jí pomstily již první noci. Nijak ho nemilovala za to, že je zarazil a nechal Carniele vyléčit podlitiny od opasků a modřiny způsobené pěstmi a kopanci. Byla by raději, kdyby ji byly ubily k smrti, než by mu byla zavázaná.

Přehodila si plášť přes ramena a hrdě prošla chodbou ven do bledého rána, které ladilo s její neveselou náladou. Za ní se neslo pár jedovatých slov, než je zavřené dveře odřízly. Když si stahovala kapuci a upravovala tmavou kožešinu kolem obličeje, třásly se jí ruce. Ponižovat Toveine Gazal nikomu neprošlo. Dokonce i panímáma Doweelová, která ji za ta léta přinutila předstírat pokoru, to zjistila, když její vyhnanství skončilo. Ona jim ukáže. Všem jim ukáže!

Ložnice, o niž se dělila s ostatními, ležela na kraji velké, zato tuze zvláštní vesnice. Vesnice asha'manů. Doslechla se, že kdesi již byla vykolíkována stavba, která, jak tvrdili, zastíní Bílou věž, zatím však žili tady. Pět velkých, hranatých kamenných kasáren, lemujících ulice stejně široké jako ty v Tar Valonu, pojalo až stovku asha'manských vojáků. Kasárna ještě nebyla hotová, díky Světlu, ale sníh zakrýval lešení, čekající na dělníky, kolem kamenných zdí dalších dvou, jež byla v podstatě připravená k zastřešení. Stála tu asi desítka menších kamenných budov, v nichž bydlelo po deseti zasvěcených, a budovaly se další. Mezi nimi stály skoro dvě stovky domů, jaké byly k vidění v každé druhé dědině, kde bydleli někteří ženatí muži a rodiny dalších, kteří ještě ve výcviku příliš nepostoupili.

Muži, kteří dokázali usměrňovat, ji neděsili. Kdysi na okamžik propadla panice, pravda, jenže to nebylo podstatné. Pět set mužů, kteří dokázali usměrňovat, však bylo jako úlomek kosti uvízlý mezi zuby, odkud ho nemohla dostat. Pět stovek! A někteří dokonce uměli cestovat. Úlomek kosti. Víc, ona se tu míli lesem k hradbě trmácela pěšky. To ji děsilo, to, co to znamenalo.

Hradba nebyla nikde dokončená, nikde nebyla vyšší než tři, nejvíc čtyři sáhy. Na několika místech mohla

přelézt hromady černého kamení, nebýt ale toho, že dostala rozkaz nepokoušet se o útěk. Hradba se však táhla osm mil a ona Logainovi věřila, když říkal, že se stavbou začali před necelými třemi měsíci. Ten chlap ji měl příliš pevně v hrsti, aby se obtěžoval lhát. Tvrdil, že hradba je plýtváním časem a námahou, a možná i byla, ale jí z ní cvakaly zuby. Jenom tři měsíce. S použitím jediné síly. Mužské polovice jediné síly. Když pomyslela na tu černou hradbu, viděla nesmiřitelnou sílu, kterou nebylo možné zastavit, lavinu černého kamene, hrnoucí se, aby zasypala Bílou věž. Což bylo samozřejmě nemožné. Nemožné, jenže když zrovna nesnila o tom, jak škrtí Elaidu, zdálo se jí o tomhle.

V noci sněžilo a na střechách ležela těžká bílá pokrývka, ulice však byly umetené, poněvadž odklízení sněhu měli za úkol muži ve výcviku, ještě než vyšlo slunce. Používali jedinou sílu na všechno, od nošení dřeva po čištění šatů! Občas kolem proběhl černě oděný muž a další se řadili před kasárnami, kde velitelé nahlas četli seznamy. Míjely ji i ženy, teple zabalené, šly s koši do skladu zásobovače či s vědry na vodu k nejbližší kašně, i když jak tu mohla nějaká žena zůstat, když věděla, co je její manžel zač, to Toveine nechápala. Ještě bizarnější bylo, že po ulicích běhaly děti, běhaly kolem mužů, kteří dokázali usměrňovat, křičely a smály se, honily obruče, házely si barevnými míčky a hrály si s panenkami či psy. Jen malá kapka normálnosti, jež zdůrazňovala zlo toho ostatního.

Ulicí před ní krokem projížděl oddíl jezdců na koních. Za tu krátkou dobu, co tu byla - nekonečnou dobu - neviděla po vsi nikoho jezdit na koni, koně jen tahali žebříňáky a vozy. A nepotkala tu ani žádné návštěvníky, i když někteří z toho oddílu zde očividně museli být jen na návštěvě. Pět mužů v černém doprovázelo tucet v červených kabátech a pláštích královniny gardy a v čele jely dvě plavovlasé ženy, jedna v červenobílém plášti lemovaném černou kožešinou a drahá... Toveine zvedla obočí. Ta druhá na sobě měla zelené kandorské spodky a kabátec ušitý tak, jako by patřil hlavnímu kapitánovi. Na červeném plášti měla dokonce zlaté uzly označující hodnost! Nejspíš si ty muže spletla. Kdyby se ta ženština setkala se skutečnými gardisty, se zlou by se potázala. V každém případě bylo na návštěvu příliš brzy.

Pokaždé, když ta podivná skupinka dorazila k oddílu v černých kabátech, muž vepředu křikl: "Asha'mani, pózor!" a muži zadupali na udusané hlíně a ztuhli jako kamenné sloupy.

Toveine si stáhla kapuci hlouběji do čela, aby jí nebylo vidět do tváře, a poodešla stranou, za roh jedněch menších kamenných kasáren. Ven vyšel jakýsi dědek s rozdělenou bradkou a se stříbrným špendlíkem ve tvaru meče na vysokém límci a zvědavě po ní koukl, aniž by zpomalil krok.

To, co udělala, bylo jako vědro studené vody, málem se rozplakala. Nikdo z těch cizinců teď už nespatří tvář Aes Sedai, ani kdyby ji poznali, a pokud by jedna z těch žen dokázala usměrňovat, jakkoli to bylo nepravděpodobné, nedostala by se dost blízko, aby zjistila, že to Toveine dokáže. Vzteká se a rozčiluje kvůli tomu, jak neposlechnout Logaina, a pak udělá všechno pro to, aby splnila jeho rozkazy, aniž by o tom aspoň přemýšlela!

Na znamení vzdora se na místě zastavila a otočila se k návštěvníkům. Automaticky zvedla ruce, aby zkontrolovala kapuci, než si to uvědomila a honem je dala dolů. Bylo to ubohé a směšné. Znala asha'mana, který oddíl hlídal, přinejmenším od pohledu. Byl to tlusťoch ve středních letech, s mastnými černými vlasy, podlézavým úsměvem a očima jako věštec. Ale nikoho jiného nepoznala. Čeho tím chtěla dosáhnout? Jak by mohla komukoliv z nich svěřit zprávu? I kdyby se doprovod rozplynul, jak by se dostala natolik blízko, aby zprávu předala, když měla zakázáno komukoliv cizímu prozradit, že tu jsou Aes Sedai?

Chlapíka s pronikavýma očima dnešní ranní povinnosti zřejmě nudily, ani se nenamáhal zakrýt zívnutí, "...až tu skončíme," říkal, když projížděl kolem Toveine, "ukážu vám Řemeslné Město. Je o něco větší než tohle. Máme tu všechny možné řemeslníky, od kameníků a tesařů po kovotepce a krejčí. Můžeme si vyrobit všechno, co potřebujeme, urozená paní Elain."

"Kromě tuřínů," pronesla jedna žena vysokým hlasem a druhá se zasmála.

Toveine trhla hlavou. Dívala se, jak jezdci projížděli ulicí, doprovázeni hlasitými rozkazy a dupotem. Urozená paní Elain? Elain z rodu Trakandů? Ta mladší z dvojice celkem odpovídala popisu. Elaida nevyjevila, proč tak zoufale touží dostat do rukou jednu uprchlou přijatou novicku, i když se mohla stát královnou, ale nepustila z Věže jedinou sestra, aniž by jí nedala přesné rozkazy, co dělat, pokud na tu holku narazí. Dávej si dobrý pozor, Elain z rodu Trakandů, pomyslela si Toveine. Byla bych nerada,

kdyby ses měla dostat Elaidě do rukou.
Chtěla si to promyslet, promyslet si, jestli by se přítomnosti té holky zde nedalo nějak využít, ale náhle vzadu v hlavě cosi ucítila. Mírné uspokojení a cílevědomost. Logain posnídal. Brzy vyjde ven. Řekl jí, aby tam na něj čekala.
Rozběhla se, dřív než si to uvědomila. Následkem toho se jí nohy zapletly do sukní. Upadla tvrdě a vyrazila si dech. Navztekala se, byla úplně bez sebe, ale zvedla se, a aniž by se zdržovala oprašováním, zvedla si sukně nad kolena a znovu se rozběhla, až za ní plášť vlál. Muži po ní drsně pokřikovali a děti se smály a ukazovaly si na ni.
Náhle se ocitla uprostřed smečky psů, kteří vrčeli a snažili se ji kousnout do nohou. Poskakovala, otáčela se a kopala, ale oni na ni dál doráželi. Nejradši by ječela vzteky a rozčilením. Psi ji vždycky otravovali, a ona nemohla usměrnit ani vlásek, aby je zahnala. Jeden šedivý hafan ji chytil za sukni a táhl ji stranou. Všechno ostatní přehlušila panika. Jestli znovu upadne, roztrhají ji na kusy.
Jedna žena v hnědé sukni se na psa tahajícího Toveine za sukni s křikem rozpřáhla těžkým košem a zahnala ho. Další žena zasáhla strakatého hafana do žeber, až s vytím utekl. Toveine na ně užasle zírala a za svou nepozornost musela vytrhnout levou nohu z tlamy jiného psa za cenu kusu punčochy a kousku kůže. Přiběhly další ženy a zaháněly psy tím, co měly po ruce.
"Jen jdi, Aes Sedai," řekla jí hubená starší hospodyně a plácla skvrnitého psa proutkem. "Už tě nebudou obtěžovat. Já mám radši kočky, ale kočky teď manžela nějak nemůžou vystát. Tak jdi."
Toveine svým zachránkyním ani nepoděkovala, okamžitě se rozběhla a horečnatě přemýšlela. Ty ženy to věděly. Jestli to věděla jedna, věděly to všechny. Ale žádné zprávy nedonesou, nepomůžou jí uprchnout, ne, když tu samy chtěly zůstat. Ne, když věděly, komu by pomáhaly. A tím to končilo.
Kousek od Logainova domu v jedné z několika užších bočních uliček zpomalila a honem spustila suknice. Před domem čekalo osm, deset mužů v černých kabátech, holobrádci, šediví dědci, muži nejrůznějšího věku. Po Logainovi však zatím nebylo ani vidu, ani slechu. Stále ho cítila, cílevědomého a nyní i soustředěného. Asi četl. Zbytek cesty došla důstojným krokem. Klidná a vyrovnaná, každým coulem Aes Sedai, bez ohledu na okolnosti. Skoro se jí podařilo zapomenout, jak zděšeně prchala před psy.
Dům ji překvapil pokaždé, když ho zahlédla. Ostatní stavení v ulici byla stejně velká a dvě dokonce větší. Byl to obyčejný dřevěný domek, dvouposchoďový, i když červeně natřené dveře, okenice a okenní rámy vypadaly poněkud neobvykle. Vnitřek zakrývaly obyčejné závěsy, ale sklo v oknech bylo tak špatné, že by skrz ně bylo stěží něco vidět, i kdyby byly závěsy roztažené. Ten dům mohl patřit ne příliš úspěšnému kramáři, těžko se hodil pro jednoho z nejznámějších žijících mužů.
Napadlo ji, co asi zdrželo Gabrelle. Druhá sestra spojená s Logainem dostala stejný příkaz a zatím tu pokaždé byla první. Gabrelle toužila studovat asha'many, jako by o nich chtěla napsat knihu. Možná i chtěla, hnědé by psaly o čemkoliv. Toveine druhou sestru zahnala z mysli. I když jestli se Gabrelle dostaví pozdě, třeba by mohla zjistit, jak se jí to podařilo. Prozatím měla ke studiu vlastní objekty.
Muži před červenými dveřmi si ji prohlíželi, neřekli však nic, nebavili se ani mezi sebou. Přesto tady nebylo žádné nepřátelství. Prostě čekali. Žádný neměl plášť, přesto jim od úst nestoupala pára. Všichni byli zasvěcení, se stříbrným mečíkem na límci.
Stejné to bylo každé ráno, kdy se tu takhle hlásila, třebaže tady nebývali stejní muži. Některé znala, tedy znala jejich jména a občas pár dalších ždibců. Evin Vinchova, hezounek, který byl u toho, když ji Logain zajal, se opíral o roh a pohrával si se šňůrou. Donalo Sandomere, pokud se tak skutečně jmenoval, s vráscitým obličejem sedláka a naolejovanou bradkou zastřiženou do strohé špičky, se pokoušel o malátný postoj, o němž si myslel, že by se hodil ke šlechtici. Hranatý Taraboňan Androl Genhald měl ruce sepjaté za zády a vraštil husté obočí. Nosil zlatý pečetní prsten, ale ona ho považovala za tovaryše, který si oholil kníry a zahodil závoj. Mezar Kurin z Arad Domanu, s prošedivělými spánky, si hladil granát v levém uchu. On mohl být nějaký méně významný šlechtic. V hlavě již měla úhledný seznam jmen a tváří. Dřív nebo později je začnou honit, a pak bude každá informace, jež napomůže jejich identifikaci, užitečná.
Červené dveře se otevřely a muži se narovnali, ven však nevyšel Logain.
Toveine překvapeně zamrkala a pak upřela bezvýrazný pohled do zelených očí Gabrelle, aniž by se

namáhala zakrýt znechucení. Díky tomu prokletému propojení s Logainem jí bylo jasné, co měl včera v noci za lubem - bála se, že nikdy neusne! - ale ani v nejtemnějších představách by nepodezírala Gabrelle!
Několik mužů žaslo stejně jako Toveine, pár se jich pokoušelo zakrýt úsměv. Kurin se otevřeně zubil a palcem si hladil tenké kníry.
Tmavá žena neměla ani tolik studu, aby se začervenala. Trochu zvedla ten svůj pršák a potom si drze upravila tmavomodré šaty kolem boků, jako by oznamovala, že se právě oblékla. Přehodila si plášť přes ramena a cestou k Toveine si zavazovala tkanice, stejně vyrovnaná, jako by byla zpátky ve Věži.
Toveine ji popadla za ruku a odtáhla stranou od mužů. "Možná jsme zajatkyně, Gabrelle," šeptala drsně, "ale to není důvod se poddat. Zvlášť ne Ablarovu ohavnému chtíči!" Druhá žena se netvářila ani zaraženě! Toveine cosi napadlo. No ovšem. "Copak...? Copak on ti to nařídil?"
Gabrelle se jí vytrhla a ohrnula nos. "Toveine, trvalo mi celé dva dny, než jsem se ‚poddala' jeho chtíči, jak ses vyjádřila. Považuju za štěstí, že trvalo jen čtyři přesvědčit ho, aby mě nechal. Vy červené to možná netušíte, ale muži moc rádi klevetí a povídají. Stačí ti jenom poslouchat, nebo to alespoň předstírat, a muž ti povypráví všechno o svém životě." Zamyšleně nakrčila čelo a přestala ohrnovat nos. "Ráda bych věděla, jestli je to stejné i pro obyčejné ženy."
"Co jestli je stejné?" zeptala se Toveine. Gabrelle ho špehuje? Nebo se jenom snaží získat další materiály pro svou knihu? Ale tohle bylo neuvěřitelné, dokonce i na hnědou! "O čem to tu mluvíš?"
Gabrelle se nepřestávala tvářit zadumaně. "Cítím se... bezmocná. Ach, byl něžný, ale dosud mě ještě nikdy nenapadlo, jak silné ruce může muž mít, a já nemohla usměrnit ani vlásek. On se... ujal vedení, i když to není tak docela pravda. Jen byl... silnější a já to věděla. Bylo to... podivně osvěžující."
Toveine se otřásla. Gabrelle se musela zbláznit! Už jí to chtěla říci, když se objevil sám Logain a zavřel za sebou dveře. Byl vysoký, vyšší než ostatní přítomní muži, tmavé vlasy mu spadaly na široká ramena a rámovaly pyšnou tvář. Na vysokém límci měl stříbrný meč i toho směšného hada s nohama. Když se kolem něj muži shlukli, bleskl úsměvem po Gabrelle. A ta husa se na něj taky uculila. Toveine se znovu otřásla. Osvěžující. Ta ženská se opravdu zbláznila!
Stejně jako každé ráno, i nyní muži začali s hlášením. Toveine z nich většinou nepochopila hlavu ani patu, přesto poslouchala.
"Našel jsem dva, co se zřejmě zajímají o to nové léčení, co na tebe Nyneiva použila, Logaine," vykládal Genhald zamračeně, "ale jeden dokáže stěží léčit tak, jak to již známe, a ten druhý chce vědět víc, než mu dokážu říct."
"Můžeš mu říct všechno, co vím já," opáčil Logain. "Paní z al'Mearů mi nevykládala, co dělá, a já zjistil jen pár útržků z toho, jak se bavily ostatní sestry. Jenom dál zasévejte semínka a budeme doufat, že něco vyroste. Víc dělat nemůžete." S Genhaldem přikyvovali i další muži.
Toveine si to zapsala do paměti. Nyneiva z al'Mearů. Po návratu do Věže to jméno slýchala často. Další uprchlá přijatá, další, již Elaida chtěla víc, než by odpovídalo touze po spravedlivém potrestání uprchlice. Navíc byla ze stejné vesnice jako al'Thor. A nějak ve spojení s Logainem. To by nakonec mohlo někam vést. Ale nový druh léčení? Používaný přijatou? Sice to bylo nepravděpodobné, skoro až na hranici nemožného, ona však již nemožné viděla, takže si to také zapamatovala. Všimla si, že i Gabrelle pozorně poslouchá. A také že ji koutkem oka pozoruje.
"S některými z těch dvouříčských chlapů jsou potíže, Logaine," ozval se Vinchova a na hladké líce mu vystoupil rozzlobený ruměnec. "Říkal jsem chlapi, ale dva z nich nejsou než kluci, nejvýš čtrnáct! Nechtějí se přiznat." Jemu mohlo být tak o rok, o dva víc, ještě mu teklo mlíko po bradě. "Byl to zločin, přivést je sem."
Logain zavrtěl hlavou. Nedalo se poznat, zda se zlobí, či lituje. "Slyšel jsem, že Bílá věž bere děvčata už kolem dvanácti. Dohlídni na ty Dvouříčské, pokud to půjde. Žádné rozmazlování, nebo se proti nim obrátí ostatní, ale snaž se jim zabránit, aby udělali nějakou pitomost. Pánu Drakovi by se nejspíš nelíbilo, kdybychom zabili příliš mnoho mužů z jeho domova."
"Co já vím, tak je mu to zřejmě jedno," zamumlal Vinchova. Mluvil se silným murandským přízvukem, třebaže jeho zakroucené kníry jasně prozrazovaly, odkud pochází. Přes hřbety prstů si převaloval stříbrňák a zdálo se, že se na něj soustředí stejně jako na Logaina. "Slyšel jsem, že sám pán Drak řekl M'Haelovi, aby z toho Dvouříčí vytáhl každého muže, který dokáže usměrňovat, včetně mlíčňáků. S tím,

kolik jich přivedl zpátky, se divím, že tam vůbec nějaký chlapi zůstali." Jeho vtípek se setkal se smíchem, ale Logainův vyrovnaný tón je uťal jako čepel.
"Ať už pán Drak nařídil cokoliv, doufám, že moje rozkazy byly jasné." Tentokrát všichni přikyvovali a pár mužů zamumlalo: "Ano, Logaine," a "Jak říkáš, Logaine."
Toveine ihned přestala ohrnovat pysk. Nevědomí hňupové. Věž přijímala dívky pod patnáct let, pouze pokud již začaly usměrňovat. To ostatní však bylo zajímavé. Opět Dvouříčí. Všichni říkali, že al'Thor se ke své domovině obrátil zády, ale ona si nebyla tak jistá. Proč po ní Gabrelle tak kouká?
"Včera v noci," řekl Sandomere po chvíli, „jsem zjistil, že Mishraile dostává od M'Haela soukromé lekce." Spokojeně si pohladil špičatou bradku, jako by předložil drahocenný klenot.
Možná ano, jenže Toveine netušila jaký. Logain pomalu kývl. Ostatní si mlčky vyměnili pohledy a tváře jako by měli vytesané z kamene. Toveine je pozorovala a rozčileně si to přežvykovala. Příliš často to bylo takové, věci, jež nepovažovali za nutné vysvětlovat - nebo se toho báli? - a ona je nechápala. Neustále měla pocit, že tu jsou skryté klenoty, ale mimo její dosah.
Jakýsi rozložitý Cairhieňan, sahající Logainovi stěží po prsa, otevřel ústa, ale ať už chtěl něco dodat k té záležitosti s Mishrailem, ať už to byl kdokoliv, to nikdy nezjistila.
"Logaine!" Ulicí se sem ozlomkrk hnal Welyn Kajima a rolničky na konečcích černých cůpků mu cinkaly. Další zasvěcený, muž ve středních letech, jenž se přespříliš usmíval, byl rovněž u toho, když ji Logain chytil. A spojil se s Jenare. Když se protlačil mezi ostatními, supěl a rozhodně se neusmíval.
"Logaine," funěl, "M'Hael se vrátil z Cairhienu a na desku v paláci přidal nové zběhy. Tomu nebudeš věřit!" Bez dechu ten seznam vychrlil a ostatní do toho vykřikovali, takže Toveine zaslechla jen útržky.
"Zasvěcení už zběhli i dřív," odvětil Cairhieňan, když Kajima skončil, "ale nikdy ne hotový asha'man. A teď sedm najednou?"
"Jestli mi nevěříš," začal Kajima a rozkohoutěně se narovnal. V Arafelu býval úředníkem.
"My ti věříme," uklidňoval ho Genhald. "Ale Gedwyn a Torval byli M'Haelovi muži. Rochaid a Kisman taky. Proč by zbíhali? Dal jim všechno, co by mohl chtít i král."
Kajima podrážděně vrtěl hlavou, až rolničky zazvonily. "Víte, že na seznamu nikdy nejsou důvody. Jenom jména."
"Ať si táhnou," zavrčel Kurin. "Akorát že my je teď musíme honit."
"Já nechápu spíš ty ostatní," poznamenal Sandomere. "Byl jsem u Dumajských studní. Viděl jsem je, když si je pak pán Drak vybíral. Dashiva měl hlavu v oblacích, jako vždycky. Ale Flinn, Hopwil a Narishma? Nikdy jste neviděli spokojenější lidi. Byli jako jehňátka, co je pustili do sýpky s ječmenem."
Jeden statný chlapík s již prošedivělými vlasy vyplivl: "No, já u Studní nebyl, ale šel jsem na jih proti Seanchanům." Mluvil s andorským přízvukem. "Možná se jehňatům řeznickej dvůr nelíbil tolik jako sýpka s ječmenem."
Logain poslouchal, aniž by se k hovoru přidal, s rukama založenýma na prsou. Tvář měl nečitelnou jako masku. "Tobě dělá řezničina starosti, Canlere?" zeptal se teď.
Andořan se zaškaredil a pokrčil rameny. "Asi tam dřív či později skončíme všichni, Logaine. Nemáme moc na vybranou, ale nemusí se mi to líbit."
"Hlavně pokud tam budeš," utrousil Logain docela tiše. Hovořil ke Canlerovi, ale další přizvukovali.
Logain se zadíval na Toveine a Gabrelle. Toveine se snažila vypadat, že neposlouchá, a honem si do paměti ukládala všechna jména. "Jděte dovnitř, do tepla," přikázal jim Logain. "Dejte si čaj, ať se zahřejete. Vrátím se, hned jak to půjde. Nedotýkejte se mých papírů." Odvedl muže směrem, odkud přiběhl Kajima.
Toveine vzteky skřípala zuby. Aspoň ho nebude muset následovat na cvičiště, kolem toho takzvaného Zrádcovského stromu, kde jako zkažené ovoce visely hlavy, a dívat se na muže, kteří se učí, jak ničit s jedinou silou, doufala však, že bude mít pro sebe další den, kdy se bude moci toulat po okolí a sbírat informace. Už muže slyšela mluvit o tom Taimově "paláci" a doufala, že ho dnes najde a možná i zahlédne muže, jehož jméno bylo stejně černé jako Logainovo. Místo toho pokorně následovala druhou ženu do červených dveří. Nemělo smysl s tím bojovat.
Uvnitř se rozhlížela po pokoji, zatímco si Gabrelle věšela plášť na kolíček. Přesto, jak dům vypadal zvenčí, Toveine od Logaina čekala něco velkolepějšího. V kamenném krbu tu hořel oheň. Dlouhý, úzký

stůl a židle s tyčovým opěradlem stály na holých prknech. Její pozornost upoutal psací stůl, jen o málo zdobnější než ostatní nábytek. Na něm byly na sobě naskládané krabice s dopisy a kožená pouzdra plná papírů. Svrběly ji prsty, ale věděla, že i kdyby se ke stolu posadila, nedokázala by se ani dotknout ničeho jiného než brku či kalamáře.
S povzdechem následovala Gabrelle do kuchyně, kde hřála železná kamínka a na nízkém příborníku pod oknem ležely špinavé talíře od snídaně. Gabrelle nalila vodu do konvice a postavila ji na kamna, potom z kredence vzala zeleně polévaný čajník a dřevěnou nádobku. Toveine si přehodila plášť přes opěradlo židle a posadila se ke stolu. Nechtěla čaj, pokud by nedostala i snídani, o niž přišla, ale věděla, že ho stejně vypije.
Ta hloupá hnědá klábosila dál, zatímco se věnovala domácím pracím jako spokojená hospodyňka. "Už jsem se hodně dozvěděla. Logain je jediný plnoprávný asha'man, který bydlí tady ve vesnici. Všichni ostatní bydlí v Taimově ‚paláci'. Mají sluhy, jenomže Logain si najal manželku jednoho z mužů v učení, aby mu vařila a poklízela. Brzy tady bude a myslí si, že on dal slunce na oblohu, takže bychom před ní už neměly probírat nic důležitého. Našel tvou složku s papíry."
Toveine měla pocit, že jí hrdlo svírá ledová ruka. Snažila se to skrýt, ale Gabrelle ji upřeně pozorovala. "Spálil ji, Toveine. Poté, co si přečetl obsah. Zřejmě si myslí, že nám prokázal laskavost."
Ruka povolila a Toveine mohla opět dýchat. "Mezi mými papíry byl i Elaidin rozkaz." Odkašlala si. Elaidin rozkaz zkrotit každého muže, jehož tady najdou, a bez odkladu jej oběsit bez soudu v Tar Valonu, který vyžadoval věžový zákon. "Vynucovala tvrdé podmínky, a kdyby to tito muži zjistili, zareagovali by taky tvrdě." Přes teplo z kamen se zachvěla. Kvůli tomu jedinému papíru je mohli všechny utišit a oběsit. "Proč by nám prokazoval laskavosti?"
"Netuším proč, Toveine. Není zloduch, alespoň o nic větší než většina ostatních mužů. Mohlo by to být tak prosté." Gabrelle postavila na stůl talíř s křupavými rohlíky a další s čerstvým sýrem. "Nebo by to mohlo být kvůli tomu, že tohle pouto je jako strážcovské ve víc směrech, než si myslíme. Možná jenom nechce cítit, jak nás dvě popraví." Toveine zakručelo v žaludku, ale rohlík si vzala, jako by ho chtěla jen oždibovat.
"Myslím, že ‚tvrdý' je jen mírný výběr slov," pokračovala Gabrelle a sypala do čajníku čaj. "Viděla jsem, jak jsi sebou trhla. Přivést nás sem pro ně samozřejmě znamenalo spoustu nemalých potíží. Mít mezi sebou padesát jednu sestru, dokonce i s poutem... Musí se bát, že přijdeme na nějaký způsob, jak obejít jejich rozkazy, že objevíme nějakou skulinu, která jim unikla. Odpověď je nejspíš taková, že kdyby nás zabili, Věž by to rozběsnilo. Když jsme naživu a zajaté, dokonce i Elaida bude postupovat velice opatrně." Zasmála se, pobavilo ji to. "Tvůj výraz, Toveine. Myslíš, že jsem celou dobu strávila jenom přemýšlením o tom, jak Logaina pohladit?"
Toveine zavřela ústa a odložila nedotčený rohlík. Stejně byl studený a na pohmat tvrdý. Předpokládat, že hnědé jsou neznalé světa, ponořené do svých knih a studií a nic jiné je nezajímá, byla chyba. "Co ještě jsi viděla?"
Gabrelle, stále ještě se lžící v ruce, se posadila naproti Toveine a předklonila se. "Až bude ta jejich hradba hotová, možná bude silná, ale tohle místo je plné trhlin. Je tu frakce Mazrima Taima a Logainova frakce, i když oni je za frakce jako takové zřejmě nepovažují. A možná tu jsou i další, rozhodně tu jsou muži, kteří nevědí, že nějaké frakce existují. Padesát jedna sestra by s tím měla být schopna něco dokázat, dokonce i s poutem. Druhá otázka je, co s tím uděláme?"
"Druhá otázka?" opáčila Toveine, ale druhá žena jenom čekala. "Jestli se nám podaří ty trhliny rozšířit," řekla nakonec, "rozeženeme do světa deset nebo padesát nebo sto tlup a všechny budou nebezpečnější než jakékoliv vojsko. Znovu je všechny pochytat by mohlo trvat celý život a rozervat svět na kusy jako nové Rozbití, když se navíc blíží Tarmon Gai'don. Totiž pokud ten al'Thorovic chlapík je skutečně Drak Znovuzrozený." Gabrelle otevřela ústa, ale Toveine ji mávnutím ruky zarazila. Nejspíš jím byl, ale teď na tom příliš nezáleželo. "Avšak jestli to neuděláme... I když potlačíme tu vzpouru a všechny sestry se vrátí do Věže a povoláme i všechny sestry na odpočinku, nevím, zda bychom všechny dohromady dokázaly toto místo zničit. Podle mě by při tom pokusu zemřela tak půlka Věže. Jaká je první otázka?"
Gabrelle se opřela a najednou se zatvářila unaveně. "Ano, není to snadné rozhodnutí. A každý den přivádějí další a další muže. Co jsme tu, tak jich bylo tak patnáct, dvacet."

"Nehraj si se mnou, Gabrelle! Jaká je první otázka?" Hnědá sestra se zatvářila přísně a upřeně na ni hleděla.
"Brzy ten šok odezní," řekla nakonec. "Co přijde pak? Pravomoc, kterou ti svěřila Elaida, je neplatná. Celá expedice je vyřízená. První otázka zní, je nás jedenapadesát sester jednotných, nebo budeme zase hnědé, červené, žluté, zelené a šedé? A chudák Ayako, jak ta musí litovat, že bílé trvaly na tom, aby tu měly zástupkyni. Lemai a Desandre mezi námi stojí nejvýš." Gabrelle mávla lžící. "Jediná naděje na to, že budeme držet pohromadě, je v tom, že se my dvě veřejně podvolíme Desandre. Musíme! Tím to aspoň začne. Doufám. Kdyby se nám podařilo přivést pár dalších, bude to začátek."
Toveine se zhluboka nadechla a předstírala, že hledí do prázdna a uvažuje. Podvolit se sestře stojící výš nebylo samo o sobě nic těžkého. Adžah si vždycky udržovala tajemství a občas proti sobě trochu pletichařila, ale otevřený rozkol ve Věži ji děsil. Kromě toho se naučila pokořit se před panímámou Doweelovou. Napadlo ji, jak se té ženě asi líbí chudoba, když pracuje na statku pro paní ještě tvrdší, než byla sama.
"Já to dokážu," pravila nakonec. "Měly bychom mít plán, který Desandre a Lemai předložíme, jestli je máme přesvědčit." Ona již jeden měla, i když ho nehodlala nikomu předkládat. "Ehm, voda už vře, Gabrelle."
Ta hloupá ženská se náhle usmála, vstala a běžela ke kamnům. Hnědé uměly vždycky lépe číst v knihách než v lidech. Než budou Logain, Taim a ostatní zničeni, pomohou Toveine Gazal svrhnout Elaidu.
* * *
Velké město Cairhien se rozkládalo mezi mohutnými hradbami na břehu řeky Alguenyi. Obloha byla jasná a bez mráčku, ale vál studený vítr a slunce svítilo na střechy pokryté sněhem a odráželo se od rampouchů, které ani trochu netály. Alguenya nebyla zamrzlá, ale v proudu se otáčely malé kry, narážející na lodě čekající, až na ně přijde řada u mol. Obchod zpomalila zima a válka a Drak Znovuzrozený, ale nikdy se úplně nezastavil, ne, dokud nezmizí státy. I přes zimu proudili ulicemi, vytesanými do terasovitých kopců města, vozy, káry a lidé. Tady se tomu říkalo Město.
Před Slunečním palácem s vysokými hranatými věžemi se sešel kolem dlouhé vstupní rampy dav. Kupci zabalení do vlněných látek a šlechtici v sametu se tu strkali s ušmudlanými dělníky a ještě špinavějšími uprchlíky. Nikdo se nestaral o to, kdo stojí vedle něj, a dokonce i zlodějíčci zapomněli na své řemeslo. Někteří lidé odcházeli, často přitom potřásali hlavami, ale jejich místa zaujímali další, mnozí si zvedali děti na ramena, aby lépe viděly na pobořené křídlo paláce, kde nádeníci odklízeli suť ze třetího poschodí. Po celém Cairhienu se ozývalo bušení kladiv a vrzání os, křik kramářů, stížnosti kupujících a mumlání kupců. Dav před Slunečním palácem mlčel.
Míli od paláce stál Rand u okna ve vznešeně pojmenované Cairhienské akademii a vyhlížel přes zamrzlé tabulky na dlážděný dvůr dole. Za časů Artuše Jestřábí křídlo existovaly školy zvané akademie, i dříve, střediska učení, kam přicházeli učenci ze všech koutů světa. Ta nafoukanost neznamenala žádný rozdíl, mohli to tu nazvat Stodolou, hlavně dokud tady dělali, co po nich chtěl. On měl důležitější starosti. Neudělal chybu, když se tak brzy vrátil do Cairhienu? Jenže musel uprchnout tak rychle, takže se na těch správných místech dozvědí, že skutečně uprchl. Příliš rychle, aby všechno připravil. Potřeboval položit jisté otázky a byly tu věci, které nemohl odložit. A Min chtěla další knížky pantáty Fela. Slyšel ji, jak si pro sebe mumlá, zatímco se probírala policemi, kam je uložili po Felově smrti. S odměnou za knihy a spisy, které ještě nevlastnila, akademická knihovna rychle přerůstala místnosti, jež jí mohly být v bývalém paláci urozeného pána Barthanese vyhrazeny. Alanna mu seděla v koutku hlavy a zřejmě trucovala. Bude vědět, že je ve Městě. Takhle blízko by s ním mohla mluvit přímo, zjistil by, kdyby se o to pokusila. Naštěstí teď Luis Therin mlčel. V poslední době působil ještě šílenějším dojmem než dřív.
Rukávem otřel kousek okenního skla. Měl na sobě zcela obyčejný tmavošedý kabát, vhodný pro muže bez peněz a bez ctižádosti. Něco takového by nikdo na Draku Znovuzrozeném nečekal. Hlava zlatohřívého draka se mu kovově leskla na hřbetě ruky. Tady to neznamenalo žádné nebezpečí. Když se naklonil, aby se podíval z okna, špičkou boty se lehce dotkl kožené mošny ležící na zemi.
Dvůr byl umetený a velký vůz, který tu stál, byl obložen vědry, takže to připomínalo houby na palouku. Půl tuctu mužů v silných kabátech, se šátky a čepicemi, pracovalo na podivném nákladu na voze. Kolem silného kovového válce, zabírajícího polovinu vozu, byly jakési přístroje. Ještě podivnější bylo, že vůz

neměl oje. Jeden z mužů vzal z trakaře opřeného stranou poleno a donesl ho ke kovové krabici upevněné pod válcem. V otevřených dvířkách krabice to rudě žhnulo a z vysokého, úzkého komína stoupal kouř. Jiný muž tancoval kolem vozu, měl vousy, neměl čapku ani žádné vlasy, mával rukama a zjevně vykřikoval rozkazy, jimž ostatní nevěnovali přílišnou pozornost. Od úst jim stoupala pára. Uvnitř bylo skoro teplo. V Akademii měli ve sklepích velké kotle a rozsáhlý systém průduchů. Zpola zahojené, nikdy nevyléčené rány v boku Randa pálily.

Neslyšel, co přesně Min říká - rozhodně nadávala - ale z jejího tónu bylo zřejmé, že hned tak neodejdou, pokud ji neodvleče. Stále se mohl na pár věcí zeptat. "Co říkají lidé? O paláci?"

"Co bys čekal," odtušil za ním urozený pán Dobraine trpělivě, stejně jako odpovídal na všechny ostatní otázky. Dokonce i když přiznával, že odpověď nezná, jeho tón se nezměnil. "Někteří tvrdí, že tě napadli Zaprodanci nebo Aes Sedai. Ti, kteří si myslí, že jsi přísahal věrnost Aes Sedai, dávají přednost Zaprodancům. V každém případě se vede rozsáhlá debata o tom, jestli jsi mrtvý, unesli tě nebo jsi utekl. Většina věří, že žiješ, ať už jsi kdekoliv, nebo to aspoň tvrdí. Někteří, bojím se, že jich není málo, si myslí..." Odmlčel se.

"Že jsem zešílel," dokončil za něj Rand stejně vyrovnaným tónem. Nemělo smysl si s tím lámat hlavu nebo se kvůli tomu hněvat. "Že jsem část paláce zničil sám?" Nechtěl mluvit o mrtvých. Bylo jich méně než jindy a jinde, ale dost, a některá jména se objevovala, i když zavřel oči. Jeden muž slezl z vozu, ale holohlavec ho chytil za ruku a táhl ho zpátky, aby mu ukázal, co udělal. Muž na druhé straně neopatrně seskočil a uklouzl a holohlavec pustil prvního a hnal se za druhým, jehož donutil vylézt zpátky. Co to, ve Světle, provádějí? Rand se ohlédl přes rameno. "Nejsou daleko od pravdy."

Dobraine Taborwin, malý muž s vyholeným a napudrovaným čelem a prošedivělým zbytkem vlasů, jeho pohled nevzrušeně opětoval. Nebyl hezký - ale věrný. Na přednici tmavého sametového kabátce měl od krku téměř ke kolenům modré a bílé pruhy. Na pečetním prstenu měl řezaný rubín a další nosil na límci, ne moc velký, ale na Cairhieňana to bylo skoro křiklavé. Byl hlavou svého rodu a prošel mnoha bitvami, jenom máloco ho vylekalo. To dokázal u Dumajských studní.

Nicméně rozložitá šedivá žena, trpělivě čekající, až na ni přijde řada, vypadala stejně nevzrušeně. V ostrém protikladu k Dobrainově vznešené eleganci byly hnědé vlňáky Idrien Tarsinové poměrně prosté i pro kramářku, ale měla vlastní studnici autority a důstojnosti. Idrien byla hlavní mistrou Akademie, protože většina učenců a mechaniků si říkala mistr toho či mistra tamtoho. Vedla školu pevnou rukou a věřila na praktické věci, nové metody úpravy povrchů silnic nebo výroby barviv na látky, vylepšování sléváren a přádelen. Také věřila v Draka Znovuzrozeného. Ať už to bylo či nebylo praktické, bylo to pragmatické, a to mu stačilo.

Obrátil se zpátky k oknu a zase ten kousek skla otřel. Možná dole dělali něco s ohříváním vody - v několika vědrech ještě byla voda. V Shienaru používali velké kotle, aby ohřáli vodu do lázně - ale proč na voze? "Co jsem byl pryč, neodešel někdo náhle? Nebo se nečekaně nevrátil?"

Nečekal, že by to někdo udělal, tedy kdokoli důležitý. S holuby kupců a špehy Bílé věže - a Mazrimem Taimem. Nesměl zapomínat na Taima. Luis Therin při tom jméně zaprskal - se všemi těmi holuby, špehy a ukecanými lidmi mohl celý svět zjistit, že zmizel z Cairhienu. Ten svět, na němž záleželo tady a teď. Cairhien už nebyl místem, kde se bude bojovat. Dobrainova odpověď ho překvapila.

"Nikdo kromě... Ailil Riatin a nějaká vysoká hodnostářka Mořského národa zmizely hned po tom... útoku." Zaváhal jenom chviličku, ale zaváhal. Snad si také nebyl jistý tím, co se stalo. Své slovo však dodrží. To také dokázal u Dumajských studní. "Nenašla se žádná těla, ale mohli je zabít. Paní vln Mořského národa tu možnost ale odmítá vzít v úvahu. Spustila hotovou záplavu požadavků, aby jí její ženu okamžitě vrátili. Pravdou je, že Ailil mohla uprchnout na venkov. Nebo se připojit ke svému bratrovi, i když ti dala slovo. Tví tři asha'mani jsou stále ve Slunečním paláci. Flinn, Narishma a Hopwil. Lidé jsou z nich nervózní. Teď víc než předtím." Hlavní mistra si odkašlala a hlasitě zadupala. Ona z nich tedy rozhodně nervózní byla.

Rand jen mávl rukou. Pokud se nepřiblíží k paláci, žádný z těch tří nebyl dost silný, aby cítil, jak tu otevírá průchod. Ti tři se útoku na něj nezúčastnili, ale moudrý spiklenec by mohl vzít v úvahu i možnost neúspěchu a naplánovat, jak některé udržet v jeho blízkosti, pokud by přežil. "Ty nepřežiješ," zašeptal Luis Therin. "Nikdo z nás nepřežije."

Jdi zase spát, pomyslel si Rand podrážděně. Věděl, že nepřežije. Ale chtěl. V hlavě mu odpověděl opovržlivý smích, který zeslábl a zmizel. Holohlavec nechal všechny slézt a spokojeně si mnul ruce. On snad vedl proslov!
"Ailil a Shalon jsou naživu a neuprchly," pronesl Rand nahlas. Nechal je obě spoutané a s roubíkem, nacpané pod postelí, kde by je měli do pár hodin najít sluhové, i když štít, který spletl nad hledačkou větru Mořského národa, by se měl rozpustit mnohem dřív. Obě ženy by pak měly být schopné osvobodit se samy. "Podívej se ke Cadsuane, bude je mít v paláci urozené paní Arilyn."
"Cadsuane Sedai přichází a odchází ze Slunečního paláce, jako by jí patřil," zavrčel Dobraine kriticky, "ale jak je dokázala dostat ven, aby je nikdo neviděl? A proč? Ailil je Toramova sestra, ale její nárok na Sluneční trůn se teď obrátil v prach, pokud vůbec někdy něco znamenal. Teď není důležitá ani jako figurka. A co se týče toho, že drží vysoce postavenou Atha'an Miere... K čemu?"
Rand schválně promluvil zlehka, bezstarostně. "Proč drží urozenou paní Caraline a vznešeného pána Darlina jako ‚hosty', Dobraine? Proč Aes Sedai dělají cokoliv? Najdeš je tam, kde jsem říkal. Pokud ti dovolí se podívat." Proč nebyla hloupá otázka, akorát na ni neměl odpověď. Caraline Damodred a Ailil Riatin samozřejmě zastupovaly poslední dva rody, které usedly na Sluneční trůn. A Darlin Sisnera vedl ty tairenske šlechtice, kteří ho chtěli vyhodit ze svého drahocenného Kamene, ze svého Tearu.
Rand se zamračil. Byl si jistý, že se na něj Cadsuane zaměřila, třebaže ona předstírala opak, ale co když to nepředstírala? Pokud něco, tak by to byla úleva. Samozřejmě že ano. Poslední, co potřeboval, byla Aes Sedai, která si myslí, že se může plést do jeho věcí. To úplně poslední. Třeba se Cadsuane zaměřila se svými piklemi na někoho jiného. Min viděla Sisneru s podivnou korunou. Rand o tomto jejím viděním hodně přemýšlel. Nechtěl ani pomyslet na ostatní věci, jež viděla, které se týkaly jej a zelené sestry. Bylo by možné, že si Cadsuane prostě myslí, že bude rozhodovat o tom, kdo povládne v Tearu a Cairhienu? Prostě? Skoro se zasmál. Ale právě takhle se Aes Sedai chovaly. A Shalon, hledačka větru? Mít ji ve své moci možná Cadsuane dalo páku na Harine, paní vln, ale Rand měl podezření, že ji prostě jen sebrala zároveň s Ailil, jak se pokoušela utajit, kdo šlechtičnu doopravdy unesl. Cadsuane bude třeba vyvést z omylu. O tom, kdo povládne v Tearu a Cairhienu, již bylo rozhodnuto. Vysvětlí jí to. Později. Zatím to bylo hodně nízko na jeho žebříčku věcí, které je třeba vyřídit.
"Než odejdu, Dobraine, musím ti dát -" Slova mu zamrzla na jazyku.
Holohlavec na nádvoří zatáhl za páku na voze a jeden konec vodorovného břevna se náhle zvedl, pak klesl a zasunul kratší břevno do otvoru ve spodku vozu. A vůz, třesoucí se tak, až se zdálo, že se každou chvíli rozpadne, vůz, jemuž začal z komína stoupat kouř, ten vůz se s trhnutím rozjel, břevno se zvedalo a klesalo, zprvu pomalu, postupem času stále rychleji. Vůz se pohyboval bez koní!
Neuvědomil si, že promluvil nahlas, dokud mu hlavní mistra neodpověděla.
"Aha, to! To je parní vůz, jak tomu Mervin Poel říká, můj pane Draku." Do překvapivě mladistvého hlasu se jí vloudil nesouhlas. "Tvrdí, že s tím vynálezem utáhne i sto vozů. Ale nejdřív musí ujet víc než padesát kroků, aniž by se něco nerozbilo nebo nezadrhlo. Pokud vím, dál se to nikdy nedostalo."
A opravdu, ten - parní vůz? - se roztřeseně zastavil jen dvacet kroků od místa, odkud vyjel. Znovu se otřásl. Zřejmě se třásl stále silněji. Většina mužů na něj zase vylezla a jeden s něčím honem kroutil rukou omotanou hadrem. Z trubky náhle do vzduchu vyletěla pára a třesení se zpomalilo, až se zastavilo docela.
Rand potřásl hlavou. Vzpomněl si, že Mervina již viděl s vynálezem, který se třásl na stole a nic nedělal. Z něj pocházel tento zázrak? Tenkrát si myslel, že to má vyluzovat hudbu. Ten chlapík, který teď poskakoval kolem vozu a hrozil ostatním pěstmi, musel být sám Mervin. Jaké další zvláštnosti, jaké zázraky lidé tady na Akademii tvoří?
Když se zeptal, přičemž stále pozoroval muže pracující dole na voze, Idrien si hlasitě odfrkla. Z úcty k Draku Znovuzrozenému mluvila jen trochu nazlobeně a nakonec už jen znechuceně. "Už dost špatné je, že jsem musela dát místo těm filozofům, historikům a aritmetikům a jim podobným, ale ty jsi řekl, ať vezmu každého, kdo bude chtít vytvořit něco nového, a ať je tu nechám, pokud budou vykazovat nějaké pokroky. Asi jsi doufal, že získáš zbraně, ale teď mám na krku tucty snílků a budižkničemů, každý má jednu dvě staré knížky a rukopisy, které všechny pocházejí z doby Úmluvy Deseti států, víš, pokud už ne ze samotného věku pověstí, alespoň oni to tvrdí, a všichni se snaží vyznat v kresbách, náčrtcích a

popisech věcí, které nikdy neviděli, a možná ani nikdo jiný. Já viděla staré rukopisy, kde se psalo o lidech s očima na břiše a zvířatech půldruhého sáhu vysokých s kly delšími než člověk a městech -"
"Ale co dělají, hlavní mistro Tarsinová?" chtěl vědět Rand. Muži pracující na dvoře se pohybovali cílevědomě, ne jako by viděli neúspěch. A ten vůz jel.
Tentokrát zafrkala hlasitěji. "Hlouposti, můj pane Draku, to dělají. Kin Tovere sestrojil ten svůj velký dalekohled. Měsíc skrz něj vidíš jasně jako svou dlaň, a taky to, o čem tvrdí, že to jsou jiné světy, ale k čemu je to dobré? A ještě chce postavit větší. Maryl Harkeová vyrábí obrovské draky, říká jim kluzáky, a na jaře se bude zase vrhat z kopců. Když ji vidíš, jak se snáší na těch křídlech, srdce ti skočí až do krku. Příště, až se jí ten krám ohne, zláme si víc než ruku, to ti povídám. Jander Parentakis věří, že dokáže pohánět říční bárky s koly ze mlejna, nebo tak něco, ale když dal na palubu dost mužů, aby otáčeli klikami, už tam nebylo místo pro náklad a každá loď s plachtami ho snadno předhonila. Ryn Anhara chytá blesky do velkých nádob - pochybuju, že i on ví proč - a Niko Tokamová je stejně praštěná s těmi svými -"
Rand se otočil tak rychle, až ustoupila, a dokonce i Dobraine přešlápl, jako správný šermíř. Ne, nebyli si jím jistí. "On chytá blesky?" zeptal se Rand tiše.
Náhle pochopila a zamávala rukama. "Ne, ne! Ne jako... takhle!" Ne jako ty, řekla málem. "Je to taková vymyšlenost s dráty a kolečky a velkými hliněnými nádobami a Světlo ví čím ještě. Říká tomu blesky a jednou jsem viděla, jak na jednu tu nádobu skočila krysa, na ty kovové tyčky, co z ní trčí. Rozhodně to vypadalo, jako by do ní udeřil blesk." Do hlasu se jí vloudila naděje. "Jestli chceš, řeknu mu, aby toho nechal."
Snažil se představit si, jak někdo létá na draku, ale bylo to příliš směšné. A chytání blesků do nádob si ani představit neuměl. Přesto... "Ať pokračují jako doposud, hlavní mistro. Kdo ví? Třeba se ukáže, že jeden z těch vynálezů je důležitý. Jestli bude některý fungovat, jak má, dej vynálezci odměnu."
Dobraine se zatvářil pochybovačně, třebaže se mu to podařilo téměř dokonale zakrýt. Idrien se mrzutě uklonila, dokonce udělala pukrle, ale očividně si myslela, že po ní chce, aby nechala prasata létat, pokud to dokážou.
Rand si nebyl jistý, nakolik s ní nesouhlasí. Nakonec by však jednomu z těch prasat mohla narůst křídla. Ten vůz se pohnul. Velice toužil po tom, aby tu po něm něco zůstalo, něco, co by světu pomohlo přežít nové Rozbití, o němž Dračí proroctví předpovídala, že je přivodí. Potíž byla v tom, že neměl tušení, co by to mohlo být, kromě škol samotných. Kdo mohl vědět, jaké zázraky dokážou? Světlo, chtěl postavit něco, co by vytrvalo.
Myslel jsem, že dokážu budovat, zamumlal mu v hlavě Luis Therin. Mýlil jsem se. My nejsme budovatelé, ani ty, ani já, ani ten druhý. My jsme ničitelé. Ničitelé.
Rand se zachvěl a prohrábl si vlasy. Ten druhý? Občas hlas v jeho hlavě zněl úplně normálně, právě když byl nejšílenější. Dobraine i Idrien ho pozorovali, Dobraine nejspíš svou nejistotu skrýval, Idrien se s tím nenamáhala. Rand se narovnal, jako kdyby se nic nestalo, a vytáhl z kapsy dva balíčky. Na obou byl v podlouhlém kousku červeného vosku otištěn drak. Přezka opasku, který v této chvíli neměl na sobě, posloužila jako velmi působivé pečetítko.
"V tom prvním tě jmenuji svým správcem Cairhienu," řekl podávaje balíček Dobrainovi. V kapse měl ještě třetí pro Gregorina den Lushenose, jímž ho jmenoval správcem Illianu. "Takže by nemělo docházet k potížím, pokud by někdo pochyboval o tvé autoritě, zatímco budu pryč." Dobraine by takové potíže dokázal snadno vyřídit se svými ozbrojenci, jenže lepší bylo zařídit, aby nikdo nemohl pochybovat či tvrdit, že o tom nic neví. Jestli budou všichni věřit, že se na provinilce vrhne Drak Znovuzrozený, snad k žádným potížím ani nedojde. "Jsou tu rozkazy ohledně věcí, které chci vyřídit, ale kromě nich používej vlastní rozum. Až urozená paní Elain ohlásí svůj nárok na Sluneční trůn, budeš ji ze všech sil podporovat."
Elain. Ach Světlo, Elain a Aviendha. Aspoň jsou v bezpečí. Min teď vypadala šťastněji, musela najít knížky mistra Fela. Nechá ji jít v jeho stopách až k hořkému konci, protože nebyl dost silný, aby jí to zarazil. Ilieno, sténal Luis Therin. Odpusť, Ilienol Když promluvil, zněl Randův hlas ledově jako srdce zimy. "To zjistíš, až odevzdáš ten druhý. Až ho doručíš. Vyšťourej ho, jestli to bude nutné, a rozhodni se podle toho, co řekne. Jestli se rozhodneš, že ne, nebo on odmítne, vyberu někoho jiného. Ne tebe."
Možná to bylo trochu strohé, ale Dobrainův výraz se nezměnil. Když spatřil jméno napsané na drahém

balíčku, jen pozvedl obočí, to bylo všechno. A uhlazeně se uklonil. Cairhieňané byli obvykle uhlazení.
"Udělám, co říkáš. Odpusť, ale od tebe to zní, jako bys hodlal být delší dobu pryč."
Rand pokrčil rameny. Vznešenému pánu věřil tolik jako komukoliv jinému. Skoro. "Kdo ví? Doba je nejistá. Ať hlavní mistra Tarsinová má dost peněz a v Caemlynu se taky otevře škola. V Tearu taky, dokud se tam situace nezmění."
"Jak říkáš," zopakoval Dobraine a strčil si balíčky do kapsy. Nyní se z jeho tváře nedalo vyčíst vůbec nic. Ovšem on byl také zkušeným hráčem ve hře rodů.
Hlavní mistře se podařilo zatvářit zároveň spokojeně i rozladěně a zbytečně si uhlazovala suknice, jak to ženy často dělají, když mají co dělat, aby neřekly, co přesně si myslí. Jakkoliv si stěžovala na snílky a budižkničemy, na úspěchy Akademie žárlila. Pokud by ostatní školy zmizely a učenci se museli uchýlit na Akademii, rozhodně by kvůli tomu neuronila jedinou slzu. Dokonce i filozofové. Co si pomyslí o tom rozkaze, který je v Dobrainově balíčku?
"Našla jsem vše, co potřebuju," ohlásila Min, přicházejíc mezi policemi, přičemž se lehce potácela pod tíhou tří tlustospisů. Prostý hnědý kabátec a spodky nejspíš měla na sobě i tehdy v Baerlonu, když ji spatřil poprvé. Z nějakého důvodu kvůli nim remcala tolik, až by si každý, kdo ji znal, myslel, že po ní snad chce, aby si vzala šaty. Ale teď se usmála, vesele a trochu poťouchle. "Doufám, že ti soumaři jsou tam, kde jsme je nechali, nebo mého pána Draka budeme muset použít místo nákladního sedla."
Idrien zalapala po dechu, šokována, že ho tak Min oslovuje, ale Dobraine se jen pousmál. Už Min s Randem viděl dřív.
Rand se jich zbavil, jak nejrychleji to šlo, protože viděli a slyšeli tolik, kolik chtěl - poslal je pryč a ještě jim naposledy připomněl, že tu vůbec nebyl. Dobraine kývl, jako by nic jiného nečekal. Idrien se při odchodu tvářila zamyšleně. Pokud si nechá něco uklouznout a uslyší ji nějaký sluha nebo učenec, do dvou dnů se to dozví celé Město. V každém případě neměl moc času. Snad není nablízku nikdo, kdo by mohl cítit, jak otevírá průchod, ale každý, kdo by hledal stopy, by již věděl, že ve městě je ta'veren. A on ještě nechtěl, aby ho našli.
Když se za nimi zavřely dveře, zadíval se na Min, pak vzal jeden spis v plátěné tašce a tu si hodil přes rameno.
"Jenom jeden?" podivila se. Položila zbylé dva na podlahu, dala si ruce v bok a zamračila se. "Občas jsi opravdu jenom ovčák. Tyhle pytle musí mít nejmíň centnýř." Ale mluvila spíš pobaveně než rozzlobeně.
"Měla sis vybrat menší knížky," poučil ji a natáhl si rukavice, aby zakryl draky. "Nebo lehčí." Otočil se k oknu, vzal kožený tlumok a zatočila se mu hlava. Podlomila se mu kolena a před očima se mu mihl rozmazaný obličej, jejž nepoznal. S námahou se vzpamatoval a narovnal se. Hlava se mu přestala točit. Luis Therin ve stínech drsně supěl. Byla to snad jeho tvář?
"Jestli si myslíš, že mě donutíš nýst je celou cestu, tak si to znova promysli," zavrčela Min. "Už jsem viděla lepší předstírání od pacholků. Mohl by ses pokusit upadnout."
"Tentokrát ne." Byl již zcela připravený na to, co se stane, když usměrní. Do jisté míry to mohl dokonce ovládat. Obvykle. Většinou. Ta závrať bez saidínu byla nová. Možná se jen příliš rychle otočil. A možná prasata opravdu lítají. Přehodil si kožený tlumok přes druhé rameno. Muži dole měli stále plné ruce práce. Budovali. "Min -"
Okamžitě přestala zvedat obočí. Natáhla si červené rukavičky a začala podupávat. Což bylo u každé ženy nebezpečné znamení, a zvlášť u ženy, která nosila nože. "Tohle už jsme probrali, Rande zatracenej Draku Znovuzrozenej al'Thore! Mě tady nenecháš!"
"To mě ani nenapadlo," zalhal. Byl příliš slabý. Nedokázal ta slova vyslovit, donutit ji zůstat. Příliš slabý, pomyslel si hořce, a ona by kvůli tomu mohla zemřít, Světlo mě navěky spal!
Spálí, slíbil mu Luis Therin.
"Jenom mě napadlo, že bys měla vědět, co děláme a co budeme dělat dál," pokračoval Rand. "Asi jsem nebyl zrovna vstřícný." Sebral se a uchopil saidín. Místnost jako by se zatočila a jej unášela lavina ohně a ledu a špíny, z níž se mu obracel žaludek. Ale dokázal zůstat stát, aniž by se potácel. Jen tak tak. A jen tak tak dokázal splést prameny průchodu, jenž ho zavedl na zasněžený palouk, kde byli u dubu uvázaní dva koně.
Byl rád, že tu zvířata stále ještě jsou. Palouk byl hodný kus cesty od nejbližší silnice, jenže lesem se

potulovali lidé, kteří se obrátili zády ke svým rodinám, gruntům, obchodu a řemeslu, protože Drak Znovuzrozený zpřetrhal všechna pouta. Tak to stálo v Proroctvích. Na druhou stranu mnozí z těchto lidí, s rozbolavělýma nohama a nyní navrch ještě promrzlí, již byli unavení hledáním bez toho, aby našli aspoň stopu po tom, co hledali. Dokonce i obyčejní koně by určitě zmizeli s prvním člověkem, který by je našel. Rand měl dost zlata, aby koupil jiné, ale usoudil, že Min by se hodinová procházka do vesnice, kde nechali soumary, určitě nelíbila.

Rychle prošel na palouk a předstíral, že klopýtá jen kvůli sněhu, který mu sahal po kolena. Počkal jenom, než si Min vzala své vaky s knihami a proběhla za ním, pak jedinou sílu ihned propustil. Byli pět set mil od Cairhienu a z významných měst nejbliž k Tar Valonu. Když se průchod zavřel, Alanna se téměř vytratila.

"Vstřícný?" opáčila Min podezíravě. Doufal, že nedůvěřuje jeho motivům, že nevytušila pravdu. Závrať a nevolnost jen pomalu ustupovaly. "Byl jsi otevřený jako mušle, Rande, ale já nejsem slepá. Když jsme poprvé cestovali do Rhuideanu, pořád ses vyptával na tu Sharu, až si všichni museli myslet, že tam chceš jít." Zamračila se a potřásla hlavou, pak přivázala jednu knihu za sedlo svého hnědáka. Chrčela námahou, ale nechtěla knihy pokládat do sněhu. "Nikdy jsem si nemyslela, že Aielská pustina může vypadat takhle. To město je větší než Tar Valon, i když je pobořené. A všechny ty kašny a jezero. Ani jsem nedohlídla na druhou stranu. Myslela jsem, že v Pustině není žádná voda. A byla tam zima, stejně jako tady. A já myslela, že v Pustině je horko!"

"V létě se tam ve dne smažíš, ale v zimě mrzneš." Cítil se natolik dobře, aby svá břemena vyhodil za sedlo na bělouši. Ne úplně dobře. Ale stejně to udělal. "Když už všechno víš, tak co jsem dělal, kromě toho, že jsem se vyptával?"

"Totéž co včera v Tearu. Chtěl jsi, aby každá kočka i kos věděli, že tam jsi. V Tearu ses vyptával na Chachin. Je to jasný. Snažíš se zmást každýho, kdo by chtěl zjistit, kde jsi a co uděláš příště." Upevnila i druhý svazek za sedlo, odvázala otěže a nasedla. "Tak co, jsem slepá?"

"Máš oči jako rys." Doufal, že jeho pronásledovatelé mají stejně bystrý zrak. Nebo ten, kdo je řídí. Nechtěl, aby vyrazili Světlo ví kam. "Myslím, že budu muset udělat ještě několik falešných stop."

"Proč se s tím zdržovat? Vím, že máš plán, plán, do kterýho patří to, co máš v tom koženým pytli - je to sa'angrial? - a já vím, že je to důležitý. Netvař se tak překvapeně. Co kdybys nejdřív udělal to, co máš v plánu, a pak teprv ty falešný stopy? A taky tu pravou. Chceš po nich skočit, až to budou nejmíň čekat, jak jsi říkal. To můžeš těžko udělat, pokud tě nebudou sledovat tam, kam chceš."

"Byl bych moc rád, kdybys nikdy nezačala číst ty Felovy knížky," zabručel kysele a vyškrábal se do sedla. Hlava se mu zatočila jen maloučko. "Vypátrala jsi toho až moc. Dokážu teď před tebou udržet aspoň něco v tajnosti?"

"To jsi nikdy nedokázal, tupá hlavo," zasmála se a pak si oponovala: "A co máš vlastně v plánu? Teda kromě zabití Dashivy a ostatních? Mám právo to vědět, když mám jet s tebou." Jako by ona netrvala na tom, že s ním pojede.

"Hodlám očistit mužskou polovinu pravého zdroje," pověděl jí bezvýrazně. Důležité prohlášení. Velkolepý plán, víc než velkolepý. Vznešený, řekla by většina lidí. Podle toho, jak se Min tvářila, mohl klidně tvrdit, že si hodlá vyjít na odpolední procházku. Ona se na něj jen dívala, ruce položené na sedlové hrušce, a čekala, až bude pokračovat.

"Nevím, jak dlouho to bude trvat, a jak jednou začnu, tak nejspíš každý na tisíc mil okolo, kdo dokáže usměrňovat, zjistí, že se něco děje. Pochybuju, že dokážu přestat, jestli se Dashiva a ostatní nebo nějací Zaprodanci najedou objeví, aby zjistili, co se děje. Se Zaprodanci nic nezmůžu, ale ostatní s trochou štěstí vyřídím."

Snad mu to, že je ta'veren, poskytne výhodu, kterou tak zoufale potřeboval.

"Spolíhej na štěstí a Corlan Dashiva nebo Zaprodanci si tě dají k snídani," pronesla a pobídla koně z palouku. "Třeba mě napadne něco lepšího. Tak pojeď. V tý krčmě je teplo. Doufám, že nám dají něco teplýho k jídlu, než odjedeme."

Rand za ní nevěřícně zíral. Člověk by si myslel, že pro ni je pět odpadlých asha'manů, nemluvě o Zaprodancích, menší potíž než bolavý zub. Pobídl šimla do běhu, až mu od kopyt odletoval sníh, dojel ji a pak pokračovali mlčky. Stále před ní měl několik tajemství, například tu nevolnost, jež se ho

zmocňovala, když usměrňoval. To byl skutečný důvod, proč musel nejdřív vyřídit Dashivu a ostatní. Poskytne mu to čas vyrovnat se s nevolností. Pokud to bude možné. Pokud ne, tak si nebyl jistý, že i dva ter'angrialy, které si vezl na sedle, mu budou k něčemu dobré.

KAPITOLA PRVNÍ

Odjezd od proroka

Kolo času se otáčí a věky přicházejí a odcházejí, zanechávajíce za sebou vzpomínky, které se stanou pověstmi. Pověsti vyblednou do mýtů a dokonce i ty jsou dávno zapomenuty, když věk, který ji zrodil, opět nastane. V jednom věku, některými nazývaném třetím věkem, který má přijít, věkem dávno minulým, se nad Arythským oceánem zvedl vítr. Ten vítr nebyl začátek. Otáčení kola času nemá začátky ani konce. Ale byl to nějaký začátek.
Na východ ten vítr vál, nad chladnými, šedozelenými vlnami, směrem k Tarabonu, kde se již vykládaly lodě, a další kotvily na míle podél pobřeží a čekaly, až přijdou na řadu u mola v přístavu Tanchiko. Přístav byl plný lodí, větších i menších, a čluny přepravovaly lidi a náklad na břeh, protože v celém přístavu nebylo volné jediné kotviště. Obyvatelé Tanchika byli ustrašení, když město padlo do rukou jeho nových pánů s jejich prapodivnými zvyky a podivnými tvory a ženami, které mohly usměrňovat, na vodítcích, a vyděsili se ještě víc, když dorazila tato flotila, děsivě veliká, a nezačala vykládat jen vojáky, ale také bystré kupce a řemeslníky s nástroji svého obchodu, a dokonce i rodiny s vozy plnými hospodářského náčiní a neznámých rostlin. Byl tu nový král i nová panarcha, kteří vydávali zákony, a i když král a panarcha složili slib věrnosti nějaké daleké císařovně, i když seanchanští šlechtici zabrali velice mnoho paláců a vyžadovali hlubší projevy úcty než kterýkoliv tarabonský pán či paní před nimi, život se pro většinu lidí příliš nezměnil, a pokud ano, tak spíš k lepšímu. Seanchanští urození se s obyčejnými lidmi příliš nestýkali a s divnými zvyky se dalo žít. Anarchie, která rozervala krajinu na kusy, už byla jen vzpomínkou, stejně jako hlad, který ji doprovázel. Vzbouřenci, bandité a Dračí spřísahanci, kteří zamořovali zemi, byli mrtví, zajatí či vyhnaní na sever na Almothskou planinu, tedy ti, kteří se nevzdali, a obchod opět kvetl. Hordy hladovějících uprchlíků, ucpávající ulice města, byly zpátky ve svých vesnicích a na svých statcích. A v Tanchiku zůstalo jen tolik nových lidí, kolik jich město snadno uživilo. Přes sníh se vojáci, kupci, řemeslníci a sedláci rozešli do vnitrozemí po tisících a desetitisících, ale ledový vítr Tanchiko uklidnil a po několika potížích bylo město více méně spokojené.
Vítr vál celé legue na východ, zesiloval a slábl, rozděloval se, ale neutichal, stále mířil na východ a trochu na jih, přes lesy a pláně sevřené krunýřem zimy, mezi stromy s hnědými větvemi a nad zahnědlou trávou, a konečně překonal místo, kudy kdysi vedla hranice mezi Tarabonem a Amadicií. Stále to byla hranice, ale jenom podle jména, hraniční kameny byly odstraněny a stráže pryč. Na jihovýchod vál ten vítr, kolem nejjižnějších výběžků pohoří Oparů, a překonal i vysoké hradby Amadoru. Porobeného Amadoru. Praporec na obrovské Pevnosti Světla pleskal ve větru a zlatý jestřáb, který na něm byl vyobrazen, jako by skutečně letěl s blesky v drápech. Jen málo domorodců opouštělo své domovy, pokud nemuselo, a těch pár spěchalo zamrzlými ulicemi, zabaleno v pláštích a se sklopenýma očima. Dívali se na zem nejen proto, aby neuklouzli na dláždění, ale také aby se vyhnuli pohledu na Seanchany, kteří občas projížděli kolem na zvířatech, která vypadala jako kočky s bronzovými šupinami, velké jako koně, nebo Taraboňany v oceli, strážící skupinky bývalých dětí Světla, nyní v řetězech a pracující jako zvířata, zapřažené do vozů, vyvážející z města výkaly. Po necelém měsíci a půl v seanchanském stádě lidé v hlavním městě Amadicie pociťovali studený vítr jako metlu, a ti, kteří neproklínali svůj osud, přemýšleli,

jaké hříchy tímto splácejí.
Vítr zamířil na východ přes pustinu, kde bylo mnoho vesnic a statků vypáleno. Sníh pokrýval ohořelé trámy a opuštěné stodoly a zmírňoval tu scénu, třebaže k hladovění přidával ještě mrznutí. Meč, sekera a oštěp to tu již navštívily, a zůstaly, aby znovu zabíjely. Nakonec vítr zasténal v žalozpěvu nad neobezděnou Abilou. Nad strážními věžemi tu nevlály žádné prapory, protože tu právě dlel prorok pána Draka a prorok kromě svého jména nepotřeboval žádný praporec. V Abile se lidé třásli víc před jménem proroka než před větrem. Jinde se lidé před jeho jménem třásli také.
Z kupeckého domu, kde přebýval Masema, vyšel Perrin a vítr zachytil jeho kožišinou lemovaný plášť, zatímco si natahoval rukavice. Polední slunce nehřálo a byla hrozná zima. Perrin udržoval hladkou tvář, ale na to, aby mu byla zima, byl až příliš rozzlobený. Nepopadnout do ruky sekeru byla námaha. Masema - nehodlal tomu muži říkat prorok, alespoň ne v duchu! - Masema byl nejspíš hlupák a rozhodně byl šílený. Mocný hlupák, mocnější než většina králů, a navíc blázen.
Jeho stráže vyplnily ulici a postávaly i za rohy domů, vyzáblí chlapíci v nakradeném hedvábí, holobradí učedníci v potrhaných kabátech, kdysi tlustí kupci ve zbytcích skvělého sukna. Od úst jim stoupala pára a někteří se bez pláště třásli, ale každý svíral oštěp či kuši s nasazenou šipkou. Přesto žádný nevypadal navenek nepřátelsky. Věděli, že se prohlásil za prorokova známého, a civěli na něj, jako by čekali, že se vznese do vzduchu a odletí. Nebo aspoň začne dělat salta. Mezi pachy oddělil kouř ze dřeva. Muži na ulici byli cítit starým potem a nemytými těly, dychtivostí a strachem. A podivnou horečkou, kterou si doposud neuvědomil, odrazem Masemova šílenství. Ať už byli nepřátelští či ne, na Masemův pokyn by ho, i kohokoliv jiného, bez váhání zabili. Na jeho pokyn by vyvraždili celý národ. Jak tak větřil, cítil chlad větší než celá zima. Byl víc než kdy jindy rád, že odmítl vzít Faile s sebou.
Muži, jež nechal u koní, hráli v kostky, nebo to aspoň předstírali, na kousku dlažby, který očistili od sněhu a břečky. Perrin Masemovi nevěřil natolik, aby riskoval svého ryzáka, a oni taky ne. Větší pozornost věnovali domu a strážím než své hře. Jakmile se objevil, tři strážci vyskočili na nohy a pohledem zalétli k jeho společníkům. Věděli, jak se jejich Aes Sedai cítily uvnitř. Neald byl pomalejší, posbíral kostky a mince. Asha'man byl hejsek, pořád si uhlazoval nakroucené kníry, naparoval se a uculoval se na ženy, ale teď stál na špičkách, ostražitý jako kočka.
"Chvíli jsem si myslel, že se ven budem muset probojovat," zamumlal vedle Perrina Elyas. Zlaté oči měl klidné. Byl to hubený stařík v širokém klobouku, s dlouhými, prošedivělými vlasy do pasu a plnovousem až na prsa. Za pasem měl tesák, ne meč, ale býval strážcem. Jistým způsobem jím stále byl.
"To jediné šlo dobře," řekl mu Perrin a vzal si od Nealda Loudovy otěže. Asha'man zvedl tázavě obočí, ale Perrin zavrtěl hlavou, aniž by se staral, nač se chtěl Neald zeptat, a ten jen zkřivil rty a podal Elyasovi otěže jeho myšáka, než vylezl na svého strakáče.
Perrin neměl na Muranďanovo škarohlídství náladu. Rand ho sem poslal, aby mu přivedl Masemu, a Masema hodlal přijít. Jako vždycky, když poslední dobou pomyslel na Randa, zavířily mu před očima barvy, ale on si toho jako vždycky nevšímal. Ten zatracený chlap považoval za rouhačství, aby se kdokoli kromě Randa dotýkal jediné síly. Rand zřejmě podle něj nebyl obyčejný smrtelník, byl ztělesněné Světlo! Takže nebude žádné cestování, žádný rychlý skok průchodem do Cairhienu, třebaže se ho Perrin snažil přesvědčit. Budou muset celých těch čtyři sta leguí či víc jet na koních skrz Světlo ví co. A utajit, kdo jsou, i Masema. Tak zněly Randovy rozkazy.
"Podle mě existuje jen jeden způsob, jak to dokázat, chlapče," prohlásil Elyas, jako by byl Perrin promluvil nahlas. "Je to ale jen mizivá šance. Větší naději bychom měli, kdybychom ho praštili po hlavě a probojovali se ven."
"Já vím," zavrčel Perrin. Nejednou během těch hodin dohadová ní ho to napadlo. S asha'many, Aes Sedai a moudrými, kteří všich ni dokázali usměrňovat, by to mohlo vyjít. Ale on viděl bitvy vybojované s pomocí jediné síly, lidi ve chvilce rozervané na krvavé cáry a hořící hlínu. Abila by se změnila v jatka, než by skončili. Už nikdy nechtěl nic podobného vidět, pokud bude po jeho.
"Co si z toho ten prorok podle tebe vybere?" zeptal se Elyas.
Perrin vyhnal vzpomínku na Dumajské studny a představu stejně vypadající Abily a teprve pak se mohl zamyslet nad tím, o čem Elyas mluví. Aha. Jak dokáže nemožné. "Je mi jedno, co si z toho vybere." Ten chlap bude dělat potíže, to bylo jisté.

Podrážděně si přetřel bradu. Potřeboval přistřihnout vousy. Nebo spíš nechat si je přistřihnout. Kdyby vzal nůžky do ruky, Faile by mu je sebrala a dala by je Lamželezovi. Stále mu připadalo neuvěřitelné, že ten hromotluk se zapadlými klouby je skvělý komorník. Světlo! Komorník. Snažil se najít k Faile a jejím podivným saldejským způsobům cestu, ale čím pevnější byl v kramflekách, tím častěji se jí dařilo obrátit všechno tak, aby to vyhovovalo jí. Ženy to ostatně dělaly vždycky, avšak občas měl dojem, že vyměnil jeden vír za druhý. Třeba by se mohl pokusit o nějaké to panské ječení, jež se jí zřejmě tolik líbilo. Muž by měl být schopný ostříhat si vousy sám, když chce. Ale pochyboval, že to udělá. Křičet na ni bylo dost těžké, když ona začala vřeštět první. A stejně bylo hloupé o něčem takovém teď uvažovat.
Zadíval se na ostatní, jak se blíží ke koním, jako by studoval nástroje, které potřebuje k těžké práci. Bál se, že Masema jim tu cestu co nejvíc otráví, a jeho nástroje byly celé popraskané.
Vedle něj se zastavily Seonid a Masuri, s kapucemi staženými hluboko do čela, aby měly tvář ve stínu. Přes slabou voňavku od nich stoupalo ostré chvění, ovládaný strach. Masema by je byl zabil na místě, být po jeho. Stráže by to mohly udělat, kdyby někdo z nich poznal obličej Aes Sedai. Mezi tolika lidmi se jistě našlo pár, kteří je znali. Masuri byla z těch dvou vyšší skoro o dlaň, jenže Perrin se na obě stále díval svrchu. Sestry si nevšímaly Elyase a vyměnily si pohledy. Pak tiše promluvila Masuri.
"Už chápeš, proč musí být zabit? Ten muž je... posedlý." No, hnědé si málokdy hrály se slovíčky. Naštěstí nebyl žádný ze strážných dost blízko, aby ji slyšel.
"Mohla sis vybrat lepší místo, kde to říct," upozornil ji. Nechtěl jejich argumenty slyšet, ani teď, ani později, ale obzvlášť ne teď. A zřejmě ani nebude muset.
Edarra a Carelle stály za Aes Sedai s tmavými šátky kolem hlavy. Cípy, které jim visely na prsa a na záda, je před chladem nemohly moc chránit, ale moudrým dělal větší starosti sníh, už pouhá existence něčeho takového. Jejich sluncem osmahlé tváře jako by byly vytesané z kamene, ale jejich pach byl jako ocelový hřeb. Edařiny modré oči, obvykle tak vyrovnané, až v mladé tváři vypadaly divně, byly tvrdé jako hřeby. Její vyrovnanost pochopitelně zakrývala ocel. Ostrou ocel.
"Teď není čas na řeči," sdělila Aes Sedai Carelle mírně a zastrčila si pod šátek pramen ohnivě rudých vlasů. Byla vysoká jako muž a obvykle se chovala mírně. Na moudrou. Což jen znamenalo, že člověku neukousla nos, aniž by ho nejdřív varovala. "Na koně."
A menší ženy udělaly pukrle a honem nasedaly, jako by vůbec nebyly Aes Sedai. A pro moudré taky nebyly. Perrin usoudil, že na tohle si nikdy nezvykne. I kdyby Masuri a Seonid ano.
S povzdechem se vyhoupl na Loudu a moudré se vydaly za svými aessedaiovskými učednicemi. Hřebec chvíli poskakoval, jak by odpočatý, avšak Perrin ho tlakem kolen a pevnou rukou na otěži zvládl. Aielské ženy neohrabaně nasedly, třebaže to už pár týdnů cvičily, a těžké sukně se jim vyhrnuly nad kolena, až byly vidět vlněné punčochy. Ve věci Masemy se sestrami souhlasily, stejně jako moudré v táboře. To byla pěkně horká kaše, jakou měl dopravit do Cairhienu a neopařit se přitom.
Grady a Aram už seděli v sedlech a on mezi ostatními nerozeznal jejich pach. Nebylo to nutné. Vždycky si myslel, že Grady vypadá jako sedlák i přes ten svůj černý kabát a stříbrný mečík na límci, jenže ne teď. V sedle seděl nehybně jako socha a ponuře si prohlížel stráže; muž, jenž se rozhoduje, kde má seknout nejdřív. A podruhé i potřetí, kolikrát bude třeba. Aramovi vlál jedovatě zelený cikánský plášť ve větra, když tahal za otěže. Meč nosil na zádech - a tvář měl jako mapu vzrušení, až z toho Perrinovi pokleslo srdce. V Masemovi se Aram setkal s mužem, jenž dal svůj život, srdce i duši Draku Znovuzrozenému. Podle Aramova názoru stál Drak Znovuzrozený těsně za Perrinem a Faile.
Neprokázal jsi tomu chlapci vůbec žádnou laskavost, řekl Perrinovi Elyas. Pomohl jsi mu vzdát se toho, čemu věřil, a teď může věřit pouze v tebe a ten meč. A to nestačí nikomu. Elyas Arama znal, když byl chlapec ještě cikánem, než se chopil meče.
A ta kaše mohla být pro někoho otrávená.
Strážní sice na Perrina pohlíželi s údivem, ale neuhnuli, aby mu udělali místo, dokud někdo nezakřičel z okna domu. Potom ustoupili, aby jezdci mohli projet. Dostat se k prorokovi nebylo nijak snadné bez jeho svolení. Odjet bez jeho svolení bylo naprosto nemožné.
Když se dostali od Masemy a jeho stráží, Perrin v zalidněných ulicích nasadil co nejrychlejší tempo. Abila byla ještě nedávno velké, prosperující město s kamennými tržišti a až čtyřposchoďovými domy s břidlicovými střechami, ale místa, kde stávaly domy a hostince, nyní označovaly hromady suti. V celé

Abile nezůstala stát jediná hospoda ani dům, kde dostatečně rychle nevyhlásili slávu pána Draka Znovuzrozeného. Masemův nesouhlas nebyl nikdy mírný.
Lidí, kteří vypadali na původní obyvatele města, moc nepotkali. Ti na sobě měli nevýrazné šaty a většinou ustrašeně cupitali ulicí. Nebyly tu žádné děti. Ani žádní psi. Teď tady nejspíš panoval hlad. Skupiny ozbrojených mužů se brodily blátem, jež včera v noci bylo sněhem, tady dvacet, támhle padesát, a srážely lidi, kteří jim dost rychle neuhnuli z cesty, a nutily dokonce i volská spřežení, aby je objela. V dohledu jich byly stovky. Ve městě jich musely být tisíce. Masemovo vojsko tvořila chátra, ale ostatní nedostatky zatím nahrazovaly svými počty. Díky Světlu ten chlap souhlasil, že si jich vezme jenom stovku. Museli se o tom dohadovat hodinu, ale nakonec souhlasil. Nakonec zvítězilo Masemovo přání dostat se k Randovi co nejrychleji, i když odmítal cestovat. Jenom pár jeho stoupenců mělo koně, většina byla opěšalá, takže nepůjdou moc rychle. Do Perrinova tábora aspoň dorazí do večera.
Perrin kromě svého oddílu neviděl žádné jezdce. Přitahovali pohledy ozbrojenců, kamenné výrazy, horečnaté pohledy. Za prorokem často přicházeli dobře oblečení lidé, šlechtici a kupci, doufající, že když se mu vzdají osobně, získají větší požehnání a budou muset méně platit, ale obvykle odcházeli pěšky. Nicméně nikdo jim v cestě nebránil, jenom museli objíždět hloučky Masemových mužů. Pokud odjížděli na koních, muselo to být z Masemovy vůle. Přesto Perrin nemusel ostatním říkat, ať se drží pohromadě. V Abile se vznášel vyčkávavý pocit a nikdo s polovinou mozku by nechtěl být nablízku, až čekání skončí.
Když Balwer pobídl svého klabonosého valacha z boční uličky k nízkému dřevěnému mostu vedoucímu z města, byla to pro Perrina úleva skoro stejně tak velká, jako když prvně přejeli most a dostali se kolem stráží. Mužík s vystouplými klouby, v prostém hnědém kabátě, který na něm visel jako pytel, se o sebe dokázal postarat, ale Faile zřizovala správnou šlechtickou domácnost a rozhodně by ji nepotěšilo, kdyby Perrin dovolil, aby někdo ublížil jejímu tajemníkovi. Jejímu a Perrinovu. Perrin si nebyl jistý, jaký pocit má z toho, že má tajemníka, ale ten chlapík uměl víc než jenom hezky psát. Což prokázal, jakmile opustili město a dostali se do nízkých, zalesněných kopců. Většina větví byla holá, bez listí, a ty, kterým ještě listí či jehličí zůstalo, byly na bílém pozadí jasně zelené. Cestu měli sami pro sebe, ale sníh v zamrzlých blátivých kolejích jízdu ztěžoval.
"Odpusť, můj pane Perrine," zamumlal Balwer a naklonil se, aby viděl přes Elyase, "ale náhodou jsem tam zaslechl něco, co by tě mohlo zajímat." Diskrétně si odkašlal do dlaně a pak honem chytil plášť a přitáhl si ho k tělu.
Elyas a Aram ani nepotřebovali Perrinův pokyn, aby se zařadili k ostatním. Všichni byli zvyklí, že tento vysušený mužík touží po soukromí. Perrin vlastně ani netušil, proč předstírá, že nikdo jiný neví, že v každém městě či vesnici, kterými projedou, vyšťourá nějaké informace. Musel vědět, že Perrin to, co zjistí, probírá s Faile a Elyasem. V každém případě uměl skvěle vyšťourávat.
Balwer naklonil hlavu na stranu, aby viděl na Perrina, když jeli bok po boku. "Mám dvě nové zprávy, můj pane. Jednu považuji za důležitou a druhou za naléhavou." Naléhavou nebo ne, mluvil suše, jako když šustí spadané listí.
"A jak naléhavou?" Perrin se v duchu vsadil, čeho se ta první zpráva bude týkat.
"Snad velmi, můj pane. Král Ailron přinutil Seanchany k bitvě u města Jeramel přibližně sto mil na západ odsud. To bylo asi před deseti dny." Podrážděně našpulil rty. Neměl rád nepřesnosti a nesnášel, když něco nevěděl. "Spolehlivé informace jsou vzácné, ale amadicijští vojáci jsou nepochybně mrtví, zajatí či rozprášení. Tuze by mne překvapilo, kdyby jich kdekoliv pohromadě zůstala víc než stovka, a ti se dají brzy na loupežení. Ailrona samotného zajali spolu s celým jeho dvorem. Amadicie už nemá žádnou šlechtu, co by stála za řeč."
Perrin si v duchu poznamenal, že prohrál. Obvykle začal Balwer zprávami o bělokabátnících. "Amadicie je škoda. Teda aspoň ti zajatí mají smůlu." Podle Balwera měli Seanchani dost drsný způsob, jak nakládat s těmi, jež chytili se zbraní v ruce. Takže Amadicii nezbylo žádné vojsko a žádní šlechtici, kteří by svolali a vedli další. Seanchanům nic nezabrání v postupu, i když se zřejmě šířili dost rychle i tehdy, pokud se jim někdo do cesty postavil. Nejlepší bude vyrazit, jakmile se Masema objeví v táboře, a pak postupovat co nejrychleji.
To také řekl a Balwer s pochvalným úsměvem kývl. Ten muž ocenil, když Perrin poznal, jakou cenu jeho

zpráva má.
"Na druhou stranu, můj pane," pokračoval, "bitvy se zúčastnili také bělokabátníci, ale Valdovi se zřejmě podařilo dostat většinu z nich z pole. Má Temného štěstí. Nikdo zjevně neví, kam se poděli. Nebo spíš každý říká něco jiného. Smím-li to tak říci, tak dávám přednost východu. Pryč od Seanchanů." A samozřejmě směrem k Abile.
Sázka tedy nebyla prohraná. I když s tím nezačal. Tak možná pat. Před nimi vysoko k bezmračné obloze vzlétla káně a zamířila k severu. Do tábora dorazí dávno před nimi. Perrin si vzpomínal na doby, kdy neměl víc starostí než ten pták. Aspoň ve srovnání se současností. Bylo to velice dávno.
"Bělokabátníky asi víc zajímá, jak se vyhnout Seanchanům, než nás otravovat, Balwere. A stejně před nimi nemůžeme utíkat rychleji než před Seanchany. To byla ta druhá zpráva?"
"Ne, můj pane. Prostě jenom věc zájmu." Balwer děti Světla nenáviděl z hloubi duše a Valdu zvlášť - byla to otázka špatného zacházení někdy v minulosti, soudil Perrin - avšak jako všechno na tomto muži, i nenávist u něj byla suchá a chladná. Bez vášně. "Ta druhá zpráva je o tom, že Seanchani vybojovali další bitvu, tentokrát v jižní Altaře. Proti Aes Sedai, i když někteří se zmiňovali o usměrňujících mužích."
Balwer se pootočil v sedle a podíval se na Gradyho a Nealda v jejich černých kabátech. Grady byl zabrán do hovoru s Elyasem a Neald s Aramem, ale oba asha'mani dávali pozor i na okolní les, stejně jako strážci jedoucí vzadu. Aes Sedai a moudré také potichu rozmlouvaly. "Ať už bojovali s kýmkoliv, můj pane, je jasné, že Seanchani prohráli a byli zahnáni zpátky do Ebú Daru."
"Dobrá zpráva," utrousil Perrin nevzrušeně. Před očima se mu opět mihly Dumajské studny, jenomže jasněji než dříve. Na chvíli byl zpátky, stál zády k Loialovi a oba zoufale bojovali s jistotou, že příští dech bude ten poslední. Poprvé toho dne se zachvěl. Rand aspoň o Seanchanech ví. Alespoň s tím si nemusel dělat žádné starosti.
Uvědomil si, že si ho Balwer opět prohlíží. Zvažuje ho jako pták nějakého divného brouka. Viděl, jak se chvěje. Mužík rád věděl všechno, ale existovala tajemství, která nezjistí nikdo.
Perrin se pohledem vrátil k dravci, kterého teď stěží viděl i sám. Připomněl mu Faile, jeho zuřivou sokolí manželku. Jeho krásnou sokolí manželku. Pustil z hlavy Seanchany a bělokabátníky, bitvy a dokonce i Masemu. Prozatím.
"Trochu přidáme," zavolal na ostatní. Káně možná uvidí Faile dřív než on, jenže na rozdíl od ptáka on uvidí lásku svého srdce. A dneska na ni nebude křičet, ať udělala cokoliv.

KAPITOLA DRUHÁ

V zajetí

Káně brzy zmizela z dohledu a cesta byla prázdná, ale i když Perrin chtěl jet rychleji, v zamrzlých kolejích by si mohl kůň zlomit nohu a jezdec srazit vaz, pokud by zrychlili. Vítr přinášel led a příslib dalšího sněhu. Když zahnul do lesa na poslední míli k táboru, kde nechal dvouřičské muže, Aiely, Mayenery a Ghealdaňany, sahal sníh koním po kolena. Taky tam byla Faile. Ale nic nebylo takové, jak čekal.
Jako vždycky byly mezi stromy čtyři oddělené tábory, ale kouřící ohně okřídlené gardy kolem Berelaininých pruhovaných stanů byly opuštěné, mezi převrácenými kotlíky a nádobím odhozeným do sněhu. Stejné stopy chvatného odchodu byly vidět na půdě, kde, když ráno odjížděl, tábořili Alliandřini vojáci. Zůstali tu jen koňáci, podkováři a vozkové, zabalení ve vlňácích a choulící se kolem koní a povozů s vysokými koly. Všichni zírali na to, co upoutalo i Perrinovu pozornost.
Pět set kroků od kamenitého, plochého kopce, kde si své nízké stany postavily moudré, seděli na koních Mayenerové v šedých kabátech, všech devět set. Koně netrpělivě podupávali a rudé pláště a dlouhé fábory na kopích povlávaly ve studeném větru. O něco níž a stranou, na břehu zamrzlého potoka, vytvořili Ghealdaňané čtverec kopí, stejně velký, se zelenými fábory. Zelené kabáty a zbroj těchto jezdců vypadaly ve srovnání s mayenerskými rudými přílbami a kyrysy nevýrazně, ale důstojníci jiskřili stříbřenou zbrojí a šarlatovými plášti a kabáty, s otěžemi a čabrakami lemovanými karmínem. Chrabrá ukázka, pokud by byli na přehlídce, ale to oni nebyli. Okřídlená garda se dívala na Ghealdaňany, Ghealdaňané zase nahoru na kopec. A na hřebeni stáli dvouřičtí muži s dlouhými luky v rukou. Zatím žádný luk nenapjal, ale každý měl na tětivě nasazený šíp. Bylo to šílené.
Perrin pobídl Loudu do cvalu a dral se sněhem, s ostatními v závěsu, až se dostal do čela ghealdanské formace. Byla tam Berelain, v kožišinou podšitém rudém plášti, Gallenne, jednooký kapitán její okřídlené gardy, a Annoura, její rádkyně Aes Sedai. Všichni se zřejmě dohadovali s Alliandřiným prvním kapitánem, malým, drsným chlapíkem jménem Gerard Arganda, jenž vrtěl hlavou, až se mu husté bílé chocholy na lesklé přílbě třásly. První z Mayene vypadala, že by kousala i železo. Annoura byla klidná jako Aes Sedai a Gallenne hladil přílbu s červeným chocholem, kterou měl pověšenou u sedla, jako kdyby se rozhodoval, co dělat. Při spatření Perrina k němu všichni vyrazili. Berelain seděla vzpřímeně v sedle, ale černé vlasy měla rozevláté a její bílá klisna se chvěla a na slabinách jí zasychala pěna z prudkého běhu.
Když bylo kolem tolik lidí, bylo téměř nemožné rozeznat jednotlivé pachy, ale Perrin nepotřeboval svůj nos, aby poznal, že došlo k potížím. Než se mohl zeptat, co si, ve Světle, myslí, že dělají, promluvila Berelain, tak formálně, až překvapeně zamrkal.
"Urozený pane Perrine, s tvou urozenou paní jsme byly na lovu s královnou Alliandre, když nás napadli Aielové. Mně se podařilo uniknout. Zatím se nikdo jiný z našeho oddílu nevrátil, i když je možné, že Aielové je vzali do zajetí. Vyslala jsem na výzvědy oddíl kopiníků. Byli jsme asi deset mil na jihovýchod,

takže by se do setmění měl vrátit."
"Faile padla do zajetí?" vyhrkl Perrin. Ještě než vstoupili do Amadicie, slyšeli, že Aielové loupí a pálí, ale vždycky to bylo někde jinde, ve vedlejší vesnici nebo za kopcem, pokud ne dál. Nikdy ne tak blízko, aby jim to muselo dělat starosti nebo aby si byli jistí, že je to víc než jen pouhá povídačka. Ne, když museli splnit rozkazy zatraceného Randa al'Thora! A hele, kam se dostali.
"Proč jste ještě tady?" zaječel. "Proč ji nehledáte?" Uvědomil si, že řve. Chtěl výt, zmlátit je. "Světlo vás všechny spal, na co čekáte?" Klid její odpovědi, jako by mu hlásila, kolik píce pro koně zůstalo, mu do hlavy vrážel jehličky vzteku. O to víc, že měla pravdu.
"Přepadli nás ze zálohy, dvě, tři stovky jich byly, urozený pane Perrine, ale víš stejně dobře jako já, že podle toho, co jsme slyšeli, se může po kraji potulovat takových tlup deset i víc. Kdybychom je pronásledovali, mohli bychom se ocitnout v bitvě, v níž bychom utržili těžké ztráty, aniž bychom věděli, jestli to vůbec jsou ti Aielové, kteří drží tvou urozenou paní. Nebo jestli je ještě naživu. To musíme zjistit ze všeho nejdřív, urozený pane Perrine, jinak by to nebylo k ničemu."
Jestli je ještě naživu. Perrin se zachvěl. Zima mu náhle pronikla až do útrob. Do kostí. Do srdce. Musela být naživu. Musela. Ach, Světlo, měl ji nechat jet s sebou do Abily. Annoura se tvářila soucitně. Náhle si uvědomil, jak ho bolí ruce, křečovitě zaťaté do otěží. Donutil se uvolnit sevření a pohyboval prsty.
"Má pravdu," ozval se tiše Elyas a pobídl koně blíž. "Drž se. Zapleteš se s Aiely a říkáš si o smrt. A taky bys mohl způsobit smrt spousty dalších lidí. Umírání by nebylo dobré, kdyby tvá žena zůstala v zajetí."
Snažil se to zlehčit, ale Perrin cítil, jak je napjatý. "Ale my ji určitě najdeme, chlapče. Mohla jim uniknout, je to přece skvělá žena. Snaží se sem dostat pěšky. To chvíli trvá, v těch šatech. Zvědové první najdou stopy." Prohrábl si dlouhý vous a zasmál se. "A jestli já nezjistím víc než Mayenerové, začnu žrát kůru. Najdeme ti ji."
Perrina neoklamal. "Ano," pronesl chraplavě. Aielům pěšky nikdo neunikne. "Tak běž. Honem." Vůbec ho neoklamal. Ten muž čekal, že najde Faileino tělo. Musí být naživu, a to znamenalo, že je zajatá, ale lepší být zajatkyně než...
Nemohli se mezi sebou bavit jako s vlky, ale Elyas zaváhal, jako by věděl, na co Perrin myslí. Nepokoušel se to však popřít. Pobídl koně k jihu, jak nejrychleji to ve sněhu šlo, a Aram jen koukl po Perrinovi a pak ho s tváří jako mrak následoval. Bývalý cikán neměl Elyase rád, ale Faile skoro uctíval, byť jen proto, že to byla Perrinova žena.
Nemá smysl zvířata štvát, říkal si Perrin a mračil se na stopy. Chtěl, aby jeli cvalem. Chtěl cválat s nimi. Jako by se mu tělem šířily jemné praskliny. Jestli se vrátí se špatnými zprávami, rozbije se na kousky. K jeho překvapení vyrazili tři strážci do lesa za Elyasem a Aramem a prosté vlněné pláště za nimi vlály, jak se ty dva snažili dohonit.
Podařilo se mu na Masuri a Seonid a také Edarru a Carelle vděčně kývnout. Ať už návrh vzešel od kohokoliv, nebylo pochyb, kdo ho schválil. Moudré je měly tak pod palcem, že se žádná sestra ani nepokusila ujmout se vedení. Nejspíš to chtěly udělat, ale obě nechaly ruce položené na sedlové hrušce a žádná neprozradila netrpělivost byť jen mrknutím.
Ne každý se za odjíždějícími díval. Annoura se na něj soucitně usmívala a zároveň koutkem oka sledovala moudré. Na rozdíl od druhých dvou sester ona žádné sliby nedala, ale kolem Aielanek se chovala stejně obezřetně jako ony. Gallenne upíral oko na Berelain, čekaje na znamení, že může tasit meč, jehož jílec svíral. První z Mayene potom upřeně sledovala Perrina, tvář hladkou a nečitelnou. Grady a Neald dali hlavy dohromady a vrhali jeho směrem zachmuřené pohledy. Balwer seděl v sedle jako vrabec na bidýlku, snažil se být neviditelný a pozorně poslouchal.
Arganda pobídl vysokého prokvetlého bělouše kolem Gallennova mohutného vraníka a nevšímal si Mayenerova rozčileného mračení. První kapitán rozzlobeně pohyboval rty, jenže Perrin nic neslyšel. Měl plnou hlavu Faile. Ach, Světlo, Faile! Měl pocit, že mu hruď svírají železné obruče. Málem panikařil, zdravého rozumu se držel jen zuby nehty.
Zoufale se natáhl, pátral po vlcích. Elyas to již musel udělat - Elyas při té zprávě určitě nezpanikařil - ale Perrin to musel zkusit sám.
Po chvíli je našel, smečky Tříprsťáka, Chladné vody, Šírání, Jaroroha a dalších. S jeho prosbou o pomoc se nesla bolest, která se stále zvětšovala. Slyšeli Mladého býka a politovali ho, že ztratil svou

družku, ale od dvounožců se drželi dál, protože ti zahnali veškerou kořist a každého vlka, jehož chytili samotného, zabili. Kolem bylo tolik smeček dvounožců, pěších i jezdících na čtyřnohých tvrdotlapcích, že ani nemohli říci, zda ten dvounožec, jehož hledá je vskutku ten, které potkali. Dvounožci pro ně byli prostě dvounožci, nerozlišitelní, kromě těch, kteří dokázali usměrňovat, a těch několika málo, kteří s nimi dokázali mluvit. Truchli, sdělili mu, a jdi dál a setkáš se s ní znovu ve vlčím snu.
Obrazy, které si v duchu překládal do slov, se pomalu vytrácely, až zůstal jen jeden. Truchli a setkáš se s ní znovu ve vlčím snu. Pak zmizel i ten.
"Poslouchᚨš?" vyjel drsně Arganda. Nebyl to žádný uhlazený šlechtic a přes své hedvábí a zlatem vykládaný kyrys vypadal na to, čím byl - prošedivělý voják, který poprvé zvedl kopí jako kluk a nejspíš měl po těle pár desítek jizev. Tmavé oči měl skoro stejně rozpálené jako Masemovi muži. Byl cítit vzteky a strachy. "Ti divoši sebrali i královnu Alliandre!"
"Najdeme tvou královnu, až najdeme mou ženu," pronesl Perrin hlasem chladným a tvrdým jako ostří sekery. Musí být naživu. "Asi mi řekneš, o co tu jde, zřejmě jsi připravený zaútočit. A navíc na moje lidi." Měl i další povinnosti. Uznat to bylo hořké sousto. Na ničem kromě Faile nezáleželo. Na ničem! Ale Dvouříčtí byli jeho lidé.
Arganda pobodl koně blíž a popadl Perrina za rukáv. "Poslouchej mě! První paní Berelain říká, že královnu Alliandre zajali Aielové, a Aielové se schovávají za těmi tvými lučištníky. Mám tady chlapy, kteří by je moc rádi vyslechli." Rozohněným pohledem zaletěl k Edaře a Carelle. Možná si myslel, že to jsou Aielové, které žádní lučištníci nechrání.
"První kapitán je... velice rozčilený," zamumlala Berelain a položila Perrinovi dlaň na druhou ruku. "Vysvětlila jsem mu, že se toho žádný ze zdejších Aielů neúčastnil. Jsem si jistá, že ho přesvědčím -"
Perrin ji setřásl a vyrval ruku i z Ghealdaňanova sevření. "Alliandre mi přísahala věrnost, Argando. A ty jsi přísahal věrnost jí, takže jsi můj leník. Řekl jsem, že Alliandre najdu, až najdu Faile." Ostří sekery. Je naživu. "Nebudeš nikoho vyslýchat, nikoho se ani nedotkneš, pokud já neřeknu. Ty teď odvedeš své muže zpátky do vašeho tábora, okamžitě, a budete připravení vyrazit, jakmile vydám rozkaz. Jestli nebudete připravení na zavolání, nechám vás tady."
Arganda na něho zíral a ztěžka dýchal. Znovu zabloudil pohledem stranou, tentokrát ke Gradymu a Nealdovi, a pak se zase vrátil k Perrinovi. "Jak přikazuješ, můj pane," pravil škrobeně. Otočil bělouše a zařval rozkazy na své důstojníky. Odcválal dřív, než je oni stačili předat dále. Ghealdaňané odjížděli po zástupech za svým prvním kapitánem. Směrem k jejich táboru, ale zda tam hodlal Arganda zůstat, to mohl každý jen hádat. A zda nakonec nebude horší, když to udělá.
"To jsi zvládl skvěle, Perrine," poznamenala Berelain. "Situace je složitá a doba je pro tebe bolestná." Teď vůbec nebyla formální. Jenom žena plná lítosti, se soucitným úsměvem. Ach, měla tisíc převleků, tahleta Berelain.
Natáhla ruku v rudé rukavičce a Perrin zacouval dřív, než se ho mohla dotknout. "Vzdej to, Světlo tě spal!" vyjel na ni. "Zajali mou ženu! Nemám na ty tvé dětinské hry náladu!"
Trhla sebou, jako by ji udeřil. Do lící jí vystoupila barva a vzápětí se znovu změnila, byla pružná jako proutek. "Nejsou dětinské, Perrine," pravila zvučným, pobaveným hlasem. "Dvě ženy o tebe soupeří a ty jsi cena. Myslela bych si, že ti to zalichotí. Za mnou, pane kapitáne Gallenne. My bychom asi taky měli být připraveni na rozkaz vyrazit."
Jednooký muž zajel zpět k okřídlené gardě po jejím boku a koně ve sněhu naklusali. Gallenne se předkláněl, jako by poslouchal, co mu přikazuje. Annoura zůstala na místě a pohrávala si s hnědčinými otěžemi. Pod orlím nosem měla rty stisknuté do tenoučké čárky. "Občas jsi skutečně velký hňup, Perrine Aybaro. Vlastně docela často."
Nevěděl, co tím míní, a ani mu na tom nezáleželo. Občas na to, jak Berelain honila ženaté muže, rezignovala, jindy ji to pobavilo a dokonce pomáhala zařídit, aby s ním mohla být Berelain o samotě. Právě teď ho obě znechutily. Pobídl Loudu a odklusal, aniž by jí cokoliv řekl.
Muži na kopci se rozestoupili, aby mohl projet, něco si mumlali a pozorovali kopiníky, kteří dole pod kopcem mířili do svých táborů, a potom udělali místo i moudrým, Aes Sedai a asha'manům. Ale neporušili řady a neshlukli se kolem něj, což čekal, a on jim za to byl vděčný. Celý kopce byl cítit ostražitostí. Hlavně ostražitostí.

Sníh na kopci byl udusaný až na několik míst, kde byl led. Čtyři moudré, které prve zůstaly v táboře, když ostatní jely do Abily, nyní stály před jedním z nízkých aielských stanů. Vysoké nevzrušené ženy v tmavých loktuších přes ramena pozorovaly, jak sestry s Carelle a Edarrou sesedají, a zdánlivě se nestaraly o nic, co se dělo kolem. Gai'šainové, kteří jim sloužili místo sluhů, se mlčky věnovali svým povinnostem, s tvářemi schovanými hluboko v bílých kapucích. Jeden dokonce prášil koberec pověšený na provaze mezi dvěma stromy! Jedinou známkou, že by se Aielové chystali do boje, byl Gaul a Děvy. Dřepěli na patách, šufy kolem hlavy, a černé závoje jim zakrývaly celý obličej kromě očí. V rukou drželi krátké oštěpy a puklíře. Když Perrin seskočil ze sedla, vstali.

Přiklusal Dannil Lewin a ustaraně si hryzal hustý knír, díky němuž vypadal jeho nos mnohem větší. V ruce držel luk a vracel do toulce u pasu šíp. "Nevěděl jsem, co mám dělat, Perrine," vyhrkl roztřeseně. Dannil byl u Dumajských studní a doma bojoval s trolloky, ale tohle sahalo mimo jeho zkušenosti. "Než jsme zjistili, co se stalo, ti ghealdanští panáci už vyrazili sem, tak jsem poslal Jondyna Barrana a pár dalších, Hu Marwina a Geta Ayliahu, a Cairhieňanům a tvým sluhům jsem řekl, ať udělají z vozů kruh a zůstanou v něm - málem jsem musel svázat ty maníky, co se pořád courají za urozenou paní Faile. Chtěli hned vyrazit za ní a ani jeden z nich nepozná stopu od dubu - a pak jsem všecky přivedl sem. Myslel jsem si, že by na nás ti Ghealdaňani mohli zaútočit, dokud se sem nedostal první se svými muži. Museli se zbláznit, myslet si, že by naši Aielové ublížili urozený paní Faile." I když jemu Dvouříčtí říkali Perrine, u Faile vždycky přidávali uctivý titul.

"Vedl sis dobře, Dannile," sdělil mu Perrin a hodil mu Loudovy otěže. Hu a Get byli dobří zálesáci a Jondyn Barran by dokázal vystopovat i včerejší vítr. Gaul a Děvy odcházeli v zástupu. Stále měli závoje. "Ať tu zůstane každý třetí muž," nařídil Perrin Dannilovi spěšně. To, že Argandu zastrašil, ještě neznamenalo, že ten muž nezmění názor, "a zbytek pošli balit. Chci vyjet, jakmile dostaneme zprávu." Bez čekání na odpověď spěchal před Gaula a zastavil ho, když mu položil ruku na prsa. Gaul z nějakého důvodu mhouřil zelené oči. Sulin a ostatní Děvy za ním se postavily na špičky.

"Najděte ji pro mě, Gaule," požádal Perrin. "Prosím, zjistěte, kdo ji unesl. Jestli někdo dokáže vystopovat Aiela, jste to vy."

Napětí Gaulovi zmizelo z očí stejně náhle, jako se tam objevilo, a Děvy se rovněž uvolnily. Tedy pokud se Aielové mohli uvolnit. Bylo to zvláštní. Přece si nemohli myslet, že by jim to dával za vinu.

"Všichni se jednou probudíme ze sna," poznamenal Gaul mírně, "ale pokud ještě sní, najdeme ji. Jestli ji ale unesli Aielové, musíme jít. Půjdou rychle. I v... tomhle." Vložil do toho značnou nechuť a vykopl sprška sněhu.

Perrin kývl a chvatně ustoupil, aby mohli Aielové odklusat. Pochyboval, že tohle tempo udrží dlouho, ale byl si jistý, že to bude déle, než by to dokázal kdokoliv jiný. Když ho Děvy míjely, každá si přitiskla prsty přes závoj na rty a pak se dotkla jeho ramene. Sulin, hned za Gaulem, na něj kývla, žádná však neřekla ani slovo. Faile by věděla, co ten přenesený polibek znamená.

Když ho minula poslední Děva, uvědomil si, že na jejich odchodu je ještě něco divného. Nechaly Gaula v čele. Normálně by do něj vrazily oštěp, než by mu to dovolily. Proč...? Možná... Chiad a Bain byly s Faile. Na Bain Gaulovi ani zbla nezáleželo, ale Chiad byla něco zhola jiného. Děvy by rozhodně nepovzbuzovaly Gaulovy naděje, že se Chiad vzdá oštěpu a vezme si ho - cokoliv jen to ne! - ale možná to bylo ono.

Perrin znechuceně zabručel. Chiad a Bain a kdo ještě? I když byl strachy o Faile bez sebe, měl se zeptat aspoň na tohle. Jestli ji má získat zpět, bude muset ten strach udusit a dívat se. Ale bylo to jako pokoušet se uškrtit strom.

Na plochém vršku zavládla činnost. Někdo už odvedl Loudu pryč a dvouříčtí muži odcházeli z kruhu, spěchali do tábora u potoka a pokřikovali na sebe, co by byli udělali s těmi kopiníky, pokud by byli zaútočili. Občas se někdo zeptal na Faile, jestli někdo neví, zda je urozená paní v pořádku, a jestli se po ní půjdou podívat, ale ostatní ho honem umlčeli a ustaraně pokukovali po Perrinovi. Uprostřed všeho toho shonu se gai'šainové klidně věnovali své práci. Pokud by nedostali jiný rozkaz, dělali by totéž i uprostřed bitvy a nezvedli by ruku, aby někomu pomohli či mu bránili. Moudré se všechny slezly do stanu se Seonid a Masuri a nejenomže spustily chlopně, ale ještě je pevně zavázaly. Nechtěly být rušeny. Určitě budou probírat Masemu. Nejspíš se radily, jak ho zabít, aby on ani Rand nezjistili, že to udělaly.

Perrin se podrážděně udeřil pěstí do dlaně. Do této chvíle po Masemovi ani nevzdechl. Ten muž měl přijít před setměním s čestnou gardou čítající sto mužů. S trochou štěstí se do té doby vrátí mayenerští zvědové a Elyas a ostatní brzy po nich.
"Můj pane Perrine?" ozval se za ním Grady. Perrin se otočil. Oba asha'mani stáli před svými koňmi a nejistě si pohrávali s otěžemi. Grady se nadechl a pokračoval. Neald jen přikyvoval na souhlas. "My dva bychom s cestováním mohli prohlídnout velký kus země. A pokud najdeme tu bandu, co ji unesla, no, pochybuju, že by i pár set Aielů zabránilo dvěma asha'manům dostat ji zpátky."
Perrin otevřel ústa, aby mu řekl, že mají okamžitě začít, a pak je zase zavřel. Grady byl sedlák, pravda, ale ne lovec nebo zálesák. Možná nepoznali stopu od dubu, ale pokud by nějakou našli, nejspíš by nevěděli, kterým směrem vede. Samozřejmě mohl jít s nimi. Nebyl tak dobrý jako Jondyn, ale... Mohl by jít a nechat Dannila, ať to s Argandou vyřídí on. A s Masemou rovněž. Nemluvě o piklech moudrých.
"Jděte se sbalit," přikázal tiše. Kde je Balwer? Nebyl nikde vidět. Nebylo moc pravděpodobné, že by za Faile vyrazil také on. "Možná vás budeme potřebovat tady."
Grady překvapeně zamrkal a Nealdovi spadla brada.
Perrin jim nedal příležitost se hádat. Vyrazil k nízkému, zašněrovanému stanu. Zvenčí se rozvázat nedal. Když moudré chtěly, aby je nikdo nerušil, chtěly, aby je nerušili ani kmenoví náčelníci či kdokoliv jiný. Včetně mokřiňana obtíženého titulem urozeného pána z Dvouříčí. Vytáhl od pasu nůž a začal tkanice přeřezávat, ale než dostal nůž do škvíry, chlopně se zatřásly, jako by je někdo rozvazoval zevnitř. Narovnal se tedy a čekal.
Stan se otevřel a ven vyklouzla Nevarin. Loktuši měla ovázanou kolem pasu, avšak kromě páry, která jí stoupala od úst, na ní zima nebyla nijak vidět. Zelenýma očima zalétla k noži, jejž držel, a s chřestěním náramků se rozkročila s rukama v bok. Byla vyzáblá, dlouhé pískové vlasy jí držel tmavý šátek, a byla o dlaň vyšší než Nyneiva, ale právě ji mu vždycky připomínala. Stála tam a zahrazovala mu cestu do stanu.
"Jsi drzý, Perrine Aybaro." Mluvila klidně, ale on z ní měl dojem, že mu chce dát pár pohlavků. Jako Nyneiva. "I když to je za daných okolností celkem pochopitelné. Co chceš?"
"Jak...?" Musel se odmlčet, aby mohl polknout. "Jak s ní budou zacházet?"
"To já nevím, Perrine Aybaro." Netvářila se sebeméně soucitně. Aielové v tom mohli dávat lekce i Aes Sedai. "Chytat mokřinské zajatce je proti všem zvyklostem, výjimkou jsou Zabijáci stromů, i když i to se změnilo. Stejně tak nemáme ve zvyku zbytečné zabíjení. Ale mnoho odmítlo přijmout pravdu, kterou Car'a'carn vyjevil. Některé posedla bezútěšnost a oni odhodili oštěpy, ale mohli je zase zvednout. Jiní prostě odešli, aby žili tak, jak je podle nich správné. Nevím, jaké zvyky mohou zachovávat ti, kteří opustili své klany a kmeny."
"Světlo, ženská, musíš něco vědět! Určitě můžeš aspoň hádat -"
"Nebuď iracionální," vyjela na něj ostře. "Muži to v takové situaci dělají často, jenže my tě potřebujeme. Myslím, že by tvému vztahu k ostatním mokřiňanům neprospělo, kdybychom tě musely svázat, dokud se neuklidníš. Jdi do svého stanu. Jestli nedokážeš ovládat své myšlenky, pij, až nebudeš moct myslet. A neobtěžuj nás, když se radíme." Vrátila se do stanu a vchod se zavřel.
Perrin se na stan díval a palcem hladil nůž, pak ho ale vrátil do pochvy. Mohly by udělat to, čím mu Nevarin vyhrožovala, kdyby se dral dál. A nemohly mu povědět nic z toho, co chtěl slyšet. Nemyslel si, že by před ním v takové chvíli měly tajnosti. Alespoň ne ohledně Faile.
Většina Dvouříčských odešla a na kopci zavládl klid. Zbytek mužů stále sledoval ghealdanský tábor dole. Muži podupávali, jak jim bylo zima, ale nemluvili spolu. Pobíhající gai'šainové nevydali ani hlásku. Části ghealdanského a mayenerského tábora zakrývaly stromy, ale Perrin viděl, že v obou se nakládají vozy. Přesto nechal muže na stráži. Arganda se ho možná pokouší ukolébat. Muž, který byl takhle cítit, mohl být... iracionální, dokončil suše.
Na kopci už neměl co dělat, a tak se vydal ke svému stanu. Stanu, kde bydlel s Faile. Cestou klopýtal, sníh mu překážel v cestě. Plášť si držel u těla, aby se mu neplácal ve větru. Žádné teplo nebylo. Dvouříčský tábor se hemžil činností. Vozy stále stály v kruhu a lidé z Dobrainova panství v Cairhienu je nakládali a ostatní sedlali koně. V tak hlubokém sněhu byla kola k ničemu, a tak je přivazovali na povozy a nahrazovali širokými sanicemi ze dřeva. Většina lidí vypadala větší než ve skutečnosti, jak byli navlečení proti chladu. Cairhieňané mu nevěnovali zvláštní pozornost, ale Dvouříčtí, kteří ho zahlédli, na něj civěli,

dokud do nich někdo nestrčil, aby si šli po své práci. Perrin byl rád, že mu nikdo nevyjadřuje soucit, protože jinak by se mohl zlomit a rozplakat se.
A zřejmě tu ani neměl co na práci. Jeho velký stan - jeho a Failein - už byl stržený a naložený i s obsahem. Basel Gill procházel dlouhý seznam nákladu. Stal se z něj shambayan a Faileinu domácnost, Perrinovu, vedl usilovně jako veverka běhající v kole. Byl zvyklý spíš na městský život než na cestování po venkově, trpěl zimou a měl nejen plášť, ale i silný šátek kolem krku, měkký klobouk a vlněné rukavice. Z nějakého důvodu se při pohledu na něj zacukal a cosi zamumlal o vozech, než rychle odběhl. Zvláštní.
Perrina cosi napadlo, tak šel najít Dannila a dal mu rozkaz každou hodinu muže na kopci střídat a zajistit všem teplé jídlo.
"Nejdřív se postarej o muže a koně," ozval se kdosi. "Ale potom se musíš postarat i o sebe. V kotlíku je polívka a vedle nějaký chleba a přinesla jsem šunku. S plným žaludkem nebudeš vypadat jako vražda na pochodu."
"Děkuju, Lini," opáčil. Vražda na pochodu? Světlo, cítil se spíš jako mrtvý než vraždychtivý. "Za chvíli se najím."
Faileina vrchní komorná byla křehce vypadající žena s kůží jako pergamen a bílými vlasy staženými do uzlu na temeni, ale záda měla rovná a oči jasné a bystré. Teď však starostmi nakrčila čelo a zaťala ruce do pláště. Určitě si dělala starosti kvůli Faile, ale...
"Byla s ní Maighdin," uhádl, ani nemusela kývat. Maighdin asi byla vždy s Faile. Poklad, tak jí Faile říkala. A Lini ji zjevně považovala za dceru, i když se to Maighdin občas nelíbilo tolik jako Lini. "Dostanu je zpátky," sliboval. "Všechny." Málem se mu zlomil hlas. "Jdi si po své práci," pokračoval honem drsně. "Najím se. Musíme dohlídnout na... na..." Odešel.
Nemusel na nic dohlížet. Nemohl myslet na nic jiného než na Faile. Ani pořádně nevěděl, kam jde, dokud ho kroky nezavedly mimo kruh vozů.
Sto kroků za řadou koní vyčníval ze sněhu kamenný hřeben. Odsud mohl vidět stopy, které zanechal Elyas a ostatní. Odsud je uvidí, až se budou vracet.
Jeho nos mu prozradil, že tu není sám, ještě než tam došel, a taky mu prozradil, kdo tu je. Druhý muž neposlouchal, protože když Perrin došel na kopec, vyskočil. Tallanvor svíral jílec meče a nejistě se po Perrinovi díval. Byl vysoký, zřejmě toho dost prožil, a obvykle byl dost sebejistý. Možná čekal tirádu, že tam nebyl, když Faile chytili, třebaže ona ho jako osobního strážce odmítla, odmítla každého osobního strážce. Kromě Bain a Chiad, jež se očividně nepočítaly. Nebo si možná myslel, že ho Perrin pošle pryč, zpátky k vozům, aby mohl být sám. Perrin se snažil tvářit méně jako – jak to Lini říkala? - vražda na pochodu? Tallanvor byl zamilovaný do Maighdin, a pokud bylo Faileino podezření správné, brzy se s ní ožení. Měl právo být na stráži.
Stáli tu a soumrak padal a nikde v zasněženém lese se nic nehýbalo. Setmělo se, aniž by se objevil Masema, ale Perrin po něm ani nevzdechl. Na bílý sníh svítil dorůstající měsíc a světlo bylo jako při úplňku. Nakonec ho zakryly mraky a na sněhu se šířily stále hustší stíny. Znovu začalo sněžit. Sníh zakryje všechny stopy. Oba muži tam mlčky stáli, dívali se do sněhu, čekali, doufali.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA TŘETÍ

Zvyklosti

Od první hodiny zajetí, cestou zasněženými lesy, se Faile bála omrzlin. Občas zavál větřík. Některé stromy ještě měly listí, ale většinou zhnědlé a suché. Vítr vál lesem bez toho, aby se mu něco stavělo do cesty, a v závanech byl cítit led. Na Perrina si skoro nevzpomněla, jen doufala, že se nějak dozví o Masemových tajných jednáních. A samozřejmě taky o Shaidech. I když ta běhna Berelain byla jediná, kdo mu to nyní mohl povědět. Doufala, že Berelain z léčky unikla a všechno Perrinovi poví. A pak spadne do díry a srazí si vaz. Ale měla mnohem naléhavější starosti, než byl její manžel.
Tohle počasí bylo podzimní, ale v saldejském podzimu už pár lidí taky zmrzlo, a jí ze šatů zůstaly jen tmavé vlněné punčochy. Jedna jí poutala lokty za zády a druhou měla kolem krku jako vodítko. Chrabrá slova ji moc nezahřála. Bylo jí příliš velké chladno, než aby se potila, brzy ji však začaly bolet nohy, jak je natahovala, aby stačila svým věznitelům. Zástup Shaidů, zahalených mužů a Děv, zpomalil, když jim sníh stoupl ke kolenům, ale jakmile jim sahal jen ke kotníkům, okamžitě zase zrychlili a zřejmě se nikdy neunavili. Celá se třesouc supěla na vodítku a snažila se, aby jí necvakaly zuby.
Shaidů bylo méně, než odhadovala během útoku, jen asi sto padesát, a skoro všichni měli oštěpy a luky připravené k okamžitému použití. Nebyla moc velká naděje, že by je překvapila. Neustále se měli na pozoru a tiše se hnali krajinou. Bylo slyšet jen tiché křupání sněhu pod jejich měkkými holínkami. Zelené, šedé a hnědé barvy jejich oděvů však s krajinou příliš nesplývaly. Zelenou ke svým cadin'sorům přidali, co přešli přes Dračí stěnu, jak jí sdělily Bain a Chiad, aby se lépe maskovali v zelené krajině. Proč si tedy tihle lidé nepřidali bílou pro zimu? Takhle je bylo vidět i z dálky. Snažila se všímat si všeho, všechno si zapamatovat pro případ, že by se to později hodilo, až přijde čas uniknout. Doufala, že ostatním zajatcům se vede alespoň tak dobře jako jí. Perrin ji bude určitě hledat, ale pomyšlení na záchranu do svých výpočtů nezahrnula. Pokud by čekala na záchranu, mohla by taky čekat navěky. Kromě toho potřebovali uniknout co nejrychleji, než se jejich věznitelé připojí k ostatním Shaidům. Zatím netušila jak, ale nějaký způsob musel existovat. Jediné štěstí bylo, že hlavní shaidský oddíl musel být celé dny daleko. V této části Amadicie panoval chaos, ale tisíce Shaidů by se nemohly přiblížit, aniž by se o nich nedoslechli.
Jednou, hned ze začátku, se ohlédla na ženy, které zajali s ní, ale jediným výsledkem bylo, že spadla do závěje. Zapadla do prašanu a vyjekla z toho, jak ji rozrazila zima, a znovu, když ji obrovský Shaido, jenž ji vedl na vodítku, zvedl na nohy. Rolan byl rozložitý jako Perrin a o hlavu vyšší a prostě ji zvedl za vlasy a plácnutím přes zadek ji postrčil, načež opět vyrazil dlouhými kroky a ji táhl za sebou. Z toho plácnutí by se pohnul i osel. Přes její nahotu se na ni Rolan nedíval, jako se muž dívá na ženu. Jedna její část byla vděčná. Jiná jaksi... zaražená. Rozhodně nechtěla, aby se na ni díval chtivě či se zájmem, ale ty bezvýrazné modré oči byly skoro urážlivé! Pak už si dávala pozor, aby neupadla, i když pochodovali bez přestávky dlouhé hodiny a udržet se na nohou bylo stále namáhavější.
Zpočátku se bála, co jí omrzne první, ale jak se dopoledne překulilo v odpoledne, aniž by zastavili, soustředila se na své nohy. Rolan a ti před ním jí udupávali stezku, ale ledový škraloup na krajích zůstával a ona za sebou zanechávala krvavé otisky. Horší byla sama zima. Už viděla omrzliny. Za jak dlouho jí začnou černat prsty? Potácejíc se ohýbala při každém kroku nohy v kotnících a zatínala pěsti. Prsty byly nejohroženější, ale nebezpečí hrozilo jakékoli odhalené kůži. U té na obličeji a zbytku těla mohla jen

doufat. Pohyb bolel a řezné rány na chodidlech pálily, ale alespoň v nich měla ještě cit. Až přestane vnímat, nebude jí už zbývat moc času. Myslela jedině na to, jak dát jednu nohu před druhou. Šla a snažila se, aby jí chodidla a ruce neomrzly. Šla dál.
Náhle vrazila do Rolana a odrazila se od jeho široké hrudi. Jak byla omámená, ani si neuvědomila, že zastavil. Stejně tak ostatní vepředu, pár se jich ohlíželo a zbytek se ostražitě díval před sebe, zbraně v rukou, jako by čekali útok. Víc toho neuviděla, než ji Rolan zase popadl za vlasy a sklonil se, aby jí mohl zvednout nohu. Světlo, opravdu s ní zacházel jako s koněm!
Pustil jí vlasy i nohu, podložil jí ruku pod kolena a vzápětí si ji hodil přes rameno, takže mu visela hlavou dolů vedle rohovinového luku v pouzdře. Jak si ji lhostejně posunul, aby našel místo, kde se mu ponese nejsnáz, navztekala se, ale stejně rychle se zase uklidnila. Teď nebyl vhodný čas ani místo. Nohy neměla ve sněhu a na tom záleželo. A mohla chytit dech. Ale mohl ji varovat.
S námahou natáhla krk, aby viděla na své společnice, a s úlevou spatřila, že jsou všechny tady. Nahaté zajatkyně, pravda, ale ona si byla jistá, že by ležet nechali jenom mrtvolu. Ty, které ještě šly po svých, byly svázané punčochami či kusy látky odříznutými ze šatů a většina měla ruce svázané za zády. Alliandre už se nepředkláněla, jak se pokoušela zakrýt. Cudnost u ghealdanské královny nahradily jiné starosti. Funěla a třásla se a byla by upadla, kdyby ji menší Shaido, který jí prohlížel nohy, nepodpíral za svázané lokty. Alliandre vlály rozpuštěné černé vlasy a tvář měla ztrhanou. Maighdin za ní vypadala ve stejně špatném stavu, lapala po dechu a rudozlaté vlasy měla rozcuchané a modré oči vykulené, ale podařilo se jí stát zpříma, když jí vyzáblá Děva zvedala nohu. Faileina komorná vypadala víc jako královna než Alliandre, byť velmi neupravená královna.
Ve srovnání s nimi vypadaly Bain a Chiad stejně dobře jako Shaidové, i když Chiad měla tvář zažloutlou a nateklou po ráně, kterou utržila, když je chytili, a Bain měla v krátkých ohnivých vlasech a na tváři zamrzlou krev. To bylo zlé, mohla by jí zůstat jizva. Ale ani jedna Děva nefuněla a dokonce samy zvedaly nohy k prohlídce. Jen ony nebyly spoutané - pouze zvykem silnějším než řetězy. Klidně přijímaly svůj osud odsloužit rok a den jako gai'šainky. K útěku by jí mohly pomoci - Faile si nebyla jistá, jak dalece je zvyk váže - ale ony samy se uniknout nepokusí.
Poslední ze zajatkyň, Lacile a Arrela, se samozřejmě pokoušely napodobit Děvy, ale bez úspěchu. Vysoký Aiel si mrňavou Lacile prostě strčil pod paži, aby jí mohl prohlédnout nohy, a ona zrudla jako rak. Arrela byla vysoká, ale dvě Děvy, které ji vedly, byly vyšší než sama Faile a Tairenku zvládaly s neosobní lehkostí. Arrela se mračila, jak do ní strkaly, a možná i na jejich znakovou řeč, ale Faile doufala, že teď nezačne dělat potíže. Všichni z Cha Faile se snažili být jako Aielové, žít, jak si mysleli, že Aielové žijí, ale Arrela chtěla být Děvou a litovala, že ji Sulin a ostatní odmítají znakovou řeč naučit. Bylo by to horší, kdyby věděla, že Bain a Chiad Faile něco naučily. Ne dost, jen pár slov, ale něco ano. Ještě že Arrela nerozuměla ani tomu. Myslely si, že mokřiňanka má měkké nohy, že je příliš rozmazlená a měkká, a to by se jí jistě nelíbilo.
Jak se ukázalo, Faile si s Arrelou nemusela dělat starosti. Tairenka se naštětila, když si ji Děva hodila na rameno - předstírajíc, že klopýtá, volnou rukou ukázala něco, nad čím se druhá Děva pod závojem zasmála - ale po jediném pohledu na Bain a Chiad, již pokorně visící Aielům přes rameno, se Arrela mrzutě podvolila také. Lacile zakvičela, když ji kolohnát náhle otočil, aby ji umístil do stejné pozice, ale hned utichla a pořád byla celá rudá. To, že se snažily napodobovat Aiely, mělo jisté výhody.
Alliandre a Maighdin, poslední ženské, od kterých by Faile čekala problémy, byly něco jiného. Když jim došlo, co se děje, zuřivě bojovaly. Nebylo to nic moc, dvě nahé a vyčerpané ženy s lokty spoutanými za zády, ale kroutily, se ječely a kopaly po každém, kdo se dostal na dosah. Maighdin jednoho neopatrného Aiela dokonce kousla do ruky a visela na něm jako jezevec.
"Nechte toho, hlupačky!" zavolala na ně Faile. "Alliandre! Maighdin! Nechte se nést! Poslechněte mě!"
Ani její komorná, ani vazalka jí nevěnovaly pozornost. Maighdin, s plnou pusou, vrčela jako lev a kopala. Faile otevřela pusu.
"Gai'šainka bude zticha," zavrčel Rolan a tvrdě ji plácl.
Faile zaskřípala zuby a cosi si mumlala. Čímž si vysloužila další plácnutí! Ten muž měl za pasem zastrčené její nože. Kdyby dostala do rukou aspoň jeden...! Ne. Vydrží, co bude muset. Hodlala uniknout, ne dělat zbytečná gesta.

Maighdin bojovala o něco déle než Alliandre, až jí nakonec dva hromotluci vypáčili čelisti z Shaidovy ruky. Museli na to být dva. K Faileinu úžasu si pokousaný Aiel, místo aby Maighdin jednu vrazil, setřel krev z ruky a zasmál se! Ale to ji nezachránilo. Ve chvilce ležela Faileina komorná na břiše ve sněhu vedle královny. Mohly supět a svíjet se zimou jenom chvilku. Potom z lesa vyšli dva Shaidové, z toho jedna Děva, a těžkými noži ořezávaly větvičky z dlouhých proutků. Oběma ležícím pak šlápli na záda, pěstí jim přidrželi spoutané lokty a začali je švihat po zadku.
Zprvu obě ženy bojovaly, kroutily se a svíjely. Ale bylo to ještě zbytečnější, než když stály. Mohly jenom hýbat nohama, házet hlavou a mávat rukama. Alliandre vřeštěla, že jí to nemůžou dělat, což bylo pochopitelné u královny, ale za daných okolností hloupé. Očividně mohli a dělali. Maighdin kupodivu pištěla stejně. Člověk by si mohl myslet, že královnou je ona. Faile věděla, že Lini ji zpráskala proutkem, aniž by takhle vyváděla. V každém případě to ani jedné nebylo k ničemu dobré. Metodický výprask pokračoval, až jenom kopaly a vyly, a pak ještě chvilku, čistě pro jistotu. Když si je konečně hodili přes rameno jako ostatní, jen s brekem visely, bojechtivost je přešla.
Faile k nim necítila žádný soucit. - Ty hlupačky si podle ní zasloužily každou podlitinu. Bez ohledu na omrzliny a pořezané nohy, čím déle zůstanou venku bez šatů, tím pravděpodobnější bylo, že to nepřežijí. Shaidové je nesli do nějakého úkrytu a Alliandre s Maighdin zdržovaly. Sice jen na čtvrt hodinky, ale i minuty mohly znamenat rozdíl mezi životem a smrtí. Navrch k tomu i Aielové se určitě přestanou mít tolik na pozoru, až se dostanou do úkrytu a k ohni. A když je nesli, mohly odpočívat. Mohly se připravovat využít příležitosti, až přijde.
Shaidové opět rychle vyrazili. Pravděpodobně se lesem pohybovali rychleji než předtím. Jak se Faile kývala, bouchalo do ní pouzdro na luk z tvrzené kůže a začínala se jí točit hlava. Při každém kroku dostala ránu do žaludku. Snažila se najít nějakou pozici, kde by do ní tolik nešťouchal.
"Drž, nebo spadneš," zavrčel Rolan a poplácal ji po zadku, jako by uklidňoval koně.
Faile zvedla hlavu a podívala se na Alliandre. Z ghealdanské královny toho nebylo moc vidět, jen zadek pokrytý podlitinami, které sahaly až ke kolenům. Když na to tak myslela, krátké zdržení a pár ran by mohly být ještě malou cenou za to, že by z tohohle hňupa vykousla kus masa za to, že s ní zachází jako s pytlem zrní. Ale ne z ruky, hrdlo by bylo mnohem lepší.
Udatné myšlenky a úplně k ničemu. Hloupé. I když se nesla, musela bojovat se zimou. Začínalo jí docházet, že jistým způsobem je to teď horší. Když šla, musela se aspoň snažit zůstat rovná a na nohou, a to ji udržovalo při vědomí, ale jak se stmívalo, houpání na Rolanově rameni ji uspávalo. Ne. Její mysl otupovala zima. Nemyslelo jí to. Musela s tím bojovat, nebo umře.
Pohybovala rukama a napínala nohy, aby se jí do svalů dostala krev. Vzpomněla si na Perrina a plánovala, co by měl udělat s Masemou a jak by ho měla přesvědčit, pokud se vzepře. Prošla si celou tu hádku, kterou budou mít, až zjistí, že používá Cha Faile jako špehy, a plánovala, jak zvládne jeho hněv. Svést manželův hněv směrem, kterým chtěla, bylo snadné a ona se učila u odbornice, své matky. Byla by to skvělá hádka. A následně skvělé usmiřování.
Z přemýšlení o usmiřování zapomněla pohybovat nohama, a tak se snažila soustředit na hádku a na plánování. Ale myšlenky jí otupoval chlad. Začala ztrácet nit, musela potřást hlavou a začít znovu. Rolan zavrčel, což jí také pomohlo, mohla se soustředit na jeho hlas a zůstat tak vzhůru. Pomáhalo i plácání po zadku, jakkoliv to nerada přiznávala, každé ji okamžitě probralo. Po chvíli se začala víc vrtět, až málem spadla, a na plácání se těšila. Cokoliv, jen aby zůstala vzhůru. Netušila, kolik času uplynulo, ale začala slábnout, až Rolan přestal vrčet a ani ji neplácal. Světlo, chtěla, aby na ni hrál jako na buben!
Proč, pod Světlem, chci něco takového? podivila se otupěle a nejasně si uvědomovala, že bitvu prohrála. Noc byla temnější, než být měla. Nerozeznala dokonce ani záři měsíce na sněhu. Ale cítila, jak stále rychleji klouže do temnoty. S tichým kvílením se propadla do bezvědomí.
Přišly sny. Seděla Perrinovi v klíně a on ji objímal tak pevně, až se nemohla hýbat. Vedle hořel ve velkém krbu mohutný oheň. Jeho kudrnaté vousy ji škrábaly na tvářích, jak jí okusoval uši. Náhle místností zavyl vítr a zhasl oheň jako svíčku. A Perrin se změnil v dým, který zmizel se závanem větru. Sama v temnotě bojovala s větrem, ale ten ji odvál, až se kutálela a nepoznala, kde je nahoře a kde dole. Sama se nekonečně kutálela ledovou tmou a věděla, že už ho nikdy nenajde.
Utíkala zamrzlou zemí, klopýtala v závějích a lapala po vzduchu tak studeném, že jí drásal hrdlo jako

skleněné střepy. Na větvích se třpytily rampouchy a mrazivý vítr kvílel bezlistým lesem. Perrin se velice zlobil a ona musela uniknout. Nějak si nemohla vzpomenout, proč se hádali, jen že svého nádherného vlka nějak dohnala ke skutečnému hněvu, do bodu, kdy začal házet věcmi. Jenže Perrin ničím neházel, chtěl ji přehnout přes koleno, jako to udělal kdysi dávno. Proč ale utíká před tímhle? Přece se ještě museli usmířit. A ona ho samozřejmě donutí za to pokoření zaplatit. Párkrát ho zranila do krve dobře mířenou mísou či džbánem, aniž by to doopravdy chtěla, a věděla, že on by jí nikdy skutečně neublížil. Ale také věděla, že musí utíkat, běžet dál, nebo zemře.

Jestli mě dohoní, pomyslela si suše, aspoň bude jedna moje část v teple. A to ji rozesmálo, až se kolem zatočila mrtvolně bílá krajina a ona věděla, že bude brzy také mrtvá.

Obrovské plameny z vysoké hranice jí šlehaly až nad hlavu. Byla nahá. A bylo jí zima, tak zima. I když se přisunula těsně k ohni, kosti měla zmrzlé až do morku. Posunula se ještě blíž. Žár ohně sílil, až ucukla, ale zima jí pod kůží zůstávala. Blíž. Ach, Světlo, bylo tady horko, příliš velké horko! A uvnitř jí stále bylo zima. Blíž. Zaječela, jak ji to pálilo, ale pořád byla jako led. Blíž. Ještě blíž. Umře. Vřískala, ale bylo tu jen ticho a zima.

Byl den, avšak oblohu zakrývaly olověné mraky. Hustě sněžilo a vločky vířily ve větru vanoucím mezi stromy. Nebyl to silný vítr, ale byl z něj cítit led. Na větvích bylo tolik sněhu, až se málem lámaly, a vítr zvedal sníh ze závějí dole. V žaludku ji tupými zuby hryzal hlad. Velmi vysoký kostnatý muž s bílou vlněnou kapuci, jež mu zakrývala tvář, jí cosi cpal do úst, okraj velkého hliněného hrnku. Oči měl překvapivě zelené, jako smaragdy, a kolem nich naběhlé jizvy. Klečel na velké hnědé vlněné pokrývce vedle ní a další pokrývku, šedě pruhovanou, měla přehozenou přes sebe. Na jazyku jí vybuchla chuť horkého čaje s medem, a ona muže chabě popadla za šlachovitá zápěstí pro případ, že by hrnek odnesl. Zuby jí cvakaly o hrnek, ale horkou sladkou tekutinu chlemtala s chutí.

"Ne tak rychle, nesmíš nic vylít," varoval ji zelenooký muž pokorně. Pokora se k jeho nelítostné tváři a drsnému hlasu moc nehodila. "Urazili tvou čest, ale jsi mokřiňanka, tak se to u tebe možná nepočítá."

Pomalu jí docházelo, že tohle není sen. Objevily se myšlenky, jako proužky stínu, které roztávaly, kdykoliv se je pokusila pevněji uchopit. Bíle oděný kruťas byl gai'šain. Vodítko a pouta zmizely. Vymanil se z jejího chabého sevření, ale jen aby dolil tmavou tekutinu z koženého měchu, který měl pověšený přes rameno. Z hrnku stoupala pára a vůně čaje.

Faile se třásla tak, až málem upadla, a pevně sevřela silnou pokrývku. Z nohou jí stoupala prudká bolest. Nepostavila by se, ani kdyby se snažila. Ne že by chtěla. Pokrývka ji nezakrývala celou a i tak se musela krčit. Kdyby se postavila, musela by nohy vystrčit, a možná nejenom nohy. Ona myslela na teplo, ne na slušnost, i když obojího moc neměla. Hlad zahryzal ostřeji a navíc se celá roztřásla. Byla zmrzlá uvnitř a horký čaj byl už jen vzpomínkou. Svaly měla jako starý sražený pudink. Nejradši by sledovala hrnek, ale přiměla se porozhlédnout po svých společnicích.

Byly všechny v jedné řadě, Maighdin a Alliandre a také ostatní, schoulené na kolenou na pokrývkách a třesoucí se v pokrývkách zasypaných sněhem. Před každou klečel gai'šain s měchem na vodu a hrnkem a dokonce i Bain a Chiad pily jako polomrtvé žízní. Někdo Bain setřel krev z obličeje, ale obě Děvy byly stejně roztřesené jako všichni ostatní. Od Alliandre po Lacile vypadaly - jak to říkal Perrin? - jako by je pozadu protáhli dírou po suku. Ale všichni byli naživu, a to bylo důležité. Jen živí mohli uniknout.

Rolan a ostatní algai'd'siswai, kteří jim veleli, se shlukli na druhém konci klečící řady. Pět mužů a tři ženy. Sníh jim byl po kolena. Černé závoje jim visely na prsa, když nevzrušeně sledovali zajatce a gai'šainy. Na chvíli se na ně zamračila, snažila se zachytit unikající myšlenku. Ano, ovšem. Kde jsou ostatní? Únik by byl snazší, kdyby ostatní z nějakého důvodu odešli. A bylo tu něco víc, jakási mlžná myšlenka, kterou nedokázala zachytit.

Náhle jí došlo to, co leželo za osmi Aiely, a s tím i odpověď na tu otázku. Odkud se tady ti gai'šainové vzali? Asi o sto kroků dál, za stromy a padajícím sněhem, se pohyboval proud lidí, soumarů a vozů. Ne proud. Záplava Aielů na pochodu. Místo sto padesáti Shaidů tu byl celý kmen. Tolik lidí se nemohlo dostat na den od Abily, aniž by to vyvolalo poplach, i když na venkově vládla anarchie, ale důkaz měla přímo před očima. Cítila se otupěle. Útěk třeba nebude o nic těžší, moc tomu ale nevěřila.

"Jak mě urazili?" zeptala se roztřeseně a zaťala cvakající zuby. Znovu pusu otevřela, až když jí gai'šain opět podal hrnek. Polykala, až se málem dávila, a musela pokračovat pomaleji. Med byl tak hustý, že by

to dřív bylo nesnesitelné, ale teď trochu utišil hlad.
"Vy mokřiňané vůbec nic nevíte," prohlásil zjizvený muž přezíravě. "Gai'šainové dostanou šaty, teprve když mohou dostat vhodný oděv. Ale oni se báli, že zmrznete, a pak vás mohli zabalit jen do svých kabátů. Zostudili vás, prohlásili za slabošky, pokud mokřiňané cítí hanbu. Rolan a mnoho dalších jsou Mera'din, ale Efalin a ostatní by to měli vědět. Efalin to neměla dovolit."
Zahanbili je? Spíš rozčílili. Faile nechtěla otočit hlavu od požehnaného hrnku, a tak jen stočila oči k obrovi, který ji nesl jako pytel zrní a nemilosrdně ji plácal. Nejasně si vzpomínala, že chtěla, aby ji plácal, ale to nebylo možné. Samozřejmě to bylo nemožné! Rolan nevypadal jako někdo, kdo celý den a noc klusal s někým na rameni - dýchal klidně, i když mu od úst stoupala pára. Mera'din? Měla dojem, že ve starém jazyce to znamená Bezbratří, což jí nic neříkalo, ale v gai'šainově hlase zaznělo opovržení. Bude se muset zeptat Bain a Chiad a doufat, že to není jedna z těch věcí, o jakých se Aielové s mokřiňany nebaví, dokonce ani s těmi mokřiňany, kteří jsou blízcí přátelé. Každá informace by mohla pomoct k útěku.
No tak oni zabalili vězně kvůli zimě, co? No, nikdo nebyl v nebezpečí zmrznuti kromě Rolana a ostatních. Přesto mu dlužila malou laskavost. Jenom velmi malou laskavost, když vzala v úvahu okolnosti. Možná mu jenom uřízne uši. Pokud dostane příležitost obklopená tisíci Shaidů. Tisíci? Shaidů byly stovky tisíc a desítky tisíc z nich byli algai'd'siswai. Rozzuřeně bojovala se zoufalstvím. Unikne, všichni uniknou a ona si s sebou vezme Rolanovy uši!
"Já donutím Rolana zaplatit, jak si zaslouží," zamumlala, když gai'šain opět plnil hrnek. Podezíravě se na ni podíval a ona honem pokračovala. "Jak říkáš, jsem mokřiňanka. Většina z nás je. My se neřídím ji'e'toh. Podle vašich zvyků bychom vůbec neměly být gai'šainkami, není to tak?" Muž nehnul brvou. Uvědomila si, že je příliš brzy, že ještě nezná půdu, ale jak měla myšlenky ztuhlé ledem, neudržela jazyk za zuby. "Co když se Shaidové rozhodnou porušit další zvyky? Mohli by se rozhodnout, že tě nepustí, až přijde tvůj čas."
"Shaidové porušují mnoho zvyklostí," sdělil jí klidně, "ale já ne. V bílé mi zbývá ještě půl roku. Do té doby budu sloužit, jak vyžaduje zvyk. Když už ti to tolik mluví, asi už máš dost čaje."
Faile mu neohrabaně sebrala hrnek. Zvedl obočí a ona si jednou rukou rychle upravila pokrývku a celá zrudla. On tedy rozhodně věděl, že se dívá na ženu. Světlo, plácá jako slepý vůl! Musí myslet, soustředit se. Mozek byl jedinou zbraní, kterou měla. A v této chvíli připomínal kus zmrzlého sýra. Pila horký sladký čaj a přemýšlela o způsobu, jak by mohla využít to, že je mezi tisíci Shaidy. Nic ji ale nenapadalo. Vůbec nic.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Nabídky

"Co to tu máme?" ptala se nějaká žena. Faile vzhlédla a na horký čaj rázem zapomněla.
Z vánice přišly dvě Aielanky s mnohem menší gai'šainkou, a ač zapadaly do půli lýtek do bílého koberce, rázovaly si to, jako kdyby tu žádný sníh nebyl. Tedy vyšší ženy, gai'šainka klopýtala, jak se s nimi snažila udržet krok, a jedna Aielanka jí držela ruku na rameni, aby zajistila, že se neopozdí. Všechny tři stály za pohled. Žena v bílém pokorně klopila hlavu a ruce měla strčené v širokých rukávech, jak se od gai'šainů očekávalo, ale šaty měla ze všech věcí z lesklého bílého hedvábí. Gai'šainové měli zakázané šperky, ale ona měla kolem pasu opasek ze zlata a ohnivých opálů a stejný obojek byl vidět pod kápí. Něco takového si mohla dovolit jen královna. Ale jakkoliv byla zvláštní, Faileinu pozornost upoutaly druhé dvě. Něco jí říkalo, že to jsou moudré. Na cokoliv jiného se tvářily moc nafoukaně. Tyto ženy byly zvyklé dávat rozkazy, které ostatní okamžitě plnili. Kromě toho však upoutávaly pozornost i tím, jak vypadaly. Ta, která strkala gai'šainku, měla přísné modré oči a tmavošedý šátek kolem hlavy a měla na výšku nejmíň sáh, jako většina Aielů. Druhá byla aspoň o půl dlaně vyšší než Perrin! Ale nebyla tlustá. Pískově žluté vlasy jí spadaly do pasu a držel jí je tmavý šátek. Hnědou loktuši měla přes ramena a rozhrnutou, aby jí byla vidět prsa lezoucí ze světlé halenky. Jak to, že v tomhle počasí nezmrzne? Všechny ty těžké náhrdelníky ze zlata a slonoviny musely být jako ledové obruče!
Když se zastavily před klečícími zajatkyněmi, první žena se zamračila na Shaidy, kteří je chytili, a volnou rukou je zahnala. Z nějakého důvodu dál držela gai'šainku za rameno. Tři Děvy se okamžitě otočily a spěchaly k davu Shaidů. Jeden z mužů také, avšak Rolan a ostatní si vyměnili pohledy, než se vydali za nimi. Možná to něco znamenalo, možná taky ne. Faile náhle věděla, jak se cítí topící, jenž se chytá i stébla.
"Máme tady další gai'šainy pro Sevannu," utrousila ta vysoká pobaveně. Mohla být i hezká, jenže vedle druhé moudré vypadala měkká. "Sevanna nebude spokojená, dokud z celého světa neudělá gai'šainy, Theravo. Ne že bych proti tomu něco měla," dodala se smíchem.
Druhá moudrá se nezasmála. Tvář měla jako z kamene. Hlas taky. "Sevanna už má příliš mnoho gai'šainů, Someryn. My máme příliš mnoho gai'šainů. Zpomalují nás do kroku, když bychom měli běžet." Železným pohledem přelétla klečící řadu.
Faile sebou trhla, když se podívala na ni, a honem zabořila obličej do hrnku. Theravu sice ještě nikdy neviděla, ale z toho pohledu poznala, co je to za ženu, dychtící zdrtit každou výzvu a schopnou vidět výzvu i v nedbalém pohledu. Dost špatné bylo, když to byla jen hlupačka na královském dvoře nebo někdo, koho potkáte na cestě, ale útěk by byl mnohem těžší, kdyby se o ni tahle baba začala zajímat osobně. Přesto ji sledovala koutkem oka. Bylo to jako pozorovat zmiji, lesknoucí se na slunci jen stopu od její nohy.
Jen pokorně, říkala si. Klečím tu pokorně a nemyslím na nic jiného než na čaj. Nemusíš se na mě dívat dvakrát, ty studená krávo. Doufala, že ostatní se řídí jejím příkladem.
Alliandre se jím neřídila. Snažila se zvednout na nateklé nohy a hned zase spadla na zem. Přesto klečela s hlavou hrdě zvednutou a červeně pruhovanou pokrývku si držela, jako by to byla jemná hedvábná šála přes nádhernou róbu. Bosé nohy a rozcuchané vlasy to poněkud kazily, ale stále to byla nadutost na piedestalu.
"Jsem Alliandre Maritha Kigarin, královna Ghealdanu," pravila nahlas jako královna oslovující otrhané vagabundy. "Bude moudré, když se mnou a s mými společnicemi budete zacházet slušně a potrestáte ty,

kteří se k nám chovali tak hrubě. Můžete za nás získat velké výkupné, větší, než si umíte představit, a milost za své zločiny. Žádám pro sebe, svou lenní paní a její komornou slušné ubytování, dokud nebude dohoda uzavřena. A něco menšího pro ostatní, pokud jim nebudete ubližovat. Pokud ublížíte některé ze služebnic mé lenní paní, žádné výkupné nezaplatím."
Faile by byla zaúpěla - ta pitomá ženská si snad myslí, že to jsou nějací obyčejní banditi - ale neměla na to čas.
"Je to pravda, Galino? Je to mokřinská královna, ano?" Přijela sem další žena na vysokém vraníkovi. Faile si myslela, že musí být Aielanka, ale nebyla si jistá. Dalo se to těžko poznat, když seděla na koni, ale byla aspoň tak vysoká jako sama Faile, a to bylo jen málo žen, kromě Aielek, a rozhodně ne s tak zelenýma očima v osmahlém obličeji. A přesto... Ta široká tmavá sukně vypadala na první pohled jako aielská, ale byla rozdělená pro jízdu na koni a byla asi z hedvábí, stejně jako smetanová jupka, a pod lemem byly vidět ve třmenech červené botky. Dlouhé zlaté vlasy jí držel šátek z červeného brokátu a přes něj měla kroužek ze zlata a opálů. Oproti zlatu a vyřezávané slonovině moudrých jí vystouplé poprsí zakrývaly šňůry perel a náhrdelníky ze safírů, smaragdů a rubínů. Náramky měla skoro až k lokti a také z drahokamů. Aielové nenosili prsteny, ona však měla okroužkované všechny prsty. Místo tmavé loktuše měla jasně rudý plášť se zlatou výšivkou, podšitý bílou kožešinou. V sedle ale seděla neohrabaně jako Aiel. "A královnina," zarazila se na neznámém slově, "lenní paní? To znamená, že jí královna složila přísahu? To musí být opravdu mocná žena. Odpověz, Galino!"
Gai'šainka v hedvábí se schoulila a vrhla po ženě na koni podlézavý úsměv. "Skutečně mocná žena, když jí královna přísahala věrnost, Sevanno," souhlasila dychtivě. "O něčem takovém jsem ale nikdy neslyšela. Ale myslím, že je ta, za koho se vydává. Kdysi, před lety, jsem Alliandre viděla a z té holky, na kterou se pamatuju, mohla vyrůst tato žena. A byla korunovaná královnou Ghealdanu. Co ale dělá v Amadicii, to netuším. Bělokabátníci i Roedran by ji sebrali ve chvíli, kdy by -"
"To stačí, Lino," zarazila ji Therava rázně a zaťala jí prsty do ramene. "Víš, jak nesnáším, když kecáš."
Gai'šainka sebou trhla, jako by ji Aielanka udeřila, a zaťala zuby. Jak se kroutila, usmála se na Theravu ještě ubožeji než na Sevannu. Zalomila rukama a zablýsklo se zlato. A v očích se jí blýskal strach. V tmavých očích, rozhodně ne aielských. Therava si jí nevšímala. Pes byl přivolán k noze a poslechl. Pozornost cele upírala na Sevannu. Someryn se koutkem oka dívala po gai'šaince a opovržlivě křivila ret, ale založila si loktuši do pasu a taky se podívala na Sevannu. Aielové se moc netvářili, ale ona Sevannu očividně neměla ráda a zároveň se jí bála.
Faile také sledovala ženu na koni přes hrnek. Bylo to jako vidět Logaina nebo Mazrima Taima. Sevanna taky namalovala své jméno na oblohu ohněm a krví. Cairhien se bude léta vzpamatovávat z toho, co tam napáchala, a vlnky se šířily i do Andoru a Tearu. Perrin to dával za vinu muži jménem Couladin, jenže Faile o této ženě slyšela dost, aby věděla, kdo za tím vším stojí. A nikdo nepochyboval, že vraždění u Dumajských studní je Sevannina chyba. Perrin tam skoro umřel. Kvůli tomu u ní měla Sevanna osobní vroubek. Jestli dokáže rovnat tenhle, mohla by Rolanovi nechat jeho uši.
Rozmarně oblečená žena pobídla koně podél řady klečících žen a zelené oči měla studené jako Therava. Křupání sněhu pod kopyty koně náhle znělo příliš hlasitě. "Která z vás je ta komorná?" Podivná otázka. Maighdin zaváhala, než vytáhla ruku zpod pokrývky. Sevanna zamyšleně kývla. "A ta... lenní paní?"
Faile to nechtěla říci, ale Sevanna by stejně zjistila, co chce vědět. Váhavě zvedla ruku. A třásla se nejen zimou. Therava ji pozorovala těm krutýma očima a dávala dobrý pozor. Na Sevannu i ty, kterých si všimla.
Jak si toho pohledu mohl někdo nevšímat, to Faile netušila, ale Sevanna jenom otočila vraníka zpátky. "Takhle nemůžou chodit," prohlásila po chvíli. "Nevím, proč by měly jezdit s dětmi. Vyléč je, Galino."
Faile sebou trhla a málem upustila hrnek. Přistrčila ho ke ga'šainovi tak, aby to vypadalo, že tohle chtěla udělat už od začátku. Stejně byl prázdný. Zjizvený chlapík jí klidně dolil. Léčení? Přece nemohla myslet...
"Dobře," řekla Therava a strčila do gai'šainky. "Udělej to rychle, Liničko. Vím, že mě nechceš zklamat."
Galina se vzpamatovala, aby neupadla, a klopýtala k zajatkyním. Místy zapadala po kolena do sněhu, ale chtěla splnit úkol. S vykulenýma očima a odporem smíseným s... mohla to být dychtivost? Rozhodně to byla ohavná kombinace.

Sevanna dokončila kruh a vrátila se Faile od zorného pole, kde zastavila koně před moudrými. Tiskla rty. Ledový vítr ji tahal za plášť, ale ona si toho nevšímala. "Právě jsem dostala zprávu, Theravo." Mluvila klidně, i když jí z očí létaly blesky. "Dneska v noci budeme tábořit s Jonine."
"Pátý klan," doplnila Therava. Ona si také větru a sněhu nevšímala. "Pět, a sedmdesát osm jich zůstává rozptýlených ve větru. Dobře že nezapomínáš na svůj slib, že Shaidy sjednotíš, Sevanno. Nebudeme čekat věčně."
Teď to nebyly blesky. Sevanna měla oči jako zelené sopky. "Já vždycky udělám, co řeknu, Theravo. Dobře si to pamatuj. A pamatuj, že mi radíš. Já mluvím za kmenového náčelníka."
Otočila koně a kopla ho do žeber, aby nacválal k řece lidí a vozů, i když to by ve sněhu žádný kůň nedokázal. Vraník šel o něco rychleji, ale ne moc rychle. Therava a Someryn měly tváře jako masky, když se dívaly, jak kůň s jezdkyní mizí za bílou clonou.
Pro Faile to byl důležitý rozhovor. Poznala napětí jako u struny na harfě, když ho viděla, i vzájemnou nenávist. Tu slabinu by třeba mohla využít, kdyby přišla na to jak. A Shaidové tu nakonec nebyli všichni. I když jich tu bylo očividně dost. Došla k nim Galina a Faile na všechno ostatní zapomněla.
Galině se podařilo trochu se sebrat. Beze slova vzala Faileinu hlavu do dlaní. Ta možná zasupěla, nebyla si jistá. Svět se zatočil, když se zpola zvedla na nohy. Uplynuly hodiny nebo jen pár okamžiků. Bíle oděná žena couvla a Faile sebou praštila na břicho do pokrývek, kde funěla do drsné vlny. Nohy už ji nebolely, ale léčení s sebou vždy přinášelo hlad a ona od včerejší snídaně nic nejedla. Byla by zhltala mísy čehokoliv, co by alespoň trochu připomínalo jídlo. Už nebyla unavená, ale svaly měla jako vodu místo pudinku. Zvedla se na rukou, které se jí podlamovaly, a nejistě se zase zabalila do pokrývky. Byla ohromená též tím, co zahlédla na Galinině ruce těsně předtím, než ji Galina popadla a začala s léčením. Vděčně si od zjizveného muže nechala podat kouřící hrnek. Nebyla si jistá, jestli by ho udržela.
Galina nemarnila čas. Omámená Alliandre se právě pokoušela zvednout a pokrývka z ní sklouzla na zem, aniž by si toho všimla. Podlitiny zmizely. Maighdin stále ležela mezi pokrývkami a ruce i nohy jí trčely ven, jak se pokoušela trochu se sebrat. Chiad, s hlavou v Galininých rukou, vyskočila a rozhodila rukama a funěla jako po dlouhém běhu. Zažloutlá modřina na její tváři bledla. Když Galina přešla k Bain, Děva se složila jako podťatá, ale hned se zavrtěla.
Faile se věnovala čaji a přemýšlela o sto šest. Zlato na Galinině prstě byl prsten s Velkým hadem. Nebýt léčení, byla by ho považovala jenom za divný dárek, který jí někdo dal spolu s ostatními šperky. Galina byla Aes Sedai. Musela být. Ale co dělá Aes Sedai tady, v šatech gai'šainky? Nemluvě o tom, že byla ochotná lízat Sevanně ruku a Theravě líbat nohy! Aes Sedai!
Galina se zastavila nad Arrelou, která byla poslední na řadě, a supěla, jak musela tak rychle vyléčit tolik lidí, a podívala se po Theravě, jako kdyby čekala chválu. Obě moudré se vydaly zpátky k Shaidům, na ni se ani nepodívaly a o něčem spolu rozmlouvaly. Po chvíli se Aes Sedai zamračila, zvedla sukni a spěchala za nimi. Ale ohlížela se zpět. Faile měla dojem, že v tom pokračuje, i když už ji zakryl padající sníh.
Přišli další gai'šainové, desítky jich byly, obojího pohlaví, a jen jeden z nich byl Aiel, hubený zrzek s tenkou bílou jizvou od čela po bradu. Faile poznala malé, bledé Cairhieňany, a další podle ní museli být Amadičané či Altařané, vyšší a tmavší, a dokonce i Domanka s bronzovou pletí. Domanka a jedna další žena měly široké opasky ze zlatých řetízků a obojky z plochých článků. A jeden z mužů také! Šperky na gai'šainech vypadaly bezvýznamně, nebýt toho, že to bylo divné, zvlášť když přinášeli jídlo a šaty. Někteří nesli košíky s bochníky chleba, žlutý sýr a sušené hovězí, a gai'šainové, kteří již byli tady, podávali čaj na zapití. Faile nebyla sama, kdo si cpal jídlo do úst plnými hrstmi, přičemž se chvatně oblékala a mnohem víc dbala na rychlost než na slušnost. Bílý hábit s kapuci a dvě tlusté spodničky vypadaly velice teple, hlavně že na ni nefoukalo, a navíc dostala silné vlněné punčochy a měkké aielské boty, jež se vázaly ke kolenům - dokonce i holínky byly vybělené! - ale díru v břiše jí nezaplnily. Maso bylo tvrdé jako podrážka a sýr jako kámen a chleba nebyl o moc měkčí, ale chutnaly skvěle! Úplně nad každým soustem slintala.
Žvýkajíc sýr, zavázala si tkanice u boty, vstala a uhladila si šaty. Když se natáhla pro další chleba, jedna žena ověšená zlatem, baculatá, obyčejná a unavená, vyndala z pytle na rameni další zlatý pás. Faile honem polkla a couvla. "To raději ne, děkuji." Měla nepříjemný pocit, že přejít šperky jako nedůležité

byla chyba.
"Na tom, co chceš, nezáleží," sdělila jí unaveně baculka. Mluvila s amadicijským přízvukem, a vzdělaně. "Odteď sloužíš urozené paní Sevanně. Budeš nosit to, co dostaneš, a uděláš, co se ti řekne, nebo budeš trestána, dokud nepochopíš, jak ses mýlila."
Maighdin odháněla Domanku, která trvala na tom, že si má nechat nasadit obojek. Alliandre couvala před mužem, ověšeným zlatými řetězy, a se zděšeným výrazem zvedala ruce. Muž jí podával jeden opasek. Naštěstí se obě dívaly na Faile. Ten výprask v lese zřejmě byl k něčemu dobrý.
Faile si ztěžka vydechla a kývla, pak si nechala připnout široký opasek. Druhé dvě se řídily jejím příkladem. Pro Alliandre to byla zřejmě jedna rána přespříliš, jen tam stála a zírala do prázdna a nechala se ověšovat. Maighdin se snažila na Domanku mračit. Faile se pokoušela o povzbudivý úsměv, ale bylo to těžké. Cvaknutí zapínaného obojku jí připadalo jako zavírající se dveře vězeňské kobky. Opasek i obojek bylo možné sundat stejně snadno jako je nasadit, avšak gai'šain sloužící "urozené paní Sevanně" bude určitě pozorně sledován. Jedna pohroma za druhou. Odteď by se to mělo zlepšovat. Musí.
Brzy Faile dusala sněhem na nejistých nohou za vrávorající, otupělou Alliandre a zamračenou Maighdin. S nimi šli gai'šainové se soumary nebo na zádech nesli velké zakryté koše či táhli naložené káry s koly přivázanými na dřevěné sanice. I povozy měly sanice či široké lyže a kola byla přivázaná na zasněžený náklad. Shaidové sice sníh neznali, ale něco se při cestování jím naučili. Ani Faile, ani druhé dvě ženy nic nenesly, i když obtloustlá Amadičanka dala jasně najevo, že od zítřka taky budou tahat a nosit. Shaidů tu bylo tolik, až to vypadalo jako město na pochodu. Děti do dvanácti či třinácti let se vezly na vozech, ale všichni ostatní chodili pěšky. Všichni muži nosili cadin'sor, ale většina žen měla sukně, jupky a loktuše jako moudré a většina mužů nesla pouze jeden oštěp nebo vůbec žádnou zbraň a vypadala měkčí než ostatní. Měkčí znamenalo, že existovaly i kameny měkčí než žula.
Když Amadičanka odešla, aniž by se představila a řekla víc, než že musejí poslouchat, nebo přijde trest, Faile si uvědomila, že někde ve vánici ztratila Bain a ostatní. Nikdo jí nepřikázal, kam má jít, a tak unaveně šlapala sem a tam s Alliandre a Maighdin. Jak držely ruce v rukávech, byla chůze obtížná, zvlášť v hlubokém sněhu, ale aspoň je měly v teple. Trochu v teple. Kvůli větru si nechávaly kapuce stažené do čela. Přes opasky se na ně ani gai'šainové, ani Shaidové nepodívali dvakrát. Ale přestože kolem zástupu přešly několikrát, pátrání nepřineslo ovoce. Lidé v bílém byli všude, bylo jich tu víc než ostatních, a všichni měli stažené kapuce.
"Budeme je muset najít večer," řekla Maighdin nakonec. Vlastně se jí podařilo ve sněhu pochodovat, byť neohrabaně. V modrých očích měla oheň a jednou rukou svírala široký zlatý řetěz kolem krku, jako by ho chtěla strhnout. "Zatím děláme deset kroků na jeden u ostatních. Dvacet na jeden. Moc nám neprospěje, když večer dorazíme do tábora a budeme moc unavené, abychom se mohly pohnout."
Alliandre se probrala z otupělosti natolik, aby zvedla obočí, jak Maighdin mluvila rozhodně. Faile se na komornou jen podívala, ale stačilo to, aby Maighdin zrudla a zakoktala se. Co ji to popadlo? Možná se to na služku nehodilo, ale jako společnice při útěku rozhodně nebude marná. Škoda že nedokáže usměrnit víc. Faile kdysi hodně doufala, dokud nezjistila, že Maighdin má tak malé nadání, že to vlastně k ničemu není.
"Musí to být dnes večer, Maighdin," souhlasila. Nebo tolik nocí, kolik bude třeba. O tom se však nezmínila. Spěšně se podívala na lidi poblíž, aby se ujistila, že nikdo není dost blízko, aby ji slyšel. Shaidové, ať už v cadin'soru nebo ne, procházeli sněhem cílevědomě za nějakým neviditelným cílem. Gai'šainové - ostatní gai'šainové - šli za jiným cílem. Poslechni, nebo přijde trest. "Při tom, jak si nás nevšímají," pokračovala, "by mělo být možné se prostě opozdit, pokud se o to nepokusíme Shaidům přímo pod nosem. Pokud některá z vás uvidí příležitost, využijte jí. Ty šaty vám pomůžou schovat se ve sněhu, a jakmile najdete nějakou vesnici, za to zlato, které nám tak velkoryse dali, se dostanete zpátky k mému manželovi. Půjde za námi." Doufala, že ne moc rychle. Nebo že se aspoň moc nepřiblíží. Shaidové tu měli celé vojsko. Možná malé vojsko, ve srovnání s jinými, ale bylo větší než Perrinovo.
Alliandre ztvrdla tvář odhodláním. "Neodejdu bez tebe," prohlásila. Tiše, ale rázně. "Nebudu svou přísahu brát na lehkou váhu, má paní. Buď uteču s tebou, nebo vůbec ne!"
"Mluví za nás za obě," dodávala Maighdin. "Možná jsem jenom obyčejná komorná," to slovo se jí nelíbilo, "ale nenechám nikoho těmhle... těmhle banditům!" Hlas neměla jen rázný, ale nepřipouštěl žádný

odpor. Po tomhle si s ní Lini bude muset důkladně promluvit, pokud by měla zůstat v úřadě!
Faile otevřela ústa, aby se hádala - ne, aby přikázala. Alliandre byla její vazalka a Maighdin její komorná, třebaže v ní zajetí vyvolalo oheň! Ony se budou řídit jejími rozkazy! - ale neřekla nic.
Z přívalu Shaidů a sněhu se vynořil hlouček Aielek s loktušemi kolem tváří. Vedla je Therava. Pronesla jedno slovo a ostatní zpomalily. Therava se zatím připojila k Faile a jejím společnicím. Což znamená, že kráčela vedle nich. Její zuřivý pohled zmrazil dokonce i Maighdinino nadšení, tedy jediný pohled, jinak se věnovala Faile, protože druhé dvě ženy nestály za pozornost.
"Myslíš na útěk," začala. Všechny mlčely, ale moudrá pohrdlivě dodala: "Nesnaž se to popírat!"
"Pokusíme se sloužit, jak bude v naší moci, moudrá," pronesla Faile opatrně. Skláněla hlavu a dávala si pozor, aby se vyšší ženě nepodívala do očí.
"Znáš něco z našich způsobů." Therava mluvila překvapeně, ale rychle ji to přešlo. "Dobře. Ale máš mě za hlupačku, jestli si myslíš, že věřím, že budete pokorně sloužit. Na mokřiňanky u vás vidím ducha. Někteří se nepokusí nikdy uniknout, ale podaří se to jen mrtvým. Živé vždycky přivedou zpátky. Vždycky."
"Budu na tvá slova pamatovat, moudrá," slibovala Faile poníženě. Vždycky? No, někdy musí být poprvé. "My všechny budeme."
"Ach, velmi dobře," zamumlala Therava. "Někoho slepého jako Sevanna bys mohla přesvědčit. Ale věz tohle, gai'šainko. Mokřiňané nejsou jako ostatní, kteří nosí bílou. Než by vás za rok a den propustili, budete sloužit, dokud nebudete příliš ohnuté a svraštělé. Já jsem vaše jediná naděje na to, že takovému osudu uniknete."
Faile zakopla, a kdyby ji Alliandre a Maighdin nechytily za ruce, byla by upadla. Therava jim netrpělivě pokynula, ať pokračují v cestě. Ale Faile bylo zle. Therava že by jim pomohla uniknout? Chiad a Bain tvrdily, že Aielové o velké hře rodů nic nevědí a opovrhují mokřiňany, že ji hrají, ale Faile poznala, že tu víří spodní proudy. Proudy, které je při každém špatném kroku stáhnou pod vodu.
"Tomu nerozumím, moudrá." Náhle si přála, aby tolik nechraptěla.
Ale možná právě ten chrapot Theravu přesvědčil. Lidi jako ona věřili, že strach je ta nejlepší motivace. V každém případě se usmála. Nebyl to příjemný úsměv, jen zkřivila tenké rty, a bylo z něj cítit uspokojení.
"Zatímco budete sloužit Sevanně, budete všechny poslouchat a dávat pozor. Každý den vás vyslechne nějaká moudrá a vy jí zopakujete každé slovo, které Sevanna řekne a s kým bude mluvit. Pokud bude mluvit ze spaní, zopakujete všechno, co zamumlá. Potěšte mě a já zařídím, aby vás nechali tady."
Faile s tím nechtěla nic mít, ale odmítnutí nepřicházelo v úvahu. Kdyby odmítla, žádná by nemusela přežít dnešní noc. Tím si byla jistá. Therava by nic neriskovala. Nemusely by se dožít ani večera. Tenhle sníh by tři mrtvoly rychle zakryl, a ona silně pochybovala, že by někdo v dohledu vůbec protestoval, kdyby se Therava rozhodla tu a tam někomu podříznout krk. Všichni se stejně soustředili na cestu sněhem. Možná by si toho ani nevšimli.
"Jestli to zjistí..." Faile polkla. Ta žena je žádala, aby vylezly na drolící se útes. Ne, ona jim to přikazovala. Zabíjejí Aielové špehy? Nenapadlo ji se na to zeptat Chiad a Bain. "Ochráníš nás, moudrá?"
Žena s tvrdou tváří ji ocelovými prsty popadla za bradu, zastavila ji a zvedla na špičky. A stejně tvrdě se jí zadívala do očí. Faile vyschlo v ústech. Ten pohled sliboval bolest. "Jestliže to zjistí, gai'šainko, osobně vás připravím na vaření. Tak si dejte pozor, aby ne. Dneska v noci jí budete posluhovat ve stanu. Vy a stovka dalších, takže nebudete mít moc práce, aby vás to rozptylovalo od toho, co je důležité."
Chvilku si je pozorně prohlížela a potom spokojeně kývla. Viděla tři měkké mokřiňanky, příliš slabé, aby neposlechly. Bez dalšího slova Faile pustila, otočila se a vzápětí ji i ostatní moudré spolkl sníh.
Nějakou dobu se mlčky plahočily sněhem. Faile už nemluvila o tom, jak bude některá utíkat sama, natož aby jim to přikazovala. Byla si jistá, že kdyby to udělala, ostatní by se zase vzepřely. Kromě toho, když teď poslechnou, Therava si bude myslet, že změnily názor, že je zadržel strach z ní. Faile druhé dvě ženy znala dost dobře, aby věděla, že raději zemřou, než by přiznaly, že je ta ženská děsí. Ji tedy Therava rozhodně děsila. A já bych si raději spolkla jazyk, než bych to přiznala nahlas, pomyslela si trpce.
"Zajímalo by mě, co myslela tím... vařením," ozvala se konečně Alliandre. "Slyšela jsem, že bělokabátničtí tazatelé občas vězně opékají nad ohněm." Maighdin si položila ruce na ramena a zachvěla se a Alliandre

vyndala ruku z rukávu na dost dlouho, aby ji poplácala po rameni. "Neboj se. Jestli má Sevanna sto služebníků, možná se ani nedostaneme dost blízko, abychom něco slyšely. A můžeme se rozhodnout, co budeme hlásit, aby se to nedalo vystopovat zpátky k nám."
Maighdin se hořce zasmála. "Vy si myslíte, že ještě máme malou šanci. Nemáme žádnou. Musíte se naučit, jaké to je, když nemáte na vybranou. Ta žena si nás nevybrala, protože máme kuráž." Skoro to vyplivla. "Vsadím se, že i všichni ostatní Sevannini služebníci dostali od Theravy stejnou lekci. Jestli vynecháme slůvko z toho, co jsme měly zaslechnout, můžete si být jisté, že ona to zjistí."
"Můžeš mít pravdu," připustila Alliandre po chvíli. "Ale takhle už se mnou víckrát mluvit nebudeš, Maighdin. Ocitly jsme se v nepříjemné situaci, mírně řečeno, avšak ty si budeš pamatovat, kdo jsem."
"Dokud neutečeme," odsekla Maighdin, "jsi Sevannina služka. A jestli na sebe nebudeš celou dobu myslet jako na služku, tak můžeš klidně vlézt na ten rožeň. A nechat místo i pro nás, protože nás na něj narazí taky."
Alliandre nebyla v kapuci vidět tvář, ale s každým slovem byla ztuhlejší. Byla inteligentní a věděla, jak dělat, co je třeba, ale byla vzteklá jako každá královna, pokud se neovládala.
Faile promluvila dřív, než mohla vybuchnout. "Dokud se nám nepodaří uniknout, jsme všechny služky," prohlásila rázně. Světlo, poslední, co potřebovala, bylo, aby se ty dvě začaly hašteřit. "Ale ty se omluvíš, Maighdin. A to hned!" Služka odvrátila hlavu a zamumlala cosi, co mohla být omluva. Faile to raději přešla. "A co se tebe týče, Alliandre, čekám, že budeš dobrá služka." Alliandre zafrkala, ale Faile si jí nevšímala. "Jestli máme mít naději na útěk, musíme dělat, co se nám řekne, tvrdě dřít a přitahovat co nejméně pozornosti." Jako by ji už nepřitáhly. "A řekneme Theravě pokaždé, když Sevanna kýchne. Nevím, co Sevanna udělá, jestli to zjistí, ale podle mě máme celkem slušnou představu o tom, co udělá Therava, jestli ji naštveme."
To stačilo, aby zase zmlkly. Všechny měly docela dobrou představu o tom, co by Therava udělala, a zabití by z toho nemuselo být nejhorší.
Sníh pomalu přestával padat, ale tmavá oblaka stále zakrývala slunce. Faile usoudila, že musí být asi poledne, protože dostaly jídlo. Nikdo se nezastavil, ale stovky gai'šainů procházely sem a tam podél zástupu s koši a tlumoky plnými chleba a sušené hověziny a s měchy s vodou dost studenou, aby z ní bolely zuby. Zvláštní, neměla o moc větší hlad, než by po hodinách chůze ve sněhu mít měla. Věděla, že Perrin byl jednou léčen, a pak dva dny snědl, na co přišel. Možná to bylo proto, že neměla tak vážné zranění jako on. Všimla si, že Alliandre a Maighdin jedí stejně jako ona.
Léčení jí připomnělo Galinu a všechny otázky se srazily do jedné neuvěřitelné: proč? Proč by Aes Sedai - a ona musela být Aes Sedai - proč by se plazila před Sevannou a Theravou? Před kýmkoliv? Aes Sedai by jim mohla pomoci uniknout. Nebo taky ne. Mohla by je zradit, kdyby se jí to hodilo. Aes Sedai si dělaly, co chtěly, a člověk neměl jinou možnost než to přijmout, pokud nebyl Rand al'Thor. On ale byl ta'veren a navrch Drak Znovuzrozený. A ona byla žena s prozatím velmi omezenými možnostmi a ve značném nebezpečí. Nemluvě o nebezpečí hrozící těm, za něž byla zodpovědná. Uvítala by jakoukoli pomoc od kohokoli. Zatímco probírala Galinu ze všech možných úhlů, přestal vát vítr a znovu začalo sněžit. Sníh houstl, až neviděla dál než na deset kroků. Nemohla se rozhodnout, jestli té ženě může věřit. Náhle si uvědomila, že ji pozoruje další bíle oděná žena, téměř zakrytá sněhem. Ale sněhu nebylo dost, aby zakryl ten široký opasek. Faile svým společnicím ukázala na Galinu.
Když Galina viděla, že si jí všimly, jen pomalu se k nim přidala. Stále se ve sněhu nepohybovala nijak půvabně, ale zřejmě byla zvyklá v něm chodit víc než ony. Teď na ní nebylo nic podlézavého. Kulatý obličej měla tvrdý a oči bystré. Ale stále otáčela hlavu a vrhala pohledy kolem sebe, aby viděla, kdo je ještě poblíž. Vypadala jako kočka předstírající, že je levhart. "Víte, kdo já jsem?" chtěla vědět hlasem, který by ani na dva sáhy nikdo neslyšel. "Co jsem?"
"Zřejmě jsi Aes Sedai," pravila Faile opatrně. "Na druhou stranu jsi na Aes Sedai na velmi zvláštním místě." Ani Alliandre, ani Maighdin se netvářily sebeméně překvapeně. Očividně už viděly prsten s Velkým hadem, který Galina tak nervózně hladila.
Galině vyskočila ve tvářích barva a ona se snažila předstírat hněv. "To, co tu dělám, je velmi důležité pro Věž, dítě," procedila chladně mezi zuby. Z jejího výrazu bylo jasné, že má důvody, které by ony nepochopily. Ale pohledem se snažila proniknout sněhem. "Nesmím zklamat. Víc nepotřebujete vědět."

"Musíme vědět, jestli ti můžeme důvěřovat," řekla klidně Alliandre. "Musela ses cvičit ve Věži, jinak bys neznala léčení, avšak ženy si vysloužíprsten, aniž by získaly šátek, a já nemůžu uvěřit, že jsi Aes Sedai." Faile zřejmě nebyla jediná, kdo o té ženě uvažoval.
Galina stiskla silné rty a zaťala ruku v pěst, buď aby Alliandre zahrozila, nebo aby ukázala prsten, či obojí. "Myslíš, že s tebou budou zacházet jinak, protože nosíš korunu? Protože jsi ji nosívala?" Teď nebylo pochyb, že se zlobí. Zapomněla dávat pozor na špehy a hlas měla pěkně kyselý. Od úst jí létaly sliny. "Budeš Sevanně nosit víno a umývat jí záda jako ostatní. Její sluhové jsou všichni urození nebo bohatí kupci, nebo muži a ženy, kteří vědí, jak sloužit šlechtě. Každý den jich nechá pět svázat, aby povzbudila ostatní, takže jí všichni nosí zprávy v naději, že získají její milost. Když se pokusíte utéct poprvé, švihají vás přes chodidla, až nemůžete chodit, a pak vás svážou do kozelce jako kovářský hlavolam a vezou vás na voze, dokud se nepostavíte na nohy. Podruhé to bude horší a potřetí ještě víc. Je tady jeden chlapík, býval to bělokabátník. Pokusil se utéct devětkrát. Byl tvrdý, jenže když ho přivedli zpátky naposledy, brečel a prosil, ještě než ho začali svlékat k potrestání."
Alliandre výtky nesnášela dobře. Rozčileně se nafoukla a Maighdin zavrčela: "A tohle se stalo tobě? Ať už jsi Aes Sedai nebo přijatá, znectila jsi Věž!"
"Mlč, když mluví lepší než ty, divoženko!" vyštěkla Galina.
Světlo, jestli to bude pokračovat, budou na sebe nakonec křičet. "Jestli nám chceš pomoct utéct, tak to řekni," vyjela na Aes Sedai v hedvábí. Vlastně ani nepochybovala, že je Aes Sedai, pochybovala jen o všem ostatní. "A jestli ne, tak co od nás vlastně chceš?"
Před nimi se ze sněhu vynořil vůz a nakláněl se, jak se mu uvolnila sanice. Gai'šainové pod vedením Shaida s rukama a rameny jako kovář sestavovali páku, aby vůz mohli zvednout a sanici zase přivázat na místo. Faile a ostatní vůz mlčky minuly.
"Je to vážně tvá lenní paní, Alliandre?" vybuchla Galina, když se dostaly z doslechu mužů kolem vozu. Stále byla rudá vzteky a mluvila kousavě. "Kdo je, že jsi jí přísahala věrnost?"
"Můžeš se zeptat mě," odsekla Faile. Světlo spal Aes Sedai a ty jejich zatracené tajnosti! Občas měla dojem, že Aes Sedai neřeknou, jestli je obloha modrá, pokud v tom nevidí nějakou výhodu. "Já jsem urozená paní Faile ťAybara a víc ty vědět nepotřebuješ. Chceš nám pomoct?"
Galina zakopla a podívala se na Faile tak tvrdě, až ji napadlo, zda neudělala chybu. Vzápětí věděla, že udělala.
Aes Sedai se zase postavila a nepříjemně se usmála. Už nevypadala rozzlobeně, spíš potěšeně, jako předtím Therava. "T'Aybara," zahloubala se. "Jsi Saldejka. A je tu jeden mladý muž, Perrin Aybara. Tvůj manžel? Aha, vidím, že jsem uhádla. To by rozhodně Alliandřinu přísahu vysvětlovalo. Sevanna má skvělé plány s mužem, který je spojený s tvým mužem. S Randem al'Thorem. Kdyby zjistila, že jsi v jejích rukou... Ach, neboj se, ode mě to nezjistí." Výraz jí ztvrdl a náhle opravdu vypadala jako levhart. Hladový levhart. "Ne, pokud všechny uděláte, co vám řeknu. Dokonce vám pomůžu se odsud dostat."
"A co od nás chceš?" zeptala se Faile naléhavě. Světlo, zlobila se na Alliandre, že k nim přitáhla pozornost, když se představila, a teď sama udělala totéž. Možná ještě něco horšího. A já si myslela, že se schovám, když neřeknu jméno svého otce, říkala si v duchu trpce.
"Nic složitého," odpověděla Galina. "Theravy jste si všimly, že? Ovšemže ano. Theravy si všimne každý. Má ve stanu jednu věc, hladkou bílou hůl, asi půl lokte dlouhou. Je v červené truhle s mosazným kováním, která se nezamyká. Přineste mi ji a já vás vezmu s sebou, až půjdu."
"Vypadá to jako maličkost," ozvala se pochybovačně Alliandre. "Ale proč si ji teda nevezmeš sama?"
"Protože si ji musím nechat přinést!" Galina si uvědomila, že ječí, a schoulila se. Honem se rozhlédla, jestli ji někdo neslyšel. Nikdo se na ni zřejmě ani nepodíval, ale ona přesto ztišila hlas do šepotu. "Jestli nechcete, nechám vás tady, až budete staré a šedivé. A Sevanna se dozví o Perrinovi Aybarovi."
"Může to chvíli trvat," vyhrkla Faile zoufale. "Nemůžeme jen tak vlízt Theravě do stanu, kdykoliv se nám zlíbí." Světlo, to poslední, co by chtěla, bylo přiblížit se k Theravině stanu. Ale Galina říkala, že jim pomůže. Jakkoliv byla hnusná, Aes Sedai nemohla lhát.
"Máš všechen čas na světě," odpověděla Galin. "Zbytek života, urozená paní Faile ťAybaro, jestli si nedáš pozor." Naposledy se na Faile zamračila a otočila se k odchodu. Ruce držela, jako by se snažila zakrýt široký opasek rukávy.

Faile šla dál mlčky. A ani její společnice zjevně neměly co říci. Nebylo co říci. Alliandre vypadala zamyšleně a upřeně se dívala do vánice, jako by tam chtěla něco vidět. Maighdin zase zaťala prsty do zlatého obojku. Byly chycené ve třech okách, ne v jednom, a každé je mohlo zabít. Záchrana náhle vypadala velice přitažlivě. Ale Faile nějak chtěla najít z téhle pasti vlastní cestu. Sundala ruku ze svého obojku, drala se sněhem a plánovala.

KAPITOLA PÁTÁ

Vlajky

Běžel zasněženou plání, nosem proti větru, a hledal pach, ten jediný drahocenný pach. Padající sníh mu na studené srsti již přestal tát, ale chlad ho nemohl odradit. Tlapy měl otupělé, ale zuřivě pohyboval nohama, třebaže ho ve svalech tuze pálilo, a hnal se, stále rychleji, až se mu krajina rozmazávala před očima. Musel ji najít.
Náhle se z oblohy snesl obrovský prošedivělý vlk, uši roztrhané, po celém těle jizvy z mnoha bojů, a připojil se k němu. Další velký šedý vlk, ale ne tak velký jako on sám. Zuby rozerve hrdla těch, kdo ji unesli. Svými čelistmi rozdrtí jejich kosti!
Tvoje ona tu není, vyslal k němu Hopsal, ale jsi tu příliš silně a příliš dlouho mimo tělo. Musíš se vrátit, Mladý býku, nebo zemřeš.
Musím ji najít. Dokonce i jeho myšlenky funěly. Nemyslel na sebe jako na Perrina Aybaru. Byl Mladý býk. Kdysi tu našel sokola a dokáže to zas. Musí ji najit. Vedle toho nebyla smrt ničím.
Druhý vlk mu v záblesku šedi zaútočil na bok, a třebaže byl Mladý býk větší, byl také unavený, a dopadl ztěžka. Vyhrabal se na nohy, zavrčel a sám se vrhl Hopsalovi po krku. Nic nebylo důležitější než sokol. Zjizvený vlk se vznesl do vzduchu jako pták a Mladý býk se rozplácl do sněhu. Hopsal seskočil na sníh za ním.
Poslouchej mě, štěně! myslel si Hopsal zuřivě. Máš mysl pokřivenou strachem! Ona tady není a ty zemřeš, pokud zůstaneš déle. Najdi ji v bdělém světě. Jenom tam ji můžeš najít. Vrať se a najdi ji!
Perrin zprudka otevřel oči. Byl k smrti unavený a v břiše cítil prázdno, ale hlad byl jako stín vedle prázdnoty v srdci. Byl celý prázdný a odtažitý, jako by byl jiná osoba, která se dívá na trpícího Perrina Aybaru. Nad ním se ve větru vlnilo modrozlatě pruhované stanové plátno. Ve stanu bylo šero, ale plátno ve slunečním světle měkce zářilo. A včerejšek nebyl noční můra o nic víc než Hopsal. Světlo, pokusil se zabít Hopsala. Ve vlčím snu byla smrt... konečná. Bylo teplo, ale on se zachvěl. Ležel na péřové matraci ve velké posteli s tlustými sloupky silně vyřezávanými a zlacenými. Přes pach dřevěného uhlí hořícího v ohřívadlech cítil pižmovou voňavku i ženu, která ji nosila. Nikdo jiný tu nebyl.
Aniž by zvedl hlavu z polštáře, se optal: "Už ji našli, Berelain?" Hlavu měl příliš těžkou.
Táborové křesílko zaskřípalo, když vstala. Byl tady už mockrát, s Faile, když vymýšleli plány. Stan byl dost velký, aby se v něm pohodlně směstnala celá rodina, a Berelainin složitý nábytek by nevypadal špatně ani v paláci, samá řezba a zlato, i když všechno, stolky, křesla i samu postel, pohromadě držely

kolíčky. Bylo snadné nábytek rozebrat a naložit na vůz, ale nebyl nejpevnější.
Pod voňavkou cítil Berelainino překvapení, že věděl, že je tady, nicméně se tvářila vyrovnaně. "Ne. Tví zvědové se dosud nevrátili a mí... Jestli se nevrátí do večera, vyšlu celou kompanii. Mé muže našli mrtvé v léčce, zabili je jenom pět či šest mil odsud. Rozkázala jsem urozenému pánu Gallennovi, aby zesílil hlídky kolem tábora. Arganda má také silnou stráž na koních, ale vyslal i patroly. Přes mou radu. Ten muž je hlupák. Myslí si, že nikdo jiný než on Alliandre nenajde. Nejsem si jistá, jestli věří, že to někdo jiný skutečně zkouší. Rozhodně ne Aielové."
Perrin zaťal ruce do měkkých vlněných pokrývek. Gaul by se nenechal překvapit a Jondyn taky ne, dokonce ani Aiely ne. Stále hledali, a to znamenalo, že Faile je naživu. Kdyby našli její tělo, už by byli dávno zpátky. Musel tomu věřit. Trochu nazvedl modrou pokrývku. Byl nahý. "Má tohle nějaké vysvětlení?"
Její hlas se vůbec nezměnil, ale v jejím pachu zachytil ostražitost. "S tím svým ozbrojencem jste mohli zmrznout, nebýt toho, že jsem vás šla hledat, když se Nurelle vrátil se zprávou o mých zvědech. Nikdo jiný neměl odvahu vás rušit. Zřejmě jsi vrčel jako vlk na každého, kdo se o to pokusil. Když jsem tě našla, byl jsi tak otupělý, že jsi ani neslyšel, když jsem na tebe promluvila, a ten druhý muž se neudržel na nohou. Má ho u sebe tvá žena Lini - potřeboval jen teplou polévku a pokrývky - ale tebe jsem nechala odnést sem. Bez Annoury bys byl přišel přinejmenším o prsty na nohou. Ona... Ona se zřejmě bála, že bys mohl zemřít, i poté, co tě vyléčila. Spal jsi jako mrtvý. Říkala, že jsi působil jako někdo, kdo ztratil duši, a byl jsi studený, i když jsme na tebe nakladli tolik pokrývek. Já to taky cítila, když jsem na tebe sáhla."
Příliš mnoho vysvětlování, a zároveň ne dost. Rozzlobil se, ale jaksi vzdáleně, a hned to potlačil. Faile vždycky žárlila, když na Berelain křičel. Ta ženská ho tedy rozhodně křičet neuslyší. "Grady či Neald by byli udělali, co bylo třeba," sdělil jí hluše. "A Seonid a Masuri byly ještě blíž."
"Nejdřív mne napadla má rádkyně. Na druhé jsem si vzpomněla, až jsem byla skoro zpátky. A stejně, záleží na tom, kdo provedl léčení?"
Bylo to věrohodné. A kdyby se zeptal, proč nad ním bdí sama první z Mayene ve ztemnělém stanu, místo některé z jejích služek, či dokonce někdo z jejích vojáků nebo Annoura, měla by jinou věrohodnou odpověď. Nechtěl to poslouchat.
"Kde mám šaty?" zeptal se a zvedl se na loktech. Stále mluvil zcela bezvýrazně.
Na stolku vedle Berelainina křesílka hořela jediná svíčka, dávající v celém stanu jediné světlo, ale jemu to stačilo, i když měl oči tak unavené, až ho pálily. Byla oblečená celkem střízlivě, v tmavě zelených jezdeckých šatech s vysokým límcem, takže měla bradu podepřenou spoustou krajky. Střízlivé šaty na Berelain působily jako ovčí kůže na rysovi. Obličej, krásný a nedůvěryhodný, měla ve stínu. Udělá, co slíbila, ale, jako Aes Sedai, ze svých vlastních důvodů, a věci, které neslíbila, mohly člověka bodnout do zad jako nůž.
"Na truhle tady," sdělila mu a půvabně mávla rukou téměř zakrytou krajkami. "Nechala jsem Rosene a Nanu, aby je vyčistily, ale víc než šaty si potřebuješ odpočinout a najíst se. A než se dostaneme k jídlu a vyřizování, chci, abys věděl, že nikdo nedoufá víc, že je Faile naživu, než já." Tvářila se tak upřímně a poctivě, že být to někdo jiný, asi by jí to uvěřil. Dokonce se jí podařilo vonět upřímností!
"Já potřebuji svoje šaty hned." Pootočil se, aby si mohl sednout a nechat si pokrývku přehozenou přes nohy. Šaty, které měl prve na sobě, ležely úhledně složené na cestovní truhlici, která byla vyřezaná a zlacená, až byl div, že ještě držela pohromadě. Jeho krzno bylo přehozené přes truhlu a jeho sekera se o ni opírala vedle jeho holínek, stojících na kobercích s barevnými květinami na podlaze. Světlo, byl utahaný. Nevěděl, jakou dobu strávil ve vlčím snu, ale být vzhůru tam znamenalo nespat. Hlasitě mu zakručelo v břiše. "A jídlo."
Berelain rozčileně frkla, vstala, uhladila si suknice a nesouhlasně zvedla bradu. "Annoura nebude ráda, až se vrátí od rozhovoru s moudrými," prohlásila přísně. "Aes Sedai nemůžeš jen tak ignorovat. Nejsi Rand al'Thor, jak ti dřív nebo později dokážou."
Ale odešla ze stanu, jen dovnitř vletěl závan studeného vzduchu. Jak byla rozzlobená, nenamáhala se ani vzít si plášť. Mezerou mezi chlopněmi zahlédl, že stále sněží. Ne tak silně jako v noci, avšak bílé vločky se snášely dál. Po včerejší noci bude mít i Jondyn potíže najít nějaké stopy. Snažil se na to nemyslet.

Vzduch ve stanu ohřívaly čtyři koše se žhavým uhlím, ale jakmile se postavil na koberce, pronikl mu do nohou chlad. Honem spěchal ke svým šatům, tedy spíš se potácel, ale nehodlal se tím nechat odradit. Byl tak unavený, že by si nejraději lehl přímo na koberec a usnul rovnou tam. Navrch se cítil slabý jako novorozeně. Možná s tím měl co dělat i vlčí sen - to, že do něj vstoupil tak silně jako on, zcela opustil tělo - ale léčení to nejspíš ještě zhoršilo. Od včerejší snídaně nejedl a noc strávil stáním ve sněhu, takže neměl žádné rezervy. Teď zápolil s prostým úkolem natáhnout si spodky. Jondyn ji najde. Nebo Gaul. Najde ji živou. Na ničem jiném na světě nezáleželo. Cítil se otupělý.
Nečekal, že se Berelain vrátí sama, ale další závan větru přinesl její voňavku, když si ještě natahoval spodky. Cítil v zádech její oči jako hladící prsty ale tvářil se, že je sám. Nedostane se jí zadostiučinění, že bude spěchat jen proto, že se dívá. Nepodíval se na ni.
"Rosene přinese teplé jídlo," oznámila mu. "Obávám se, že je to jenom dušené skopové, ale řekla jsem jí, ať donese dost pro tři muže." Zaváhala, zaslechl na koberci její střevíčky. Tiše si povzdechla. "Perrine, vím, že jsi nešťastný. Jsou věci, které bys rád řekl, ale nemůžeš je říct jinému muži. Neumím si tě představit, jak pláčeš na rameni Lini, tak ti nabízím svoje. Mohli bychom vyhlásit příměří, než se Faile najde."
"Příměří?" opáčil a pomalu se ohnul, aby si mohl natáhnout botu. Pomalu, aby neupadl. Silné vlněné punčochy a tlusté kožené podrážky ho brzy zahřejí. "K čemu potřebujeme příměří?" Když si natahoval druhou holínku a ohýbal manžetu pod kolenem, mlčela, mlčela, dokud si nezavázal tkanice na košili a nenacpal si ji do spodků.
"Dobrá, Perrine. Jestli to chceš takhle." Ať už to mělo znamenat cokoliv, mluvila velmi odhodlaně. Náhle ho napadlo, zda ho neklame nos. Byla ze všech věcí cítit uraženosti! Když se na ni ale podíval, lehce se usmívala. Na druhou stranu, ty její velké oči se hněvivě blýskaly. "Prorokovi muži začali přicházet již před svítáním," pravila rázně, "ale pokud vím, on sám ještě nedorazil. Než se s ním znovu sejde -"
"Začali přicházet?" skočil jí do řeči. "Masema souhlasil, že přivede jen čestnou stráž, stovku mužů."
"Ať už souhlasil s čímkoliv, když jsem se posledně dívala, byly jich tak tři, čtyři tisíce - vojsko rváčů, zřejmě je tu každý chlap z okolí, který unese oštěp - a další pořád přicházejí."
Honem na sebe hodil kabát a připjal si opasek se sekerou. Jako obvykle ho tížila víc, než měla. "Tak se na to podíváme! Ať shořím, jestli se nechám zdržovat tou jeho vraždící havětí."
"Jeho havěť je jenom na obtíž ve srovnání s ním samotným. Nebezpečný je Masema." Hlas měla naprosto chladný, ale jako vždy, když mluvila o Masemovi, v jejím pachu se chvěl pevně ovládaný strach. "V tom mají sestry a moudré pravdu. Jestli potřebuješ další důkaz, než co vidíš na vlastní oči, tak se schází se Seanchany."
To ho zasáhlo jako rána kladivem, zvlášť po Balwerově novince o bojích v Altaře. "Jak to víš?" chtěl vědět. "Tví chytači zlodějů?" Měla dva, přivedla si je z Mayene, a vysílala je do všech měst a vesnic, aby zjistili, co je nového. Ti dva dohromady ale nikdy nezjistili ani polovinu toho co Balwer. Tedy ne že by mu to řekla.
Berelain lehce, lítostivě zavrtěla hlavou. "Faileini... družiníci. Tři nás našli těsně předtím, než zaútočili Aielové. Mluvili s lidmi, kteří viděli, jak přistává velký létající tvor." Zachvěla se trochu moc okatě, ale podle jejího pachu to byla upřímná reakce. Nebylo divu. Kdysi některé ty tvory viděl a ani trollok nevypadal víc na zplozence Stínu. "Tvor nesoucí pasažérku. Vysledovali ji do Abily k Masemovi. Nevěřím, že to byla první schůzka. Mně to připadalo jako dávný zvyk."
Náhle zvedla koutky úst v úsměvu, lehce posměšném, lehce koketním. Tentokrát její pach odpovídal výrazu. "Nebylo to od tebe hezké, nechat mě, abych si myslela, že ten tvůj vysušený tajemník zjistí víc než mí chytači zlodějů, když jsi měl dva tucty špehů maskujících se za Faileiny družiníky. Musím přiznat, že jsi mě oklamal. Proč se tváříš tak překvapeně? Copak sis opravdu myslel, že po tom všem, co jsme slyšeli, můžeš Masemovi věřit?"
Perrinův zamračený výraz měl s Masemou pramálo společného. Ta zpráva mohla znamenat hodně nebo nic. Třeba si ten člověk myslel, že dokáže k pánu Drakovi přivézt i Seanchany. Šílený na to byl dost. Ale... Faile nechala ty hňupy špehovat? Vplížit se do Abily? A Světlo ví, kam ještě? Ovšem ona vždycky tvrdila, že špehování je ženská práce, ale poslouchat klepy kolem paláce byla jedna věc a tohle něco zhola jiného. Mohla mu to aspoň říci. Nebo to tajila, protože její družiníci nebyli jediní, kdo strkal nos

tam, kam by neměl? To by se jí podobalo. Faile měla skutečně sokolí povahu. Mohlo by ji napadnout, že špehovat sama je velká legrace. Ne, nebude se na ni zlobit, rozhodně ne teď. Světlo, ona by to za legraci považovala.
"Jsem ráda, že umíš být tak diskrétní," zamumlala Berelain. "Já bych to do tebe neřekla, ale diskrétnost je dobrá vlastnost. Zvlášť teď. Mé muže nezabili Aielové, tedy pokud nezačali používat kuše a sekery."
Prudce zvedl hlavu a proti své vůli se na ni zlobně zamračil. "To ti jen tak uklouzlo? Je tu ještě něco, co jsi mi zapomněla říct?"
"Jak se můžeš tak ptát?" Skoro se zasmála. "Svlékla bych se do naha, abych ti odhalila víc, než už jsem udělala." Rozpřáhla ruce a lehce se zakroutila jako had, jako by mu to chtěla předvést.
Znechuceně zavrčel. Faile byla pryč, Světlo ví, jestli je ještě naživu - Světlo, musí být! - a Berelain se teď rozhodne předvádět se víc než kdy předtím? Ona už holt byla taková. Měl by být vděčný, že se chovala slušně aspoň tak dlouho, než se oblékl.
Berelain si ho zamyšleně prohlížela, ukazováček položený na spodním rtu. "Přese všechno, co jsi možná slyšel, budeš teprve třetí muž, jenž se mnou bude sdílet lože." Oči měla... kouřmé... a přesto mohla klidně vykládat, že je třetí muž, s nímž dnes mluví. Její pach... Napadlo ho jedině, že připomíná vlčici pozorující jelena lapeného v ostružiní. "Ti druzí dva, to byla politika. Ty budeš potěšení. Mnoha způsoby," dokončila překvapivě štiplavě.
V té chvíli do stanu spolu s mrazivým vzduchem vrazila Rosene, modrý plášť měla odhozený a nesla oválný stříbrný podnos zakrytý bílým plátnem. Perrin honem zavřel pusu a modlil se, aby nic neslyšela. Berelain se usmívala a zřejmě jí na tom nezáleželo. Služebná položila podnos na největší stůl a roztáhla modrozlatě pruhované suknice v hluboké úkloně před Berelain a potom další, méně hluboké, před Perrinem. Tmavýma očima na něm chvíli spočinula a pak se usmála, stejně potěšená jako její paní, načež se zabalila do pláště a na Berelainin pokyn zase vyběhla ven. Takže to všechno slyšela. Z podnosu bylo cítit dušené skopové a svařené víno, až Perrinovi znovu zakručelo v žaludku, ale nezůstal by tu, aby se najedl, ani kdyby měl obě nohy zlomené.
Přehodil si přes ramena plášť a vyrazil do sněhu, jen si cestou natahoval rukavice. Slunce zakrývaly mraky, ale podle světla svítalo už před několika hodinami. Ve sněhu byly vyšlapané stezky, bílá záplava z nebes se však hromadila na větvích, takže jehličnany získaly nový kabát. Tato vánice zdaleka neskončila.
Světlo, jak s ním ta ženská může takhle mluvit? Proč by tak vůbec měla mluvit a zvlášť v této chvíli?
"Nezapomeň," zavolala za ním Berelain, aniž by se namáhala tlumit hlas. "Diskrétnost." Perrin sebou trhl a zrychlil krok.
Kousek od pruhovaného stanu si vzpomněl, že se zapomněl zeptat, kde Masemovi muži jsou. Všude kolem se u ohňů ohřívali členové okřídlené gardy, v plné zbroji a v pláštích, a osedlané koně měli připravené nedaleko. Kopí měli také po ruce v kuželech, z nichž povlávaly červené fáborky. Přes stromy byly všechny ohně v řadách a více méně stejně velké. Zásobovací vozy, které získali cestou na jih, byly naložené, koně zapřažení, a také seřazené v řadách.
Stromy nezakrývaly vrcholek kopce úplně. Dva Dvouříčtí tam stále stáli na stráži, ale stany byly stržené a Perrin zahlédl naložené soumary. Měl dojem, že zahlédl i černý kabát. Asha'man, i když nepoznal který. Hloučky Ghealdaňanů postávaly a pokukovaly nahoru na kopec, ale vcelku vypadali muži dole stejně připravení jako Mayenerové. Oba tábory byly dokonce stejně rozložené. Nikde však nebylo ani vidu, ani slechu po těch tisícovkách mužů, a ve sněhu nebyly vyšlapané žádné široké cesty. Vlastně mezi třemi tábory nevedly vůbec žádné stopy. Pokud byla Annoura s moudrými, byla na kopci již delší dobu. O čem tam asi mluví? Nejspíš o tom, jak zabít Masemu, aniž by Perrin zjistil, že v tom mají prsty. Ohlédl se na Berelainin stan, ale z představy, že by se tam vrátil, se mu zježily vlasy.
Nedaleko stál další stan, menší a pruhovaný, patřící Berelaininým dvěma služebným. Přes padající sníh seděly Rosene a Nana na táborových stoličkách před vchodem, v pláštích a s kapucemi, a ohřívaly si ruce nad malým ohýnkem. Byly si podobné jako vejce vejci, nebyly žádné krasavice, ale měly společnost, což byl nejspíš důvod, proč se nekrčily u ohřívadla ve stanu. Berelain nepochybně trvala na větší cudnosti u svých služek nežli u sebe. Její chytači zlodějů obvykle neřekli víc než tři slova, aspoň ne tam, kde je mohl slyšet Perrin, ale s Rosene a Nanou byli pěkně upovídaní a smáli se. Oba měli prostý oděv a byli tak nenápadní, že kdyby do nich člověk na ulici vrazil, ani by si toho nevšiml. Perrin si pořád

nebyl jistý, který z nich je Santes a který Gendar. Z kotlíku na ohni bylo cítit skopové. Snažil se to nevnímat, jenže stejně mu kručelo v žaludku.
Když se přiblížil, hovor rázem ustal, a než se dostal k ohni, Santes a Gendar se zadívali z něj na Berelainin stan, s naprosto prázdnými výrazy, přitáhli si pláště a vyhýbajíce se jeho očím spěchali pryč. Rosene a Nana se podívaly z Perrina na stan a zahihňaly se do dlaní. Perrin nevěděl, jestli se má červenat nebo ječet.
"Nevíte čistě náhodou, kde se scházejí prorokovi muži?" zeptal se. Mluvit klidně bylo těžké, jak obě zvedaly obočí a uculovaly se. "Vaše paní mi to zapomněla upřesnit." Ty dvě si vyměnily pohledy a znovu se zachichotaly. Napadlo ho, jestli nejsou úplně blbé, ale pochyboval, že by Berelain kolem sebe snesla nějaké husičky dlouho.
Po delším hihňání, proloženém rychlými pohledy na něj, na druhou služku a na Berelainin stan, Nana přiznala, že si není jistá, ale myslí si, že je to támhle, a nejasně mávla rukou k jihozápadu. Rosene si byla jistá, že její paní určitě říkala, že to není víc než dvě míle. Nebo možná tři. Když odcházel, ještě se pochechtávaly. Možná byly vážně padlé na hlavu.
Perrin unaveně dusal kolem kopce a uvažoval o tom, co musí udělat. A hluboký sníh, jímž se musel brodit, když opustil tábor, mu náladu rozhodně nespravil. Ani rozhodnutí, k nimž došel. A když dorazil na místo, kde tábořili jeho lidé, měl náladu pod psa.
Všechno bylo tak, jak přikázal. Cairhieňané v pláštích seděli na naložených vozech s opratěmi kolem ruky nebo přehozenými přes větev a další menší lidé přecházeli mezi jezdeckými koňmi a uklidňovali je. Dvouřičtí muži, kteří nebyli na kopci, dřepěli kolem desítek ohýnků roztroušených mezi stromy, oblečení k jízdě a s otěžemi svých koní v rukou. Nebyl tu takový pořádek jako u vojáků v druhých dvou táborech, ale postavili se trollokům i Aielům. Každý muž měl svůj luk na zádech a plný toulec u pasu, občas i meč nebo tesák. Kupodivu tady byl i Grady. Oba asha'mani se obvykle drželi stranou od ostatních mužů, což platilo i obráceně. Nikdo nemluvil, všichni se jen snažili zůstat v teple. Zachmuřené tváře Perrinovi prozradily, že se Jondyn ještě nevrátil, ani Gaul, ani Elyas, ani nikdo jiný. Stále tu byla naděje, že ji přivedou zpátky. Nebo aspoň zjistí, kde ji drží. Prozatím to zřejmě byly poslední dobré myšlenky pro dnešní den. Rudý orel Manetherenu i jeho vlastní Vlčí hlava visely zplihle v padajícím sněhu, žerdě opřené o vůz.
Hodlal tyto praporce použít na Masemu stejně, jako když přijel na jih a skrýval je zcela otevřeně. Byl-li člověk dost šílený, aby se pokusil přivolat zpět starou slávu Manetherenu, nikdo se nedíval dál a nehledal další důvod, proč pochoduje s malý vojskem, a pokud se někde příliš nezdržel, nikdo se ho nepokoušel zastavit. V zemi bylo již tak dost potíží, aniž by na sebe lidé povolávali další. Ať bojuje, krvácí a ztrácí muže, kteří budou na jaře potřeba k setí, někdo jiný. Hranice Manetherenu probíhala téměř tam, kde nyní stálo Murandy, a s trochou štěstí se mohl vrátit do Andoru, jejž držel pevnou rukou Rand, než někdo klam odhalí. To se teď ale změnilo a on věděl, jakou cenu ta změna má. Velmi velkou cenu. A byl připraven zaplatit, jenomže platit neměl on. Přesto z toho bude mít noční můry.

KAPITOLA ŠESTÁ

Pach šílenství

Perrin v padajícím sněhu hledal Dannila a našel ho u jednoho ohně mezi koňmi. Ostatní muži vstali a couvli, aby měl Perrin místo. Nevědouce, zda mu mají projevit soustrast, se na něj téměř nepodívali, a pokud ano, hned uhýbali pohledem a schovávali tváře do kapuci. "Nevíš, kde jsou Masemovi muži?" zeptal se Perrin a zívl do dlaně. Chtělo se mu spát, ale nebyl čas.
"Asi tři míle na jihozápad," odpověděl Dannil kysele a podrážděně se tahal za kníry. Takže ty husy měly nakonec pravdu. "Sbíhají se jako kachny na podzim do Luhu a spousta z nich vypadá, že by klidně vlastní mámu stáhla z kůže." Lem al'Dai, s koňskou tváří, si znechuceně odplivl mezerou mezi zuby, která mu vznikla, když se kdysi dávno pustil do jednoho strážce obchodníka s vlnou. Lem se rád rval pěstmi, moc rád by se s Masemovými stoupenci popasoval.
"To by udělali, kdyby jim Masema řekl," pronesl Perrin potichu. "Měl bys zařídit, aby na to nikdo nezapomínal. Slyšel jsi, jak zemřeli Berelainini muži?" Dannil rázně kývl a pár dalších mužů zašoupalo nohama a rozzlobeně si mumlalo. "Hlavně že to víte. Zatím neexistují žádné důkazy." Lem frkl a zbytek se tvářil stejně bezútěšně jako Dannil. Viděli mrtvoly, které po sobě Masemovi stoupenci zanechali.
Sněžilo stále hustěji. Koně se choulili proti chladu. Za pár hodin přijde další vánice, pokud ne dřív. To nebylo počasí, v němž by měl člověk odcházet od ohně. Neměl by vůbec nikam chodit.
"Přiveď všechny na kopec a vydejte se tam, kde došlo k přepadení," rozkázal. To bylo jedno rozhodnutí, k němuž došel cestou. Už tak se zdržel dost dlouho, ať už tam venku byl kdokoliv. Odpadlí Aielové měli již dost velký náskok, a pokud zamířili jinam než na jih nebo východ, někdo by už měl přinést zprávu. Touto dobou už čekali, že je bude sledovat. "Vyrazíme, až zjistím, kam mají namířeno, a potom nás tam Grady nebo Neald dostanou průchodem. Pošli muže za Berelain a Argandou. Chci, aby Mayenerové i Ghealdaňané vyrazili taky. Vyšli zvědy dopředu a na křídla a řekni jim, aby nehledali Aiely tak usilovně, až by zapomněli, že nejsou jediní, kdo nás chce zabít. Nechci do něčeho vlítnout, než zjistím, že to tam je. A požádej moudré, ať se drží u nás." Argandovi by bylo podobné, že by se je snažil vyslechnout i

přes jeho rozkazy. Kdyby moudré při obraně pár Ghealdaňanů zabily, Arganda by mohl zaútočit, slib věrnosti nebo ne. Měl pocit, že bude potřebovat každého bojeschopného muže, jakého najde. "Buď co nejpřísnější."
Dannil vzal příval rozkazů klidně, ale při posledním se zaškaredil. Nejspíš se brzy pokusí být přísný i na ženský kroužek u nich doma. "Jak přikazuješ, urozený pane Perrine," pronesl škrobeně a klouby ruky se dotkl čela, načež vyskočil do sedla s vysokou rozsochou a začal vykřikovat rozkazy.
Perrin mezi muži škrábajícími se do sedla chytil za rukáv Kenlyho Maerina, když měl teprve jednu nohu ve třmeni, a požádal ho, aby mu nechal nasedlat a přivést Tanečníka. A Kenly se, se širokým úsměvem, dotkl rukou svého čela. "Jak přikazuješ, urozený pane Perrine. Hned to bude."
Perrin v duchu zavrčel, když Kenly vyrazil k řadě koní a za sebou táhl svého hnědáka. To štěně si nemělo nechat růst vous, když se pořád škrábe na bradě. A stejně ho má řídký.
Zatímco čekal na svého koně, přistoupil Perrin k ohni. Faile říkala, že bude muset žít se vším tím urozeným pánováním, ukláněním a podlézáním, a jemu se většinou dařilo nevšímat si toho, ale dnes to byla další kapka žluči. Cítil, jak se propast mezi ním a jeho rodáky zvětšuje, a on byl zřejmě jediný, kdo ji chtěl překročit. A tak ho našel Gill, jak si mrmlá pod fousy a natahuje ruce k plamenům.
"Odpusť, že tě ruším, můj pane," řekl Gill, uklonil se a strhl si měkký klobouk, takže bylo vidět jeho řídce porostlé temeno. Klobouk si hned zase nasadil, aby mu na hlavu nepadal sníh. Vyrostl ve městě a zimu silně pociťoval. Nebyl servilní - to bylo jen pár caemlynských hostinských - ale zřejmě se mu líbila jistá formálnost. Do své nové práce rozhodně zapadl natolik dobře, aby potěšil Faile. "Jde o mladého Tallanvora. Za úsvitu nasedlal koně a odjel. Říkal, že jsi mu dal svolení, jestli... jestli se do té doby nevrátí pátrací oddíly, ale já se divil, jelikož jsi nenechal odjet nikoho jiného."
Ten hlupák. Všechno na Tallanvorovi ukazovalo na zkušeného vojáka, i když o své minulosti moc nemluvil, ale sám proti Aielům, to bylo jako zajíc honící lasice. Světlo, chtěl bych jet s ním! Neměl jsem poslouchat Berelain o léčkách. Jenomže přišla další léčka. Argandovi zvědové možná skončili stejně. On však musel vyrazit. Musel.
"Ano," pronesl nahlas. "Řekl jsem mu, že může." Kdyby tvrdil opak, musel by s tím později něco udělat. Pánové takové věci dělali. Pokud ho ještě uvidí někdy naživu. "Mluvíš, jako by ses chtěl vydat na lov sám."
"Já mám Maighdin... moc rád, můj pane," přiznal Gill. Z hlasu mu zaznívala tichá důstojnost a jistá škrobenost, jako by Perrin naznačil, že je na to příliš starý a tlustý. Rozhodně byl cítit rozčilením, jak byl celý naježený, i když se dál tvářil uhlazeně. "Ne jako Tallanvor - nic takového, samozřejmě - ale stejně ji mám tuze rád. A urozenou paní Faile taky, pochopitelně," dodal honem. "Akorát že mám dojem, že Maighdin znám celý život. Tohle si nezaslouží."
Perrin si povzdechl, až se mu před ústy vytvořila pára. "Chápu, pantáto Gille." Chápal ho. On sám by chtěl zachránit všechny, ale věděl, že kdyby musel vybírat, sebral by Faile a ostatní by nechal být. Všechno by nechal být, jen aby ji zachránil. Ve vzduchu byli silně cítit koně, ale zachytil i pach někoho dalšího, kdo byl podrážděný, a ohlédl se přes rameno.
Z houfu lidí se na něj mračila Lini a přešlapovala, aby ji náhodou nezašlápli muži, řadící se k odjezdu. Kostnatou rukou svírala plášť a v druhé držela mosazí obitý klacek dlouhý jako její ruka. Byl div, že nejela s Tallanvorem.
"Uslyšíš to hned poté, co já," slíbil jí. Náhle mu kručení v žaludku opět připomnělo, že odmítl dušené skopové. Skoro cítil maso a čočku v ústech. Při dalším zívnutí mu zapraštělo v kloubech. "Včera v noci jsem toho moc nenaspal. A nic jsem nejedl. Je tu něco? Chleba, něco do ruky?"
"Všichni jedli už dávno," odsekla. "Zbytky jsou už pryč a kotle umyté a naložené. Jez z mnoha jídel a zasloužíš si bolení břicha. Zvlášť když to nejsou tvoje jídla." Cosi si mumlala a mračila se na něj ještě chvíli, pak vyrazila pryč a mračila se na celý svět.
"Příliš mnoha jídel?" podivil se Perrin. "Neměl jsem ani jedno. To je můj problém, ne břichabol." Lini si to rázovala přes tábor a proplétala se mezi koňmi a vozy. Cestou promluvila s několika muži, na každého štěkala a dokonce hrozila palicí, když nepochopili. Ta žena musela být kvůli Maighdin naprosto mimo.
"Nebo to snad bylo nějaké její rčení? Obvykle dávají docela smysl."
"Ach... no, ohledně toho..." Gill si zase strhl klobouk, nahlédl do něj a pak si ho narazil na hlavu. "Já...

ehm... musím dohlídnout na vozy, můj pane. Musím se přesvědčit, že je všechno připravené."
"I slepec vidí, že vozy jsou připravené," upozornil ho Perrin. "O co jde?"
Gill prudce obracel hlavu, jak hledal další výmluvu. Žádnou nenašel, a tak schlípl. "Já... asi to dřív nebo později zjistíš..." Zhluboka se nadechl. "Dneska ráno šla do mayenerského tábora, před východem slunce, aby zjistila, jak na tom jsi, a... ehm... proč ses nevrátil. Ve stanu první byla tma, ale jedna její komorná byla vzhůru a řekla Lini... Naznačila... Chci říct... Nedívej se na mě tak, můj pane."
Perrin přestal vrčet. Tedy aspoň se o to pokusil. Ale nepodařilo se mu to. "Ať shořím, já v tom stanu spal, člověče. To je všechno! Řekni jí to!"
Tlusťoch dostal záchvat kašle. "Já?" Ani nemohl mluvit. "Ty chceš, abych jí to řekl já? Kdybych se o něčem takovým zmínil, rozrazí mi hlavu! Myslím, že ta ženská se narodila ve Far Maddingu za bouřky. Nejspíš řekla hromům, ať ztichnou. A ony nejspíš ztichly."
"Jsi přece shambayan," vyjel na něj Perrin. "Všichni přece nemůžou nakládat vozy." Chtěl někoho kousnout!
Gill to zřejmě vycítil. Trhaně se uklonil a odběhl. Ale ne, aby našel Lini, tím si byl Perrin jistý. Gill velel domácnosti, ale jí nikdy. Lini rozkazovala jen Faile.
Perrin se zachmuřeně díval, jak padajícím sněhem vyjíždějí zvědové; deset mužů ostražitě sledovalo les okolo, ještě než mu zmizeli z dohledu. Světlo, ženy uvěří čemukoliv o muži, pokud je to špatné. A čím horší to bylo, tím víc o tom musely mluvit. Myslel si, že si starosti musí dělat jen s Rosene a Nanou. Lini to nejspíš řekla Breaně, Faileině druhé komorné, hned jak se vrátila, a touto dobou to Breana vyžvanila všem ženám v táboře. Mezi koňáky a vozky jich bylo dost, a jelikož Cairhieňanky byly Cairhieňanky, nejspíš už všechno vyslepičily svým mužům. Na něco takového se ve Dvouříčí nedívali shovívavě.
Jakmile člověk získal nějakou pověst, zbavit se jí nebylo právě snadné. Náhle viděl muže, couvající, aby měl místo, v novém světle, i ten nejistý způsob, jakým po něm pokukovali a jak Lem plival. Ve vzpomínce se Kenlyho úsměv změnil v úšklebek. Jediná jasná věc na tom celém byla, že tomu Faile neuvěří. Určitě tomu neuvěří. Rozhodně ne.
Kenly přiklusal s Tanečníkem i svým vysokým hnědákem. Oba koně byli ze zimy nešťastní, klopili uši a šedák se Kenlyho koně ani nepokoušel kousnout, což obvykle dělal.
"Neukazuj pořád zuby," štěkl Perrin a sebral Tanečníkovy otěže. Chlapec po něm pochybovačně koukl a pak se ohlédl přes rameno.
Perrin s vrčením zkontroloval podpínku. Byl čas najít Masemu, on ale nenasedl. Říkal si, že je to proto, jak je unavený a hladový, že si chce jenom trochu odpočinout a něco sníst, pokud něco najde. Říkal si to, ale stále viděl spálené statky a těla visící u cesty, muže, ženy a dokonce i děti. I kdyby byl Rand ještě v Altaře, stejně to bylo moc daleko. Moc daleko, a on neměl na vybranou. Aspoň ne takovou, kterou by mohl udělat.
Stál tam, opřený čelem o Tanečníkovo sedlo, když ho vyhledala delegace mladých hlupáků, kteří se přilepili na Faile. Bylo jich asi deset. Perrin se unaveně narovnal a přál si, aby je všechny zasypal sníh. Selande, malá, štíhlá žena, se před ním rozkročila a dala ruce v bok. Navíc se mračila. Podařilo se jí naparovat, i když jen stála. Přes husté sněžení měla plášť odhrnutý, aby dosáhla na meč, a na přednici tmavomodrého kabátce měla šest pruhů jasných barev. Všechny ženy měly mužské oblečení a meče a obvykle byly dvakrát ochotnější je použít než muži, což hodně vypovídalo. Muži i ženy byli naježení na všechny a byli by neustále bojovali v soubojích, kdyby jim to Faile nebyla zarazila. Všichni se Selandou byli cítit rozzlobeně, mrzutě, trucovitě a vzdorovitě, což byl dost nepříjemný pach.
"Vidím tě, můj pane Perrine," začala Selande formálně rázným cairhienským přízvukem. "Jsou činěny přípravy na cestu, ale nám odmítají vydat koně. Napravíš to?" Od ní to znělo jako požadavek.
Tak ona ho viděla, ano? Přál si, aby sám neviděl ji. "Aielové chodí po svých," odsekl a potlačil zívnutí, aniž by se jen trochu staral o zlobné pohledy, které si tím vysloužil. Snažil se zapomenout na spánek. "Jestli nechcete jít pěšky, jeďte na vozech."
"To nemůžeš!" vyjela na něj povýšeně jedna Tairenka, jednou rukou svírala plášť a druhou jílec meče. Medore byla vysoká, ve snědé tváři měla jasně modré oči, a chyběla troška a byla by to krasavice. Nabírané červeně pruhované rukávce na jejím kabátě se k plnému poprsí zrovna moc nehodily. "Červenka je má oblíbená klisna! Nenechám si ji vzít!"

"Potřetí," procedila Selande tajemně. "Až se večer zastavíme, probereme tvé toh, Medore Damaro."
Medořin otec měl být stařec, který se před lety odebral do ústraní na svém venkovském panství, přesto byl Astoril vznešený pán. Bráno kol a kolem dokola, jeho dcera rozhodně stála nad Selande, pouhou menší šlechtičnou z Cairhienu. A přesto Medore ztěžka polkla a vykulila oči, jako by čekala, že ji stáhnou zaživa z kůže.
Náhle měl Perrin těchhle pitomců a jejich psího žrádla z aielských zbytků a čistého urozeného idiotství plné zuby. "Kdy jste začali špehovat pro mou ženu?" zeptal se. Nemohli ztuhnout víc, ani kdyby jim zamrzla páteř.
"Provádíme malé úkoly a vyřizujeme drobnosti, jež od nás urozená paní Faile občas požaduje," sdělila mu po delší době Selande velmi opatrným tónem. Opatrnost z ní byla i cítit. Celá ta banda byla cítit jako lišky, jež si říkají, jestli snad do jejich doupěte nevlezl jezevec.
"Opravdu jela má žena na lov, Selande?" zavrčel Perrin rozohněně. "Ještě nikdy to nechtěla." Bouřil v něm hněv, plameny rozdmýchávaly události celého dne. Jednou rukou odstrčil Tanečníka a přistoupil blíž k malé ženě. Bolela ho ruka, jak zatínal prsty do otěží. "Nebo snad vyjela na schůzku s někým z vás, když přijel z Abily? Neunesli ji kvůli tomu vašemu zatracenému špehování?"
To nedávalo smysl a on to věděl, už když to říkal. Faile si s nimi mohla promluvit kdekoliv. A nikdy by nezařídila schůzku se svými agenty - Světlo, špehy! - ve společnosti Berelain. Byla chyba mluvit bez přemýšlení. O Masemovi a Seanchanech se dozvěděl právě díky jejich špehování. Ale chtěl zaútočit, potřeboval útočit, a muži, které by chtěl rozmlátit na kusy, byli na míle daleko. S Faile.
Selande před jeho hněvem necouvla. Oči měla přivřené do škvírek. Otevírala a zavírala prsty na jílci meče, a nebyla sama. "Za urozenou paní Faile bychom zemřeli!" štěkla. "Nic, co jsme udělali, ji neohrozilo! Složili jsme jí vodní přísahu!" Její tón dodával, že Faile, ne jemu.
Měl se omluvit. Věděl, že by měl. Místo toho řekl: "Můžete mít své koně, pokud mi dáte slovo, že uděláte, co vám řeknu, a nepokusíte se o žádnou zbrklost." "Zbrklost" se na tuhle bandu nehodila. Byli schopní vyrazit okamžitě, jakmile by zjistili, kde se Faile nalézá. Byli schopní ji nechat zabít. "Až ji najdeme, já rozhodnu, jak ji zachráníme. Jestli vaše vodní přísaha říká něco jiného, tak ji zavažte na uzel, nebo já zavážu vás."
Selande zaťala zuby a zamračila se ještě víc, ale nakonec vyhrkla: "Souhlasím!" jako by z ní to slovo vypáčil. Jeden z Tairenů, chlapík s dlouhým nosem, Carlon se jmenoval, zavrčel, avšak ona zvedla prst a Carlon zmlkl. S tou svou úzkou bradou nejspíš litoval, že si oholil plnovous. Tahle mrňavá ženská měla všechny ty hlupáky otočené kolem prstu, což však neznamenalo, že ona sama je nějak zvlášť chytrá. Vodní přísaha, to určitě! Stále se Perrinovi dívala do očí. "Budeme tě poslouchat, dokud se urozená paní Faile nevrátí. Pak budeme opět patřit jí. A ona rozhodne o našem toh." To poslední zřejmě platilo spíš pro ostatní než pro Perrina.
"To mi stačí," pravil. Snažil se zmírnit tón, ale stejně mluvil drsně. "Vím, že jste jí věrní, vy všichni. Toho si vážím." To bylo tak asi vše, čeho si na nich vážil. Jako omluva to nebylo nic moc, a oni to tak vzali. Selande jen zachrčela a ostatní se na něj mračili, když odcházeli. Ať si. Dokud budou držet slovo. Celá ta banda dohromady nestrávila jediný den poctivou prací.
Tábor se vyprazdňoval. Vozy mířily k jihu. Místo kol měly všechny sanice. Koně zanechávali hluboké stopy, ale saně jen mělké koleje, které padající sníh vzápětí zasypával. Poslední muži na kopci se škrábali do sedel a připojovali se k ostatním, kteří již odjížděli s vozy. Stranou procházel i oddíl moudrých a dokonce i gai'šainové seděli v sedlech a vedli soumary. Jakkoli přísný se Dannil odvážil být, či spíš nebýt, zjevně to stačilo. Moudré vypadaly na koních zvlášť neohrabaně ve srovnání s půvabným držením Seonid a Masuri, i když přece jenom vypadaly o něco lépe než gai'šatnové.
Perrin se vyhoupl na Tanečníka. Nebyl si jistý, zda sám nespadne. Ale byl čas vydat se na cestu, kterou nechtěl podniknout. Zabíjel by pro kousek chleba. Nebo sýr. Nebo hezkého králíka.
"Aielové přicházejí!" křikl kdosi z čela zástupu a všichni se zastavili. Ozval se další křik, lidé si zprávu předávali dál, jako kdyby to ostatní prve neslyšeli, a muži sundávali luky ze zad. Vozkové se stavěli na kozlících a vyhlíželi nebo seskakovali a krčili se vedle vozů. Perrin s vrčením pobídl Tanečníka do klusu. V čele zástupu seděl na koni Dannil a dva muži s těmi zatracenými prapory, ale dalších třicet bylo na zemi, zakrývali tětivy před sněhem a šípy měli nasazené. Muži držící ostatním koně se strkali, ukazovali a

snažili se získat výhled. Byli tu Grady a Neald a tvářili se velmi soustředěně, ale seděli klidně na koních. Všichni ostatní páchli podrážděním. Asha'mani byli cítit... připraveně.
Perrin rozeznal to, nač všichni zírali mezi stromy, mnohem jasněji než ostatní. Padajícím sněhem k nim klusalo deset zahalených Aielů a jeden vedl vysokého bělouše. Kousek za nimi přijížděli tři muži v pláštích, se staženými kapucemi. Aielové se pohybovali jaksi podivně. A na běloušově sedle byl přivázaný ranec. Perrinovi se stáhlo srdce, ale pak si uvědomil, že ranec není dost velký, aby se do něj vešlo tělo.
"Odložte luky," rozkázal. "To je Alliandřin kůň. Musí to být naši. Copak nevidíte, že všichni ti Aielové jsou Děvy?" Na Aiela nebyla žádná dost vysoká.
"Já jen tak tak rozeznám, že to jsou Aielové," zamumlal Dannil a úkosem po něm koukl. Všichni brali za dané, že má Perrin dobré oči, dokonce se tím pyšnili - aspoň dřív ano - ale on se snažil, aby nezjistili, jak dobré. Teď právě mu na tom vůbec nezáleželo.
"Jsou to naši," sdělil Dannilovi. "Všichni zůstanou tady."
Pomalu vyjel vstříc vracejícímu se oddílu. Děvy si při jeho příchodu začaly sundávat závoje. Pod jednou kapuci rozeznal černou tvář Furena Alharry. Takže tři strážci. Vraceli se společně. Jejich koně vypadali stejně unaveně, jako se Perrin cítil, vlastně padali vyčerpáním. Chtěl pobídnout Tanečníka do trysku, aby slyšel jejich hlášení. Děsil se toho, co uslyší. K tělům se jistě dostali krkavci a lišky, možná i jezevci, a Světlo víc kdo ještě. Možná si myslí, že ho ušetří, když nepřivezou, co našli. Ne! Faile musí být naživu. Snažil se vtlouct si to do hlavy, ale bolelo to, jako kdyby holou rukou sevřel ostrý nůž.
Sesedl před nimi, klopýtl a musel se chytit sedla, aby neupadl. Kromě té bolavé myšlenky byl celý otupělý. Musí být naživu. Z nějakého důvodu viděl jasně některé podrobnosti. Na zdobeném sedle nebyl přivázaný jeden ranec, ale spousta malých ranečků jakýchsi hadrů. Děvy měly sněžnice z lián a pružných borových větví, ještě s jehličím. Proto se pohybovaly tak divně. Jondynjim musel ukázat, jak se vyrábějí. Pokoušel se soustředit. Měl dojem, že mu srdce prorazí hrudní koš.
Sulin sevřela oštěpy a puklíř do levé ruky a jeden raneček sundala, než k němu přistoupila. Růžová jizva na tváři se jí zkroutila v úsměvu. "Dobré zprávy, Perrine Aybaro," hlásila a podávala mu tmavě modrou látku. "Tvá žena žije." Alharra si vyměnil pohled se Seonidiným druhým strážcem, Terylem Wynterem, jenž se zamračil. Strážce Masuri, Rovair Kirklin, se upřeně díval před sebe. Z toho, jak si Wynter kroutil kníry, bylo zřejmé, že si není jistý, jestli je to dobrá zpráva. "Ostatní spěchají zjistit víc," pokračovala Sulin. "I když jsme už našli dost podivností."
Perrin rozbalil raneček. Byly to Faileiny šaty, rozříznuté vepředu a podél paží. Zhluboka se nadechl, vtáhl do sebe Failein pach, slabou stopu jejího květinového mýdla a sladké voňavky, ale hlavně cítil ji. A ani kapičku krve. Ostatní Děvy se shromáždily kolem něj. Většinou to byly starší ženy s tvrdými tvářemi, třebaže ne tak tvrdými, jako měla Sulin. Strážci sesedli. Nebylo na nich vidět, že byli celou noc v sedlech, ale drželi se za Děvami.
"Všechny muže zabili," vysvětlovala šlachovitá žena, "ale podle šatů, jež jsme našly, Alliandre Kigarin, Maighdin Dorlain, Lacile Aldorwin, Arrela Shiego a dvě další byly také vzaty jako gai'šainky." Ty další dvě musely být Bain a Chiad. Zmínit se o nich jménem, když byly jaty, by je zahanbilo. Něco málo o Aielech přece jen zjistil. "Tohle je proti zvyklostem, ale je to chrání." Winter se pochybovačně mračil a pak se to snažil zakrýt tím, že si upravil kapuci.
Látka byla rozřezaná, jako když člověk stahuje zvíře. Náhle to Perrinovi došlo. Někdo z Faile odřízl šaty! Hlas se mu třásl. "Vzali jenom ženy?"
Kulatá mladá Děva jménem Briain zavrtěla hlavou. "Ze tří mužů museli také udělat gai'šainy, myslím, ale ostatní bojovali příliš odhodlaně a zabili je nožem nebo oštěpem. Všechny ostatní zabily šípy."
"Tak to není, Perrine Aybaro," vyhrkla Elienda šokovaně. Byla vysoká, se širokými rameny, skoro mateřská, i když dokázala muže srazit pěstí. "Ublížit gai'šainovi je jako ublížit dítěti nebo kováři. Bylo špatné vzít mokřiňany, ale nemůžu uvěřit, že by zvyky porušili tolik. Jsem si jistá, že je ani nepotrestají, pokud budou dost pokorné, než je získáme zpět. Ostatní jim to ukážou." Ostatní, zase Bain a Chiad.
"Kterým směrem odešli?" zeptal se. Mohla být Faile pokorná? Neuměl si ji takhle představit. Ale aspoň se mohla snažit, dokud ji nenajde.
"Na jih," odpověděla Sulin. "Trochu na jihovýchod. Když sníh zakryl jejich stopy, Jondyn Barran našel

jiné. Které ty druhé sledovaly. Věřím mu. Vidí tolik co Elyas Machera. Je tu hodně k vidění." Strčila si oštěpy pod pouzdro s lukem na zádech a puklíř si pověsila na jílec těžkého nože. Zakmitala prsty a Elienda odvázala druhý, větší ranec. "Jde tam mnoho lidí, Perrine Aybaro, a zvláštní tvorové. Myslím, že nejdřív musíš vidět tohle." Sulin rozbalila další rozříznuté šaty, tentokrát zelené. Měl dojem, že je viděl na Alliandre. "Tyto jsme vzali tam, kde zajali tvou ženu." V šatech bylo čtyřicet či padesát aielských šípů. Na dřících byly tmavé skvrny a on zachytil pach krve.
"Taardadové," vysvětlila Sulin, vzala jeden šíp a hodila ho na zem. "Miagomové." Odhodila další dva. "Goshienové." Teď se zaškaredila. Byla Goshienka. Kmen po kmeni je vyjmenovala všechny kromě Shaidů a odhazovala šípy, až jich kolem ní ležela asi tak půlka. Pak vysypala zbytek. "Shaidové," dodala významně.
Perrin si přitiskl Faileiny šaty na prsa - její pach zmenšoval bolest v jeho srdci a zároveň ji zhoršoval - a zamračil se na šípy ve sněhu. Již je zasypával sníh. "Příliš mnoho Shaidů," řekl nakonec. Měli být všichni obklíčení na Rodovrahově Dýce pět set leguí daleko. Ale pokud se některé jejich moudré naučily cestovat... Možná dokonce jeden ze Zaprodanců... Světlo, motá se jako hlupák - co by s tím mohl mít společného Zaprodanec? - a přitom musel přemýšlet. Mozek měl stejně unavený jako zbytek těla.
"Ostatní jsou muži, kteří odmítají přijmout Randa jako Car'a'carna." Hlavou se mu mihly ty prokleté barvy. Neměl čas na nic než na Faile. "Připojili se k Shaidům." Několik Děv odvrátilo zrak. Elienda se na něj mračila. Věděly, že někteří udělali, co říkal, ale byla to jedna z těch věcí, jež nerady slyšely vyslovené nahlas. "Kolik jich je dohromady, co myslíte? Určitě ne celý kmen?" Kdyby tu Shaidů byla větší síla, bylo by víc řečí o nájezdech. I přes všechny ostatní potíže by to věděla celá Amadicie.
"Myslím, že skoro ano," ozval se Wynter potichu. To Perrin neměl slyšet.
Sulin sáhla do rance na zdobeném sedle a vytáhla hadrovou panenku v cadin'soru. "Elyas Machera to našel těsně předtím, než jsme se vrátili, asi čtyřicet mil odsud." Potřásla hlavou a na okamžik mluvila i byla cítit... užasle. "Říkal, že to vyčenichal pod sněhem. On a Jondyn Barran našli škrábance na stromech, o kterých tvrdili, že je způsobily vozy. Mnoho vozů. Jestli mají děti... myslím, že by to mohl být celý klan, Perrine Aybaro. Možná víc než jeden. A jediný klan bude mít aspoň tisíc oštěpů a v případě potřeby víc. Každý muž kromě kovářů zvedne v případě potřeby oštěp. Jsou několik dní na jih od nás. Možná že víc dní, než si myslím, v tomhle sněhu. Ale věřím, že ti, kteří chytili tvou ženu, se s nimi setkají."
"Tenhle kovář zvedl oštěp," zamumlal Perrin. Tisíc, možná víc. On měl dva tisíce bojovníků včetně okřídlené gardy a Argandových mužů. Ale proti Aielům byla větší moc na straně Shaidů. Pohladil panenku v Sulinině hubené dlani. Plakalo shaidské dítě, že ji ztratilo? "Vyjedeme na jih."
Už se obracel, aby nasedl na koně, když ho Sulin zastavila. "Říkala jsem ti, že jsme viděli víc. Dvakrát našel Elyas Machera pod sněhem koňský trus a táborové ohně. Zjistil mnoho koní, mnoho ohňů."
"Tisíce," přisadil si Alharra. Černé oči klidně upíral na Perrina a mluvil věcně. Prostě hlásil, co se stalo. "Pět, možná deset, možná víc, těžko říct. Ale byly to tábory vojáků. Myslím, že na obou místech to byli titíž muži. Machera a Barran souhlasí. Ať je to kdokoliv, míří taky tím směrem. Možná s Aiely nemají nic společného, ale mohli by je sledovat."
Sulin se na strážce netrpělivě zamračila a hned zas pokračovala. "Třikrát jsme viděli létající tvory jako ty, o kterých říkáš, že používají Seanchani, obrovské tvory s žebrovanými křídly, nesoucí na svých zádech lidi. A dvakrát jsme zahlédli takové stopy." Sehnula se, zvedla šíp a namalovala do sněhu kulatou stopu, připomínající medvědí otisk, ale se šesti prsty delšími než lidské. "Občas ukazuje drápy," dodávala a označila je, ještě delší, než měli velcí medvědi v pohoří Oparů. "Má dlouhý krok. Myslím, že běhá hodně rychle. Víš, co to je?"
Nevěděl - nikdy neslyšel o ničem se šesti prsty kromě dvouříčských koček. Dost ho překvapilo, když zjistil, že jinde mají kočky jen pět prstů - ale mohl hádat. "Další seanchanské zvíře." Takže na jihu jsou nejen Shaidové, ale i Seanchani a - kdo? - bělokabátníci nebo seanchanské vojsko. Nikdo jiný to být nemohl. Věřil Balwerovým informacím. "Přesto půjdeme na jih." Děvy na něj zíraly, jako by jim řekl, že sněží.
Perrin se vytáhl do sedla a zamířil zpátky k zástupu. Strážci šli pěšky a unavené koně vedli za sebou. Děvy s sebou vzaly Alliandřina bělouše, když odklusaly k moudrým. Masuri a Seonid zajely za svými

strážci. Napadlo ho, proč už všechny nepřišly a nestrkají do všeho nos. Možná ho prostě chtěly nechat samotného s jeho žalem, pokud by byly zprávy špatné. Možná. Snažil se dát si všechno dohromady. Shaidové, kdoví kolik jich je. Seanchané. Vojsko na koních, bělokabátníci nebo Seanchané. Bylo to jako ty hlavolamy, které ho učil vyrábět mistr Luhhan, složitě kroucené kousky kovu, co se daly rozdělat a zase složit jako sen, pokud člověk znal ten trik. Jenže on byl celý popletený, sbíral kousky, které nechtěly nikam zapadnout.

Dvouříčtí muži už zase všichni seděli na koních, když se k nim vrátil. Ti, kteří byli na zemi a s připravenými luky, se tvářili poněkud zaraženě. Všichni se po něm dívali nejistě, váhavě.

"Je naživu," sdělil jim, ajako by všichni zase začali dýchat. Zbytek zpráv vzali kupodivu klidně, pár jich dokonce kývalo, jako by nic jiného nečekali.

"Nebude to poprvý, co jsme se dostali do nepříjemný situace," utrousil Dannil. "Co uděláme, můj pane?"

Perrin se zaškaredil. Ten chlap byl škrobený jako ložní prádlo. "Nejdřív budeme cestovat čtyřicet mil přímo na jih. Pak uvidíme. Nealde, jdi napřed a najdi Elyase a ostatní. Vzkaž jim, co chci udělat. Touto dobou budou dost daleko. A buď opatrný. S deseti, dvanácti moudrými bojovat nemůžeš." Celý klan bude mít aspoň tolik, které dokážou usměrňovat. A když těch klanů bude víc? Bažina, již bude muset překročit, až k ní dojde.

Neald kývl a otočil koně k táboru, kde si již zapamatoval terén. Perrin musel vydat jen pár dalších rozkazů. Bylo nutné vyslat jezdce k Mayenerům a Ghealdaňanům, kteří budou putovat odděleně, stejně jako odděleně tábořili. Grady si myslel, že si dokáže zapamatovat půdu přímo tady, než se druhé dva oddíly připojí, takže nebylo nutné všechno obracet a vracet se za Nealdem. Takže zbývala jediná věc.

"Musím najít Masemu, Dannile," prohlásil Perrin. "Nebo aspoň někoho, kdo mu předá zprávu. S trochou štěstí budu brzy zpátky."

"Jestli mezi tu chamraď pojedeš sám, můj pane, budeš štěstí potřebovat, a hodně," odtušil Dannil. "Slyšel jsem některý, jak o tobě mluví. Prej jsi zplozenec Stínu, to kvůli očím." Podíval se Perrinovi do zlatých očí a hned uhnul pohledem. "Prej tě sice zkrotil Drak Znovuzrozený, ale pořád jsi zplozenec Stínu. Měl by sis vzít pár chlapů, aby ti hlídali záda."

Perrin zaváhal a poplácal Tanečníka po krku. Pár desítek mužů by na Masemovy muže nestačilo, pokud ho opravdu považují za zplozence Stínu a rozhodnou se vzít věci do vlastních rukou. Možná by nestačili ani všichni Dvouříčtí dohromady. Možná to Masemovi nemusí říkat, nechá ho, aby si to zjistil sám.

Z lesa na západě zachytil trylek modřinky a vzápětí ho následoval další, který slyšeli všichni, a rozhodnutí již nebylo na něm. Byl si tím jistý a napadlo ho, zda to patří k tomu být ta'veren. Otočil Tanečníka a čekal.

Dvouříčtí muži věděli, co znamená, když uslyší tohoto ptáka, jehož znali z domova. Přicházeli lidé, víc než hrstka, a nemuseli být zrovna přátelští. Přátele znamenal zpěv křivky a posměvákův poplašný křik značil, že příchozí jsou nepochybně nepřátelští. Tentokrát se nechovali tak špatně. Na západní straně zástupu každý druhý muž, kam až Perrin dohlédl, sesedl a předal otěže muži vedle, načež si připravil luk.

Cizinci se objevili mezi stromy rozestoupení v řadě, jako kdyby chtěli zdůraznit, kolik jich je. Byla jich asi stovka, dva šli v čele, ale jak kráčeli pomalu, působilo to hrozivě. Polovina nesla kopí, jako by si je chtěli každou chvíli strčit do podpaždí. Přicházeli stále blíž. Někteří měli zbroj, kyrys či přílbu, avšak málokdy obojí. Přesto byli lépe vyzbrojení než obvyklá sběř, následující Masemu. Jeden z dvojice v čele byl Masema sám a jeho zapálená tvář pod kapuci vypadala jako vzteklá horská kočka vyhlížející z jeskyně. Kolik těch kopí mělo ještě včera červený fábor?

Masema své muže zastavil zdviženou rukou jenom pár kroků od Perrina. Shrnul si kapuci a přelétl pohledem muže s luky. Vloček na holé lebce si nevšímal. Jeho společník byl větší muž s mečem na zádech a dalším vedle sedla. Kapuci si nechal, ale Perrin měl dojem, že i on má vyholenou hlavu. Dařilo se mu pozorovat zástup i Masemu se stejným zápalem. Tmavé oči mu hořely skoro tolik co Masemovi. Perrina napadlo, že jim sdělí, že na tuto vzdálenost dvouříčský luk prorazí i kyrys a navíc jeho majiteli ještě vyjede ze zad. Zvážil, že se zmíní o Seanchanech. Diskrétnost, radila Berelain. Za daných okolností to možná nebyl tak špatný nápad.

"Chtěl jsi jet za mnou?" zeptal se Masema náhle. Dokonce i hlas měl zapálený. U něj nebylo nic ledabylého. Cokoliv, co říkal, bylo důležité. Světlá trojúhelníková jizva na tváři mu zkřivila úsměv. Stejně

nebyl nijak hřejivý. "Na tom nezáleží. Teď jsem tady. A jak již nepochybně víš, ti, kteří jdou za pánem Drakem Znovuzrozeným - Světlo sviť na jeho jméno! - odmítají zůstat tady. Nemohu to po nich žádat. Slouží mu stejně jako já."
Perrin viděl plamenný příval valící se přes Amadicii do Altary a možná i dál, zanechávaje za sebou smrt a zkázu. Zhluboka se nadechl. Faile byla důležitější než všechno ostatní. Všechno! Jestli pro ni shoří, tak ať. "Odveď své muže na východ." Šokovalo ho, jak klidně mluví. "Doženu vás, až to půjde. Aielové unesli mou ženu a já jedu na jih, abych ji dostal zpátky." Pro jednou viděl Masemu překvapeného. "Aielové? Takže to není jenom drb?" Zamračil se na moudré na druhém konci zástupu. "Na jih, povídáš?" Položil ruce v rukavicích na sedlo a zadíval se na Perrina. Z jeho pachu bylo cítit šílenství. Perrin nenašel nic než šílenství. "Půjdu s tebou," řekl nakonec, jako by došel k rozhodnutí. Zvláštní, prve se nemohl dočkat, až se dostane k Randovi. Pokud se při tom nebude muset dotknout jediné síly. "Všichni ti, kteří jdou za pánem Drakem Znovuzrozeným - Světlo sviť na jeho jméno! - půjdou. Zabíjení aielských divochů je práce Světla." Zalétl pohledem k moudrým a usmál se ještě chladněji než dříve. "Pomoc bych velice ocenil," lhal Perrin. Ta chátra nebude v boji s Aiely k ničemu. Přesto jich byly tisíce. A zahnali na útěk vojska, byť ne aielská. Kousek skládačky v hlavě se mu posunul. Málem padal únavou, takže nepřišel na to jak, jenom že se to stalo. V každém případě se to nestane. "Ale mají velký náskok. Hodlám cestovat, použít jedinou sílu, abych je dohonil. A vím, jaký na ni máš ty názor."
Masemovi muži si začali neklidně mumlat, dívali se po sobě a sahali po zbraních. Perrin zachytil tiché nadávky a taky "žlutoočka" a "zplozenec Sítnu". Druhý holohlavec se na Perrina mračil, jako by se rouhal, ale Masema na něj jen zíral, jako by mu chtěl vyvrtat díru do hlavy a podívat se, co je uvnitř. "On by želel, kdyby se tvé ženě něco stalo," pravil šílenec nakonec. Důraz označil Randa zcela jasně, byť jeho jméno nevyslovil. "V tomto jediném případě bude povolena... výjimka. Jen abychom našli tvou ženu, poněvadž jsi jeho přítel. Jenom tentokrát." Mluvil klidně - klidně na sebe - ale v očích mu plál temný oheň a tvář měl nevědomky zkřivenou vzteky.
Perrin otevřel pusu a pak ji zase zavřel. To by spíš vyšlo slunce na západě, než by Masema řekl to, co právě řekl. Náhle Perrina napadlo, že je Faile možná ve větším bezpečí se Shaidy než on teď a tady.

KAPITOLA SEDMÁ

V ulicích Caemlynu

Elainin doprovod přitahoval cestou Caemlynem velkou pozornost. Zlatá lilie na přednici jejího kožišinou podšitého karmínového pláště stačila, aby ji občané hlavního města poznali, ale ona měla i shrnutou kapuci, aby byla jasně vidět korunka dědičky se zlatou růží. Nejen Elain, hlava rodu Trakandů, ale Elain dědička. Ať ji každý vidí a pozná.
Kupole Nového Města se v bledém dopoledním slunci bíle a zlatě třpytila a z holých větví stromů, rostoucích uprostřed hlavních tříd, visely rampouchy. I když se slunce blížilo k zenitu, příliš nehřálo, třebaže obloha byla krásně čistá a bez mráčku. Naštěstí dnes nefoukal vítr. Vzduch byl natolik chladný, aby jí od úst stoupala pára, ale sníh byl odstraněn nejenom z hlavních ulic, ale i z bočních točitých uliček,

a město opět ožilo, všude panoval ruch a shon. Vozkové a kočí se odevzdaně choulili v pláštích, když se plazili davem. Kolem projel velký vůz na vodu, podle zvuku prázdný. Jeli ho naplnit kvůli příliš častému žhářství. Mrazu vzdorovalo i pár pouličních obchodníků, vyvolávajících své zboží, ale většina lidí spěchala po své práci, jen aby se co nejdřív zase dostala do tepla. Ne že by spěch znamenal, že by šli nějak rychle. Město bylo přeplněné, bylo tu víc lidí než v Tar Valonu. V takové tlačenici i těch pár, kteří jeli na koních, mohlo postupovat jen krokem. Za celé dopoledne Elain zahlédla jen dva tři kočáry, ploužící se ulicemi. Pokud pasažéři nebyli invalidé či je nečekaly míle cesty, byli to hlupáci.
Každý, kdo ji a její oddíl uviděl, se aspoň zastavil, někteří na ni ukazovali nebo zvedli dítě, aby mělo lepší výhled a mohlo jednou svým dětem vyprávět, že ji spatřilo. Bylo však otázkou, zda viděli budoucí královnu, nebo jen ženu, jež na nějakou dobu ovládla město. Většina lidí jen civěla, ale občas někdo zavolal: "Trakandové! Trakandové!" nebo dokonce "Elain a Andor!" Bylo by dobré, kdyby jich jásalo víc, ale ticho bylo lepší než posměšky. Andořané byli upřímní a otevření lidé a Caemlyňané zvlášť. Vzpoury vznikly a královny ztratily trůn jen proto, že Caemlyňané v ulicích projevili svůj odpor.
Z toho pomyšlení se Elain silně zachvěla. Staré rčení znělo: Kdo drží Caemlyn, drží Andor. Nebyla to tak docela pravda, jak prokázal Rand, ale Caemlyn byl srdcem Andoru. Elain vznesla nárok na město - Lví zástava a trakandský Stříbrný klenák se pyšně dělily o místa na věžích na vnější hradbě - ale ještě nedržela srdce Caemlynu, a to bylo samozřejmě mnohem důležitější než držet kámen a maltu.
Jednou mě budou zdravit, slibovala si v duchu. Získám jejich chválu. Dnes se však v přeplněných ulicích cítila mezi těmi několika hlasy sama. Přála si, aby tu byla Aviendha, jen aby měla nějakou společnost, ale ta neviděla důvod, proč by měla lézt na koně, jen aby se projela po městě. Stejně ji ale Elain cítila. Bylo to jiné než pouto s Birgitte, přesto cítila, že je její sestra ve městě, jako když člověk vycítí, že je v místnosti jiná osoba, a bylo to příjemné.
Její společníci také přitahovali pozornost. Sareitha byla Aes Sedai stěží tři roky, takže její tmavý, hranatý obličej ještě nezískal svou bezvěkost, a v drahém, bronzově zbraveném suknu s velkou sponou ze stříbra a safírů na plášti vypadala na úspěšnou obchodnici. Její strážce Ned Yarman jel těsně za ní a rozhodně se nedal přehlédnout. Byl to vysoký, širokoplecí mladý muž s jasně modrýma očima a vlnité vlasy, žluté jako len, mu spadaly až po ramena. Na sobě měl barvoměnivý strážcovský plášť, takže občas byla nad vysokým běloušem vidět jen hlava bez těla a běloušbyl chvílemi také vidět jen částečně. Nedalo se zaměnit, kdo je, ani to, že jeho přítomnost ohlašuje Aes Sedai. Ostatní, v kruhu kolem Aes Sedai, také nebyli k přehlédnutí. Osm žen v rudých kabátech s leštěnými přilbicemi a kyrysy královniny gardy člověk na ulici také neuviděl každý den. Vlastně dřív něco takového neuviděl vůbec. Elain si je sama vybrala mezi novými rekruty právě z tohoto důvodu.
Jejich podporučík Caseille Raskovni, hubená a tvrdá jako každá aielská Děva, byla vzácností mezi vzácnostmi, žena v kupecké stráži, skoro dvacet let u řemesla, jak tvrdila. Stříbrné zvonečky, zapletené v hřívě jejího podsaditého grošáka, označovaly její arafellský původ, třebaže ona o své minulosti příliš nehovořila. Jediná Andořanka mezi osmičkou byla prošedivělá, klidně vypadající žena se širokými rameny, Deni Colford, jež udržovala pořádek mezi vozky v taverně v Dolním Caemlynu za hradbami, což byla pro ženu rovněž dost drsná a neobvyklá práce. Deni ještě neuměla používat meč, který nosila u boku, ale Birgitte tvrdila, že má rychlé ruce a bystré oko a s půl sáhu dlouhou palicí, již měla pověšenou u druhého boku, umí docela slušně zacházet. Zbytek byly hledačky Valerského rohu, různorodá sbírka žen, vysokých i malých, širokých i hubených, s důvěřivýma očima a šedými vlasy, pocházející z nejrůznějších prostředí, i když některé se o sobě moc nevybavovaly, stejně jako Caseille, a jiné zase své postavení ve světě očividně nafukovaly. Obojí bylo mezi hledači rohu běžné. Ale po příležitosti nechat se zapsat ke gardě všechny skočily. Důležitější bylo, že prošly Birgittinou přísnou prohlídkou.
"Tyto ulice pro tebe nejsou bezpečné," ozvala se náhle Sareitha a pobídla svou kaštanovou hnědku vedle Elainina vraníka. Ohnivákovi se skoro podařilo štíhlou klisnu hryznout do krku, než ho Elain odtáhla. Ulice tu byly užší, lidé se víc tlačili a gardistky musely jet blíž u sebe. Hnědá sestra se tvářila vyrovnaně, ale z hlasu jí zaznívaly obavy. "V takové mačkanici by se mohlo stát cokoliv. Pamatuj, kdo přebývá u Stříbrné labutě jen dvě míle odsud. Deset sester v jedné hospodě prostě nevyhledá jedna druhou jenom kvůli vhodné společnosti. Klidně je mohla poslat Elaida."
"Anebo možná ne," odtušila Elain klidně. Klidněji, než se cítila. Mnoho sester zřejmě čekalo stranou,

dokud souboj mezi Elaidou a Egwain neskončí. Od Elainina příchodu do Caemlynu dvě sestry od Stříbrné labutě odešly a další tři sem přišly. To nevypadalo jako oddíl vyslaný za nějakým účelem. A žádná z nich nebyla z červeného adžah. Elaida by určitě poslala aspoň pár červených. Přesto byly sledovány, jak jen se to dalo zařídit, i když to Sareitze pochopitelně neřekla. Elaida ji hodně chtěla, mnohem víc, než by chtěla dostat zpátky jenom tak nějakou uprchlou přijatou nebo ženu spojenou s Egwain a těmi, jež Elaida nazývala vzbouřenkyně. Královna a Aes Sedai zároveň by byla pro Bílou věž význačnou kořistí, ale Elain by se nemohla stát královnou, kdyby ji odvlekli zpátky do Tar Valonu. Navíc Elaida vydala rozkaz dopravit ji zpátky za jakoukoliv cenu dávno předtím, než se vyskytla šance, že by mohla nastoupit na trůn dřív než za mnoho let. Nad tou záhadou hloubala nejednou od chvíle, kdy jí Ronda Macurová podstrčila tu ohavnou břečku, která u žen otupuje schopnost usměrňovat. Byla to velmi znepokojivá záhada, zvlášť teď, když světu oznámila, kde se nalézá.

Pohledem spočinula na černovlasé ženě v modrém plášti. Ta se na ni jen koukla a zahnula do svíčkařského krámu. Na rameni měla těžký plátěný pytel. Elain usoudila, že to Aes Sedai nebude. Jen nějaká další žena, které se povedlo hezky zestárnout, jako třeba Zaidě. "V každém případě," pokračovala přísně, "nenechám se ze strachu z Elaidy někam zavřít." Co mají sestry u Stříbrné labutě za lubem?

Sareitha frkla a ne moc tiše. Asi chtěla i zakoulet očima, ale rozmyslela si to. Občas Elain zachytila od některé ze sester v paláci divný pohled, nepochybně myslela na to, jak byla Elain pozvednuta, ale aspoň na povrchu ji přijímaly jako Aes Sedai, uznávaly, že stojí mnohem výš než ony kromě Nyneivy. To ale nestačilo, aby neřekly, co si myslí, a často mnohem neomaleněji, než kdyby byla sestrou takového postavení, jaké měla, a získala šátek obvyklým způsobem. "Tak na Elaidu zapomeň," prskla Sareitha, "a vzpomeň si, kdo ještě by tě rád dostal do spárů. Jeden dobře mířený kámen a je z tebe bezvládný ranec, který se ve zmatku snadno odnese."

Opravdu jí musela Sareitha říkat, že voda je mokrá? Únos jiných uchazeček o trůn byl nakonec běžným zvykem. Každý rod, který stál proti ní, měl v Caemlynu stoupence číhající na příležitost, nebo si k obědu dá vlastní střevíčky. Ne že by mohli uspět, ne, dokud zvládala usměrňování, ale kdyby dostali příležitost, určitě by se jí pokusili využít. Nakonec si ani nikdy nemyslela, že pokud se dostane do Caemlynu, bude v bezpečí.

"Kdybych se neodvážila opustit palác, Sareitho, nikdy bych nezískala lid," pronesla tiše. "Musím se nechat vidět, venku a bez bázně." Proto měla osm gardistek místo padesáti, které chtěla Birgitte. Ta ženská odmítala pochopit politickou realitu. "Kromě toho by potřebovali dva dobře mířené kameny, když tu jsi ty."

Sareitha znovu frkla, ale Elain její paličatost odmítala vzít na vědomí. Přála si, aby mohla nebrat na vědomí celou Sareithu, jenže to nešlo. Pro tuto jízdu měla víc důvodů, než bylo vidět. Halwin Norry jí sděloval fakta a čísla po kvantech, ale i když ji drmolení prvního úředníka uspávalo, chtěla všechno vidět na vlastní oči. U Norryho by i vzpoura vypadala stejně suše jako hlášení o stavu městských studní či výdaje na čištění kanálů.

Všude bylo též plno cizinců, Kandořanů s rozdělenými bradkami, Illiánců s plnovousem a vyholeným horním rtem, Arafellanů se stříbrnými zvonečky v cůpcích, Domanců s měděnou pletí, Altařanů s olivovou a tmavých Tairenů i Cairhieňanů odlišných pro svou malou výšku a světlou pleť. Někteří byli kupci, kteří tu uvázli v náhlém náporu zimy či doufali, že získají výhodu nad konkurencí, ulízaní, nafoukaní lidé, vědoucí, že obchod je krví států, a každý z nich se vydával za hlavní tepnu, třebaže ho prozrazoval špatně obarvený kabátec či spona z mosazi a skla. Mnoho pěších mělo obnošené, potrhané kabáty, ze spodků jim koukala kolena, rozedrané lemy a odrbané nebo vůbec žádné pláště. To byli uprchlíci, které buď z domovů vyhnala válka, nebo se začali potulovat kvůli víře, že Drak Znovuzrozený zlomil všechna pouta, jež je držela. Choulili se před zimou, tváře ztrhané, výrazy poraženecké, a nechávali do sebe strkat.

Elain si všimla jedné ženy s otupělým výrazem, klopýtající davem s dítětem na rameni, a tak vytáhla z měšce minci a podala ji jedné gardistce, ženě s tvářemi jako jablíčka a očima jako led. Tzigan tvrdila, že je z Ghealdanu, dcera jednoho menšího šlechtice. No, z Ghealdanu možná byla. Když se sklonila a minci ženě podala, ta provrávorala kolem, nevidoucí, neslyšící. Město bylo plné takových jako ona. Palác jich

každý den nakrmil tisíce, po celém městě byly zřízeny vývařovny pro bezdomovce, ale příliš mnoho nemělo ani tolik energie, aby si šli vyzvednout chleba a polívku. Elain se za ženu s dítětem pomodlila, když vracela peníz do měšce.
"Všechny nakrmit nemůžeš," upozornila ji mírně Sareitha.
"Děti v Andoru nesmějí hladovět," opáčila Elain, jako by vydávala edikt. Ale nevěděla, jak tomu zabránit. Jídla bylo ve městě dost, ale žádný rozkaz nemohl přimět lidi jíst.
Takhle se dostali do Caemlynu i někteří cizinci, ale ne všichni ještě chodili v hadrech a s uštvanými výrazy. Ať už je z domovů vyhnalo cokoliv, začali si myslet, že už se nacestovali dost, vzpomínali na své opuštěné řemeslo či obchod, často se vším, co kdy vlastnili. V Caemlynu však každý s trochou schopností a snahy mohl vždycky najít bankéře. A ve městě se objevovala stále nová řemesla. Jen za dopoledne viděla troje hodinářství! V dohledu měla tři krámky prodávající foukané sklo a na sever od města se stavělo skoro třicet manufaktur. Odteď bude Caemlyn sklo vyvážet, ne dovážet, i křišťálové. Ve městě nyní byly krajkářky, vyrábějící stejně krásné zboží jako v Lugardu, a nebylo divu, protože téměř všechny pocházely odtamtud.
To jí trochu zvedlo náladu - daně z nových řemesel pomůžou, i když chvíli potrvá, než jich bude dost - ale nejvíc si všímala jiných lidí v davu. Ať to byli cizinci nebo Andořané, žoldnéře bylo snadné poznat, muže s tvrdými tvářemi, s meči, naparující se, i když se v davu museli doslova plížit. Kupecké stráže také chodily ozbrojené, byli to drsňáci, odstrkující většinu mužů, kteří by se jim mohli dostat do cesty, ale ve srovnání s žoldnéři byli pokorní a střízliví. A dohromady měli mnohem méně jizev. Žoldnéři v davu vypadali jako hrozinky v koláči. Elain usuzovala, že když jich je tolik a v zimě jejich schopnosti nebyly tolik potřeba, dají se koupit celkem lacino. Leda by ji, jak se bála Dyelin, stáli Andor. Musela najít dost mužů, aby v gardě nebyla většina cizinců. A peníze na to, aby je zaplatila.
Náhle si uvědomila Birgitte. Zlobila se - to dělala poslední dobou často - a blížila se. Byla velice rozzlobená a blížila se velice rychle. Což byla hrozivá kombinace a Elain se z toho v hlavě rozezvonilo na poplach.
Okamžitě přikázala návrat do paláce tou nejpřímější cestou - tudy Birgitte přicházela, pouto ji vedlo přímo k Elain - a tak zabočili do Jehlové ulice. Vlastně to byla docela široká třída, i když se kroutila jako řeka, dolů z jednoho kopce a nahoru na druhý, avšak před mnoha lety tady bylo plno výrobců jehel. Teď se mezi nožířstvími, krejčovstvími a všemi možnými krámky kromě s jehlami tlačilo pár hospůdek.
Než se dostali do Vnitřního Města, Birgitte je našla v Hruškové uličce, kde se v krámcích děděných od dob Ishary stále držela hrstka prodavačů ovoce, třebaže ve výkladech toho v tuto roční dobu moc k vidění nebylo. Přes dav Birgitte přiklusala, až jí rudý plášť vlál, a rozháněla lidi do všech stran. Zpomalila svého vysokého šimla, až když je uviděla před sebou.
Jako by chtěla napravit ten spěch, chvíli si prohlížela gardistky a opětovala Caseillino zasalutování, než otočila koně a připojila se k Elain. Na rozdíl od ostatních neměla meč ani zbroj. Vzpomínky na minulé životy bledly - už si jasně nevzpomínala na nic, co se stalo před založením Bílé věže, třebaže se občas nějaký ten útržek vynořil - ale na jednu věc se pamatovala naprosto jasně. Pokaždé, když se pokusila použít meč, skoro se nechala zabít, a to nejednou. Luk s nasazenou tětivou však měla v koženém pouzdře u sedla a na druhé straně toulec ježící se šípy. Byla vzteky bez sebe a mračila se jako ďas.
"Do paláce přiletěl polozmrzlý holub se zprávou z Aringillu. Muži doprovázející Naean a Elenii byli přepadeni a zabiti jen pět mil od města. Naštěstí se jeden z jejich koní vrátil s krví na sedle, jinak bychom ještě týdny nic nevěděli. Pochybuju, že budem mít to štěstí a ty dvě drží banditi kvůli výkupnýmu."
Ohnivák poskočil a Elain ho prudce přitáhla. Někdo v davu vykřikl, mohl zdravit Trakandy. Nebo taky ne. Kupci vychvalovali své zboží a jejich křik jednotlivá slova utápěl. "Takže máme v paláci špeha," prohlásila a stiskla rty, jen si přála, aby to neřekla před Sareithou.
Birgitte to zřejmě bylo jedno. "Leda kolem nepobíhá nějaký ta'veren, o kterým nevíme," opáčila suše. "Teď mi možná dovolíš přidělit ti osobní stráž. Jen pár gardistek, vhodně zvolených -"
"Ne!" Palác byl její domov. Tam se hlídat nenechá. Podívala se na hnědou sestru a povzdechla si.
Sareitha pozorně poslouchala. Nyní už nemělo smysl před ní něco skrývat. Ne tohle. "Dáš to vědět první panské?"
Birgitte se po ní úkosem podívala a poutem projelo mírné rozhořčení, říkající, ať jde učit svou babičku

plést. "Hodlá vyslechnout každýho sluhu, který nejmíň pět let nesloužil tvojí matce. Nejsem si jistá, zda je nechce nechat vyslechnout na mučidlech. Když jsem jí to řekla, byla jsem moc ráda, že jsem se z její pracovny dostala se zdravou kůží. Já sama hledám jinde." Myslela gardu, ale v doslechu Caseille a ostatních by to nevyslovila. Elain to nepovažovala za pravděpodobné. Verbování byla skvělá příležitost dostat do paláce špeha, ale bez prověření se nikdy nedostane dost daleko, aby zjistil něco užitečného.
"Jestli jsou v paláci špehové," ozvala se potichu Sareitha, "tak může být i hůř. Možná bychom měly přijmout návrh urozené paní Birgitte na osobní stráž. Existuje precedens." Birgitte na hnědou sestru vycenila zuby. Jako úsměv to však hrubě selhalo. Jakkoliv nesnášela oslovení s plným titulem, přesto se s nadějí podívala na Elain.
"Řekla jsem ne a také myslím ne!" štěkla Elain. Žebrák, blížící se k pomalu postupujícímu kroužku jezdců se širokým úsměvem, ve kterém mu chyběly zuby, a čapkou v ruce, sebou trhl a zmizel v davu, než ji napadlo sáhnout pro měšec. Nebyla si jistá, nakolik se hněvá ona a nakolik Birgitte, ale hodilo se to.
"Měla jsem pro ně jet sama," zavrčela hořce. Místo toho spletla průchod pro posla a zbytek dne strávila schůzkou s kupci a bankéři. "Alespoň jsem měla jako doprovod poslat posádku z Aringillu. Deset lidí je mrtvých, protože to zvorala! Horší - Svělto mi pomáhej, je to horší! - kvůli tomu jsem ztratila Elenii a Naean!"
Birgitte důrazně zavrtěla hlavou, až jí zlatý cop zavlál. "Za prvé, královny nepobíhají sem a tam a nedělají všechno samy. Jsou to zatraceně královny!" Hněv pomalu utichal, ale místo něj vyskočilo podráždění, a z jejího tónu znělo obojí. Vážně chtěla, aby měla Elain osobní stráž, nejspíš dokonce i v lázni. "Tvoje dny plné dobrodružství skončily. Příště se budeš plížit z paláce v převleku, možná se dokonce budeš potulovat za nocí, když by ti nějaký rváč, kterého ani neuvidíš, mohl rozrazit lebku."
Elain se narovnala v sedle. Birgitte samozřejmě všechno věděla - Elain neznala žádný způsob, jak obejít pouto, třebaže si byla jistá, že nějaký existovat musí - ale neměla právo se s tím teď vytasit. Kdyby Birgitte řekla příliš, ostatní sestry by za ní nejspíš posílaly své strážce a pravděpodobně i oddíly gardistů. Všichni byli tak směšní, jak se ji snažili udržet v bezpečí. Málem by si myslela, že nikdy nebyla v Ebú Daru, natož v Tanchiku či ve Falme. Kromě toho to udělala jenom jednou. Zatím. A šla s ní Aviendha.
"Studené, tmavé ulice se nedají srovnat s ohněm v krbu a zajímavou četbou," prohodila nedbale Sareitha, jako by mluvila sama k sobě. Prohlížela si krámky, kolem kterých projížděli, a zřejmě ji velmi zaujaly. "Nesnáším chození po studené dlažbě, zvlášť potmě a bez svíčky. Hezké mladé ženy si často myslí, že v prostých šatech a s umouněnou tváří jsou neviditelné." Změna tématu byla tak náhlá, aniž by mluvčí změnila tón, že si Elain zprvu neuvědomila, co slyší. "Nechat se opilými hulváty srazit k zemi a odvléct do uličky je dost tvrdý způsob, jak se poučit. Pochopitelně když máš štěstí a máš přítelkyni, která také umí usměrňovat, a když ona má štěstí, že ji ten sprosťák nepraští tak tvrdě, jak si myslel... No, pokaždé ale mít štěstí nemůžeš. Nesouhlasíš, urozená paní Birgitte?"
Elain zavřela oči. Aviendha tvrdila, že je někdo sleduje, ale byla si jistá, že je to jen nějaký kapsář. Na každý pád to takhle nebylo. Ne tak úplně. Birgittino mračení říkalo, že si o tom později taky promluví. Odmítala pochopit, že strážce prostě neseřvává Aes Sedai.
"Za druhé," pokračovala zachmuřeně Birgitte, "ať deset mužů nebo skoro tři sta, stejně by to skončilo zatraceně stejně. Ať shořím, byl to dobrý plán. Pár mužů mohlo dostat Naean a Elenii do Caemlynu bez toho, aby vzbudili pozornost. Poslat tam celou posádku by přitáhlo pozornost každýho všiváka ve východním Andoru, a ať je dostal kdokoliv, určitě by si přivedl dost ozbrojenců, aby to měl jistý. Nejspíš by teď navrch k tomu všemu držel i Aringill. I když je tam posádka malá, Aringill drží na uzdě každýho, kdo by chtěl proti tobě na východě něco podniknout, a čím víc gardistů pochází z Cairhienu, tím líp, poněvadž ti jsou všichni věrní tobě." Na někoho, kdo se vydával za prostou lučištnici, situaci chápala dokonale. Vynechala jen ztrátu celních poplatků z obchodu po řece.
"Kdo je chytil, urozená paní Birgitte?" zeptala se Sareitha a naklonila se před Elain. "To je zajisté důležitá otázka." Birgitte si povzdechla, skoro kňučela.
"Obávám se, že to brzy zjistíme," prohlásila Elain. Hnědá sestra na ni zvedla obočí a ona se snažila neskřípat zuby. Od návratu domů to zřejmě dělala často.
Koním se do cesty postavila Taraboňanka v zeleném hedvábném plášti a předvedla hluboké pukrle, až jí zpod kapuce vyklouzly copánky s korálky. Její komorná, maličká žena s náručí plnou balíčků, paní

neohrabaně napodobila. Dva rozložití muži za nimi, strážní s mosazí obitými obušky, zůstali stát a dávali pozor. Dlouhé, těžké kožené kabáty by neodrazily snad jen ty nejprudší rány nožem.
Elain cestou kolem sklonila hlavu, aby poděkovala za zdvořilost. Od Andořanů se jí zatím zdvořilosti moc nedostávalo. Pohledná tvář za průsvitným závojem byla příliš stará na Aes Sedai. Světlo, už toho měla na talíři dost, než aby se ještě bála Elaidy!
"Je to prosté, Sareitho," řekla ovládaným hlasem. "Jestli je unesl Jarid Sarand, Elenia dá Naean na vybranou. Buď se Arawnové postaví za Elenii, nebo jí nechá podříznout krk někde v tiché kobce a její tělo zakope za stodolou. Naean se nevzdá snadno, ale její rod se bude do jejího návratu dohadovat, kdo mu velí, takže budou váhat. Elenia bude vyhrožovat mučením a možná ho i použije a nakonec se Arawnové postaví za Sarandy a Elenii. Brzy se k nim připojí Anshar a Baryn. Půjdou tam, kde uvidí sílu. Jestli je sebrali Naeanini lidé, nabídne ona totéž Elenii, ale Jarid bude běsnit a vyrazí proti Arawnům, pokud mu Elenia neřekne, aby to nedělal, a to ona neudělá, pokud si bude myslet, že má alespoň nějakou naději na to, aby ji zachránil. Takže musíme doufat, že v příštích týdnech uslyšíme o tom, jak hoří arawnská panství." Pokud ne, pomyslela si, budu muset čelit čtyřem sjednoceným rodům a pořád nebudu vědět, jestli mám aspoň dva!
"To je... velmi dobře rozmyšleno," podotkla Sareitha poněkud překvapeně.
"Jsem si jistá, že časem bys na to došla taky," opáčila Elain příliš sladce a pocítila bodnutí radosti, když sestra zamrkala. Světlo, máti by čekala, že tohle pochopí, už když jí bylo deset!
Zbytek jízdy do paláce proběhl v tichu. Elain si nevšímala věží obložených barevnou mozaikou ani velkolepých výhledů na Vnitřní Město. Místo toho přemýšlela o Aes Sedai v Caemlynu a špezích v královském paláci, o tom, kdo drží Elenii a Naean a nakolik může Birgitte zrychlit verbování, a jestli už není čas prodat palácový talíř a zbytek svých klenotů. Byl to neveselý seznam, ale ona se tvářila klidně a vyrovnaně děkovala na řídké pozdravy z davu. Královna nesmí dát najevo, že se bojí, zvlášť když se bojí.
Královský palác byl čistě bílý výtvor ze složitě proplétaných balkonů a chodníků lemovaných sloupořadím na nejvyšším kopci Vnitřního Města, nejvýše postavená budova v Caemlynu. Jeho štíhlé vížky a zlacené kupole se zvedaly k polední obloze, viditelné na celé míle daleko, vyhlašující moc Andoru. Vznešení přicházeli a odcházeli předem, přes Královnino náměstí, kde se v minulosti scházely davy, aby vyslechly vyhlášení královen a křikem vychvalovaly andorské vládkyně. Elain do paláce vstoupila zadem. Ohnivákovy podkovy zazvonily na dlažbě, když vklusala na nádvoří u hlavních stájí. Byl to rozlehlý prostor s řadami vysokých dveří do stájí na dvou stranách. Nahoře byl dlouhý balkon z bílého kamene, jednoduchý a pevný. Shora sem bylo vidět z několika vysokých sloupořadí, ale bylo to pracovní místo. Před prostou kolonádou, kudy se vcházelo do samotného paláce, se tucet gardistů připravoval vystřídat ty, kteří dělali stráž na náměstí před palácem. Gardisté stáli nehybně vedle koní a prohlížel je jeden podporučík, prošedivělý, kulhající chlapík, jenž býval za Garetha Brynea praporečníkem. Podél vnější zdi nasedalo dalších třicet mužů, již se po dvojicích vydají hlídkovat do Vnitřního Města. Za normálních časů by tu byli gardisté, jejichž hlavním úkolem bylo strážit ulice, ale teď jich bylo tak málo, že do ulic museli i ti, kteří chránili palác. Byla tu i Careane Fransi, podsaditá žena v elegantních, zeleně pruhovaných jezdeckých šatech a tmavomodrém plášti. Seděla na svém bělouši a jeden z jejích strážců, Venr Kosaan, lezl na svého. Byl tmavý, v nakadeřených vlasech měl šedé prameny, a hubený byl jako tyčka. Na sobě měl jen prostý hnědý plášť. Očividně nechtěli ohlašovat, co jsou zač.
Elainin příjezd vyvolal na dvoře překvapení. Careane ani Kosaan pochopitelně překvapení nebyli. Zelená sestra se jen zatvářila zamyšleně a Kosaan ani to ne. Jen kývl Birgitte a Yarmanovi, jeden strážce druhému. Bez dalšího otálení vyjeli z brány, jakmile ji opustil Elainin doprovod. Ale někteří gardisté se zastavili s jednou nohou ve třmeni, civěli, a i ti před prohlídkou obraceli hlavy. Nečekali ji tu nejméně ještě hodinu, a kromě těch několika málo, kteří se nestarali o nic kromě sebe, věděli, že situace je vážná. Mezi vojáky se klepy šířily rychleji než mezi obyčejnými muži a Světlo ví, že to už něco znamenalo vzhledem k tomu, jak muži rádi klevetí. Tito museli vědět, že Birgitte spěšně odjela, a teď se předčasně vrátila s Elain. Pochoduje na Caemlyn některý rod? Připravuje se k útoku? Kdy dostanou rozkaz jít na hradby, jež nemohli plně obsadit ani s muži, které tu měla Dyelin? Chvilka překvapení a starostí, potom sešlý podporučík štěkl rozkaz a všichni se postavili do pozoru a udeřili se rukama do prsou na pozdrav.

Před pár dny byli na seznamu kromě bývalého korneta jen tři, ale ani jeden nebyl zelenáč.
Ze stájí vyběhli pacholci v rudých kabátech se stříbrným lvem vyšitým na rameni, i když tu vlastně neměli nic moc na práci. Gardistky na Birgittin rozkaz mlčky sesedly a odváděly koně dovnitř. Birgitte sama seskočila ze sedla a otěže hodila jednomu ze štolbů. Yarman byl stejně rychlý, když spěchal podržet Sareitze koně, aby mohla sesednout. Byl, jak to sestry nazývaly, "čerstvě chycený", pouto nosil necelý rok - ten termín pocházel z doby, když se ne všech strážců ptaly, jestli pouto chtějí - a byl velmi pilný. Birgitte tam jen stála s rukama v bok a mračila se, zdánlivě pozorovala odjíždějící muže, kteří budou příští čtyři hodiny hlídkovat ve Vnitřním Městě. Elain by však překvapilo, kdyby je skutečně vnímala. V každém případě měla své vlastní starosti. Snažíc se nebýt příliš nápadná, studovala šlachovitou ženu držící Ohniváka za uzdu, i podsaditého chlapíka, jenž přinesl kůží potaženou stoličku a podržel jí třmen, aby mohla sesednout. Muž se neusmíval, byl netečný a rozvážný, a žena hladila koně po nose a šeptala mu. Žádný se na Elain nepodíval, jen uctivě sklonili hlavu. Zdvořilost byla až na druhém místě, nejdřív museli zajistit, aby ji neshodil kůň, kterého znejistí klanějící se lidé. Nezáleželo na tom, že ona jejich pomoc nepotřebovala. Už nebyla na venkově a bylo třeba dodržovat jisté formality. Přesto se snažila nemračit. Nechala je odvést Ohniváka, aniž by se ohlédla, ale moc ráda by to byla udělala.
Vstupní sál bez oken za sloupořadím vypadal šerý, třebaže tady svítilo několik kandelábrů se zrcadly. Byly prosté, železo vytvarované do jednoduchých spirál. Všechno tady bylo užitkové, omítnuté římsy byly bez ozdob, bílé kamenné stěny holé. Zpráva o jejich příjezdu se rozšířila, a než vstoupili dovnitř, objevilo se půl tuctu lidí. Všichni se klaněli a odebírali jim pláště a rukavice. Jejich livrej se od stájníků lišila v tom, že měla bílé límce a manžety a andorského lva měli na levé části prsou a ne na rameni. Elain dnes nikoho ve službě nepoznala. Většina služebnictva v paláci byla nová a ostatní přišli z vejminku, aby nahradili ty, kteří ve strachu uprchli, když se Rand zmocnil města. Holohlavý, naducaný muž se jí nepodíval do očí, ale možná se bál, že by to bylo příliš drzé. Štíhlá, mladá šilhající žena vložila do pukrlete i úsměvu příliš mnoho nadšení, ale možná jenom chtěla předvést ochotu. Elain odešla, s Birgitte v patách, než se na ně začne mračit. Podezření mělo hořkou příchuť.
Sareitha a její strážce je po několika krocích opustili, hnědá jenom zamumlala nějakou výmluvu o knihách, na něž se chce podívat v knihovně. Sbírka nebyla malá, i když ve srovnání s velkými knihovnami nebyla nic moc, a ona tam každý den trávila celé hodiny a často vytahovala věkem zašlé svazky, o nichž tvrdila, že je nikde jinde nemají. Yarman šel za ní, když odplouvala chodbou, tmavá, podsaditá labuť, táhnoucí za sebou zvláštně půvabného čápa. Yarman měl stále svůj znepokojivý plášť, pečlivě složený přes ruku. Strážcové je málokdy dávali na delší dobu z ruky. Kosaan měl ten svůj v sedlové brašně.
"Chtěla bys strážcovský plášť, Birgitte?" zeptala se Elain v chůzi. Nikoliv poprvé Birgitte záviděla její pytlovité kalhoty. I v rozdělených suknicích zvládala jenom rychlejší krok. Aspoň měla jezdecké holínky místo střevíců. Holé červené a bílé dlaždice by ji ve střevíčkách studily. Nebylo tady dost koberců, aby je položili i na chodbách, nejen v komnatách. A stejně by je brzy prošlapali sluhové neustále proudící sem a tam po paláci. "Jakmile Egwain získá Věž, nechám ti jeden udělat. Měla bys ho mít."
"Já na nějaký pitomý pláště kašlu," prohlásila Birgitte ponuře. Neblaze se mračila a rty měla pevně stisknuté. "Bylo po všem tak rychle, že jsem si myslela, žes jenom zakopla a praštila se do té své blbé hlavy. Krev a popel! Srazí ji pouliční rváči! Světlo ví, co se mohlo stát!"
"Nemusíš se omlouvat, Birgitte." Z pouta bylo cítit rozhořčení, ale Elain toho chtěla využít. Birgittino peskování bylo už dost zlé v soukromí. Nehodlala ho snášet na chodbách plných sloužících. Ti se věnovali svým úkolům, leštili dřevěné obložení a dolévali lampy, které tady už byly zlacené. Jenom se zastavili, aby se jim uklonili, ale každý se nejspíš divil, proč se hlavní kapitán tváří jako bouřkový mrak, a chytali každé slovo. "Nebyla jsi tam, protože jsem tě tam nechtěla. Vsadím se, že Sareitha s sebou Neda taky neměla." Nezdálo se možné, že by Birgitte mohla tvář potemnět ještě víc. Možná byla chyba zmiňovat se o Sareitze. Elain změnila téma. "S tím svým jazykem musíš vážně něco udělat. Pomalu mluvíš jako dlaždič."
"S... jazykem," mrčela Birgitte nebezpečně. Dokonce také krok změnila, připomínala klidného pantera. "Ty mluvíš o mým jazyce? Já aspoň vždycky vím, co slova, který používám, znamenají. Alespoň vím, co kam patří." Elain zrudla a ztuhla. Ona to věděla! Většinou. Tedy dost často. "A Yarman," pokračovala Birgitte stále tiše a stále nebezpečně, "je dobrej chlap, ale ještě nepřestal žasnout, že je z něj strážce.

Nejspíš vyskočí, když Sareitha luskne prsty. Já nebyla nikdy vykulená a neskáču. Proto jsi na mě hodila ten titul? Myslíš, že mi to přitáhne uzdu? Nebyl by to tvůj první pitomý nápad. Na někoho, komu to většinou myslí jasně... No. Mám psací stůl plnej prokletých hlášení, kterýma se musím prohrabat, jestli máš dostat aspoň polovinu gardistů, co je chceš, ale dneska večer si pořádně promluvíme. Má paní," dodala příliš rázně. Její úklona byla téměř posměšná. Vyrazila pryč a dlouhý zlatý cop se jí ježil jako vzteklé kočce ocas.

Elain rozčileně dupla. Birgittin titul byl zaslouženou odměnou, vysloužila si ho desetkrát od chvíle, kdy se s ní spojila! A předtím desettisíckrát. No, napadlo ji to, jenže až potom. A stejně to bylo k ničemu. Ať to byla lenní paní či Aes Sedai, to Birgitte se rozhodovala, koho bude poslouchat a komu poroučet. Ne, když to bylo důležité - tedy ne, když si ona myslela, že je to důležité - ale u toho ostatního, zvlášť když to nazývala zbytečným rizikem nebo nevhodným chováním. Jako by Birgitte Stříbrný luk mohla s někým mluvit o riskování! A co se slušného chování týče, Birgitte chlastala po hospodách! Pila a hrála a slintala nad hezkými muži! Ráda se dívala na ty hezké, i když dávala přednost těm, kteří vypadali, jako by je příliš často tkloukli po hlavě. Elain ji nechtěla změnit - obdivovala ji, měla ji ráda, považovala ji za přítelkyni - ale přála si, aby se k ní chovala víc jako strážce k Aes Sedai. A mnohem míň jako starší sestra k rozmazlené mladší.

Náhle jí došlo, že tam jen tak stojí a civí do prázdna. Sluhové cestou kolem ní váhali a klopili zrak, jako by se báli, že by se na ně mohla zamračit. Rychle se zatvářila vyrovnaně a kývla na vytáhlého, pihovatého kluka. Ten se uklonil tak neohrabaně a hluboce, až zakopl a málem upadl.

"Najdi paní Harforovou a požádej ji, ať za mnou okamžitě přijde do mých komnat," přikázala mu a pak laskavě dodala: "A měl by sis zapamatovat, že tví nadřízení nebudou rádi, když tě uvidí, jak očumuješ palác, když bys měl pracovat." Chlapci spadla brada, jako by mu četla myšlenky. Možná si myslel, že to umí. Vykulenýma očima zalétl k prstenu s Velkým hadem, pak vykvíkl a poklonil se ještě hlouběji, než tryskem vyrazil pryč.

Proti své vůli se Elain usmála. Byla to rána naslepo, ale on byl příliš mladý, aby byl něčí špeh, a příliš nervózní, aby měl v plánu něco, co by dělat neměl. Na druhou stranu... Přestala se usmívat. Na druhou stranu nebyl o tolik mladší než ona.

KAPITOLA OSMÁ

Mořský národ a rodinka

Elain nijak nepřekvapilo, když první panskou potkala dřív, než se dostala do svých komnat. Nakonec obě mířily na totéž místo. Paní Harforová udělala pukrle a přidala se k Elain. Pod paží nesla pouzdro z tlačené kůže. Určitě vstávala stejně časně jako Elain, pokud ne dříve, ale její šarlatový tabard vypadal čerstvě vyžehlený a stříbrný lev na prsou byl čistý jako padlý sníh. Když ji uviděli sloužící, hned zrychlili krok či přitlačili při leštění. Reene Harforová nebyla přísná, ale v paláci udržovala stejně tuhou disciplínu jako Gareth Bryne v gardě.
"Obávám se, že jsem zatím žádné špehy nechytila, má paní," přiznala v odpověď na Elaininu otázku tak potichu, aby ji slyšela jenom Elain, "ale myslím, že jsem dva odhalila. Ženu a muže, oba vstoupili do služby v posledních měsících vlády tvé zesnulé matky. Opustili palác, jakmile se rozneslo, že každého vyslýchám. Ani nepočkali, aby si vzali své věci, ani pláště ne. To je podle mě stejně dobré jako přiznání. Ledaže by se báli, že vyjde najevo nějaká jiná neplecha," dodala váhavě. "Obávám se, že došlo k několika krádežím."
Elain zamyšleně kývla. Naean a Elenia v posledních měsících vlády její matky strávily v paláci hodně času. Měly spoustu příležitostí nasadit sem špehy. Ty dvě byly v paláci, i další, které nesouhlasily s nárokem Morgasy z rodu Trakandů na trůn, přijaly její amnestii, když trůn získala, a pak ji zradily. Elain neudělá stejnou chybu. Ach, amnestie se musely vyhlašovat, kdykoliv to bylo možné - cokoliv jiného selo semena pro občanskou válku - ale na ty, již její milost přijmou, hodlala dohlížet. Jako kočka sledující krysu, která tvrdí, že už ji sýpky vůbec nezajímají. "Byli to špehové," prohlásila. "A můžou tu být i další. A nejen pro rody. Sestry u Stříbrné labutě si jich taky mohly pár zaplatit."
"Budu hledat dál, má paní," slíbila Reene a lehce sklonila hlavu. Mluvila zcela uctivě, dokonce ani nezvedla obočí, ale Elain si připadala, jako kdyby učila svou bábu plést. Kdyby jenom Birgitte zvládala věci stejně dobře jako paní Harforová.
"Dobře že ses vrátila tak brzy," pokračovala baculatá žena. "Bojím se, že budeš mít velice rušné odpoledne. Pro začátek s tebou chce mluvit pan Norry. Tvrdí, že je to naléhavé." Stiskla rty. Vždy chtěla vědět, proč lidé chtějí mluvit s Elain, aby mohla oddělit zrno od plev a Elain to tak nezavalilo, ale první úředník nikdy nepovažoval za nutné něco alespoň naznačit. Stejně jako ona se nesvěřovala jemu. Oba byli na svoje hájemství jaksepatří žárliví. První panská potřásla hlavou a pustila Halwina Norryho z hlavy.
"Po něm požádala o návštěvu delegace obchodníků s tabákem a potom delegace tkalců, obě žádají odpuštění daní kvůli těžkým časům. Má paní nepotřebuje mou radu, aby jim řekla, že časy jsou těžké pro každého. Čeká tu i skupinka cizích obchodníků. Vlastně dost velká skupina. Jen aby ti popřáli zdraví způsobem, který by tě nezatížil - chtějí s námi být zadobře, aniž by si znepřátelili ostatní - ale radím je na chvíli přijmout." Položila tlusté prsty na složku. "A také palácové účty vyžadují tvůj podpis, než mohou jít k panu Norrymu. Bojím se, že z nich nebude mít velkou radost. V zimě bych to nečekala, ale máme v mouce červy a moly a zkazila se polovina šunek a také většina uzených ryb." Docela uctivá. A velmi rázná.
Andoru vládnu já, řekla Elain kdysi její matka, ale občas si myslím, že Reene Harforová vládne mně. Máti se smála, ale na druhou stranu to také znělo, že to myslí vážně. Když o tom tak Elain uvažovala, z paní Harforové by byl desetkrát horší strážce než z Birgitte.
Elain se nechtěla sejít s Halwinem Norrym ani s kupci. Chtěla klidně sedět a uvažovat o špezích a o tom, kdo má Naean a Elenii a jak by jim mohla zmařit plány. Jenomže... pan Norry udržoval Caemlyn naživu od smrti její matky. Vlastně podle toho, co viděla ve starých účtech, to dělal skoro ode dne, kdy její matka padla do Rahvinových spárů, i když se o tom Norry moc nešířil. Události oněch dní ho zřejmě urážely. Nemohla ho prostě přejít. Kromě toho nikdy o ničem netvrdil, že je to nutné. A nad dobrou vůlí kupců také nemohla ohrnovat nos, i když to byli cizí kupci. A účty bylo zapotřebí podepsat. Červi a

moli? A zkažené šunky? V zimě? To bylo rozhodně divné.
Dorazili k vysokým dveřím s vyřezanými lvy, vedoucím do jejích komnat. Lvi byli menší než na dveřích, jež užívala její matka, i komnaty byly menší, ale ji nikdy ani nenapadlo použít královniny komnaty. To by bylo stejně troufalé jako usednout na Lví trůn, než bude uznáno její právo na Růžovou korunu.
S povzdechem sáhla pro slohu.
Na chodbě zahlédla Solain Morgeillin a Keraille Surtovni, spěchající, ale tak, aby přímo neběžely. Mrzuté ženě, kterou držely mezi sebou, se na krku blýskalo stříbro, třebaže ženy z rodinky jí kolem krku omotaly dlouhý zelený šátek, aby zakryly vodítko a'damu. To by vyvolalo poznámky a dřív či později by si toho někdo všiml. Nejlepší by bylo, kdyby ji ani ostatní nebylo třeba přemisťovat, ale nedalo se tomu vyhnout. Rodinka a hledačky větru Mořského národa potřebovaly pokoje v čeledníku, aby mělo tolik lidí kde spát, a i tak byly dvě i tři na jednu postel, a palácové sklepy byly určené pro zásoby, ne jako vězení. Jak se Randovi pokaždé podaří udělat něco špatně? To, že byl muž, nemohl být jediný důvod. Solain a Keraille zmizely se svou zajatkyní za rohem.
"Panímáma Corlyová žádala o přijetí dnes dopoledne, má paní." Reene mluvila příliš neurčitě. Ona si rodinky všimla též a na širokém čele jí zůstala zamračená vráska. Mořský národ byl divný, ale klanovou hledačku větru i její doprovod dokázala do svého světonázoru zařadit, i když nevěděla, co přesně ta klanová hledačka větru je. Vysoce postavená cizinka byla vysoce postavená cizinka a od cizinců se očekávalo, že budou divní. Nechápala však, proč musí Elain ubytovat skoro sto padesát obchodnic a řemeslnic. Ani "rodinka", ani "šicí kroužek" by pro ni nic neznamenalo, kdyby to zaslechla, a nerozuměla tomu podivnému napětí mezi těmito ženami a Aes Sedai. Ani nechápala, proč ženy, které přivedli asha'mani, vlastně zajatkyně, i když nebyly zavřené v kobkách, drží stranou a nikdy jim nedovolují mluvit s kýmkoli kromě žen, jež je po chodbách doprovázely. První panská věděla, kdy se nemá ptát, ale neměla ráda, když nevěděla něco, co se týkalo paláce. Hlas se jí ani o vlásek nezměnil. "Tvrdila, že pro tebe má dobré zprávy. Jistým způsobem, říkala. Ale o audienci nepožádala."
Dobré zprávy jakéhokoliv druhu byly lepší než procházet účty, a ona tušila, co by to mohlo být. Nechala složku první panské a pravila: "Nechej mi to na psacím stole, prosím. A vyřiď panu Norrymu, že ho brzy přijmu."
Vydala se směrem, kterým rodinka vedla zajatkyni, a přes sukně šla dost rychle. Dobré nebo špatné zprávy, Norryho a kupce musela přijmout, nemluvě o účtech, které musela projít a podepsat. Vládnutí znamenalo nekonečnou lopotu, kdy člověk mohl jenom málokdy dělat, co opravdu chtěl. Moc málokdy. Birgitte jí ležela v hlavě, koule nejčistšího podráždění a rozčilení. Nepochybně se prohrabávala hromadou papírů na svém stole. No, ona se dneska uvolní, až se bude moci převléknout z jezdeckých šatů a honem něco sníst. Šla rychle, ztracená v myšlenkách a nevnímající, co se děje kolem. Co Norry považoval za naléhavé? Určitě ne opravu ulic. Kolik špehů? Nebyla moc velká naděje, že je paní Harforová pochytá všechny.
Když zahnula za roh, jen to, jak si náhle uvědomila další ženy, které dokážou usměrňovat, ji zachránilo, aby nevrazila do Vandene, přicházející z drahé strany. Obě polekaně ucukly. Zelená byla očividně zamyšlená. Její dvě společnice zvedly nad Elain obočí.
Kirstian a Zarya měly prosté bílé šaty a zůstávaly krok za Vandene, s rukama pokorně složenýma v pase. Vlasy měly stažené do ohonu a neměly žádné šperky. Novicky šperky nosit nesměly. Bývaly z rodinky - Kirstian byla ve skutečnosti členkou šicího kroužku - ale byly to uprchlice z Věže a jednání s nimi bylo předepsáno věžovým zákonem, jakkoliv dlouho byly pryč. Navrácené uprchlice musely být naprosto dokonalé ve všem, co dělaly, vzorem iniciativní ženy usilující o šátek, a i malé uklouznutí, které bylo možné přehlédnout u jiných, tu bylo rychle a tvrdě trestáno. Až se vrátí do Věže, čeká je navíc mnohem tvrdší trest, veřejné tlučení březovými metlami, a i pak je budou nejméně rok držet pěkně u huby. Navrácená uprchlice musela vědět, že už nikdy nebude chtít utéci. Nikdy! Zpola vycvičené ženy bylo nebezpečné nechat volně pobíhat po světě.
Elain se snažila být shovívavá - rodinka nebyla zpola vycvičená, ty ženy měly s jedinou silou stejné zkušenosti jako Aes Sedai, i když ne tak důkladný výcvik - snažila se, jenom aby zjistila, že to neschvaluje ani většina ostatních členek rodinky. Když dostaly ještě jednu šanci stát se Aes Sedai - aspoň ty, které mohly - přijaly Věžový zákon a zvyky s děsivou horlivostí. Nepřekvapila ji potlačená

dychtivost v očích obou žen, ani to, jak zdánlivě vyzařovaly příslib dobrého chování - chtěly tu šanci stejně jako kdokoliv jiný - hlavně že byly s Vandene. Až doteď si jich zelená sestra nevšímala.
"Hledala jsem tě, Elain," prohlásila Vandene bez úvodu. Bílé vlasy, sepjaté v týle tmavě zelenou stuhou, jí vždycky propůjčovaly zdání vysokého věku, i když měla hladké líce. Vražda její sestry jí přidala ponurost, jež jí prosákla do kostí, takže vypadala jako nesmiřitelný soudce. Bývala štíhlá, nyní byla hubená a tváře měla propadlé. "Tyhle děti -" Odmlčela se a zaškaredila se.
To byl správný způsob, jak mluvit o novickách - nejhorší chvíle pro ženu, přišedší do Věže, nebylo, když zjistila, že ji nebudou považovat za plně dospělou, dokud nezíská šátek, jenomže když si uvědomila, že dokud nosí bílý šat novicky, skutečně je dítě, které by mohlo ublížit sobě či jiným svou nevědomostí nebo omylem - správný způsob musel tady i Vandene připadat divný. Většina novicek do Věže přicházela v patnácti či šestnácti, a donedávna nebylo žádné víc než osmnáct, až na hrstku, které prošla lež. Na rozdíl od Aes Sedai používala rodinka věk k určení hierarchie a Zarya - říkala si Garenia Rosoindová, ale v knize novicek bylo zapsáno Zarya Alkaese a na Zaryu Alkaese také reagovala - Zarya, se silným nosem a širokými ústy, měla přes devadesát, i když vypadala na střední věk. Ani jedna neměla bezvěkost, i když celá léta používaly jedinou sílu, a hezká, černooká Kirstian vypadala o něco starší, tak na třicet. Ve skutečnosti jí bylo přes tři sta, byla starší než sama Vandene, tím si byla Elain jistá. Kirstian byla pryč z Věže tak dlouho, že začala opět používat své pravé jméno, aspoň částečně. Nebyla to běžná várka uprchlých novicek.
"Tyto děti," pokračovala Vandene rázněji a zamračila se ještě víc, "přemýšlely o událostech v Harlonském Mostě." Tam byla zavražděna její sestra. A Ispan Shefar, ale co se Vandene týkalo, smrt černé sestry se rovnala smrti prašivého psa. "Naneštěstí, místo aby si své závěry nechaly pro sebe, přišly za mnou. Aspoň to nevykdákaly každému v doslechu."
Elain se zamračila. Každý v paláci už o těch vraždách musel slyšet. "Tomu nerozumím," řekla opatrně. Nechtěla těm dvěma poskytnout nějakou stopu, pokud už vážně nevykutaly pečlivě ukrývaná tajemství. "Přišly na to, že to byli temní druzi a ne lupiči?" Tenhle příběh rozšířily, dvě ženy v osamělém domě, zabité kvůli šperkům. Pouze ona, Vandene, Nyneiva a Lan znali pravdu. Zřejmě jen doteď. Musely se dobrat až sem, jinak by je Vandene poslala pryč s pár štulci.
"Hůř." Vandene se rozhlédla a pak popošla doprostřed křižovatky chodeb, takže Elain musela jít za ní. Odsud by viděly každého, kdo by přicházel. Novicky se pozorně postavily za zelenou. Možná už ten štulec dostaly, přese všechnu svou dychtivost. V dohledu byla spousta sluhů, jenže žádný se nepřiblížil, nikdo nebyl dost blízko, aby je slyšel. Vandene přesto ztišila hlas, i když to nezakrylo její nelibost. "Přišly na to, že zabíjet musela Merilille, Sareitha nebo Careane. Z jejich strany je to asi dobrý přístup, ale hlavně o tom vůbec neměly přemýšlet. Měly by být držené u svých lekcí tak přísně, že by neměly čas na přemýšlení o čemkoliv." Přes to, jak se na ně mračila, obě novicky zářily potěšením. V tom plísnění byla skrytá poklona, a těmi Vandene šetřila jako šafránem.
Elain by nevadilo, kdyby měly trochu víc práce, pokud se Vandene těch lekcí ujme sama. Elain i Nyneiva měly příliš mnoho jiných povinností, a jelikož přidaly každodenní lekce pro hledačky větru - aspoň všechny kromě Nyneivy - nikdo neměl energii na dvě novicky. Učit ženy Atha'an Miere bylo jako nechat se protáhnout mandlem! K Aes Sedai chovaly pramalou úctu a ještě menší pro hodnosti mezi "suchozemci".
"Aspoň to neřekly nikomu jinému," zamumlala. Požehnání, byť malé.
Když našli Adeleas a Ispan, bylo zcela jasné, že vraždit musela Aes Sedai. Byly ochromené rudotrnem, než byly zabity, a hledačky větru zcela jistě nemohly znát bylinu rostoucí tak daleko od moře. A dokonce i Vandene si byla jistá, že v rodince žádné temné družky nejsou. Ispan sama utekla jako novicka a dostala se až do Ebú Daru, ale chytily ji dřív, než před ní rodinka odhalila, že nejsou jen hrstka žen vyhozených z Věže, která se z rozmaru rozhodla jí pomoci. Vandene a Adeleas ji vyslýchaly a odhalily hodně věcí. Nějak se jí dařilo neříci nic o černém adžah samotném kromě odhalení starých, dávno provedených piklů, ale jakmile s ní Vandene a její sestra jednou skončily, o všem ostatní hovořila velmi ochotně. Nebyly milé a propátraly její hlubiny, ale o rodince nevěděla víc než jiné Aes Sedai. Pokud by v rodince byly nějaké temné družky, čemá sestra by to věděla jistě. Jakkoliv by si přály, aby to bylo jinak, vraždit musela jedna ze tří žen, které začaly mít všechny rády. Černá sestra v jejich středu. Nebo víc než

jedna. Všechny se horlivě snažily tuto informaci utajit, alespoň dokud nebude vražedkyně odhalena. Ta zpráva by způsobila paniku v celém paláci, možná i v celém městě. Světlo, kdo ještě přemýšlel o událostech u Harlonského Mostu? Kéž by měl dost rozumu, aby si to nechal pro sebe.
"Někdo je bude muset vzít pěkně zkrátka," prohlásila Vandene, "aby dál nekuly neplechy. Potřebují pravidelné lekce a tvrdou práci." Obě novicky se tvářily skoro blazeovaně, ale teď je to trochu přešlo. Lekcí dostaly pár, ale velmi tvrdých, a disciplína byla velmi přísná. "To znamená ty, Elain, nebo Nyneiva."
Elain rozčileně mlaskla. "Vandene, já nemám ani chvilku, abych myslela na sebe. Už teď mám co dělat, abych jim tu a tam dala hodinku. Bude to muset být Nyneiva."
"Co bude muset být Nyneiva?" ozvala se vesele nositelka toho jména a připojila se k nim. Někde sebrala dlouhý šátek se žlutými třásněmi, s vyšitým listím a květinami, ale měla ho přehozený přes lokty. Přes okolní teplotu měla na modrých šatech na Andor dost hluboký výstřih, i když měla mezi prsa přehozený silný tmavý cop, takže vyloženě nemrzla. Malá červená tečka, ki'sain, na čele nevypadala divně. Podle malkierského zvyku červená ki'sain označovala vdanou ženu, a ona trvala na tom, že ji bude nosit, jakmile to zjistila. Nedbale si pohrávala s copem a vypadala... spokojená... což se obvykle k Nyneivě z al'Mearů moc nehodilo.
Elain sebou trhla, když o kus dál uviděla Lana. Obcházel je a sledoval obě chodby. Byl vysoký jako Aiel, měl tmavě zelený kabátec, ramena jako kovář a tvrdou tvář a stále se mu dařilo pohybovat se jako duch. U pasu měl meč i tady v paláci. Elain z něj vždy dostávala mrazení. V chladných modrých očích mu číhala smrt. Tedy pokud se nedíval na Nyneivu.
Jakmile Nyneiva zjistila, co ji čeká, spokojenost zmizela. Přestala si hladit cop a zaťala do něj prsty. "Teď mě poslouchej. Elain se možná může flákat a hrát si na politiku, ale já mám plný ruce práce. Víc než polovina rodinky by se už vypařila, kdyby je Alise nedržela pod krkem, a jelikož sama nedoufá, že získá šátek, tak nevím, jak dlouho ještě někoho udrží. Zbytek si myslí, že se se mnou může hádat! Včera mi Sumeko řekla... holka!"
Vycenila zuby, ale stejně to všechno byla její chyba. Nakonec to byla ona, kdo do těch žen vtloukal, že by měly narovnat páteř, místo aby se před Aes Sedai plazily. Plazit se tedy rozhodně přestaly. Místo toho byly připravené nutit sestry dodržovat zásady jejich Řádu. A sestry to chtěly! Možná to nebyla tak úplně Nyneivina chyba, že vypadala na něco málo přes dvacet - začala zpomalovat brzy - ale věk byl u rodinky důležitý a ona se rozhodla trávit většinu času s ní. Ještě se za cop neškubala, jen za něj tahala, jako by si ho chtěla vytrhnout.
"A ten zatracenej Mořskej národ! Příšerný ženský! Příšerný, příšerný, příšerný! Nebýt tý prokletý dohody...! Poslední, co potřebuju, je mít na krku párek ukňučenejch, blekotajících novicek!" Kirstian stiskla rty a Zaryi se v tmavých očích podrážděně zablýsklo, než se znovu začala tvářit poníženě. Trochu. Měly však dost rozumu, aby věděly, že novicky na Aes Sedai nemluví.
Elain potlačila přání všechno urovnat. Chtěla oběma vrazit pár facek. Všechno zkomplikovaly, když nedržely zobáky. Chtěla vrazit facku i Nyneivě. Takže ji hledačky větru konečně zahnaly do kouta, co? Tím si žádný soucit nevysloužila. "Já si na nic nehraju, Nyneivo, a ty to dobře víš! Mockrát jsem se tě ptala na radu!" Nadechla se a snažila se uklidnit. Sloužící, jež viděla za Vandene a oběma novickami, se zastavovali a civěli na ně. Pochybovala, že by se dívali na Lana, jakkoliv byl působivý. Hádající se Aes Sedai bylo něco k pohledání, a taky se od nich každý držel co nejdál. "Někdo si je musí vzít na starost," prohlásila tišeji. "Nebo jim podle tebe můžeme prostě přikázat, aby na všechno zapomněly? Podívej se na ně, Nyneivo. Když je necháš být, okamžitě se pokusí zjistit, kdo to byl. Nešly by za Vandene, kdyby si nemyslely, že je nechá pomáhat." Obě se tvářily úplně nevinně, hotový vzor mladší novicky, jen s náznakem urážky nad nespravedlivým obviněním. Elain jim nevěřila. Měly spoustu času naučit se maskovat.
"A proč ne?" řekla Nyneiva po chvíli a trhla za šátek. "Světlo, Elain, nesmíš zapomenout, že nejsou to, co u novicek obvykle čekáme." Elain chtěla něco namítnout - co obvykle čekáme, to určitě! - Nyneiva možná nikdy nebyla mladší novicka, ale přijatá byla ještě docela nedávno, a taky kňučící, blekotající přijatá! - otevřela pusu a Nyneiva ji nepustila ke slovu. "Vandene je určitě dokáže nějak využít," prohlásila. "A když ne, může jim dávat běžné lekce. Vzpomínám si, že mi někdo říkal, že už jsi novicky

učívala, Vandene. Tak. Vyřízeno."
Obě novicky se dychtivě usmály - málem si spokojeně mnuly ruce - ale Vandene se zamračila. "Nechci, aby se mi novicky pletly pod nohy, když -"
"Jsi stejně slepá jako Elain," skočila jí Nyneiva do řeči. "Jsou zvyklé, že je Aes Sedai berou jako něco jiného, než jsou. Můžou pracovat pod tvým dohledem a ty budeš mít velice mnoho času jíst a spát. Nevěřím, že to děláš." Narovnala se a přehodila si šátek přes ramena. Bylo to slušné představení. Jak byla malá, stejně vysoká jako Zarya a o kus menší než Vandene a Kirstian, dařilo se jí vypadat zdaleka nejvyšší. Elain by to taky moc ráda uměla. I když v šatech takového střihu by to rozhodně nezkoušela. Nyneivě hrozilo, že z nich vypadne. Přesto to její vystupování neovlivňovalo. Byla esencí velení. "Uděláš to, Vandene," prohlásila rázně.
Vandene se pomalu přestávala mračit. Nyneiva byla v jediné síle silnější než ona, a i když na to nikdy vědomě nemyslela, dávný zvyk ji přiměl podvolit se, byť neochotně. Když se obracela k ženám v bílém, tvářila se skoro klidně. Což znamenalo, že jako soudce by rovnou nenařídila popravu. Možná později.
"Chvíli jsem novicky učila," přiznala. "Jen chvíli. Správkyně novicek si myslela, že jsem na své studentky příliš tvrdá." Těm dvěma trochu zatrnulo. "Jmenovala se Sereille Bagand." Zarya zbledla a Kirstian se zakymácela, jako by se jí zatočila hlava. Jako správkyně novicek a později amyrlin byla Sereille legendou. Takovou legendou, která vás uprostřed noci budí zalité ledovým potem. "Já jím," sdělila Vandene Nyneivě. "Ale všechno mi chutná jako popel." Kývla na obě novicky a odvedla je kolem Lana. Cestou se lehce kymácely.
"Umíněná ženská," zabručela Nyneiva zamračeně, ale v hlase jí zněl i soucit. "Znám pár bylinek, které by jí pomohly spát, ale ona se jich ani nedotkne. Skoro uvažuju, že jí něco podstrčím do večerního vína."
Moudrý vládce, pomyslela si Elain, ví, kdy má mluvit a kdy mlčet. No, to bylo moudré u každého. Takže neřekla, že když Nyneiva někoho nazve umíněncem, je to, jako když kohout říká o bažantovi, že je nafoukaný. "Nevíš, co má Reanne?" řekla místo toho. "Prý snad nějaké dobré zprávy."
"Dneska jsem ji neviděla," zamumlala Nyneiva, stále hledící za Vandene. "Nevyšla jsem z pokoje."
Najednou se otřásla a z nějakého důvodu se podezíravě zamračila na Elain. A pak, ze všech věcí, i na Lana. Ten stál dál nevzrušeně na stráži.
Nyneiva tvrdila, že její manželství je skvělé - před ostatními ženami dokázala být příšerně otevřená - ale Elain usoudila, že musí zakrývat zklamání. Lan byl nejspíš připravený k útoku, k boji, i ve spánku. Bylo to jako spát vedle hladového lva. Kromě toho by ta kamenná tvář dokázala zmrazit každou svatební postel. Naštěstí Nyneiva netušila, nač myslí. Vlastně se usmála. Kupodivu pobaveně. Pobaveně a... mohlo to být blahosklonně? Ovšemže ne. Představivost.
"Vím, kde Reanne je," pravila Nyneiva a shrnula si šátek k loktům. "Pojď se mnou. Zavedu tě za ní."
Elain věděla přesně, kde Reanne bude, protože nebyla zavřená s Nyneivou, ale znovu se ovládla a nechala se vést. Konala pokání za to, že se prve hádala, když se měla snažit všechno urovnat. Lan šel za nimi a sledoval okolí. Sloužící, které míjeli, sebou při pohledu do jeho ledových očí škubali. Jakási mladá, světlovlasá žena si zvedla sukně a utekla a cestou vrazila do kandelábru, až se rozhoupal. To Elain připomnělo, že má Nyneivě povědět o Elenii, Naean a špezích. Nyneiva to vzala klidně. Souhlasila s Elain, že brzy zjistí, kdo ty dvě zachránil, a nad Sareitžinými pochybnostmi jen zafrkala. Vlastně vyjádřila překvapení, že je neunesli z Aringillu už dávno. "Nemůžu uvěřit, že tam byly, ještě když jsme dorazili do Caemlynu. Každý hlupák mohl vidět, že je dřív či později přivezeme sem. Mnohem snazší bylo dostat je z malého města." Malého města. Aringill by jí kdysi připadal docela velký. "A špehové..." Zamračila se na hubeného, šedivého muže dolévajícího olej do zlaceného kandelábru a zavrtěla hlavou. "Jasně že tu jsou špehové. Věděla jsem od začátku, že tady být musí. Jenom si dávej pozor na pusu, Elain. Neříkej nic nikomu, koho dobře neznáš, pokud nebudeš chtít, aby to věděl každý."
Kdy mluvit a kdy mlčet, říkala si Elain a našpulila rty. S Nyneivou to občas bylo skutečné pokání.
Nyneiva měla také informace. Osmnáct žen z rodinky, které je doprovodily do Caemlynu, již nebylo v paláci. Ale neutekly. Poněvadž žádná nebyla dost silná, aby mohla cestovat, Nyneiva jim průchody spletla sama a poslala je hluboko do Altary, Amadicie a Tarabonu, do zemí držených Seanchany, kde se pokusí najít ženy z rodinky, které ještě neuprchly, a přivést je do Caemlynu.
Bylo by hezké, kdyby se o tom Nyneiva zmínila včera, když odcházely, nebo ještě lépe, když se s

Reanne rozhodly, že je odešlou, ale Elain se o tom neobtěžovala říci. Místo toho řekla: "To je od nich velice odvážné. Vyhnout se zajetí nebude snadné."
"Odvážné ano," pravila Nyneiva podrážděně a znovu se chytila za cop. "Ale proto jsme je nevybraly. Alise si myslela, že nejspíš utečou, když nebudou mít co dělat." Ohlédla se na Lana a odtáhla ruku od copu. "Nechápu, jak to Egwain hodlá udělat," povzdechla si. "Je moc hezký říct, že každá z rodinky bude nějak ‚ve spojení' s Věží, ale jak? Většina není dost silná, aby si vysloužila šátek. Spousta jich dokonce nedojde ani k přijaté. A rozhodně nesnesou dělat po zbytek života mladší nebo přijatý novicky."
Tentokrát Elain neříkala nic, protože nevěděla, co by měla říci. Slib bylo třeba dodržet. Sama ho dala. Egwaininým jménem, pravda, a na Egwainin rozkaz, ale ta slova vyslovila sama a své slovo neporuší. Jenomže nevěděla, jak ho dodržet, pokud Egwain nevymyslí něco vážně báječného.
Reanne Corlyová byla právě tam, kde Elain celou dobu věděla, že bude, v malé místnosti se dvěma úzkými okny nad nádvořím s fontánami hluboko v paláci. Fontány byly v této roční době vyschlé a díky skleněným oknům se tu špatně větralo. Podlaha byla z tmavých dlaždic, nebyl tu koberec, a stál tu jen úzký stůl a dvě křesla. Když Elain vstoupila, byli tu s Reanne dva lidé. Alise Tenjileová, v prostých šedých šatech s vysokým límcem, stála na konci stolu. Vypadala na ženu ve středních letech, byla příjemná, nijak zajímavá na pohled, ve skutečnosti však velmi zajímavá, když ji člověk lépe poznal, a když bylo třeba, uměla být dost nepříjemná. Stačil jeden pohled, a hned se vrátila k tomu, co studovala na stole. Aes Sedai, strážci ani dědičky na Alise už nedělali dojem. Reanne sama seděla u stolu, s vrásčitou tváří a silně prošedivělými vlasy, v zelených, vyšívaných šatech. Z Věže ji vyhodily, když neudělala zkoušky na přijatou, a když dostala druhou šanci, hned přijala barvy svého vybraného adžah. Naproti ní seděla kyprá žena v hnědém suknu, která se tvářila umíněně a vzdorovitě a tmavé oči upírala na Reanne, vyhýbajíc se pohledu na stříbrný, článkovaný a'dam, ležící mezi nimi na stole jako had. Ale hladila povrch stolu a Reanne se sebevědomě usmívala, až se jí prohloubily vrásky v koutcích očí.
"Neříkej mi, že jsi jednu z nich přiměla k rozumu," řekla Nyneiva, ještě než za nimi Lan zavřel dveře. Na ženu v hnědém se mračila, jako by ji chtěla zpohlavkovat, pokud ne něco horšího, a pak se podívala na Alise. Elain si myslela, že se Nyneiva Alise trochu bojí. Ta žena nebyla moc silná v jediné síle - šátek by nikdy nezískala - ale když chtěla, uměla se ujmout vedení a všechny ostatní donutila se podřídit. Včetně Aes Sedai. Elain usoudila, že se Alise tak trochu bojí sama.
"Pořád popírají, že dokážou usměrňovat," mrmlala Alise, zkřížila ruce na prsou a na ženu před Reanne se zamračila. "Vlastně to neumějí, ale cítím... něco. Ne jiskru, se kterou se žena narodí, ale skoro. Jako by byla právě na hranici schopnosti usměrňovat, kdy má jednu nohu zvednutou, aby ten krok udělala. Ještě nikdy jsem něco podobného necítila. Dobrá. Aspoň na nás už neútočí pěstmi. Myslím, že přinejmenším to jsem srovnala!" Žena v hnědém po ní vrhla mrzutý, rozzlobený pohled, ale hned ucukla a ošklivě zkřivila rty. Když Alise někoho srovnala, obvykle pak byl srovnaný. Dál však pohybovala rukama po stole. Elain si nemyslela, že si to uvědomuje.
"Pořád taky popírají, že vidí prameny, ale snaží se spíš přesvědčit samy sebe," řekla Reanne melodickým hlasem. Dál na druhou ženu reagovala úsměvem. Každá sestra jí mohla závidět vyrovnanost a vystupování. Byla nejstarší ze šicího kroužku, nejvyšší autoritou u rodinky. Podle jejich řádu existoval šicí kroužek jenom v Ebú Daru, ale i mezi těmi v Caemlynu byla stále nejstarší, o sto let starší než kterákoliv žijící Aes Sedai, a svým klidem se vyrovnala každé sestře. "Tvrdí, že jsme je k jediné síle dohnaly trikem, používáme ji, aby věřily, že je a'dam udrží. Dřív nebo později jim ty lži dojdou." Přitáhla si a'dam k sobě a obratně otevřela sponu na obojku. "Nezkusíme to znovu, Marli?" Žena v hnědém - Marli - se stále vyhýbala pohledu na kus stříbra v Reanniných rukou, ale ztuhla a zakmitala rukama.
Elain si povzdechla. To jí Rand poslal pěkný dárek. Dárek! Devětadvacet seanchanských sul'dam, úhledně držených a'damem, a pět damane - nenáviděla to slovo. Znamenalo uvázaná, a to právě ženy byly - pět damane, jež nebylo možné zbavit obojku z toho prostého důvodu, že by se pokusily osvobodit Seanchanky, které je předtím držely v zajetí. Panteři na provázku by byli lepší dárek. Panteři aspoň nedokážou usměrňovat. Svěřily je rodince do opatrování, protože nikdo jiný neměl čas.
Přesto hned věděla, co se sul'dam udělat. Přesvědčit je, že by se mohly naučit usměrňovat, a pak je poslat zpátky k Seanchanům. Kromě Nyneivy znaly její plán jenom Egwain, Aviendha a pár žen z

rodinky. Nyneiva a Egwain pochybovaly, ale jakkoliv se sul'dam budou snažit po návratu skrýt, čím jsou, nakonec jedna uklouzne. Pokud rovnou všechno neohlásí. Seanchani byli divní. Dokonce i Seanchanky mezi damane skutečně věřily, že každou ženu, již dokáže usměrňovat, je třeba pro bezpečí ostatních uvázat. Sul'dam, se svou schopností ovládat ženy nosící a'dam, byly mezi Seanchany vysoce vážené. Informace, že sul'dam samy jsou schopné usměrňovat, by mohlo Seanchany hluboce otřást, možná je dokonce zlomit. Zpočátku to vypadalo prostě.

"Reanne, prý máš dobré zprávy," řekla. "Jestli sul'dam nezačaly povolovat, tak co to je?" Alise se zamračila na Lana, mlčky stojícího na stráži u dveří - ale neříkala nic.

"Chviličku, prosím," zamumlala Reanne. Nebyla to žádost. Nyneiva opravdu odvedla dobrou práci. "Ona to nemusí slyšet." Náhle kolem ní zazářil saidar. Při usměrňování pohybovala prsty, jako by vedla prameny vzduchu, které připoutaly Marii ke křeslu, zavázala je a sepjala ruce, jako by před očima splétala ochranu před zvuky, kterou spletla kolem té ženy. Gesta samozřejmě nebyla součástí usměrňování, nicméně pro ni byla nezbytná, neboť se naučila usměrňovat tímto způsobem. Sul'dam pohrdlivě zkřivila rty. Jediná síla ji vůbec neděsila.

"Dej si načas," řekla jedovatě Nyneiva a dala si ruce v bok. "Není spěch." Reanne ji nezastrašovala tak jako Alise.

Ale ona zase Nyneiva nezastrašovala Reanne. Reanne si dávala načas, prohlížela své dílo, a pak spokojeně kývla, než vstala. Rodinka se vždycky snažila usměrňovat co nejméně, a ji velice těšila svoboda používat saidar tak často, jak chtěla, a také byla hrdá, že tak dobře plete.

"Dobrá zpráva," začala, „je, že tři damane jsou zřejmě připravené zbavit se obojků. Možná."

Elain zvedla obočí a vyměnila si překvapený pohled s Nyneivou. Z pěti damane, které jim Taim předal, jednu chytili Seanchané na Tomově Hlavě a další v Tanchiku. Ostatní pocházely ze Seanchanu.

"Dvě Seanchanky, Marille a Jillari, pořád tvrdí, že si zaslouží být na vodítku, že je nutné, aby nosily obojek." Reanne znechuceně zkřivila rty, ale jen na chvilku. "Představa svobody je zřejmě skutečně děsí. Alivia s tím přestala. Teď říká, že se předtím jenom bála, že ji zase chytí. Říká, že nenávidí všechny sul'dam, a rozhodně to dává najevo, prská na ně a nadává jim, ale..." Pochybovačně vrtěla hlavou. "Uvázali ji ve třinácti nebo čtrnácti, Elain, prý si tím není jistá, a damane byla čtyři sta let! A kromě toho je... je... Alivia je o hodně silnější než Nyneiva," dokončila chvatně. O věku se v rodince mohly bavit otevřeně, ale stejně jako Aes Sedai, i ony se zdráhaly probírat sílu v jediné síle. "Odvážíme se ji pustit? Seanchanskou divoženku, která by mohla rozervat celý palác na kusy?" Rodinka sdílela i názory Aes Sedai na divoženky. Aspoň většinou.

Sestry, jež znaly Nyneivu, se naučily dávat si před ní na to slovo pozor. Když ho někdo použil pohrdlivě, uměla být dost nedůtklivá. Teď jen na Reanne koukala. Možná se snažila najít odpověď. Elain věděla, jaká ta odpověď bude, ale nemělo to nic společného s trůnem ani Andorem. Bylo to rozhodnutí pro Aes Sedai, a to znamenalo, že to musí rozhodnout Nyneiva.

"Jestli to neuděláte," ozval se ode dveří Lan, "tak ji můžete stejně dobře vrátit Seanchanům." Temné pohledy, které po něm čtveřice žen, jež v jeho hlase slyšely pohřební gong, vrhla, ho nijak nezastrašily. "Budete ji muset hlídat, avšak držte ji na vodítku, když chce být volná, a nejste o nic lepší než ona."

"Rozhodnutí není na tobě, strážce," vyjela Alise. On její přísný pohled klidně opětoval a ona zavrčela a rozhodila rukama. "Až s ním budeš sama, měla bys mu promluvit do duše, Nyneivo."

Nyneiva se té ženy musela bát obzvlášť silně, poněvadž zrudla. "Nemysli, že to neudělám," prohodila nedbale. Na Lana se vůbec nepodívala. Nakonec uznala, že si všimne okolního chladu, přitáhla si šátek na ramena a odkašlala si. "Ale má pravdu. Aspoň si nemusíme lámat hlavu s těmi druhými dvěma. Jenom se divím, že jim trvalo tak dlouho, přestat napodobovat ty hloupé Seanchany."

"Nejsem si jistá," povzdechla si Reanne. "Kara byla na Tomově Hlavě něco jako moudrá žena, víte. Ve své vesnici byla velice vlivná. Samozřejmě divoženka. Myslely byste si, že bude Seanchany nenávidět, ale to ona ne, aspoň ne všechny. Sul'dam, co byla chycena s ní, má velice ráda a bojí se, abychom neublížily žádné sul'dam. Lemore je jenom devatenáct, je to zhýčkaná šlechtična, která měla velikou smůlu, že se v ní ta jiskra projevila zrovna v den, kdy padlo Tanchiko. Říká, že Seanchany nenávidí a chce je všechny donutit zaplatit za to, co v Tanchiku spáchali, ale reaguje na Larie, její jméno damane, stejně ochotně jako na Lemore, a usmívá se na sul'dam a nechává se od nich hladit. Ne že bych jim nevěřila, ne tolik

jako Alivii, ale pochybuji, že by se některá dokázala postavit sul'dam. Myslím, že kdyby jí některá sul'dam rozkázala, aby jí pomohla utéct, udělala by to, a bojím se, že by se ani moc nevzpírala, kdyby se jí sul'dam pokusila znovu nasadit obojek."
Když domluvila, rozhostilo se ticho.
Nyneiva se zahleděla do svého nitra a vedla vnitřní zápas. Držela si cop, potom ho pustila a zkřížila ruce na prsou. Mračila se na ostatní ženy. Na Lana se ani nepodívala.
Konečně se nadechla a obrátila se k Reanne a Alise. "Musíme jim sundat a'dam. Ale budeme je držet, dokud si nebudeme jistý - a Lemore i pak, tu je třeba strčit do bílé! - a zajistíme, aby nikdy nebyly samy, zvlášť ne se sul'dam, ale a'dam půjde dolů!" Mluvila ohnivě, jako by čekala odpor, ale Elain se pochvalně usmála. Tři další ženy, jimiž si nemohly být jisté, byla těžko dobrá zpráva, ale neměly na vybranou.
Reanne jen kývla - po chvíli - ale Alise s úsměvem obešla stůl a poplácala Nyneivu po rameni. Nyneiva zrudla. Snažila se to zakrýt tím, že si drsně odkašlala a zamračila se na Seanchanku v její kleci ze saidaru, ale moc to nepřeháněla a stejně to nakonec pokazil Lan.
"Tai'šar Manetheren," pronesl tiše.
Nyneiva otevřela pusu a pak se potěšeně usmála. Jak se k němu nadšeně obracela, leskly se jí v očích slzy. On její úsměv opětoval a v očích neměl chlad.
Elain se snažila necivět s otevřenou pusou. Světlo! Možná v jejich posteli není tak studený. Z toho pomyšlení se zarděla. Snažila se na ně nedívat a zrak jí padl na Marli, stále uvázanou ke křeslu.
Seanchanka zírala přímo před sebe a po tvářích se jí koulely slzy. Přímo před sebe. Na tkanivo, které bránilo přístupu zvuku. Už nemohla popřít, že ho vidí. Ale když to Elain řekla, Reanne zavrtěla hlavou.
"Všechny brečí, když se musejí po delší dobu dívat na tkaniva, Elain," řekla unaveně. A smutně. "Ale jakmile tkanivo zmizí, přesvědčí samy sebe, že jsme je oklamaly. Musí, pochop to. Jinak by byly damane a ne sul'dam. Ne, chvíli potrvá přesvědčit správkyni psince, že je vlastně sama pes. Bojím se, že nakonec jsme ti moc dobré zprávy nepřinesly, co?"
"Moc ne," přiznala Elain. Opravdu ne. Jenom další problém ke všem ostatním. Kolik špatných zpráv je třeba, aby to člověka zasypalo? Potřebovala brzy slyšet něco dobrého.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Šálek čaje

Když se Elain dostala do své oblékárny, převlékla se z jezdeckého. Pomáhala jí Essande, bělovlasá důchodkyně, kterou si vybrala za komornou. Štíhlá, důstojná žena byla trochu pomalá, ale svou práci znala a neplýtvala časem na klevetění. Vlastně málokdy řekla něco, co se netýkalo šatů, a každý den řekla, že se Elain podobá své matce. Ze silných polen v širokém mramorovém krbu šlehaly plameny, ale

teplo tady rozhodně nebylo. Elain si rychle oblékla modré šaty s perlami na vysokém límci a na rukávech, vzala si stříbrem vyplétaný opasek s malou dýkou ve stříbrném pouzdře a stříbrem vyšívané střevíce z modrého aksamitu. Než přijme kupce, možná už nebude mít čas se znovu převléknout, a na ně musela udělat dojem. Bude muset zajistit, aby tam byla i Birgitte. Birgitte byla v uniformě velmi působivá. Podle uzlíčku podráždění vzadu v hlavě věděla, že se hlavnímu kapitánovi královniny gardy ta hlášení moc nelíbí.

Připevnila si na uši perly a propustila Essande do teplého pokojíčku v ubytovně důchodců. Ta žena odmítla léčení, ale Elain tušila, že ji klouby bolí. Nevzala si korunku dědičky, ta mohla zůstat v malé slonovinové šperkovnici na stole. Neměla moc šperků, většinu již zastavila a zbytek nebyl nic moc. Ale nemělo smysl si s tím dělat starosti. Užila si chvilku jen pro sebe, za chvíli se bude muset zase vrhnout do práce.

Její obývací pokoj s tmavým deštěním a širokými římsami s vyřezávanými ptáky měl naproti sobě dva vysoké krby se složitými krbovými římsami, které místnost vyhřívaly lépe než ten v šatně, ale na bílé dlažbě tu ležely i vrstvy koberců. K jejímu překvapení tu byl i Halwin Norry. Práce se zřejmě vrhla na ni. Když vstoupila, první úředník se zvedl z nízkého křesla. K hubené hrudi si tiskl koženou slohu a vrhl se kolem vyřezávaného stolu uprostřed místnosti, aby se jí poklonil. Byl vysoký a hubený, s dlouhým nosem a chomáčky řídkých vlasů za ušima, připomínajícími bílá brčka. Často jí připomínal volavku. Skutečné zápisy prováděli jeho podřízení, ale on měl na šarlatovém tabardu šmouhu od atramentu. Skvrna vypadala hodně stará. Co si oblékl formální šaty, dva dny po paní Harforové, obvykle držel koženou slohu na prsou. Otázkou však bylo, zda tabard nosí jako vyjádření věrnosti, či jen proto, že ho nosila i první panská.

"Odpusť, že jsem tak vlezlý, má paní," začal, "ale věřím, že má věc je důležitá, ačkoliv vyloženě nespěchá." I když mluvil o důležitých věcech, stejně drmolil.

"Jistě, pane Norry. Rozhodně bych na tebe nechtěla naléhat." Zamrkal a ona měla co dělat, aby nevzdychala. Pomyslela si, že je možná nahluchlý, jak tak nakláněl hlavu, jako kdyby chytal zvuky. Možná proto taky měl tak jednotvárný hlas. Ona svůj trochu zesílila. Nakonec byl jen otrava. "Sedni si a pověz mi o té důležité věci."

Odtáhla od stolu vyřezávané křeslo a ukázala mu na vedlejší, ale on zůstal stát. Vždycky stál. Elain si dala nohu přes nohu a upravila si sukně.

Norry se neporadil se svou slohou. Všechno, co bylo uvnitř, měl v hlavě, a dokumenty přinesl pro případ, že by je chtěla vidět na vlastní oči. "Nejnaléhavější, má paní, a asi i nejdůležitější je velké ložisko kamence, které bylo objeveno na tvém panství v Danabaru. Prvotřídního kamence. Myslím, že bankéři budou... ehm... méně zdráhaví ohledně mých dotazů tvým jménem, jakmile se o tom dozvědí." Krátce se usmál. U něj to bylo skoro, jako by poskakoval radostí.

Elain se narovnala, jakmile se zmínil o kamenci, a pak se usmála mnohem víc. Ráda by si zaskotacila. Kdyby tady byl kdokoliv jiný než Norry, možná by to byla udělala. Byla tak nadšená, že na okamžik přestala vnímat Birgittino podráždění. Barviči a soukeníci kamenec polykali jako nezavření, stejně jako skláři a papírníci, mezi jiným. Jediným zdrojem kvalitního kamence byl Ghealdan - tedy dosud - a daně z obchodu s kamencem dokázaly ghealdanský trůn podporovat celá pokolení. Z Tearu a Arafelu přicházel kamenec mnohem horší kvality, a přesto do pokladnic obou zemí získával stejně tolik peněz co olivový olej a drahokamy.

"Tohle je důležitá zpráva, pane Norry. Nejlepší, co jsem dnes slyšela." Nejlepší od návratu do Caemlynu, nejspíš, ale dnes rozhodně nejlepší. "Jak rychle dokážeš překonat to ‚zdráhání' bankéřů?"

Bylo to spíš, jako kdyby jí zabouchly dveře před nosem, jen ne tak hrubé. Bankéři věděli, kolik mečů v této chvíli stojí za ní a kolik za jejími soupeřkami. Přesto nepochybovala, že je bohaté naleziště kamence přivede k rozumu. A Norry také ne.

"Dost rychle, má paní, a za dobrých podmínek, myslím. Jestli budou jejich nabídky nedostatečné, řeknu jim, že se obrátím na Tear nebo Cairhien. Nebudou riskovat, že přijdou o cla, má paní." To vše tím suchým hlasem, bez náznaku uspokojení. "Budou to pochopitelně půjčky proti budoucím příjmům a přijdou i výdaje. Samotná těžba. Doprava. Danabar je v hornaté krajině a dost daleko od Lugardské silnice. Přesto to postačí, abys, má paní, získala svou gardu. A postačí to i pro tvou akademii."

"Postačí to zdaleka nevystihuje, pokud už ses vzdal toho, že mi rozmluvíš mé plány s akademií, můj pane," vyhrkla téměř se smíchem. Žárlil na andorskou pokladnu jako slepice s jedním kuřetem a umíněně se stavěl proti tomu, aby převzala školu, kterou tu v Caemlynu založil Rand. Vracel se k tomu stále dokola, až měla pocit, že jí svým hlasem vyvrtává díru do hlavy. Školu zatím tvořilo jen pár desítek učenců se svými žáky, roztroušených po hostincích Nového Města, ale i v zimě přicházeli každý den další a začínali vyžadovat více místa. Elain rozhodně nenavrhovala, aby se jim dal palác, jenže něco potřebovali. Norry se snažil spravovat andorské zlato, ale ona hleděla do budoucnosti Andoru. Tarmon Gai'don se blížil, ale ona musela věřit, že pak bude nějaká budoucnost, ať už Rand znovu rozbije svět nebo ne. Jinak nemělo smysl v ničem pokračovat, a ona prostě nedokázala jen tak sedět a čekat se založenýma rukama. I kdyby věděla zcela jistě, že Poslední bitvou všechno skončí, nedokázala by to. Rand zakládal školy pro případ, že skončí rozbitím světa, v naději, že něco zachrání, ale tato škola bude Andoru, ne Randa al'Thora. Růžová akademie, na památku Morgasy z rodu Trakandů. Nějaká budoucnost tu bude a budoucnost si bude připomínat její matku. "Nebo jsi usoudil, že cairhienské zlato se nakonec dá vysledovat k Draku Znovuzrozenému?"

"Pořád věřím, že to riziko je velmi malé, má paní, ale už nestojí za to ve světle toho, co jsem se právě dozvěděl z Tar Valonu." Jeho tón se nezměnil, ale očividně byl podrážděný. Zabubnoval prsty o kožené pouzdro. Připomínaly tančící pavouky. "Ehm... Bílá věž vydala prohlášení uznávající... ehm... že urozený pán Rand je Drak Znovuzrozený, a nabízí mu... ehm... ochranu a vedení. Také vyhlašuje nepřátelství každému, kdo k němu přistoupí, pokud to nebude skrze Věž. Je moudré mít se na pozoru před hněvem Tar Valonu, má paní, jak sama jistě dobře víš." Významně se zadíval na prsten s Velkým hadem na její ruce, již měla položenou na vyřezávaném opěradle. Samozřejmě věděl o rozkolu ve Věži - možná se to nedoslechl nějaký doškář v Seleisinu, ale všichni ostatní už o tom věděli - ale byl příliš diskrétní, aby sejí ptal, na čí straně stojí. I když očividně chtěl říci "amyrlin" místo "Bílá věž". A Světlo ví, co místo "urozený pán Rand". Nedávala mu to za vinu. Byl opatrný, což bylo v jeho postavení potřebné.

Elaidino vyhlášení ji ale ohromilo. Zamračila se a zamyšleně pohladila palcem svůj prsten. Elaida ten prsten nosila déle, než byla Elain naživu. Byla to nafoukaná, omylná ženská, slepá ke všem názorům kromě svého, ale nebyla padlá na hlavu. Zdaleka ne. "Přece si nemůže myslet, že on takovou nabídku přijme!" říkala si, zpola pro sebe. "Ochranu a vedení? Neumím si představit lepší způsob, jak ho donutit, aby se zabejčil!" Vedení? Randa by nikdo nedokázal vést ani bidlem!

"Už možná přijal, má paní, podle mé dopisovatelky v Cairhienu." Norry by se byl otřásl, kdyby naznačila, že je jistým způsobem špeh. No, rozhodně by zkřivil rty. První úředník se staral o pokladnici, ovládal úředníky, spravující hlavní město, a radil trůnu ve státních záležitostech. Rozhodně neměl žádnou síť špehů jako adžah a některé sestry. Ale vyměňoval si pravidelně dopisy s lidmi, kteří věděli, co se děje, poměrně často s lidmi s dobrými styky v jiných hlavních městech, takže vždycky věděl o tom, co se kde šustne. "Posílá holuba jen jednou týdně a zdá se, že poté co poslala posledního, někdo zaútočil na Sluneční palác jedinou silou."

"Jedinou silou?" vyjekla a šokovaně sebou trhla.

Norry kývl. Mohl hlásit současný stav oprav ulic. "To hlásí má dopisovatelka, má paní. Možná že to byly Aes Sedai, možná asha'mani nebo Zaprodanci. Obávám se, že tady opakuje drby. Křídlo, kde měl komnaty Drak Znovuzrozený, bylo hodně poničené, a on sám zmizel. Hodně lidí věří, že odešel do Tar Valonu pokleknout před amyrlin. Někteří věří, že při útoku zahynul, ale těch není moc. Radím nedělat nic, dokud nezískáš jasnější obraz." Odmlčel se a zamyšleně naklonil hlavu. "Jak to vidím já, má paní," pokračoval pomalu, "tak bych ho nepovažoval za mrtvého, pokud bych tři dny neseděl na jeho mrtvole."

Málem zůstala zírat. To byl skoro vtip. Přinejmenším drsný bonmot. Od Halwina Norryho! Ona také nevěřila, že je Rand mrtvý. Neuvěří, že je mrtvý. A před Elaidou by určitě nepoklekl, byl příliš umanutý, aby se podvolil komukoliv. Spousta problémů by odpadla, kdyby ho bylo možné donutit kleknout před Egwain, ale to on neudělá a ona byla jeho kamarádka z dětství. Elaida měla asi stejnou šanci jako koza na bále, zvlášť až se o jejím prohlášení dozví. Jenže kdo na něj zaútočil? Seanchané až do Cairhienu určitě nedosáhnou. Kdyby se nějaký Zaprodanec rozhodl vystoupit na veřejnost, znamenalo by to větší chaos a ničení, než již ve světě probíhalo, ale nejhorší by byli asha'mani. Jestli se proti němu obrátily jeho vlastní výtvory... Ne! Nedokáže ho ochránit, jakkoliv to potřeboval. Bude se muset bránit sám.

Hlupák! mumlala si pro sebe. Nejspíš kolem pochoduje s prapory, jako by se ho nikdo nepokoušel zabít! Měl by ses bránit, Rande al'Thore, nebo ti naplácám, jen co tě dostanu do rukou!
"Co ještě tví dopisovatelé píšou, pane Norry?" zeptala se nahlas a na Randa zapomněla. Ještě ho v rukou neměla a potřebovala se soustředit na to, jak udržet Andor.
Jeho dopisovatelé měli hodně co říci, i když některé zprávy byly dost staré. Ne všichni používali holuby a dopisy předané nejdůvěryhodnějším kupcům putovaly celé měsíce. Nedůvěryhodní kupci přijali poplatek, ale s doručením se už neobtěžovali. A najmout kurýra si mohl dovolit málokdo. Elain hodlala založit královskou poštu, jakmile jí to situace dovolí. Norry bědoval nad tím, že nejnovější zprávy z Ebú Daru a Amadoru předběhly řeči v ulicích o celé týdny.
Ne všechny zprávy také byly důležité. Jeho zpravodajci opravdu nebyli špehové, prostě jen psali, co se děje v jejich městě a o čem se povídá u dvora. V Tearu se vykládalo o stále větších počtech lodí Mořského národa, které proplouvaly Dračími Prsty bez navigátorů a nyní se tlačily na řece ve městě, a o lodích Mořského národa, které bojovaly na moři se Seanchany, i když to byla jenom povídačka. V Illianu byl klid a plno Randových vojáků, vzpamatovávajících se z bitvy se Seanchany. Nic víc se nevědělo. Otázkou bylo, jestli Rand není ve městě. Královna Saldeje byla stále ještě na dlouhém výletě na venkov, o čemž už Elain věděla, ale královnu Kandoru zřejmě v Chachinu už také nikdo neviděl celé měsíce a král Shienaru byl údajně stále na obhlídce hranice s Mornou, třebaže tam prý panoval větší klid, než kdo pamatoval. Král Roedran v Lugardu sbíral všechny šlechtice, kteří mohli přivést ozbrojence, a město už se bálo dvou velkých armád, tábořících poblíž hranice s Andorem - jedna byla plná Aes Sedai a druhá plná Andořanů - a nyní také toho, co má takový zpustlý marnotratník jako Roedran za lubem.
"A co mi radíš tady?" zeptala se, když skončil, třebaže radu nepotřebovala. Vlastně ji nepotřebovala ani v ničem jiném. Odehrávalo se to příliš daleko, aby to nějak ovlivnilo Andor, nebo to nebylo důležité, chtěla jen názor na to, jak to probíhá v okolních zemích. Přesto se od ní čekalo, že se zeptá, i když oba věděli, že již odpověď zná - "nedělat nic" - a on odpovídal rychle. Murandy nebylo daleko ani nedůležité, ale tentokrát zaváhal a našpulil rty. Norry byl pomalý a metodický, ale ne váhavý.
"Zatím v tomto ohledu nic, má paní," řekl nakonec. "Obvykle bych poradil vyslat posla k Roedranovi, aby se z něj pokusil vymámit jeho záměry a cíle. Možná se bojí toho, co se děje na severu, nebo těch aielských nájezdů, o kterých jsme tolik slyšeli. Ale zase, i když byl vždycky budižkničemu, možná má něco v plánu v severní Altaře. Nebo v Andoru, za daných okolností. Naneštěstí..." Stále si tiskl slohu na prsa, rozhodil rukama a povzdechl si, snad na omluvu, snad z rozčilení.
Naneštěstí ještě nebyla královnou a žádný její posel se k Roedranovi nedostane. Kdyby její nároky selhaly a on jejího vyslance přijal, úspěšná soupeřka by mu mohla zabrat kus Murandy, aby mu dala lekci, a urozený pán Luan a ostatní se již zmocnili jeho území. Měla totiž lepší informace než první úředník, od Egwain. Nehodlala svůj zdroj prozradit, ale rozhodla se, že ho trochu uklidní. Proto se tolik mračil: věděl, co by se mělo udělat, ale nevěděl, jak na to.
"Vím, co Roedran zamýšlí, pane Norry, a stará se jen o Murandy. Andořané v Murandy přijali přísahy murandských šlechticů na severu, takže ostatní znervózněli. A je tady velká banda žoldnéřů -vlastně Dračích spřísahanců, ale Roedran si myslí, že to jsou žoldnéři - které si tajně najal, aby seděli na místě a představovali hrozbu, až obě vojska odejdou. Hodlá hrozby použít k tomu, aby k sobě připoutal své šlechtice pevněji, aby se každý bál odtrhnout se jako první, až pominou. V budoucnosti by možná mohl znamenat problém, kdyby jeho plán uspěl - například bude chtít severní země zpátky - ale v současné době pro Andor neznamená bezprostřední nebezpečí."
Norry vykulil oči a nakláněl hlavu, jak si ji prohlížel. Olízl si rty, než promluvil. "To by hodně vysvětlovalo, má paní. Ano. Hodně." Znovu si zvlhčil rty. "Moje dopisovatelka v Cairhienu se zmínila o jedné věci, na kterou jsem... ehm... pozapomněl. Jak možná víš, o tvém záměru získat Sluneční trůn se tam ví a je podporován. Mnoho Cairhieňanů zřejmě otevřeně hovoří o tom, že přijdou do Andoru, aby ti pomohli získat Lví trůn a tys tak na Sluneční trůn usedla co nejdříve. Myslím, že ohledně těchto nabídek žádnou mou radu nepotřebuješ."
Kývla, za daných okolností docela půvabně, jak si myslela. Pomoc z Cairhienu by byla horší než žoldnéři, protože Andor a Cairhien vedli mnoho válek. Nezapomněl. Halwin Norry nikdy na nic nezapomínal. Tak proč se rozhodl jí to tvrdit, místo aby ji nechal překvapit příchodem cairhienských

zastánců? Udělalo na něj dojem, kolik toho věděla? Nebo se bál, že by to mohla zjistit, kdyby si to nechal pro sebe? Trpělivě čekal, vyschlá volavka čekající na... rybu?
"Nech připravit dopis pro můj podpis a pečeť, pane Norry, pro každý velký rod v Cairhienu. Na začátku zdůrazni moje práva na Sluneční trůn, protože jsem dcera Taringaila Damodreda, a napiš, že svůj nárok budu prosazovat, až se věci v Andoru trochu uklidní. Napiš, že nepřivedu žádné vojáky, neboť vím, že andorští vojáci na cairhienské půdě by proti mně poštvali celý Cairhien, a oprávněně. Zakonči tím, jak oceňuji podporu, již mi mnozí Cairhieňané nabídli, a doufám, že rozpory v Cairhienu bude možné urovnat mírovou cestou." Inteligent uvidí zprávu za těmito slovy a s trochou štěstí ji vysvětlí těm, kteří nebudou dost bystří.
"Hbitá reakce, má paní," řekl Norry a ohnul ramena v nápodobě úklony. "Zařídím to. Smím-li se zeptat, má paní, měla jsi už čas podepsat účty? Aha. No, to nevadí. Pošlu pro ně někoho později." Slušně se uklonil, i když stejně neohrabaně jako předtím, připravil se k odchodu, avšak ještě se zastavil. "Odpusť, že jsem tak smělý, má paní, ale velmi mi připomínáš zesnulou královnu, svou matku."
Elain se dívala, jak se za ním zavírají dveře, a napadlo ji, může-li ho počítat do svého tábora. Řídit Caemlyn bez úředníků, natož Andor, bylo nemožné, a první úředník měl moc dostat královnu na kolena, pokud by si na něj nedávala pozor. Poklona nebyla totéž jako slib věrnosti.
Neměla čas nad tím hloubat dlouho, protože chvíli po jeho odchodu vstoupily tři olivrejované komorné se stříbrnými podnosy, které postavily do řady na boční stolek u zdi.
"První panská říkala, že má paní si zapomněla poslat pro polední jídlo," hlásila tlustá, šedovlasá žena a udělala pukrle, načež kývla na své mladší společnice, aby sundaly poklopy, "a tak mé paní posílá na vybranou."
Na vybranou. Elain nad tou přehlídkou kroutila hlavou. Připomnělo jí to, jak je to dlouho od snídaně. Byly zde plátky skopového v hořčičné omáčce a kapoun pečený se sušenými fiky, perníčky s piniovými jádry, pórek na smetaně a bramboračka, zelný list s hrozinkami a feferonkami a dýňový koláč, nemluvě o jablečných taštičkách a dortu se šlehačkou. Ze dvou stříbrných džbánů s vínem stoupala pára pro případ, že by měla jedno koření raději než druhé. Ve třetím džbánu byl horký čaj. A v rohu bylo opovržlivě strčené jídlo, které si vždycky v poledne objednávala, vývar a chleba. Reene Harforová to neschvalovala. Tvrdila, že je Elain "hubená jako tyčka".
Prvná panská měla vůbec spoustu názorů. Ta prošedivělá služebná se zatvářila káravě, když na stůl uprostřed místnosti vedle bílého plátěného ubrousku dávala chleba, vývar a čaj, hrnek a šálek z tenkého modrého porcelánu a stříbrnou misku s medem. A suché fiky na talířku. Když se člověk nacpe uprostřed dne, odpoledne mu to nemyslí, říkávala Lini. Ale její názory tady nesdíleli. Komorné byly obtloustlé ženské, a dokonce i ty mladší se tvářily zklamaně, když odnášely zbytek jídla.
Byl to velmi dobrý vývar, horký a málo kořeněný, a čaj byl mátový, ale dlouho u jídla sama, jen s myšlenkou, že kousek toho dortu si mohla dát, nezůstala. Než snědla dvě sousta, vrazila do místnosti supící Dyelin jako smršť v zelených jezdeckých šatech. Elain odložila lžíci a nabídla jí čaj, než si uvědomila, že tu je jen jeden šálek, který už použila. Dyelin ale mávla odmítavě rukou a jen se mračila.
"V Brémském lese táboří vojsko," hlásila, "jaké nebylo k vidění od aielské války. Kupec z Nových Brém tu zprávu přinesl dnes ráno. Je to spolehlivý člověk, jmenuje se Tormon a je z Illianu, nepotrpí si na hlouposti a hned tak něčeho se nelekne. Tvrdil, že tam viděl Arafellany, Kandořany a Shienarce. Dohromady jich prý byly tisíce. Desítky tisíc." Zhroutila se do křesla a ovívala se rukou. Líce měla rudé, jako by utíkala. "Co, pod Světlem, dělají Hraničáři u hranic s Andorem?"
"Vsadím se, že to je Rand," prohlásila Elain. Potlačila zívnutí, dopila čaj a nalila si další. Dopoledne bylo únavné, ale když vypije dost čaje, vydrží i odpoledne.
Dyelin se přestala ovívat a narovnala se. "Myslíš, že je poslal on? Aby... ti pomohli?"
Tato možnost Elain nenapadla. Občas litovala, že starší ženě prozradila své city k Randovi. "Nemyslím, že je... totiž, že by byl... tak hloupý."
Světlo, byla utahaná! Občas se Rand choval, jako by byl králem světa, ale určitě by ne... Ne... To, co by neudělal, jí uklouzlo.
Potlačila další zívnutí a náhle vykulila oči do šálku. Chladivá máta. Opatrně šálek postavila, nebo se o to pokusila. Ani se netrefila na podšálek, šálek se převrhl a čaj se rozlil na stůl. Čaj plný ločidla. I když

věděla, že to nemá smysl, natáhla se pro pravý zdroj, snažila se naplnit životem a radostí saidaru, ale stejně dobře by se mohla pokoušet chytit do sítě vítr. Stále cítila Birgittino podráždění, ale méně žhavě. Zoufale se snažila přivolat strach, paniku. Hlavu jako by měla plnou vlny, všechno bylo otupělé. Pomoz mi, Birgitte! myslela si. Pomoz mi!
"Co se děje?" chtěla vědět Dyelin a prudce se předklonila. "Něco tě napadlo, a podle toho, jak se tváříš, to je hrozné."
Elain na ni zamrkala. Úplně na ni zapomněla. "Běž!" zamumlala a pak polkla a snažila se odkašlat si. Jazyk měla dvakrát větší než obvykle. "Běž pro pomoc! Oni mě... otrávili!" Vysvětlování by zabralo moc času. "Běž!"
Dyelin na ni civěla jako přimražená a pak vyskočila a popadla nůž u pasu.
Dveře se otevřely a dovnitř váhavě strčil hlavu jeden sluha. Elain se ulevilo. Dyelin by ji před svědkem nebodla. Muž si lehce olízl rty a přelétl pohledem obě ženy. Potom vstoupil. A od pasu vytáhl dlouhý nůž. Následovali další dva muži v rudobílé livreji a oba také tasili nože.
Neumřu jako kotě v pytli, říkala si Elain hořce. S námahou vstala. Podlomila se jí kolena a musela se opřít o stůl, ale druhou rukou vytáhla dýku. Vzorovaná čepel byla dlouhá jen jako dlaň, ale bude stačit. Stačila by, kdyby neměla pocit, že má prsty úplně dřevěné. I dítě by jí ji sebralo. Ne bez boje, myslela si. Bylo to jako pohybovat se v sirupu, ale stejně byla odhodlaná. Ne bez boje!
Uplynulo zřejmě jenom málo času. Dyelin se ještě obracela ke svým pohůnkům a poslední teprve zavíral dveře.
"Vražda!" zaječela Dyelin, popadla křeslo a hodila jím po mužích. "Stráže! Vražda! Stráže!"
Ti tři se snažili vyhnout letícímu křeslu, ale jeden byl příliš pomalý a kus nábytku ho zasáhl do nohou. S výkřikem spadl na muže vedle sebe a oba šli k zemi. Třetí, štíhlý vysoký mladík s jasně modrýma očima, kolem prošel a blížil se s taseným nožem.
Dyelin se mu postavila a bodla, ale on se pohnul jako fretka a jejímu útoku se snadno vyhnul. Sám sekl a Dyelin s výkřikem couvla a držela se za břicho. Mladík hbitě přešlápl a bodl a ona zavřískla a zhroutila se jako hadrová panenka. Mladík ji překročil a zamířil k Elain.
Nic na světě neexistovalo kromě něj a jeho nože. Nespěchal. Velkýma modrýma očima si ji pozorně prohlížel a šel stále blíž. Jistě. Věděl, že je Aes Sedai. Musel si říkat, zda ten lektvar vykonal, co měl. Snažila se narovnat a mračit se na něj, získat ještě chvíli, ale on kývl a potěžkal nůž. Kdyby mohla něco udělat, už by to byla udělala. Netvářil se potěšené. Byl to prostě člověk, který měl práci.
Náhle se zastavil a užasle se zadíval na sebe. Elain zírala též. Na půl lokte oceli, jež mu trčela z hrudi. V ústech mu zabublala krev, když přepadl na stůl a převrátil ho.
Elain padla na kolena a stačila se jen chytit stolu, aby nespadla na obličej. Užasle civěla na muže, který jí krvácel na koberec. Ze zad mu trčel jílec meče. Moc jí to nemyslelo. Koberce nepůjdou vyčistit, krve bylo příliš. Pomalu zvedla oči nad nehybně ležící Dyelin. Zřejmě nedýchala. Elain se zadívala na dveře. Na otevřené dveře. Před nimi ležel další vrah s hlavou v divném úhlu, jenom zpola držící na krku. Druhý zápolil s dalším mužem v červeném kabátě a oba chrčeli a váleli se po podlaze. Oba se snažili dosáhnout na stejnou dýku. Rádobyvrah se pokoušel volnou rukou vypáčit prsty druhému muži ze svého krku. Druhému muži, muži s ostrými rysy. V kabátě gardisty s bílým límcem.
Pospěš si, Birgitte, pomyslela si Elain otupěle. Prosím, pohni.
Pak ji pohltila temnota.

KAPITOLA DESÁTÁ

Úspěšný plán

Elain otevřela oči do tmy, uviděla matné stíny tančící v mlžné bledosti. Obličej měla studený, zbytek těla horký a zpocený a něco jí drželo ruce a nohy. Zachvátila ji panika. Pak v místnosti vycítila Aviendžinu přítomnost, prostou a uklidňující, i Birgittinu, zaťatou pěst klidu a ovládaného hněvu v hlavě. Uklidnily ji už jenom tím, že tu byly s ní. Byla ve své vlastní ložnici, ležela ve své vlastní posteli a zírala na napnutý baldachýn a kolem sebe měla nacpané ohřívací láhve. Těžké zimní závěsy byly přivázané k vyřezávaným sloupkům u postele a jediné světlo v místnosti poskytoval oheň v krbu, který stíny jen pohyboval, ale nerozháněl je.

Bez přemýšlení sáhla pro pravý zdroj a našla ho. Dotýkala se saidaru, nádherného, aniž by z něj natáhla. Nesmírně po tom toužila, přesto se ho neochotně vzdala. Velmi neochotně, a ne jenom proto, že přání naplnit se cele životem saidaru byla často neukojitelná potřeba, kterou bylo třeba ovládat. Během těch nekonečných minut hrůzy se nebála smrti, nýbrž toho, že se pravého zdroje už nikdy nedotkne. Kdysi by jí to připadalo divné.

Náhle se jí vzpomínky vrátily. Nejistě se posadila a pokrývky jí sklouzly k pasu. Okamžitě si je přitáhla zpátky. Na kůži kluzké potem ji vzduch studil. Nenechali jí ani spodničku, a jakkoliv se snažila napodobit Aviendžinu nonšalantnost, když byla nahá před jinými lidmi, nedařilo se jí to. "Dyelin," vyhrkla úzkostně a přitáhla si pokrývky k tělu. Bylo to neohrabané. Cítila se jako vymačkaná a nemálo nejistá. "A ten gardista. Jsou...?"

"Ten muž neutrpěl ani škrábnutí," prohlásila Nyneiva a vystoupila ze stínů, sama jen stín. Položila Elain ruku na čelo a spokojeně zabručela, že je studené. "Dyelin jsem vyléčila. Bude ale potřebovat trochu času, než se úplně vzpamatuje. Ztratila hodně krve. Ty jsi na tom dobře. Chvíli jsem se bála, že dostaneš horečku. To může přijít, když se vzbudíš."

"Místo léčení ti dala bylinky," hlásila kysele Birgitte z křesla v nohou lože. V šeru byla jen přisedlým, hrozivým stínem.

"Nyneiva z al'Mearů je dost moudrá, aby věděla, co nedokáže," pronesla Aviendha vyrovnaně. Vidět byla jen její bílá halena a kus leštěného stříbra dole u stěny. Jako obvykle seděla na podlaze. "Poznala chuť toho ločidla v čaji a nevěděla, jak zpracovat tkaniva proti němu, tak raději neriskovala."

Nyneiva ostře frkla. Nepochybně kvůli tomu, jak ji Aviendha bránila, i kvůli tomu, jak byla Birgitte jedovatá. To možná spíš. Jelikož Nyneiva byla Nyneiva, nejspíš by byla raději, kdyby se o tom, co neumí a nedokáže, nemluvilo. A poslední dobou byla kvůli léčení ještě naježenější než obvykle. Od chvíle, kdy začalo být jasné, že několik žen z rodinky je v léčení již teď lepší než ona. "Měla jsi to poznat sama, Elain," vyjela rázně. "V každým případě zelenobýl a kozí pysk tě možná uspí, ale na žaludeční křeče nenajdeš nic lepšího. Myslela jsem, že by ses radši vyspala."

Elain vylovila kožené ohřívací láhve a hodila je na koberec, aby se nezačala zase smažit, a otřásla se. Dny poté, co je s Nyneivou Ronda Macurová nalila ločidlem, byly mizerií, na niž se snažila zapomenout. Ať už jí Nyneiva dala cokoliv, necítila se slabší než po ločidle. Myslela si, že by mohla i vstát, pokud nebude muset jít někam daleko nebo dlouho stát. A jasně jí to myslelo. V oknech bylo vidět slabé měsíční světlo.

Jak dalece již noc pokročila?
Znovu uchopila pravý zdroj a usměrnila čtyři vlákna ohně a zapálila dva kandelábry. Malé plamínky před zrcadly místnost hezky prozářily a Birgitte si musela zastínit oči. Ten generálský kabát jí skutečně moc slušel. Na kupce by udělala skvělý dojem.
"Ještě bys neměla usměrňovat," napomínala ji Nyneiva a mhouřila ve světle oči. Stále měla tytéž modré šaty s výstřihem málem na pupek a kolem loktů šátek se žlutými třásněmi. "Pár dní musíš nabírat síly a hodně spát." Zamračila se na láhve na podlaze. "A musíš zůstat v teple. Lepší se horečce vyhnout než ji muset léčit."
"Myslím, že Dyelin dnes dokázala svou věrnost," pravila Elain a posunula si polštář, aby se mohla opřít o čelo postele, a Nyneiva znechuceně rozhodila rukama. Na nočním stolku u postele stál stříbrný podnos s pohárem tmavého vína, na které se Elain nedůvěřivě podívala. "Dost tvrdý způsob, jak to dokázat. Myslím, Aviendho, že k ní mám toh."
Aviendha jen pokrčila rameny. Od příjezdu do Caemlynu se se směšnou rychlostí vrátila k aielským šatům, hedvábí vyměnila za haleny z algode a bachraté vlněné sukně, jako kdyby se najednou mokřinského přepychu bála. S tmavou loktuší kolem pasu a tmavým složeným šátkem kolem dlouhých vlasů byla předobrazem učednice moudré, i když jejím jediným šperkem byl složitý stříbrný náhrdelník z propletených koleček, dar od Egwain. Elain stále nevěděla, proč s tím tak spěchala. Malein a ostatní ji zřejmě hodlaly nechat dělat, co chtěla, dokud nosila mokřinské šaty, ale teď ji měly zpátky ve spárech stejně pevně jako Aes Sedai novicku. Jediný důvod, proč jí vůbec dovolovaly zůstávat v paláci - vlastně ve městě - byl ten, že byly s Elain první sestry.
"Jestliže si myslíš, že máš, tak máš." Důrazný tón jí uklouzl do laskavého plísnění. "Ale malé toh, Elain. Mělas důvod pochybovat. Nemůžeš přijímat závazky za každou myšlenku, sestro." Zasmála se, jako by ji náhle napadl skvělý vtip. "Tím směrem leží moc pýchy a já bych na tebe musela být příliš pyšná, ale moudré ti to spočítají."
Nyneiva okatě vyvrátila oči, ale Aviendha jenom prostě zavrtěla hlavou, unaveně se smířila s její nevědomostí. U moudrých studovala víc než jen jedinou sílu.
"No, nechtěly bychom, abyste vy dvě byly moc nafoukaný," utrousila Birgitte podezřele veselým tónem. Měla co dělat, aby potlačila smích.
Aviendha si ji ostražitě prohlížela. Od chvíle, kdy se s Elain navzájem adoptovaly, Birgitte ji jistým způsobem adoptovala také. Ne jako strážce, samozřejmě, ale se stejným přístupem starší sestry, jaký používala na Elain. Aviendha si nebyla jistá, jak to má brát, jak reagovat. To, že se připojila k úzkému kroužku těch, kdo věděly, co je Birgitte opravdu zač, také nepomohlo. Skákala mezi ohnivým odhodláním dokázat, že Birgitte Stříbrný luk na ni nedělá dojem, a překvapivou pokorou, s prapodivnými zastávkami mezi tím.
Birgitte se na ni usmála, pobaveně, jenomže úsměv pohasl, když zvedla úzký ranec, který měla na klíně, a začala ho opatrně rozbalovat. Když vytáhla dýku s kůží obtočeným jílcem a dlouhou čepelí, tvářila se vážně a poutem projel hněv. Elain ten nůž okamžitě poznala. Jeho dvojče naposledy viděla v ruce rádobyvraha.
"Nesnažili se tě unést, sestro," podotkla Aviendha.
Birgitte mluvila rázně. "Když Mellar zabil první dva - druhého tak, že přes místnost hodil meč jako oštěp, jako v nějaký zatracený kejklířský povídačce," zvedla dýku za koneček jílce, "sebral tohle poslednímu a zabil ho s tím. Dohromady našli čtyři stejný dýky. Tahle je otrávená."
"Ty hnědký skvrny na čepeli jsou od šedýho fenyklu smíchanýho s rozemletýma sušenýma broskvovejma jádrama," hlásila Nyneiva, sedíc na posteli a šklebíc se. "Stačil jeden pohled na jeho oči a jazyk, a věděla jsem hned, že ho nezabil ten nůž."
"Aha," řekla Elain po chvíli. Ano, aha. "Ločidlo, abych nemohla usměrňovat, vlastně ani vstát, a dva muži, aby mě udrželi na nohou, zatímco do mě třetí vrazí otrávenou dýku. To je dost složitý plán."
"Mokřiňané mají rádi složité plány," podotkla Aviendha, nejistě se podívala na Birgitte, poposedla si a dodala: "Někteří."
"Svým způsobem to bylo prostý," namítla Birgitte a znovu nůž pečlivě zabalila. "Bylo snadný se k tobě dostat. Každej ví, že oběd jíš sama." Cop jí zavlál, jak hodila hlavou. "Naštěstí první chlap, co se k tobě

dostal, neměl tohle. Jedno bodnutí a bylo by po tobě. A Mellar šel naštěstí kolem a slyšel ve tvým pokoji klít muže. To je dost štěstí i na ta'veren."
Nyneiva frkla. "Zabilo by tě i hlubší říznutí do ruky. Jádro je z broskve ta nejjedovatější část. Dyelin by neměla naději, kdyby byly otrávený všechny nože."
Elain se podívala na své kamarádky a z hluboka si povzdechla. Velmi komplikovaný plán. Jako by špehové v paláci nestačili. "Tak malou osobní stráž, Birgitte," řekla nakonec. "Něco... nenápadného."
Měla vědět, že ta ženská bude připravená. Birgitte ani v nejmenším nezměnila výraz, avšak poutem projela jiskřička uspokojení.
"Pro začátek ty ženy, který tě hlídaly dneska," navrhla, aniž by aspoň předstírala, že přemýšlí, "a pár dalších, co vyberu. Dohromady tak dvacet. Kdyby jich bylo málo, nemohly by tě chránit ve dne v noci, a to zatraceně musí," pravila rázně, třebaže Elain nic nenamítala. "Ženy tě můžou hlídat i tam, kde by muži nemohli, a budou diskrétní už jen proto, čím jsou. Většina lidí to bude považovat za formální - tvý vlastní Děvy oštěpu - a dáme jim něco, možná šerpu, aby to vypadalo ještě líp." Tím si od Aviendhy vysloužila ostrý pohled, o kterém předstírala, že ho nevidí. "Potíž je, kdo bude velet," pokračovala, zamyšleně se mračíc. "Dvě tři šlechtičny, hledačky, se už hádají kvůli hodnosti ‚vhodný pro jejich postavení'. Ty prokletý ženský vědí, jak dávat rozkazy, ale nejsem si jistá, jestli vědí, jaký zatracený rozkazy dávat. Mohla bych Caseille povýšit na poručíka, ale ona je podle mě v srdci spíš korouhevník." Pokrčila rameny. "Některá z dalších možná bude slibná, ale podle mýho jsou spíš lepší podřízený než velitelé."
Aha, ano. Všechno měla promyšlené. Asi dvacet? Bude na ni muset dohlédnout, aby se to nevyšplhalo k padesátce. Nebo víc. Můžou hlídat tam, kde muži ne. Elain sebou trhla. To nejspíš znamenalo i koupelnu.
"Caseille bude určitě dobrá. Korouhevník dvacítku zvládne." Byla si jistá, že Caseille umluví, aby to bylo hodně nenápadné. A aby držely stráž venku, až se bude koupat. "Ten muž, který dorazil právě včas. Mellar? Co o něm víš, Birgitte?"
"Doilin Mellar," upřesnila Birgitte pomalu a svraštila obočí. "Je studený jako psí čumák, i když se hodně usmívá. Hlavně na ženy. Štípe služebný, a co vím, za čtyři dny tři složil - rád o svejch ‚úspěších' mluví - ale na žádnou, co odmítla, netlačil. Tvrdí, že býval u kupecký stráže a pak žoldnéř, a teď je hledačem rohu. Rozhodně je dobrej. Dost na to, abych ho povýšila na poručíka. Je Andořan, někde ze západu, od Baerlonu, a tvrdí, že během bojů o nástupnictví bojoval za tvou matku, i když tenkrát musel bejt ještě kluk. Ale zná správný odpovědi - prověřila jsem ho - takže u toho možná byl. Žoldnéři o svý minulosti lžou bez mrknutí."
Elain složila ruce na břiše a zamyslela se nad Doilinem Mellarem. Vzpomínala si jen na šlachovitého muže s ostrými rysy, dusícího jednoho z útočníků, když se rvali o otrávenou dýku. Byl dost dobrý voják, aby z něj Birgitte udělala důstojníka. Snažila se zajistit, aby aspoň co nejvíc důstojníků bylo z Andoru.
Záchrana v pravý čas, jeden muž proti třem a meč vržený přes místnost jako oštěp jako v kejklířské povídačce. "Zaslouží si vhodnou odměnu. Povýšení na kapitána a velení mé osobní stráže, Birgitte. Caseille může být jeho zástupce."
"Copak ses zbláznila?" vyjela Nyneiva, ale Elain ji umlčela.
"Budu se cítit mnohem bezpečněji, když budu vědět, že tady je, Nyneivo. Mně štípat nebude, ne s Caseille a dvacítkou dalších jako ona kolem. S jeho pověstí ho budou hlídat jako ostříži. Říkala jsi dvacet, Birgitte? Beru tě za slovo."
"Dvacet," opáčila Birgitte nepřítomně. "Tak asi." V pohledu, jejž upřela na Elain, ale nic nepřítomného nebylo. Napjatě se předklonila, ruce na kolenou. "Zřejmě víš, co děláš." Dobrá, pro jednou se hodlala chovat jako strážce a nehádat se. "Gardový poručík Mellar se za záchranu života dědičky stane gardovým kapitánem. Pak se bude nafukovat ještě víc. Leda si myslíš, že by bylo lepší to celý udržet v tajnosti."
Elain zavrtěla hlavou. "Ach, ne. Vůbec ne. Ať to ví celé město. Někdo se mě pokoušel zabít a poručík - kapitán - Mellar mi zachránil život. Ten jed si ale necháme pro sebe. Čistě pro případ, že by někomu něco uklouzlo."
Nyneiva si odkašlala a úkosem se mračila. "Jednou přechytračíš sama sebe, Elain. Budeš tak ostrá, že se sama pořežeš."
"Je chytrá, Nyneivo z al'Mearů." Aviendha vstala a upravila si těžké sukně a poplácala nůž u pasu. Nebyl

tak velký, jaký nosívala jako Děva, ale stále to byla slušná zbraň. "A mě nechává hlídat jí záda. Teď mám svolení s ní zůstat."
Nyneiva rozzlobeně otevřela pusu. A kupodivu ji zase zavřela, viditelně se ovládla a uhladila si sukně i obličej. "Na co tak všechny civíte?" zavrčela. "Jestli Elain chce mít toho chlápka u sebe, aby ji mohl štípnout, kdykoliv se mu zlíbí, tak kdo jsem já, abych něco namítala?" Birgitte spadla brada a Elain napadlo, zda se Aviendha třeba neudáví. Oči jí rozhodně vylézaly z důlků.
Na nejvyšší věži paláce zazvonil gong, ohlašující celou, a Elain nadskočila. Bylo později, než si myslela. "Nyneivo, Egwain už na nás možná čeká." Nikde neviděla své šaty. "Kde mám měšec? Mám v něm prsten." Prsten s Velkým hadem měla na prstě, ale ten neměla na mysli.
"Navštívím Egwain sama," pronesla Nyneiva hlasem nepřipouštějícím námitky. "Ty nejsi ve stavu, aby ses mohla courat po Tel'aran'rhiodu. Navíc jsi právě prospala celý odpoledne. Hned tak zase neusneš, to se vsadím. A vím, že ty se do bdělýho transu dostat neumíš, takže tím to končí." Poťouchle se usmála, byla si jistá svým vítězstvím. Ona byla celá vykulená, když se pokoušela dostat do bdělého transu, který se je Egwain pokoušela naučit.
"Tak ty se vsadíš, co?" zamrmlala Elain. "A o co? Poněvadž já hodlám tohle vypít," podívala se na pohár na nočním stolku, "a já se vsadím, že potom hned usnu. Samozřejmě kdybys do toho nic nedala, kdyby ses mě nepokoušela nalákat, abych to vypila... No ovšem, to bys ty neudělala. Tak o co se vsadíme?" Ten nesnesitelný úsměv Nyneivě sjel ze rtů a nahradily ho rudé skvrny na tvářích.
"Skvělý," pronesla Birgitte a vstala. S rukama v pěst se rozkročila před postelí jako poručník. "Ona ti zachrání ten tvůj rozteklej zadek a ty na ni štěkáš jako slečna Nafoukaná. Jestli to vypiješ a usneš a zapomeneš na potulování ve světě snů, tak možná usoudím, že jsi již dost dospělá, abych tě mohla svěřit míň než stovce strážnejch. Nebo ti musím podržet nos, abys to vypila?" Elain tedy nečekala, že by s tím čekala dlouho. Méně než stovce?
Aviendha se otočila k Birgitte, ještě než ta domluvila, a ani nepočkala, než dokončí. "Neměla bys s ní takhle mluvit, Birgitte Trahelion," řekla a narovnala se, aby využila svou výšku. Vzhledem k tomu, jaké Birgitte nosila podpatky, to příliš nepomohlo, ale jak měla loktuši utaženou kolem prsou, vypadala jako moudrá, ne jako učednice. "Jsi její strážce. Zeptej se aan'alleina, jak se máš chovat. On je velký muž, a přesto poslechne, co mu Nyneiva řekne." Aan'allein byl Lan, osamělý muž, jehož příběh byl mezi Aiely dost dobře znám a obdivován.
Birgitte si ji prohlédla od hlavy k patě, jako by si ji přeměřovala, a zaujala nedbalou pozici, kdy přišla o výhodu svých podpatků. S posměšným úsměvem otevřela pusu, připravená Aviendze tu její bublinu propíchnout, pokud to dokáže. Obvykle to dokázala. Ale než řekla jediné slovo, Nyneiva promluvila, tiše a přísně.
"Ach, pro lásku Světla, vzdej to, Birgitte. Jestliže Elain říká, že půjde, tak půjde. A už ani slovo." Ukázala na ni prstem. "Nebo si později promluvíme."
Birgitte na ni zírala a pohybovala ústy. Z pouta se nesla divná směs podráždění a rozčilení. Nakonec se zase vrhla do křesla, roztáhla nohy a vybalancovala je na ostruhách se lví hlavou. Pak si začala mrzutě mumlat. Kdyby ji Elain neznala, byla by přísahala, že trucuje. Moc ráda by věděla, jak to Nyneiva dokázala. Kdysi cítila Nyneiva k Birgitte úctu stejně jako Aviendha, ale to se změnilo. Úplně. Teď ji zastrašovala stejně jako kohokoliv jiného. A docela úspěšně. Je to ženská jako každá jiná, prohlásila Nyneiva. Sama mi to řekla, a já si uvědomila, že má pravdu. Jako by tohle něco vysvětlovalo. Birgitte byla pořád Birgitte.
"Můj váček?" zopakovala Elain, a ze všech lidí pro něj do oblékárny došla právě Birgitte. No, strážcové takové věci dělali, ale Birgitte vždycky měla spoustu připomínek. I když její návrat možná byl jednou z nich. Podala Elain měšec s rozmáchlou úklonou. A na Nyneivu a Aviendhu se zašklebila. Elain si povzdechla. Ne že by se neměly rády, vlastně spolu vycházely skvěle, když si člověk nevšímal jejich slabších stránek. Jenom to mezi nimi občas vřelo.
Na dně měšce pod mincemi vedle pečlivě složeného kapesníku plného peří, které považovala za svůj největší poklad, byl divně kroucený kamenný prsten na koženém řemínku. Ter'angrial aspoň vypadal jako z kamene, měl na sobě modré, červené a hnědé flíčky, ale na pohmat byl tvrdý a hladký jako ocel, a navíc příliš těžký. Elain si přetáhla řemínek přes hlavu a prsten strčila mezi prsa. Zatáhla tkanice a

odložila měšec na noční stolek. Pak si vzala stříbrný pohár. Bylo z něj cítit prostě dobré víno, ale ona stejně zvedla obočí a usmála se na Nyneivu.
"Půjdu k sobě," zabručela Nyneiva škrobeně, vstala a přísně se podívala na Birgitte a Aviendhu. Ki'sain na jejím čele vypadala jaksi ještě méně poddajně. "Vy dvě zůstanete vzhůru a budete mít oči otevřený! Dokud tu nebudou ty ženský, je pořád v nebezpečí. A potom taky, doufám, že vám to nemusím připomínat."
"Myslíš, že to nevím?" vyjela Aviendha a Birgitte zavrčela: "Nejsem hloupá, Nyneivo!"
"Jak říkáte," opáčila Nyneiva. "Kvůli Elain v to doufám. I kvůli vám." Sebrala šátek a odplula z místnosti, majestátně jako Aes Sedai. V tom byla vážně moc dobrá.
"To ona je příliš pyšná, Birgitte Trahelion," zavrčela Aviendha. "Pyšná jako Shaido s jednou kozou." V dokonalé shodě na sebe kývly.
Ovšem Elain si všimla, že to řekly, teprve když se za Nyneivou zavřely dveře. Žena, která tolik popírala, že chce být Aes Sedai, se jí stávala. Možná s tím měl něco společného Lan. Učil ji ze svých zkušeností. Občas sice měla spoustu práce, aby se ovládla, ale od její prazvláštní svatby to pro ni zřejmě bylo stále snazší.
První doušek vína chutnal jako víno, dobré víno, ale Elain se na pohár zamračila a zaváhala. Dokud si neuvědomila, co dělá a proč. Vzpomínka na ločidlo ukryté v čaji byla příliš silná. Co jí tam Nyneiva dala? Ločidlo samozřejmě ne, ale co? Zvednout pohár a napít se znovu bylo velmi těžké. Vzdorně víno dopila. Měla jsem žízeň, to je všechno, pomyslela si a vrátila pohár na stříbrný podnos. Rozhodně jsem se nepokoušela nic dokazovat.
Druhé dvě ženy ji pozorovaly, ale když se pohodlněji uložila, otočily se k sobě.
"Budu hlídat v obývacím pokoji," ohlásila Birgitte. "Mám tam luk a toulec. Ty zůstaň tady pro případ, že by něco potřebovala."
Aviendha se nehádala. Vytáhla nůž a klekla si, připravená okamžitě vyskočit, tak aby viděla na toho, kdo by přišel, dřív, než by on uviděl ji. "Zaklepej dvakrát a pak jednou a ohlas se, než vstoupíš," řekla. "Jinak budu předpokládat, že je to nepřítel." A Birgitte kývla, jako by to byla ta nejrozumnější věc na světě.
"Tohle je hlou -" Elain potlačila zívnutí. "Hloupé," dokončila, když mohla opět mluvit. "Nikdo nebude zkoušet -" Další zívanec, mohla by si do úst nacpat celou pěst! Světlo, co jí to ta Nyneiva podstrčila?
"Mě zabít - dneska v noci," dokončila ospale, "a vy to - obě víte -" Víčka měla jako z olova, zavíraly se jí i přes snahu nechat oči otevřené. Opřela se do polštářů a pokoušela se dokončit větu, ale...
Ocitla se ve Velké síni, trůnním sále paláce. V odrazu Velké síně v Tel'aran'rhiodu. Tady kamenný prsten, který byl v bdělém světě příliš těžký, se jí mezi prsy vznášel. Pochopitelně tu bylo světlo, zdánlivě přicházelo odevšad i odnikud. Ne jako světlo slunce nebo lamp, ale i když tu byla noc, vždycky tu bylo vidět. Jako ve snu. Všudypřítomný pocit, že člověka pozorují neviděné oči, nebyl snový - spíš jako z noční můry - ale ona si na to zvykla.
Ve Velké síni se pořádala velká shromáždění, formálně se tu přijímala cizí poselstva, shromážděným hodnostářům se tu ohlašovaly důležité smlouvy a vyhlášení války, a místnost odpovídala svému jménu a funkci. Když tady kromě ní nikdo nebyl, vypadala obrovská. Po celé délce se táhly dvě řady tlustých, lesklých bílých sloupů, deset sáhů vysokých, a na konci stál na mramorovém stupínku Lví trůn, k němuž vedly bílé schody s rudým běhounem. Trůn byl vyroben pro ženu, ale stejně byl masivní, stál na lvích tlapách, byl celý vyřezávaný a zlacený a z opálů a rubínů byl na vysokém opěradle vyložený stříbrný lev, ohlašující, že ta, která tady sedí, vládne mocnému státu. Z velkých oken z barevných skel v klenutém stropě se dolů dívaly královny-zakladatelky Andoru, střídavě se stříbrnými lvy a bitevními výjevy. Ty královny získaly Andor v rozpadající se říši Artuše Jestřábí křídlo a vytvořily jeden stát a národ. Mnoho zemí, které vzešly ze stoleté války, už neexistovalo, ale Andor přežil tisíc let a vzkvétal. Občas měla Elain pocit, že ji ty obrazy soudí, zvažují, je-li hodna kráčet v jejich stopách.
Vzápětí co sem přibyla, objevila se ve Velké síni další žena, seděla na Lvím trůně, byla tmavovlasá, mladá, v šatech z červeného hedvábí s vyšívanými stříbrnými lvy na rukávech a lemu a šňůrou ohnivých opálů velkých jako holubí vejce kolem krku a Růžovou korunou na hlavě. Jednou rukou spočívala na lenochu křesla a vznešeně se rozhlížela po sále. Pak jí oči padly na Elain a objevilo se jí v nich poznání a zmatek. Koruna a opály a hedvábí zmizely, nahradilo je prosté sukno a dlouhá zástěra. Vzápětí zmizela i

žena.
Elain se pobaveně usmála. O Lvím trůně snily dokonce i kuchtičky. Doufala, že se ta mladá žena neprobudila děsem nebo že aspoň potom se jí zdálo něco příjemného. Bezpečnějšího než o Tel'aran'rhiodu.
V trůnním sále se změnily další věci. Složité kandelábry stojící v řadách jako by vibrovaly o sloupy. Vysoké klenuté dveře se otevíraly a zavíraly. Jedině věci, které stály na jednom místě dlouhý čas, měly ve světě snů skutečně trvalý odraz.
Elain si představila stojací zrcadlo a bylo tu, odráželo ji v zeleném hedvábí s vysokým límcem a stříbrnou výšivkou na živůtku, se smaragdy v uších a menšími v rudozlatých kudrnách. Nechala je z vlasů zmizet a kývla. Pro dědičku vhodné, ale ne příliš okaté. Musela být opatrná, jak si tu sebe představovala, jinak...
Slušné zelené hedvábí náhle bylo obtažené, spíš tarabonského střihu, a pak se změnilo v tmavé, široké kalhoty Mořského národa, bosé nohy a zlaté náušnice a kroužek v nose, s řetízkem plným medailonků, a dokonce s tmavým tetováním na rukou. Ale bez haleny, jak Atha'an Miere chodily na moři. Rudá jako rak všechno zase vrátila a pak vyměnila smaragdové náušnice za prosté stříbrné kroužky. Čím prostší šaty si představila, tím snazší bylo je udržet.
Nechala zrcadlo zmizet - stačilo jen přestat se na něj soustředit - a podívala se na přísné tváře v oknech. "Ženy už trůn získaly i v mém věku," sdělila jim. Ale nebylo jich moc. Sedmi se podařilo nosit korunu delší čas. "Ženy mladší než já." Tři. A jedna vydržela stěží rok. "Netvrdím, že budu tak skvělá jako vy, ale ani vás nezahanbím. Budu dobrou královnou."
"Ty už mluvíš s okny?" řekla Nyneiva, až Elain polekaně nadskočila. Používala kopii prstenu, jejž Elain nosila na kůži, a vypadala zamlženě, skoro průsvitně. Zamračila se a chtěla dojít k Elain, ale klopýtla a skoro upadla, jak si šlápla na sukni tmavomodrých tarabonských šatů, jež byly mnohem obepnutější, než si Elain představila na sobě. Nyneiva na ně zírala a náhle měla andorské šaty ze smetanového hedvábí se zlatou výšivkou na rukávech a živůtku. Pořád mlela, že "dobrý pevný dvouříčský sukno" je pro ni dost dobré, ale i tady, kde se v něm mohla objevit, kdyby chtěla, to skoro nikdy nedělala.
"Co jsi dala do toho vína, Nyneivo?" zeptala se Elain. "Zhasla jsem jako svíčka."
"Nesnaž se měnit téma. Jestli mluvíš s okny, měla bys opravdu spát a ne být tady. Skoro jsem ti chtěla nařídit -"
"Prosím, ne. Nejsem Vandene, Nyneivo. Světlo, já ani neznám polovinu zvyků, které Vandene a ostatní berou za dané. Ale nerada bych tě neposlechla, tak to, prosím, nedělej."
Nyneiva se na ni zamračila a zatahala se za cop. Podrobnosti na šatech se změnily, sukně se trochu nabrala, výšivka se přesunula, vysoký límec klesl a potom se zase zvedl a vyskočila na něm krajka. Soustředění jí moc nešlo. Ale rudá tečka na čele se jí ani nezachvěla.
"Tak dobrá," souhlasila nakonec a přestala se mračit. Na ramenou se jí objevil šátek se žlutými třásněmi a na tváři se jí objevila aessedaiovská bezvěkost. Na spáncích se jí objevily bílé prameny. Ale její slova byla v protikladu s jejím vzhledem a klidem. "Až sem Egwain dorazí, nech mluvit mě. Teda o tom, co se dneska stalo. Vy vždycky klevetíte, jako byste si navzájem česaly vlasy před spaním. Světlo! Nechci, aby dělala amyrlin na mě, a víš, že to udělá na nás obě, jestli to zjistí."
"Jestli zjistím co?" zeptala se Egwain a Nyneiva se vytřeštěně otočila a šátek a hedvábí na chvíli nahradila bílá s pruhy přijaté. Dokonce i ki'sain zmizela. Vzápětí však byla zpátky, jen ta bílá se jí z vlasů ztratila, nicméně to stačilo, aby se Egwain zatvářila žalostně. Znala Nyneivu moc dobře. "Jestli zjistím co, Nyneivo?" zeptala se rázně.
Elain se zhluboka nadechla. Vlastně nechtěla nic zamlčovat. Tedy Egwain nechtěla zamlčet nic důležitého. Ale v současné náladě byla Nyneiva schopná všechno vyblekotat nebo začít být umanutá a snažit se trvat na tom, že tu nic není. Což by Egwain přimělo jen kutat hlouběji.
"Dneska v poledne mi někdo dal ločidlo do čaje," řekla a stručně vypověděla o mužích s dýkami a příhodném příchodu Doilina Mellara, a jak Dyelin prokázala svou věrnost. Nádavkem ještě přihodila zprávu o Elenii a Naean, o tom, jak první panská hledá v paláci špehy, a o tom, jak byly Zarya a Kirstian přiděleny k Vandene a že Randa někdo napadl a on zmizel. Egwain ten recitál příliš nevzrušil - ale když slyšela, že Vandene zatím nezjistila, kdo ta černá sestra je, jen zavrtěla hlavou, a přitom to byla její největší starost. "Ach, a budu mít osobní stráž," dokončila Elain. "Dvacet žen, bude jim velet kapitán

Mellar. Nemyslím, že mi Birgitte najde nějaké Děvy, ale jen o fous."
Za Egwain se objevilo křeslo bez opěradla a ona se posadila, aniž by se podívala. Zvládala to tu mnohem lépe než Elain a Nyneiva. Měla na sobě tmavozelené vlněné jezdecké šaty, dobře střižené, ale nezdobené, jaké asi nosila i ve dne. A zůstávaly zelenými vlněnými jezdeckými šaty. "Řekla bych vám, abyste se ke mně zítra - dnes v noci - připojily v Murandy," řekla, "kdyby příjezd rodinky mezi přísedícími nezažehl lesní požár."
Nyneiva se vzpamatovala, jen zatřepala sukněmi. Výšivku na šatech měla nyní stříbrnou. "Myslela jsem, že už máš věžovou sněmovnu pod palcem."
"To je jako mít pod palcem fretku," podotkla Egwain docela suše. "Kroutí se a svíjí, aby se mohla otočit a hryznout tě do ruky. Ony dělají, co řeknu, když se to týká války s Elaidou - to obejít nemůžou, i když pořád remcají, kolik stojí vojáci navíc! - ale dohoda s rodinkou není součástí války, ani to, že rodinka zjistí, že o nich Věž ví už dlouho. Nebo si to aspoň myslela. Celou sněmovnu by trefil šlak, jenom kdyby zjistila, kolik toho neví. Moc se snaží přijít na způsob, jak zarazit přijímání nových novicek."
"To nemůžou, ne?" ujišťovala se Nyneiva. Taky si udělala křesílko, byla to kopie Egwainina, když se na něho dívala, je-li tam, a potom trojnožka, když si začala sedat, a než dosedla, objevila se selská židle se šprušlovým opěradlem. Teď měla sukně rozdělené. "Vydala jsi nařízení. Žena libovolného věku, pokud složí zkoušku. Teď už stačí vydat další výnos ohledně rodinky." Elain se posadila na kopii křesla ze svého obývacího pokoje. Bylo mnohem snazší ho udržet.
"Ach, a vyhlášení amyrlin je dobrý jako zákon," vrčela Egwain. "Dokud sněmovna nepřijde na způsob, jak ho obejít. Nejnovější stížnost se týká toho, že máme jen šestnáct přijatých. I když většina sester se k Faolain a Theodrin chová pořád jako k přijatým. Ale ani osmnáct přijatých nestačí, aby dávaly mladším novickám lekce, jaké mají. Budou se o ně muset postarat sestry. Některé podle mě doufaly, že počasí jejich počty zmenší, ale nezmenšilo." Náhle se usmála a v očích se jí potutelně zablýsklo. "Je tam jedna nová mladší novicka, se kterou bych tě chtěla seznámit, Nyneivo. Sharina Melloyová. Babička. Určitě budeš souhlasit, že je pozoruhodná."
Nyneivino křeslo úplně zmizelo a ona dopadla na podlahu, až to pláclo. Zřejmě si toho nevšimla, jenom civěla na Egwain. "Sharina Melloyová?" zopakovala roztřeseným hlasem. "Ona je novicka?" Takové šaty, jaké měla teď, Elain dosud nikdy neviděla, s rozevlátými rukávy a hlubokým výstřihem s vyšívanými kytkami a šňůrami perel. Vlasy jí spadaly do pasu a držela jí je čapka měsíčních kamenů a safírů na zlatém drátku tenkém jako nitka. A potom zde byl prostý zlatý kroužek na levém ukazováku. Jen ki'sain a prsten s Velkým hadem zůstaly stejné.
Egwain zamrkala. "Ty to jméno znáš?"
Nyneiva vstala a zírala na své šaty. Zvedla levou ruku a téměř váhavě se dotkla zlatého prstenu. Kupodivu nechala vše, jak bylo. "Možná to není stejná žena," zamumlala. "Nemůže být!" Udělala si další křeslo jako Egwain a zamračila se, jako by se ho snažila donutit zůstat, ale stejně mělo vysoké opěradlo a řezby, když dosedla. "Byla tam Sharina Melloyová... Když jsem dělala zkoušku na přijatou," vyletělo z ní, "nemusím o tom mluvit, to je pravidlo!"
"Ovšemže nemusíš," uklidňovala ji Egwain, i když se na ni dívala stejně divně jako Elain. Přesto se nedalo nic dělat. Když chtěla být Nyneiva umanutá, mohla učit mezky.
"Když už jsi začala o rodince, Egwain," ozvala se Elain, "už jsi myslela na hůl přísah?"
Ewgain zvedla ruku, jako kdyby ji chtěla zastavit, ale odpověděla klidně a vyrovnaně. "Není nutný o tom dál přemýšlet, Elain. Tři přísahy, složené na holi přísah, z nás dělají Aes Sedai. Nejdřív jsem to nechápala, ale už ano. Jakmile získáme Věž, složím tři přísahy na hůl přísah."
"To je šílený!" vybuchla Nyneiva a předklonila se. Křeslo kupodivu zůstalo stejné. A šaty rovněž. Velmi překvapivé. Ruce zatínala do pěstí. "Víš, co to udělá. Rodinka je důkazem! Kolik Aes Sedai se dožije víc než tří set let? Nebo aspoň těch tří stovek? A neříkej mi, že bych neměla mluvit o věku. Je to směšnej zvyk a ty to víš. Egwain, Reanne se říká nejstarší, poněvadž je nejstarší z rodinky v Ebú Daru. Úplně nejstarší žena se jmenuje Aloisia Nemosniová, v Tearu obchoduje s olejem. Egwain, je jí skoro šest... set... let! Až to uslyší sněmovna, vsadím se, že hůl strčí do šuplíku."
"Světlo ví, že tři sta let je dlouhá doba," ozvala se Elain, "ale nemůžu říct, že se mi líbí vyhlídka na to, že si o polovinu zkrátím život, Egwain. A co hůl přísah a tvůj slib rodince? Reanne chce být Aes Sedai, ale co

se stane, až tu přísahu složí? Co Aloisia? Padne mrtvá? Nemůžeš po nich chtít, aby přísahaly a nevěděly to."
"Já po nikom nic nechci." Egwain měla stále klidný výraz, ale narovnala se a hlas jí ochladl. A ztvrdl. Zavrtávala se do Elain pohledem. "Každá žena, která chce být sestrou, bude přísahat. A každá, která odmítne a bude si dál říkat Aes Sedai, pocítí plnou váhu věžové spravedlnosti."
Elain ztěžka polkla a Nyneiva zbledla. Teď nemluvila kamarádka, ale amyrlin, a amyrlin nemá žádné kamarádky, když přijde čas vyhlašovat soudy.
Zřejmě ji uspokojilo, co vidí, a uvolnila se. "O tom problému vím," pronesla normálnějším tónem, nicméně přesto nepřipouštějícím námitky. "Očekávám, že každá žena, jejíž jméno je v knize novicek, dojde tak daleko, jak bude moct, získá šátek, pokud bude moct, a bude sloužit jako Aes Sedai, ale nechci, aby někdo umřel, když by mohl žít. Jakmile se sněmovna dozví o rodince - jakmile přestane vyvádět - myslím, že je můžu donutit, aby souhlasily, že sestra, která bude chtít odejít na odpočinek, bude moct. A přísahy se odstraní." Už dávno přišly na to, že hůl lze použít k vázání i rozvazování, protože jak jinak by mohly černé sestry lhát?
"To asi bude v pořádku," přiznala Nyneiva uvážlivě. Elain prostě kývla. Byla si jistá, že toho je víc.
"Tak odejdeš mezi rodinku, Nyneivo," navrhla Egwain laskavě. "Tak bude i rodinka připoutaná k Věži. Rodinka se samozřejmě bude dál řídit svým řádem, ale budou muset souhlasit, že jejich šicí kroužek podléhá amyrlin, pokud ne sněmovně, a že ženy z rodinky stojí pod sestrami. Chci, aby byly součástí Věže, ne aby šly vlastní cestou. Ale myslím, že to přijmou."
Nyneiva znovu kývla, spokojeně, jenže úsměv pohasl, když jí to plně došlo. Rozčileně vyprskla: "Ale...! Postavení v rodince je podle věku! Necháš sestry přijímat rozkazy od ženských, co by to nedotáhly ani na přijatou!"
"Bývalé sestry, Nyneivo." Egwain si pohladila prsten s Velkým hadem a povzdechla si. "Dokonce i ženy z rodinky, které si prsten vysloužily, ho nenosí. Takže i my se ho budeme muset vzdát. Budeme rodinka, Nyneivo, ne Aes Sedai." Mluvila, jako by ten vzdálený den již cítila, tu ztrátu, ale sundala ruku z prstenu a nadechla se. "Teď, máte ještě něco jiného? Čeká mě dlouhá noc a ráda bych se trochu prospala, než budu muset zase čelit přísedícím."
Nyneiva se zamračila, zaťala ruku v pěst a položila ji na prsteny, avšak zřejmě byla ochotná vzdát se dohadování kvůli rodince. Prozatím. "Ještě tě bolí ta hlava? Myslela bych si, že jestli ti ty masáže prospívají, tak ty bolesti přestanou."
"Haliminy masáže jsou hotový div, Nyneivo. Bez ní bych se vůbec nevyspala. Tak máte...?" Odmlčela se a zadívala se na dveře do trůnního sálu. Elain se otočila.
Tam stál muž a pozoroval je, byl vysoký jako Aiel, s tmavě rudými, prokvetlými vlasy, ale jeho modrý kabát s vysokým límcem by si žádný Aiel nevzal. Vypadal svalnatý a jeho tvrdá tvář byla jaksi povědomá. Když si všiml, že se na něj dívají, otočil se a utekl na chodbu.
Elain zůstala s otevřenou pusou. On se do Tel'aran'rhiodu neprosnil náhodou, jinak by zmizel, ale ona pořád slyšela dupot na dlažbě. Buď byl snílek - což bylo podle moudrých u mužů vzácné - nebo měl vlastní ter'angrial.
Elain vyskočila a rozběhla se za ním, avšak Egwain byla ještě rychlejší. Jednu chvíli byla za ní a vzápětí už stála ve dveřích a dívala se směrem, kterým muž odběhl. Elain se snažila vmyslet do toho, jak stojí vedle ní, a už tam byla. Na chodbě teď bylo ticho a prázdno, stály tu jen truhly, tapiserie a kandelábry, mihotaly se a přesouvaly.
"Jak jste to udělaly?" chtěla vědět Nyneiva a doběhla k nim, sukně vyhrnuté nad kolena. Punčochy měla hedvábné a červené! Když si uvědomila, že si jich Elain všimla, sukně pustila a zadívala se do chodby. "Kam se poděl? Mohl všechno slyšet! Poznaly jste ho? Někoho mi připomínal, ale nevím koho."
"Randa," řekla Egwain. "Mohl to být Randův strejda."
No ovšem, uvědomila si Elain. Kdyby měl Rand zlého strýce.
Z trůnního sálu se ozvalo kovové cvaknutí. Dveře do převlékáren za stupínkem se zavíraly. V Tel'aran'rhiodu se dveře otevíraly i zavíraly, ale nepráskaly sebou.
"Světlo!" zamumlala Nyneiva. "Kolik lidí nás odposlouchávalo? Nemluvě o tom kdo, ale proč?"
"Ať to byl kdokoliv," opáčila Egwain klidně, "zřejmě zná Tel'aran'rhiod stejně dobře jako my. Nebyli to

přátelé, to je jisté, jinak by neposlouchali tajně. A myslím, že nejsou přátelé ani navzájem, proč by jinak poslouchali na opačných koncích místnosti? Ten muž měl shienarský kabát. V mém vojsku jsou Shienarci, ale vy obě je dobře znáte. Žádný nepřipomíná Randa."
Nyneiva frkla. "No, ať je to kdo chce, v rozích poslouchá příliš mnoho lidí. To si myslím já. Chci se vrátit do svýho těla, kde se musím bát jenom špehů a otrávenejch dýk."
Shienarci, pomyslela si Elain. Hraničáři. Jak na to mohla zapomenout? No, byla tu ta věc s ločidlem. "Je tu ještě jedna věc," řekla nahlas, i když tak, aby se její hlas moc nenesl, a pověděla jim o zprávě Dyelin o Hraničářích v Brémském lese. Dodala i dopisy pana Norryho, a zároveň se snažila sledovat celou chodbu i sál. Nechtěla, aby ji překvapil další špeh. "Myslím, že ti vládci se zdržují v Brémském lese," dokončila. "Všichni čtyři."
"Rand," vydechla Egwain podrážděně. "I když není k nalezení, stejně všechno komplikuje. Netušíš, jestli mu přišli nabídnout spojenectví, nebo ho předat Elaidě? Jinak mě nenapadá žádný důvod, proč by táhli tisíc leguí. Teď už musí vařit polívku z bot! Netušíte, jak těžký je zásobovat vojsko na pochodu."
"Myslím, že to dokážu zjistit," řekla Elain. "Tedy to proč. A zároveň... Něco mě díky tobě napadlo, Egwain." Usmála se. Dneska se opravdu objevilo něco dobrého. "Myslím, že bych je mohla využít k tomu, abych si zabezpečila Lví trůn."
* * *
Asne si prohlížela rám s výšivkou a povzdechla si, což přešlo v zívnutí. Mihotavé lampy poskytovaly bídné světlo, ale to nebyl dovůd, proč všichni její ptáčci byli jaksi nakřivo. Chtěla být v posteli a vyšívání nesnášela. Ale musela být vzhůru, a toto byl jediný způsob, jak se vyhnout hovoru s Chesmal. Tedy tomu, co Chesmal nazývala hovorem. Samolibě nafoukaná žlutá sestra se soustředila na svou výšivku na druhém konci místnosti a předpokládala, že každý, kdo se chopí jehly, se o práci zajímá stejně tolik co ona. Na druhou stranu Asne věděla, že pokud vstane, Chesmal ji začne brzy zasypávat příběhy o vlastní důležitosti. Během měsíců od zmizení Moghedien slyšela o Chesmalině účasti při výslechu Tamry Ospenyi nejméně dvacetkrát, a o tom, jak Chesmal přiměla červené zavraždit Sierin Vayu, než ji Sierin stačila nechat zavřít, snad padesátkrát! Podle její verze Chesmal sama zachránila černé adžah, a pokud by dostala sebemenší příležitost, vyprávěla by to. Takové řeči byly nejen nudné, ale i nebezpečné. Dokonce smrtelně nebezpečné, kdyby to zjistila Svrchovaná rada. A tak Asne potlačila další zívnutí, prohlédla si svou práci a propíchla pevně napjaté plátno. Možná kdyby udělala tu červenku větší, srovnalo by to křídla.
Cvaknutí petlice upoutalo jejich pozornost. Oba sloužící věděli, že je nemají obtěžovat, a v každém případě budou manželé tvrdě spát. Asne popadla saidar a připravila si tkanivo, které by vetřelce sežehlo na popel, a Chesmal také obklopila záře. Kdyby vstoupila nesprávná osoba, litovala by až do smrti.
Byla to Eldrith, s rukavicemi v ruce a tmavým pláštěm na ramenou. Obtloustlá hnědá sestra měla tmavé i šaty, ale bez ozdob. Asne nenáviděla nošení obyčejných vlňáků, ale potřebovaly se vyhnout pozornosti. Eldrith ubohé šaty padly.
Při pohledu na ně si povzdechla, zamrkala a zatvářila se zmateně. "Ach," řekla. "Kdo jste myslely, že jsem?" Hodila rukavice na stolek u dveří a náhle si uvědomila svůj plášť a zamračila se, jako by jí teprve teď došlo, že ho má i nahoře. Pečlivě si odepnula stříbrnou sponu u krku a hodila plášť na židli.
Světlo saidaru kolem Chesmal zhaslo a ona odsunula vyšívací rám, aby mohla vstát. Díky přísné tváři vypadala vyšší, než byla, a to byla dost vysoká. Květiny jasných barev, které vyšívala, vypadaly jako ze zahrady. "Kde jsi byla?" vyjela na Eldrith. Ta mezi nimi stála nejvýš a navíc ji Moghedien ustanovila ve velení, ale Chesmal si toho poslední dobou nevšímala. "Měla jsi být zpátky odpoledne a už je skoro půlnoc!"
"Zapomněla jsem na čas, Chesmal," opáčila Eldrith nepřítomně, zdánlivě ztracená v myšlenkách. "Už je to dávno, co jsem byla naposledy v Caemlynu. Vnitřní Město je úžasné a skvěle jsem pojedla v hostinci, na který jsem si vzpomněla. I když musím říct, že tam bylo méně sester. Avšak žádná mě nepoznala."
Zadívala se na sponu, jako by si říkala, odkud se vzala, a pak si ji strčila do kapsáře.
"Zapomněla jsi," zopakovala Chesmal a propletla si prsty v pase. Možná proto, aby je nesevřela Eldrith na krku. Oči se jí leskly vzteky. "Zapomněla jsi."
Eldrith znovu zamrkala, jako kdyby ji překvapilo, že s ní mluví. "Ach. Ty ses bála, že mě zase najde

Kennit? Ujišťuji tě, že od Samary si dávám dobrý pozor, aby pouto zůstalo maskované."
Občas si Asne říkala, nakolik je Eldrithina odtažitost hraná. Nikdo, kdo si nevšímá světa kolem, by tak dlouho nepřežil. Na druhou stranu byla dost nesoustředěná, aby nechala maskování nejednou sklouznout, než dorazily do Samary, což stačilo, aby ji její strážce našel. Poslušny Moghedien mých rozkazů vyčkat jejího návratu se ukryly během bouří po jejím odchodu a čekaly, zatímco chátra toho takzvaného proroka vrazila do jižní Amadicie, a zůstaly v tom odporném, zničeném městě, i když už Asne byla přesvědčená, že je Moghedien opustila. Při té vzpomínce poněkud zkřivila ret. Odejít se rozhodly, když do města dorazil Eldrithin Kennit, přesvědčený, že je vražednice, a zpola přesvědčený, že je černá adžah, a odhodlaný ji zabít bez ohledu na následky pro sebe. Nikoliv překvapivě ona nebyla ochotná těm následkům čelit a odmítla nechat někoho, aby ho zabil. Jedinou alternativou byl útěk. A pak zase Eldrith navrhla, že Caemlyn je jejich jedinou nadějí.
"Zjistila jsi něco, Eldrith?" zeptala se Asne zdvořile. Chesmal byla hloupá. I když právě teď svět vypadal dost poničený, všechno se zase spraví. Tak nebo tak.
"Cože? Aha. Jenom že pepřová omáčka není tak dobrá, jak jsem si pamatovala. Ale to je samozřejmě už padesát let."
Asne potlačila povzdech. Nakonec možná přišel čas, aby se Eldrith stala nehoda.
Dveře se otevřely a do místnosti vklouzla Temaile tak tiše, že všechny překvapila. Maličká šedá s liščí tváří si přes ramena hodila župan s vyšívanými lvy, ale vepředu byl otevřený a byla vidět smetanová hedvábná noční košile, jež jí neslušně lnula k tělu. Na ruce měla náramek z kroucených skleněných kroužků. Tedy vypadaly jako skleněné, ale ani kladivem se nedaly rozbít.
"Byla jsi v Tel'aran'rhiodu," uhádla Eldrith a zamračila se na ter'angrial. Ale nemluvila zlobně. Od chvíle, kdy je Moghedien nechala přihlížet, když zlomila Liandrin, se Temaile všechny trochu bály. Asne přestala počítat, kolikrát za těch sto třicet let, co získala šátek, někoho zabila či mučila, ale málokdy viděla někoho tak... nadšeného... jako Temaile. Chesmal šedou sledovala, přičemž předstírala, že to nedělá, a mimoděk si nervózně olizovala rty. Asne honem zavřela pusu a doufala, že si toho u ní nikdo nevšiml.
Eldrith rozhodně ne. "Dohodly jsme se, že to nebudeme používat," řekla a skoro prosila. "Moghedien určitě zranila Nyneiva, a když v Tel'aran'rhiodu dokáže přemoci i jednoho z Vyvolených, jako naději máme my?" Otočila se k ostatním a pokusila se o káravý tón. "Vy jste o tom věděly?" Podařilo se jí mluvit jen trucovitě.
Chesmal se jí vzdorně podívala do očí a Asne předstírala nevinnost. Věděly to, ale kdo by se Chesmal postavil do cesty? Pochybovala, že by Eldrith víc než jen chabě zaprotestovala, kdyby tady byla.
Temaile přesně věděla, jak na ně působí. Při Eldrithině kázání by měla věšet hlavu a omluvit se, že šla proti jejímu přání. Místo toho se usmála. Ale její úsměv nikdy nedostoupil k očím, velkým a tmavým a příliš lesklým. "Mělas pravdu, Eldrith. Pravdu, že sem Elain přijde, a pravdu, že Nyneiva přijde s ní. Byly spolu a je jasné, že jsou obě v paláci."
"Ano," odvětila Eldrith a trochu se pod Temailiným pohledem kroutila. "Dobrá." A rty si olízla ona a taky přešlápla. "Přesto, dokud nepřijdeme na to, jak se dostat přes všechny ty divoženky -"
"Ony jsou divoženky, Eldrith." Temaile se posadila a bezstarostně roztáhla nohy. Hlas jí ztvrdl. Nebyl velitelský, jen rázný. "Potíže nám budou dělat jen tři sestry a těch se můžeme zbavit. Můžeme chytnout Nyneivu a s ní možná i Elain." Náhle se předklonila. I když byla pomačkaná, nevypadala líně. Eldrith couvla, jako by ji Temaile zatlačila pohledem. "Proč jinak bychom tu byly, Eldrith? Proto jsme přišly."
K tomu neměl nikdo co dodat. Za sebou měly řádku neúspěchů - v Tearu, v Tanchiku - které je mohly stát život, až je do rukou dostane svrchovaná rada. Ale ne, když měly za patrona jednu z Vyvolených, a jestli Moghedien Nyneivu tolik chtěla, třeba by se hodila i jiným. Skutečný problém bude najít Vyvoleného, kterému by svůj dárek předhodily. Nikdo kromě Asne se však nad touto částí nezamýšlel.
"Byli tam také další," pokračovala Temaile a znovu se opřela. Mluvila skoro znuděně. "Špehovali naše dvě přijaté. Muž, který se nechal vidět, a ještě někdo, koho jsem neviděla." Podrážděně našpulila rty. "Musela jsem zůstat za sloupem, aby mě ty holky nezahlédly. To by tě mělo potěšit, Eldrith. Že mě neviděly. Máš radost?"
Eldrith skoro koktala, když souhlasila.
Asne si dovolila pocítit své čtyři strážce, stále se blížili. Když opustily Samaru, přestala se maskovat.

Jenom Powl z nich byl přítelem temnoty, ale ostatní udělají, co jim řekne, a uvěří tomu, co jim řekne. Bude nutné je skrývat před ostatními, ale chtěla mít po ruce ozbrojené muže. Svaly a ocel byly velmi užitečné. A kdyby došlo na nejhorší, vždycky mohla vytáhnout tu dlouhou rýhovanou tyč, kterou Moghedien neschovala tak dobře, jak si myslela.

* * *

Za okny obývacího pokoje bylo vidět šedé ranní světlo. Bylo časněji, než urozená paní Shiaine obvykle stávala, ale dnes ráno se oblékla ještě potmě. Nyní na sebe myslela jako na urozenou paní Shiaine. Na Mili Skaneovou, sedlářovu dceru, skoro úplně zapomněla. Ve všem, na čem skutečně záleželo, byla opravdu urozenou paní Shiaine Avarhin, a byla jí celá léta. Urozený pán Willin Avarhin zchudl a musel žít v polozbořené barabizně, kterou si ani nemohl dovolit nechat opravit. Se svou jedinou dcerou, poslední z upadajícího rodu, bydlel na venkově, daleko místa, kde by někdo mohl jejich chudobu odhalit, a teď z nich zbyly jenom kosti, zakopané v lese nedaleko té barabizny, a z ní se stala urozená paní Shiaine, a jestli tento vysoký, dobře postavený kamenný dům nebyl vyloženě zámek, pořád to byl majetek bohaté obchodnice. Ta už byla rovněž dávno po smrti, poté co přepsala zlato na svou "dědičku". Nábytek byl dobře vyrobený, koberce drahé, goblény a podušky vyšité zlatou nití a v krbu z modře žilkovaného mramoru burácel oheň. Na kdysi obyčejnou římsu nechala vyřezat řadu avarhinských srdcí a rukou.

"Ještě víno, holka," přikázala stroze a Falion přiběhla s vysokým stříbrným džbánem, aby jí dolila číši horkým vínem. Livrej služebné, s rudým srdcem a zlatou rukou na prsou, Falion slušela. Když letěla vrátit džbán na truhlici s přihrádkami, měla tvář jako masku. Pak se postavila ke dveřím.

"Hraješ nebezpečnou hru," poznamenala Marillin Gemaplhin a otáčela svou číší v dlaních. Byla to hubená žena s matnými, světle hnědými vlasy, byla hnědá a na Aes Sedai nevypadala. Hubený obličej a široký nos by se k Falionině livreji hodily víc než k jejímu modrému suknu a to se hodilo jen pro průměrnou obchodnici. "Je nějak odstíněná, já vím, ale až zase bude moct usměrňovat, budeme kvůli tomuhle křičet." Zvedla tenké rty v neveselém úsměvu. "A ty si možná budeš přát, abys mohla křičet."

"Vybral to pro ni Moridin," opáčila Shiaine. "Selhala v Ebú Daru a on nařídil její potrestání. Neznám podrobnosti, a nechci je znát, ale jestli Moridin chce, aby ryla nosem v blátě, tak jí ho tam strčím tak hluboko, že bude ještě rok dýchat bláto. Nebo snad radíš neuposlechnout Vyvoleného?" Už při tom pomyšlení stěží potlačila zachvění. Marillin se snažila zakrýt svůj výraz pitím, ale zavřela oči. "A co ty, Falion?" zeptala se Shiaine. "Chtěla bys, abych Moridina požádala, aby tě odvedl pryč? Mohl by ti najít něco míň obtížného." A taky by mezci mohli zpívat jako slavíci.

Falion ani nezaváhala. Předvedla hluboké komornické pukrle a tvář měla ještě bledší než obvykle. "Ne, paní," vyhrkla. "Jsem se svou situací spokojená, paní."

"Vidíš?" řekla Shiaine druhé Aes Sedai. Velmi pochybovala, že je Falion byť vzdáleně spokojená, ale přijme cokoliv, než by čelila Moridinově nelibosti přímo. Ze stejného důvodu jí Shiaine povládne tvrdou rukou. Člověk nikdy nevěděl, co by Vyvolení mohli zjistit a špatně si vyložit. O sobě si myslela, že její selhání je hluboko pohřbeno, ale nehodlala riskovat. "Až bude moct zase usměrňovat, nebude muset být pořád komorná, Marillin." A stejně, Moridin řekl, že ji Shiaine může zabít, bude-li chtít. To platilo, kdyby ji její postavení začalo být příliš na obtíž. Řekl, že může zabít obě sestry, bude-li chtít.

"To je možné," podotkla Marillin temně, úkosem se podívala na Falion a zaškaredila se. "No, Moghedien mi nařídila pomáhat ti, jak to jen půjde, ale rovnou ti říkám, že do královského paláce nevstoupím. V celém městě je na můj vkus příliš mnoho sester, ale palác je přímo nacpaný divoženkami. Nedostala bych se ani na deset kroků, než by někdo zjistil, že tam jsem."

Shiaine si povzdechla, zaklonila se, dala si nohu přes nohu a tou pohupovala. Proč si lidé pořád mysleli, že neví tolik, co oni? Svět byl plný hlupáků! "Moghedien ti nařídila, že mě máš poslouchat, Marillin. Vím to, poněvadž mi to Moridin řekl. Neřekl to tak otevřeně, ale myslím, že když luskne prsty, Moghedien skočí." Mluvit takhle o Vyvolených bylo nebezpečné, ale ona musela věci vyjasnit. "Chtěla bys mi zopakovat, co že to neuděláš?"

Aes Sedai si olízla rty a znovu úkosem pohlédla na Falion. Bála se snad, že skončí stejně? Pravdou bylo, že Shiaine by Falion okamžitě vyměnila za pořádnou komornou. No, pokud by si mohla ponechat i další služby. Nejspíš budou obě muset umřít, až tohle skončí. Shiaine nerada nechávala nedokončenou práci.

"O tom jsem nelhala," řekla Marillin. "Vážně se nedostanu daleko. Ale jedna žena je už v paláci. Udělá,

co potřebuješ. Možná ale chvíli potrvá se s ní spojit."
"Jenom zařiď, ať to netrvá příliš dlouho, Marillin." Aha, takže jedna ze sester v paláci je černá adžah, co? Musela to být Aes Sedai, ne jenom temná družka, aby dokázala, co Shiaine potřebovala.
Otevřely se dveře a dovnitř nahlédl Murellin. Byl tak mohutný, že prostor málem vyplnil. Za ním zahlédla dalšího muže. Když kývla, Murellin ustoupil stranou a kývl na Daveda Hanlona, že může vstoupit. Potom za ním dveře zavřel. Hanlon měl tmavý plášť, ale zvedl ruku a stiskl Falion prs. Ta se na něj zlostně mračila, ale neodvažovala se pohnout. Hanlon byl součástí jejího trestu. Přesto se Shiaine nehodlala koukat, jak tu ženu ohmatává.
"To udělej později," nařídila mu. "Jak to šlo?"
Hanlon se zeširoka usmál. "Pochopitelně to šlo tak, jak jsem to plánoval." Odhodil si hbitě cíp pláště přes rameno a odhalil zlaté uzly hodnosti na červeném kabátě. "Mluvíš s kapitánem královniny osobní stráže."

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Představy o důležitosti

Aniž by se díval, Rand prošel průchodem do velké tmavé místnosti. Napětím z držení tkaniva, z boje se saidínem, se zapotácel. Chtěl vyzvracet celý obsah žaludku. Udržet se vestoje mu dalo práci. Škvírami v okenicích sem pronikalo trochu světla, jen dost, aby s jedinou silou v sobě viděl. Nábytek a velké, látkou zakryté předměty skoro vyplňovaly místnost. Mezi nimi byly sudy, do jakých se ukládalo nádobí, a truhlice všech tvarů a velikostí, bedny, krabice a maličkosti. Zůstalo jen tolik místa, aby se dalo projít. Rand si byl jistý, že tu nenarazí na žádné sluhy. Nejvyšší poschodí královského paláce bylo plné takových skladišť, která vypadala jako půdy obrovských venkovských domů, a byla stejně zapomenutá. Kromě toho byl přece ta'veren. Dobré bylo, že tu nikdo nebyl, když se otevíral průchod. Jeden okraj prořízl prázdnou truhlu zabalenou v popraskané kůži a druhý odřízl kousek z dlouhého, intarzovaného stolu plného váz a dřevěných krabic. Tak před sto lety z něj možná jídávala nějaká andorská královna. Před dvěma sty lety, smál se mu v hlavě Luis Therin. Je to moc dávno. Pro lásku Světla, nech to být! Tohle je Jáma smrti! Hlas zeslábl, jak muž uprchl do koutů Randovy mysli.
Pro jednou měl vlastní důvody poslouchat Therinovy stížnosti. Spěšně kývl na Min, aby prošla za ním na druhou stranu průchodu, a jakmile vsotupila, průchod za ní zavřel ve svislé čáře světla propouštěného saidínu. S tím ho přešla i nevolnost. Hlava se mu stále trochu točila, ale už neměl pocit, že začne zvracet nebo spadne nebo obojí. Ale pocit špíny zůstal, špína Temného do něj pronikala z tkaniv, jež kolem sebe zavázal. Přehodil si kožený tlumok na druhé rameno a snažil se zároveň si rukávem otřít pot z čela. Nemusel si však dělat starosti, že si toho Min všimne.
Modrými holínkami na vysokých podpatcích rozvířila prach na podlaze. Vytáhla z rukávu krajkou lemovaný kapesníček právě včas, aby chytila první pšíknutí, po němž následovala další. Byl by raději, kdyby byla ochotná zůstat v šatech. Na modrém kabátě měla na rukávech a klopách vyšité bílé kytičky a světleji modré spodky jí obepínaly hýždě. Za pasem měla strčené jasně modré rukavice se žlutou výšivkou a plášť se žlutými spirálami jí držel špendlík ve tvaru růže. Vypadala, jako kdyby dorazila obvyklým způsobem, ale přitáhla by pozornost každého. Rand byl v drsném hnědém suknu jako nějaký dělník. V posledních dnech se většinou zcela bezostyšně ukazoval, ale tentokrát nechtěl jen odejít, než někdo zjistí, že je tady, nechtěl, aby kromě několika málo lidí vůbec někdo zjistil, že tu byl.
"Proč se na mě tak culíš a taháš se za ucho jako pitomec?" chtěla vědět a nacpala si kapesník zpátky do rukávu. Ve velkých tmavých očích se jí objevilo podezření.
"Právě jsem si říkal, jak jsi krásná," poznamenal. Byla. Nemohl se na ni podívat, aby ho to nenapadlo.

Nebo aniž by zalitoval, že je příliš slabý, aby ji poslal do bezpečí.
Zhluboka se nadechla a kýchla, než si stačila dát ruku před pusu, a potom se na něj zamračila, jako by to byla jeho vina. "Opustila jsem kvůli tobě svýho koně, Rande al'Thore. Natočila jsem si pro tebe vlasy. Vzdala jsem se kvůli tobě svýho života! Nevzdám se svýho kabátu a gatí! Kromě toho mě tady ještě nikdo neviděl v šatech dýl, než mi trvalo se z nich převlíct. Víš, že tohle nebude fungovat, pokud mě nepoznají. A s tímhle obličejem rozhodně nemůžeš předstírat, že ses sem zatoulal z ulice."
Bez přemýšlení si přejel rukou po bradě a nahmatal vlastní obličej, jenže ten Min neviděla. Každý, kdo by se na něj podíval, by uviděl muže o hodný kus menšího a o celá léta staršího než Rand al'Thor, s matnými černými vlasy, tupýma hnědýma očima a bradavicí na baňatém nose. Jenom ten, kdo by se ho dotkl, mohl proniknout zrcadlovou maskou. Dokonce ani asha'man by ji neviděl, neboť vlákna byla převrácená. I když pokud by v paláci byl asha'man, mohly by se jeho plány hodně zvrtnout. Při této návštěvě nesmělo dojít na zabíjení. V každém případě měla Min pravdu. S takovým obličejem by ho do andorského královského paláce bez doprovodu nepustili.
"Hlavně když to co nejrychleji vyřídíme," řekl. "Než si někdo domyslí, že když tu jsi ty, možná tu jsem i já."
"Rande," vyhrkla tiše a velice ostražitě si ho prohlížela. Položila mu ruku na prsa a vážně se na něj zadívala. "Rande, opravdu musíš vidět Elain. A Aviendhu. Asi. Víš, že tu nejspíš je taky. Kdybys -"
Jen zavrtěl hlavou a přál si, aby to byl neudělal. Závrať ho ještě úplně nepřešla. "Ne!" vyjel stroze. Světlo! Ať už Min říkala cokoliv, nemohl uvěřit, že ho Elain i Aviendha milují obě. Ani to, že jí fakt, že ho milují, pokud to byl fakt, nevadí. Takhle divné ženské přece jen nebyly! Elain a Aviendha měly důvod ho nenávidět, ne milovat, a přinejmenším Elain to dala jasně najevo. Horší bylo, že on je miloval obě a Min taky! Musel být tvrdý jako ocel, ale měl strach, že se rozbije, kdyby jim musel čelit všem třem najednou.
"Najdeme Nyneivu a Mata a zmizíme, jak nejrychleji to půjde." Otevřela pusu, ale on jí nedal příležitost promluvit. "Nehádej se se mnou, Min. Teď na to není čas!"
Min naklonila hlavu na stranu a nasadila pobavený úsměv. "Copak jsem se s tebou někdy hádala? Copak vždycky neudělám přesně to, co mi řekneš?" A jako kdyby ta lež nestačila, dodala: "Chtěla jsem říct, že jestli spěcháš, tak proč stojíme v tomhle zaprášeným skladišti?" A na zdůraznění znovu psíkla.
Bylo méně pravděpodobné, že vzbudí pozornost, i když byla takhle oblečená, a proto vystrčila hlavu ze dveří první. Zřejmě skladiště nebylo tak úplně zapomenuté. Těžké závěsy ani nezavrzaly. Rychle se rozhlédla, vyběhla ze dveří a kývla na něj, ať jde za ní. Ta'veren neta'veren, ulevilo se mu, že je chodba prázdná. I nejpokornější sluha by se mohl divit, kdyby je uviděl vycházet ze skladiště v horní části paláce. Přesto brzy narazí na lidi. V tomto paláci nebylo tolik služebnictva jako ve Slunečním paláci či v Tearském Kameni, ale na takovém místě jich pořád musely být stovky. Rand šel vedle Min a snažil se šourat a civět na jasné nástěnné koberce, vyřezávané deštění a leštěné truhly. Takhle vysoko nebylo nic z toho zvlášť nádherné, ale obyčejný dělník by stejně civěl.
"Musíme se dostat co nejrychleji dolů," zamumlal. V dohledu stále nikdo nebyl, ale za rohem by mohlo být deset lidí. "Pamatuj, jen se zeptej prvního sluhy, kterého uvidíme, kde najdeme Nyneivu a Mata. Nevymýšlej si, pokud nebudeš muset."
"No, díky, žes mi to připomněl, Rande. Věděla jsem, že mi něco vypadlo z hlavy, a nemohla jsem přijít na to co." Usmívala se však stísněně a cosi zamručela.
Rand si povzdechl. Tohle bylo příliš důležité, aby hrála nějaké hloupé hry, což by samozřejmě udělala, kdyby ji nechal. Ne že by to ona viděla takhle. Ale občas se její představa o tom, co je důležité, značně lišila od jeho. Velice se lišila. Bude na ni muset dohlédnout.
"Ach, paní Farshawová," řekla za nimi jakási žena. "Je to paní Farshawová, není-liž pravda?"
Tlumok se zhoupl a tvrdě Randa udeřil do zad, jak se prudce otočil. Baculatá, prošedivělá žena, civící užasle na Min, byla nejspíš ta poslední osoba, kterou chtěl potkat, kromě Elain či Aviendhy. Napadlo ho, proč asi nosí červený tabard s velkým stříbrným lvem na přednici. Přikrčil se a vyhýbal se přímému pohledu na ni. Právě jako dělník dělající svou práci. Neměla důvod podívat se na něj dvakrát.
"Paní Harforová?" vykřikla Min a nadšeně se usmála. "Ovšem, jsem to já. A ty jsi jistě právě ta pravá, koho hledám. Obávám se, že jsem se ztratila. Můžeš mi říct, kde najdu Nyneivu z al'Mearů? A Mata Cauthona? Tady ten chlapík má něco, co po něm Nyneiva chtěla."

První panská se na Randa zamračila, ale hned se zase podívala na Min. Zvedla obočí nad jejím oblečením, nebo možná kvůli tomu, jak bylo zaprášené, ale nezmínila se o tom. "Mat Cauthon? Myslím, že toho pána neznám. Leda by to byl nějaký nový sluha nebo gardista," dodala pochybovačně. "A Nyneiva Sedai má plno práce. Asi bude nejlepší, když to převezmu a dám jí to do pokoje."
Rand se prudce narovnal. Nyneiva Sedai? Proč by ji ostatní - opravdické Aes Sedai - nechávaly hrát tu hru dál? A Mat že tu není? Zřejmě tu ani nikdy nebyl. Před očima mu zavířily barvy, skoro vytvořily obraz, jejž rozeznal. Ve chvilce to bylo pryč, ale on se zapotácel. Paní Harforová se na něj opět zamračila a zafrkala. Nejspíš ho považovala za opilého.
Min se zamračila také, ale zamyšleně, a poklepávala si prstem na bradu. "Myslím, že Nyneiva... Sedai ho chce vidět osobně." Zaváhání bylo nepatrné. "Nemohla bys ho doprovodit do jejích pokojů, paní Harforová? Já musím vyřídit ještě něco jiného. Tak se chovej slušně, Nuli, a udělej, co se ti řekne. Hodný chlapík."
Rand otevřel pusu, jenže než ze sebe dostal slovo, ona vyrazila pryč a málem utíkala. Plášť za ní jen vlál. Světlo ji spal, ona letěla najít Elain! Mohla by všechno zničit!
Tvé plány selžou, protože chceš žít, blázne. Hlas Luise Therina byl drsný a upocený šepot. Přijmi to, že jsi mrtvý. Přijmi to a přestaň mě mučit, blázne! Rand hlas potlačil do tlumeného bzučení, jako by mu v temnotě hlavy bzučela kousalka. Nuli? Co za jméno je Nuli?
Paní Harforová za Min zírala s otevřenou pusou, dokud nezmizela za rohem, a pak si popotáhla tabard, což bylo zbytečné. Obrátila se nesouhlasně na Randa. I se zrcadlovou maskou viděla muže vyššího než ona, ale Reene Harforová nebyla žena, která by se nechala takovou maličkostí vyvést z míry. "Nevěřím ti, Nuli," řekla a prudce svraštila obočí, "tak si dávej pozor, pokud máš nějaký mozek. Dobrý pozor si dávej."
Rand si přidržel řemen od tlumoku a druhou rukou se zatahal za kštici na čele. "Ano, paní," zamumlal drsně. První panská by mohla jeho skutečný hlas poznat. Všechno měla odmluvit Min, dokud nenajdou Nyneivu a Mata. Co pod Světlem bude dělat, jestli Min přivede Elain? A možná i Aviendhu? Tu nejspíš taky. Světlo! "Promiň, paní, ale měli bychom si pospíšit. Je nutné, abych Nyneivu viděl co nejdřív."
Nadhodil si tlumok. "Chtěla to fakt honem." Kdyby to vyřídil, než se Min vrátí, mohl by s ní zmizet dřív, než by musel čelit těm dvěma.
"Kdyby to Nyneiva Sedai považovala za naléhavé," odsekla tlustá komorná a zdůraznila titul, který on vynechal, "byla by nechala zprávu, že tě čeká. Teď pojď za mnou a svoje poznámky a názory si nech pro sebe."
Vyrazila bez čekání na odpověď, bez ohlížení, plula s majestátním půvabem. Nakonec co mohl dělat než to, co mu řekne? Jak si vzpomínal, první panská byla zvyklá, že všichni dělají, co jim řekne. Natáhl krok, aby ji dohonil, ale udělal vedle ní jen jeden krok, než na její polekaný pohled couvl, zatahal se za vlasy a zamumlal omluvu. Nebyl zvyklý chodit za nikým. Rozhodně mu to nevylepšilo náladu. Stále se mu trochu točila hlava a cítil špínu. Poslední dobou měl zřejmě špatnou náladu dost často, pokud s ním nebyla Min.
Než se dostali příliš daleko, začali se v chodbách objevovat olivrejovaní sloužící, leštící, oprašující, donášející, odnášející a pobíhající sem a tam. Nepřítomnost lidí, když s Min vycházeli ze skladiště, zřejmě byla vzácná. Zase ta'veren. Sešli po úzkých schodech pro služebnictvo, zabudovaných do zdi, a dole bylo ještě víc lidí. A ještě něco. Spousta žen, které neměly livrej. Domanky s měděnou pletí, malé bledé Cairhieňanky, ženy s olivovou pletí a tmavýma očima, jež rozhodně nebyly z Andoru. Když je viděl, musel se usmát, spokojeně se usmát. U žádné neviděl bezvěkou tvář a hodně z nich mělo vrásky, jež nikdy tvář Aes Sedai nezdobily, ale občas, když se k některé přiblížil, naskočila mu husí kůže. Ony usměrňovaly nebo alespoň držely saidar. Paní Harforová ho taky vedla kolem zavřených dveří, kde ho to svrbělo ještě víc. Za těmi dveřmi musely usměrňovat další ženy.
"Promiň, paní," zachraptěl Nuliho hlasem. "Kolik Aes Sedai je v paláci?"
"Do toho ti nic není," odsekla. Potom se však na něj ohlédla, povzdechla si a povolila. "Asi ničemu neuškodí, že to víš. Pět, včetně urozené paní Elain a Nyneivy Sedai." Do hlasu se jí vloudila pýcha. "Už je to dávno, co tu tolik Aes Sedai požádalo o hostovské právo naráz."
Rand by se byl zasmál, a docela pobaveně. Pět? Ne, to zahrnovalo i Nyneivu a Elain. Tři opravdové Aes Sedai. Tři! Na těch ostatních nezáleželo, ať byly kdokoliv. Začínal věřit, že ty řeči o stovkách Aes Sedai

postupujících na Caemlyn s vojskem znamenají, že by jich tolik mohlo následovat Draka Znovuzrozeného. Místo toho byla i jeho původní naděje, že jich získá pár tuctů, silně přehnaná. Řeči byly jenom řeči. Nebo nějaký Elaidin plán. Světlo, kde je Mat? Hlavou mu zavířily barvy - na okamžik měl dojem, že vidí Matovu tvář - a klopýtl.
"Když sem přijdeš opilý, Nuli," vyjela paní Harforová přísně, "odejdeš a budeš toho litovat. Osobně na to dohlídnu!"
"Ovšemže, paní," zamumlal Rand a zatahal se za vlasy na čele. V hlavě se mu Luis Therin chechtal šíleným, uplakaným smíchem.
Musel sem přijít - nebylo zbytí - ale už byl připravený toho litovat.
* * *
Nyneiva a Talaan, obklopené světlem saidaru, na sebe hleděly ze vzdálenosti čtyř kroků před krbem, kde hořel oheň. Nebo ji možná zahřívá ta námaha, říkala si Nyneiva. Tato lekce již podle zdobených hodin na zdobené krbové římse trvala celou hodinu. Hodina usměrňování bez odpočinku by zahřála každého. Měla tady být Sareitha, ne ona, ale hnědá sestra vyklouzla z paláce a nechala jen zprávu, že má ve městě nutné vyřizování. Careane odmítla učit dva dny po sobě a Vandene pořád odmítala učit kdykoliv kvůli směšné výmluvě, že když učí Kirstian a Zaryu, nemá už na nic jiného čas.
"Takhle," pravila a švihla svým pramenem ducha kolem štíhlé učednice Mořského národa ve snaze ji zahnat. Přidala do rány sílu a zahnala dívku ještě dál a zároveň usměrnila třemi různými způsoby vzduch. Jedno tkanivo Talaan přes modrou lněnou halenu trefilo do žeber. Byla to prostá finta, ale dívka překvapeně zafuněla a na okamžik maličko popustila pravý zdroj. V té chviličce Nyneiva přestala tlačit na druhý pramen a švihla po původním cíli. Vrazit na Talaan štít bylo jako praštit se do zdi - až na to, že ji to zaštípalo nejen na dlani, ale na celé kůži, což věc moc nevylepšilo - ale záře saidaru zmizela a poslední dva prameny vzduchu uvěznily Talaan ruce u boků a stáhly jí kolena k sobě.
Velmi dobré provedení, kdyby si to Nyneiva myslela. Ta holka byla hbitá, tkaniva ovládala skvěle. Kromě toho snažit se odstínit někoho, kdo držel jedinou sílu, bylo přinejlepším riskantní a přinejhorším marné, pokud jste nebyly o hodně silnější než druhá žena - a občas i potom - a Talaan jí byla v podstatě rovna. Proto se také neusmála. Připadalo jí to nedávno, kdy sestry žasly nad její silou a věřily, že jen několik Zaprodanců je silnějších. Talaan ale ještě ani nezačala zpomalovat. Byla teprve dítě. Patnáct? Možná mladší! Jen Světlo ví, jaký bude její potenciál. Žádná z hledaček větru se o tom aspoň nezmínila a Nyneiva se nehodlala ptát. Nechtěla vědět, o kolik silnější ta holka Mořského národa bude. Vůbec ne.
Talaan šoupala bosýma nohama po zeleném koberci se vzorem a marně se snažila prorazit štít, který Nyneiva snadno udržela, pak si poraženecky povzdechla a sklopila oči. I když se jí dařilo sledovat Nyneiviny příkazy, chovala se, jako kdyby neuspěla, a teď se choulila tak sklíčeně, jako by ji vzpřímeně drželo jenom tkanivo vzduchu.
Nyneiva prameny propustila, upravila si šátek a otevřela ústa, aby Talaan řekla, co udělala špatně. A poukázala - znovu - že nemá smysl snažit se prorazit, pokud nebude o hodně silnější než ta, kdo ji odstíní. Mořský národ zřejmě nevěřil ničemu, co se jim řeklo, dokud se jim to neřeklo desetkrát a neukázalo dvacetkrát.
"Využila proti tobě tvou vlastní sílu," poznamenala Senine din Ryal neomaleně, než stačila Nyneiva promluvit. "A zase odlákala tvou pozornost. Je to jako zápas, holka. A to ty umíš."
"Zkus to znovu," přikázala Zaida a kývla tmavou, potetovanou rukou.
Všechna křesla v místnosti byla odsunuta ke zdi, i když nebylo zapotřebí prostor vyčistit, a Zaida lekci sledovala spolu se šesti hledačkami větru v křiklavých červených, žlutých a modrých hedvábných brokátech a jasně obarveném lnu, se spoustou náušnic, kroužků v nose a řetízcích s medailonky. Tak to bylo vždy. Ke skutečné lekci se použila jedna ze dvou učednic - nebo místo učednice donutily Merilille, jak slyšela Nyneiva, pokud sama neučila - zatímco Zaida a nějaká skupina hledaček větru se dívaly. Paní vln pochopitelně nemohla usměrňovat, i když ta tu byla vždy, a žádná z hledaček větru se nemohla ve skutečnosti tak snížit, aby se zúčastnila osobně. Ach, to nikdy.
Podle Nyneivina odhadu byla dnešní skupina dost divná, vzhledem k posedlosti Mořského národa hodnostmi. Zaidina vlastní hledačka větru, Shielyn, seděla napravo. Byla to štíhlá, rezervovaná žena, skoro tak vysoká jako Aviendha, o hodně vyšší než Zaida. Tak to bylo správné, aspoň pokud tomu

Nyneiva rozuměla, ale po Zaidině levici byla Senine a ta sloužila na karavele, jednom z menších plavidel Mořského národa, a její bylo nejmenší z nejmenších. Samozřejmě ta svraštělá žena s vráscitou tváří a šedými vlasy kdysi nosila víc než současných šest náušnic a víc zlatých medailonků na řetízku přes levou tvář. Bývala hledačkou větru paní lodí, než na to místo byla zvolena Nesta din Reas, ale podle jejich zákona, když zemřela paní lodí nebo paní vln, její hledačka větru musela začít znovu na nejnižší úrovni. Ale bylo toho víc než jen úcta k Seninině současné pozici, tím si byla Nyneiva jistá. Rainyn, mladá žena s tvářemi jako jablíčka, také sloužící na karavele, seděla hned vedle ní, a vedle Shielyn zase Kurin, žena s kamennou tváří, připomínající černou řezbu. Díky tomu musely sedět Caire a Tebreille až úplně na kraji, a ty obě byly hledačkami paní vln, se čtyřmi tlustými náušnicemi v každém uchu a se skoro tolika medailonky jako Zaida. Možná proto, aby ty dvě povýšené sestry držely co nejdál od sebe. Nenáviděly se s vášní, které dosáhnou jenom pokrevní příbuzní. Tak to možná bylo. Pochopit Atha'an Miere bylo ještě horší než pokoušet se chápat muže. Žena by se z toho mohla zbláznit.

Nyneiva si jen cosi zamumlala, posunula si šátek a připravila se i s prameny. Čistá radost z toho, že drží saidar, mohla těžko soupeřit s jejím rozčilením. Zkus to znovu, Nyneivo. Ještě jednou, Nyneivo. Udělej to hned, Nyneivo. Alespoň že tady nebyla Renaile. Často chtěly, aby je učila věci, které neznala tak dobře jako jiné - a příliš často věci, které skoro vůbec neznala, jak si neochotně připustila, ve Věži se jí nedostalo většího výcviku - a kdykoliv sebeméně zaváhala, Renaile měla ohromnou radost, že ji vidí se potit. Ostatní ji také donutily se potit, ale neměly z toho tak velkou radost. Rozhodně po hodině byla unavená. Do háje se Sareithou a její pochůzkou!

Udeřila znovu, jenže tentokrát se Talaanin pramen ducha setkal s jejím mnohem lehčeji, než čekala, a její vlastní pramen projel mnohem dál na stranu, než čekala. Náhle z holky vyletělo šest tkaniv vzduchu a Nyneiva je rychle přeřízla ohněm. Přeťaté prameny udeřily zpátky do Talaan, ale než pořádně zmizely, objevilo se šest dalších a rychleji než předtím. Nyneiva sekla. A zírala, když Talaanino tkanivo projelo kolem jejího, obalilo ji a odřízlo od saidaru. Byla odstíněná! Talaan ji odstínila! A navíc, jako poslední ponížení, jí prameny vzduchu pevně spoutaly paže a nohy a pomačkaly sukni. Kdyby se nenechala tak rozčílit Sareithou, nikdy by se to nestalo.

"Ta holka ji má," řekla Caire překvapeně. Nikdo by si ani nepomyslel, že je to matka Talaan, podle toho, jak chladný pohled po ní vrhla. Ve skutečnosti Talaan zřejmě vlastní úspěch dost překvapil, okamžitě prameny propustila a sklopila oči.

"Velmi dobře, Talaan," pochválila ji Nyneiva, protože to žádná jiná neudělala, ani ji nijak nepovzbudila. Podrážděně škubla šátkem. Nebylo nutné holce říkat, že měla štěstí. Byla rychlá, pravda, ale Nyneiva si nebyla jistá, že dokáže usměrňovat ještě déle. Rozhodně nebyla v nejlepším stavu. "Bojím se, že dneska už nemám čas, takže -"

"Zkus to znovu," nařídila jí Zaida a napjatě se předklonila. "Chci se na něco podívat." To nebylo vysvětlení ani náznak omluvy, zcela prostě konstatovala fakt. Zaida nikdy nic nevysvětlovala, ani se neomlouvala. Prostě očekávala poslušnost.

Nyneivu napadlo, že jí řekne, že stejně nemůže vidět nic z toho, co dělají, ale hned to zavrhla. Ne se šesti hledačkami větru v místnosti. Přede dvěma dny svůj názor vyjádřila nahlas a rozhodně to nehodlala opakovat. Snažila se to brát jako pokání za mluvení bez přemýšlení, ale moc to nepomáhalo. Přála si, aby je nikdy nenaučila se propojit.

"Ještě jednou," řekla stísněně a otočila se k Talaan, "a pak budu muset jít."

Tentokrát na ten trik byla připravená. Usměrnila a reagovala na její tkanivo obratněji a s mnohem větší silou. Dívka se jen nejistě usmívala. Tak ona si myslela, že se Nyneiva nechá rozptýlit těmi nepatřičnými prameny vzduchu, co? Talaanino tkanivo se kolem ní začalo kroutit a ona hbitě setkala vlastní, aby ho zachytila. Bude připravená, až ta ženská přijde se svými prameny vzduchu. Nebo to možná tentokrát vzduch nebude. Určitě nic nebezpečného. Tohle bylo cvičení. Jenže Talaanin pramen ducha otočku nedokončil a Nyneiva široce minula, když po ní Talaan švihla a zachytila ji. Znovu saidar zhasl a Nyneivu spoutala pouta ze vzduchu.

Opatrně se nadechla. Zřejmě bude muset té mladé ženě poblahopřát. Z tohohle se nedostane. Kdyby měla volnou ruku, vyrvala by si cop z hlavy.

"Zadrž!" nařídila Zaida, vstala a zamířila k Nyneivě. Červené hedvábné kalhoty jí šustily nad bosýma

nohama a rudá šerpa, zavázaná na složitý uzel, se jí houpala u boku. Hledačky větru vstaly také, podle hodnosti. Caire a Tebreille se navzájem ledově nevnímaly, když spěchaly za paní vln, a Senine a Rainyn se postavily dozadu.
Talaan na Nyneivě poslušně podržela štít i pouta, takže ta tu stála jako socha. A soptila jako konvice příliš dlouho na ohni. Odmítla se vrtět jako rozbitá loutka, ale víc by stejně dělat nemohla. Caire a Tebreille si ji prolížely s ledovým přezíráním a Kurin opovržlivě jako každého obyvatele země. Žena s tvrdým pohledem neohrnovala nos a ani se neškaredila, vlastně se vůbec nijak netvářila, ale člověk s ní nemusel být dlouho, aby zjistil její názor. Jen Rainyn se zatvářila nepatrně soucitně, smutně se pousmála.
Zaida se Nyneivě podívala do očí. Byly asi stejně vysoké. "Držíš ji co nejpevněji, učednice?"
Talaan se hluboce uklonila a dotkla se čela, rtů a srdce. "Jak přikazuješ, paní vln," zašeptala.
"Co to znamená?" chtěla vědět Nyneiva. "Nech mě jít. Možná vám projde, když takhle zacházíte s Merilille, ale jestli si jenom na chvilku myslíš-!"
"Říkalas, že tento štít se nedá prorazit, pokud nejsi o hodně silnější," přerušila ji Zaida. Nemluvila drsně, chtěla však být slyšet. "Světlo dej, zjistíme, jestli nás učíš správně. Je dobře známo, jak Aes Sedai točí pravdou jako na obrtlíku. Hledačky větru, vytvořte kruh. Kurin, ty povedeš. Jestli se osvobodí, dohlédneš na to, aby neuškodila. Na popud... Učednice, připravte se ji obrátit hlavou dolů, až napočítám do pěti. Jedna."
Hledačky větru obklopilo světlo saidaru, všechny dohromady, jak se propojily. Kurin tam stála rozkročená, s rukama v bok, jako by stála na palubě lodi. Už z jejího výrazu bylo jasné, že je předem přesvědčená, že odhalí vytáčky, pokud ne otevřenou lež. Talaan se zhluboka nadechla a pro jednou stála rovně, ani nemrkla, jen se úzkostně dívala po Zaidě.
Nyneiva zamrkala. Ne! Tohle jí přece nemohly udělat! Ne znovu! "Říkám vám," řekla mnohem klidněji, než se cítila, "neexistuje žádný způsob, jak bych mohla štít prorazit. Talaan je příliš silná."
"Dvě," řekla Zaida a zkřížila ruce na prsou. Na Nyneivu se dívala, jako by tkanivo skutečně viděla.
Nyneiva zatlačila na štít. Jako kdyby tlačila do kamenné zdi. "Poslouchej mě, Za... ehm... paní vln."
Rozhodně nemělo smysl si ji znepřátelit ještě víc. Tyhle ženské se držely správného oslovení. Držely se příliš mnoha věcí. "Merilille vám určitě řekla o odstínění aspoň něco. Ona složila tři přísahy. Nemůže lhát." Egwain měla s tou holí přísah možná pravdu.
Zaida neuhnula, tvářila se stejně. "Tři."
"Poslouchej mě," vyhrkla Nyneiva a bylo jí jedno, že mluví trochu zoufale. Možná víc než trochu. Zatlačila do štítu tvrději, pak jak nejvíc to šlo. Klidně by mohla tlouct hlavou do balvanu, mělo by to asi stejný účinek. Instinktivně, byť marně, zápolila s pouty vzduchu, až se jí třásně na šátku třásly. Měla asi stejnou naději, že se osvobodí, jako že prorazí štít, ale nemohla si pomoci. Už ne! To by už nezvládla!
"Musíš mě poslechnout!" "Čtyři."
Ne! Ne! Už ne! Zoufale škrábala na štít. Možná byl tvrdý jako kámen, jenže byl cítit jako sklo, hladký a kluzký. Cítila za ním pravý zdroj, skoro ho viděla, jako světlo a teplo za hranicí zorného pole. V zoufalství, s funěním, hmatala po celém hladkém povrchu. Měl okraj, jako kruh, zároveň dost malý, aby ho udržela v ruce, a také dost velký, aby pokryl celý svět, ale když se pokusila proklouznout kolem okraje, ocitla se zase uprostřed. Nebylo to k ničemu. Zjistila to už dávno, zkoušela to už dávno. Srdce jí bušilo, jako by jí mělo prasknout. Marně se snažila uklidnit a honem hmatala zpátky k okraji, osahávala ho, aniž by se ho snažila obejít. Bylo tam jedno místo, které bylo... měkčí. Předtím si toho nevšimla. Ten měkký bod - malý hrbol? - vypadal stejně jako všechno kolem a nebyl o moc měkčí, ale ona se proti němu vrhla. A ocitla se zpátky uprostřed. V zoufalství se proti němu vrhala stále dokola a stále ji to vracelo do středu, aniž by se zastavila před dalším útokem. Znovu. Ach, Světlo! Prosím! Musela, než...!
Náhle jí došlo, že Zaida ještě neřekla pět. Lapajíc po dechu, jako by uběhla deset mil, zůstala zírat. Po tvářích a po zádech jí stékal pot. Stékal jí mezi prsa až na břicho. Nohy se jí podlamovaly. Paní vln se jí podívala do očí a zamyšleně si prstem poklepávala na rty. Kruh šesti stále obklopovala záře a Kurin mohla být opovržlivou kamennou sochou, ale Zaida neřekla pět.
"Opravdu se snažila tak silně, jak to vypadalo, Kurin," optala se paní vln nakonec, "nebo bylo všechno to zmítání a kňučení jen na ukázku?" Nyneiva se pokoušela o vzdorné mračení. Ona nekňučela! Nebo ano? Její mračení na Zaidu neudělalo větší dojem než déšť na skálu.

"S takovou silou, paní vln," přiznala Kurin váhavě, "že by na zádech unesla brigu." Ty černé oblázky jejích očí však stále vypadaly pohrdlivě. Její úctu si získali jen ti, kdo žili na moři.
"Propusť ji, Talaan," rozkázala Zaida a štít i pouta zmizely, když se otočila a zadívala se na křesla, aniž by se na Nyneivu ohlédla. "Hledačky větru, až odejde, promluvím si s vámi. Uvidíme se zítra ve stejnou hodinu, Nyneivo Sedai."
Nyneiva si uhladila pomačkané sukně a podrážděně si roztřásla šátek a pokusila se získat zpět trochu důstojnosti. Nebylo to snadné, jak byla celá zpocená a roztřesená. Ona rozhodně nekňučela! Snažila se nedívat na ženu, která ji odstínila. Dvakrát! Stála tam, měkká jako máslo, s očima upřenýma na koberec. Cha! Nyneiva si přehodila šátek přes ramena. "Zítra je na řadě Sareitha Sedai, paní vln." Aspoň hlas měla klidný. "Budu mít práci až do -"
"Tvoje výuka je víc poučná než ostatních," pravila Zaida a stále se nenamáhala na ni podívat. "Ve stejnou hodinu, nebo pošlu tvé žačky, aby tě přivedly. Teď můžeš jít." A z jejího tónu bylo jasné, že teď odejde.
Nyneiva s námahou polkla námitky. Měly hořkou příchuť. Víc poučné? Co to znamená? Usoudila, že to ani nechce vědět.
Dokud neodejde z místnosti, byla učitelka - Mořský národ lnul ke svým pravidlům. Nyneiva hádala, že nedodržování pravidel by na lodi mohlo vést k potížím, ale byla by ráda, kdyby si uvědomily, že nejsou na lodi - stále byla učitelka, což znamenalo, že nemůže prostě jen tak odejít, jakkoliv by ráda. Horší bylo, že jejich pravidla týkající se učitelek mezi suchozemci byla naprosto jasná. Mohla prostě odmítnout spolupracovat, ale kdyby o vlásek porušila dohodu, tyto ženy by to rozšířily z Tearu Světlo ví kam! Celý svět by se dozvěděl, že Aes Sedai porušily slovo. Co by tohle udělalo s Aes Sedai, o tom raději nechtěla přemýšlet. Krev a zatracenej popel! Egwain měla pravdu, Světlo ji za to spal!
"Děkuji, paní vln, že jsi mi dovolila vás učit," řekla, uklonila se a dotkla se čela, rtů a srdce. Moc hluboká úklona to nebyla, dnes se jim dostane jen rychlého kývnutí. No, dvou. Hledačky větru taky jedno vyžadovaly. "Děkuji vám, hledačky větru, že jste mi dovolily vás učit." Sestry, které nakonec odejdou k Atha'an Miere, vybuchnou, až zjistí, že jim jejich žačky můžou říkat, co učit a kdy, a dokonce jim rozkazovat, co mají dělat, když nebudou učit. Na plavidle Mořského národa stála suchozemská učitelka nad obyčejným plavčíkem, ale jen o kousek. A sestry ani nedostanou ty měšce nacpané zlatem, používané k nalákání jiných učitelů na palubu.
Zaida a hledačky větru reagovaly stejně, jako kdyby poslední plavčík ohlásil, že odchází. Takže stály v hloučku, mlčely a okatě čekaly, až odejde, a nebyly zrovna trpělivé. Jen Rainyn se po ní aspoň podívala. Po všem, co bylo řečeno a uděláno, byla jen hledačkou větru. Talaan stála pořád na místě, pokorná, hledící na koberec u svých bosých nohou.
S hlavou vztyčenou Nyneiva vyšla z místnosti s tolika cáry důstojnosti, kolik jich sesbírala. Na chodbě popadla dveře oběma rukama a co nejvíc s nimi práskla. Rána, rozléhající se chodbou, ji uspokojila. Vždy mohla tvrdit, že jí uklouzla ruka, kdyby si snad někdo stěžoval.
Otočila se a spokojeně si oprášila ruce. A trhla sebou, když uviděla, kdo na ni na chodbě čeká.
V prostých tmavomodrých šatech od jedné z rodinky Alivia nevypadala jako obvykle. Byla o něco vyšší než Nyneiva, v koutcích modrých očí měla vrásky a ve zlatožlutých vlasech bílé pramínky. Ale v modrých očích měla napětí, jako orel soustředící se na kořist.
"Panímáma Corlyová mě poslala, abych ti vyřídila, že by tě ráda viděla u večeře," ohlásil modrooký orel pomalým seanchanským přízvukem. "Bude tam i panímáma Karistovanová, panímáma Armanová a panímáma Juardeová."
"Co tu děláš sama?" vyjela Nyneiva. Přála si, aby dokázala být jako většina ostatních sester, uvědomovat si sílu jiné ženy, aniž by na to opravdu myslela, ale to bylo něco, co ještě neměla čas vstřebat. Nad Alivií možná stálo pár Zaprodanců, ale určitě ne nikdo jiný. A byla Seanchanka. Nyneiva si přála, aby tu kromě nich dvou byl ještě někdo. Dokonce i Lan, a jemu nařídila, aby se od lekcí Mořskému národu držel dál. Nebyla si jistá, jestli jí tuhle věřil, že spadla ze schodů. "Nemáš nikam chodit bez doprovodu!"
Alivia pokrčila rameny, tedy jedním ramenem. Před pár dny to byl uzlíček úsměvů, vedle něhož Talaan vypadala drzá. Teď se už na nikoho neusmívala. "Nikdo jiný neměl čas, tak jsem vyklouzla sama. A navíc, kdybyste mě pořád hlídaly, nikdy byste mi nezačaly věřit a já bych se nikdy nedostala k tomu, abych zabila sul'dam." Pronesené tím nedbalým tónem to bylo jaksi ještě děsivější. "Měly byste se ode

mne učit. Ti asha'mani říkají, že jsou zbraně, a nejsou špatní, to vím určitě, ale já to umím líp."
"To je dost možný," opáčila Nyneiva ostře a popotáhla si šátek. "A možná víme víc, než si myslíš, že víme." Nevadilo by jí předvést této ženě pár tkaniv, jež se naučila od Moghedien. Včetně těch několika, o nichž se všechny shodly, že jsou příliš hnusná, aby to provedly komukoliv. Kromě... Byla si dost jistá, že by ji druhá žena snadno přemohla, ať by udělala cokoliv. Nebylo snadné nepřešlapovat před tím upřeným pohledem. "Dokud - pokud! - se nerozhodneme jinak, už tě neuvidím bez dvou tří žen z rodinky, jestli víš, co je pro tebe dobrý."
"Když to říkáš," odpověděla Alivia nevzrušeně. "Jakou zprávu mám vyřídit panímámě Corlyové?"
"Vyřiď jí, že její laskavý pozvání odmítám. A nezapomeň, co jsem ti řekla!"
"Vyřídím jí to," slíbila Seanchanka a napomenutí si nevšímala. "Ale podle mě to ani pozvání nebylo. Hodinu po setmění, říkala. To by sis možná chtěla zapamatovat." S vědoucím úsměvem odešla, nespěchala, když se vracela, kam patřila.
Nyneiva se za ní zlobně mračila, a ne proto, že nebyla zdvořilá. No, nejen proto. Škoda že se nedržela usmívání, alespoň na sestry. Ohlédla se na dveře, za nimiž byly Atha'an Miere, a napadlo ji, že půjde za Alivií, aby se ujistila, že udělá, co jí řekla. Místo toho šla na opačnou stranu. Nespěchala. Nebylo by nijak příjemné, kdyby někdo z Mořského národa náhodou vyšel ven a usoudil, že tajně poslouchá, ale rozhodně nespěchala. Jenom chtěla jít rychle. To bylo všechno.
Atha'an Miere nebyly jediné v paláci, komu se chtěla vyhnout. Tak ono to ani pozvání nebylo, co? Sumeko Karistovanová, Chilares Arrnanová a Famelle Juardeová byly v šicím kroužku s Reanne Corlyovou. Večeře byla pouze výmluva. Budou s ní chtít mluvit o hledačkách větru. Tedy spíš o vztazích mezi Aes Sedai v paláci a "divoženkami" Mořského národa. Nebudou ji vyloženě kárat, že nezachovala důstojnost Bílé věže, tak daleko by nezašly. Zatím ne, i když se k tomu zřejmě blížily. Ale celá večeře bude plná významných otázek a ostrých poznámek. Nic, u čeho by jim mohla prostě nařídit, aby s tím přestaly. Pochybovala, že něco menšího než rozkaz by přijaly. A byly dost schopné si ji najít, kdyby za nimi nepřišla. Učit je, že mají páteř, byla zatracená chyba. Alespoň nebyla jediná, kdo to musel snášet, i když Elain se dařilo vyhýbat tomu nejhoršímu. Ach, jak se těšila, až je uvidí v bílých šatech novicky či přijaté. Jak se těšila, až uvidí paty Atha'an Miere!
"Nyneivo!" ozval se za ní podivně tlumený výkřik. S přízvukem Mořského národa. "Nyneivo!"
Sundala ruku z copu a otočila se na patě, připravená nadávat. Nyní už neučila, nebyly na lodi a mohly by ji zatraceně nechat na pokoji!
Talaan se před ní se sklouznutím zastavila a bosé nohy jí na tmavočervených dlaždicích podjely. S funěním otáčela hlavou, jako by se bála, že je někdo překvapí. Trhla sebou pokaždé, když se v dohledu objevil nějaký sluha v livreji, a začala znovu dýchat teprve tehdy, když se ujistila, že je to jenom sluha.
"Můžu jít do Bílé věže?" vyhrkla bez dechu, lomila rukama a poskakovala. "Nikdy nebudu vybraná. Oběť, tak tomu říkají, opustit navždy moře, ale já sním o tom, že se stanu novickou. Matka mi bude hrozně chybět, ale... Prosím. Musíš mě vzít do Věže. Musíš!"
Nyneiva jen mrkala. Mnoho žen snilo o tom, že se stanou Aes Sedai, ale ještě nikdy neslyšela o žádné, která by snila, že se stane novickou. Kromě toho... Atha'an Miere Aes Sedai odmítaly právo přepravy na všech lodích, jejichž hledačka větru uměla usměrňovat, ale aby sestrám zabránily podívat se lépe, občas nějakou učednici přece jenom vybraly a poslaly do Bílé věže. Egwain tvrdila, že v současné době jsou mezi Mořským národem jen tři sestry, všechny slabé v jediné síle. Tři tisíce let stačily přesvědčit Věž, že schopnost usměrňovat je mezi ženami Atha'an Miere vzácná a chabá, že nestojí za pátrání.
Talaan měla pravdu. Nikdo tak silný jako ona by nesměl odejít do Věže, ani teď, když byla jejich lest odhalena. Vlastně bylo součástí dohody, že sestry Atha'an Miere se budou smět vzdát toho být Aes Sedai a vrátit se na lodi. Věžová sněmovna kvůli tomu nebude ani ječet!
"No, výcvik je velmi tvrdý, Talaan," podotkla mírně, "a tobě musí být aspoň patnáct. Kromě toho..." Náhle si na té mladé ženě uvědomila ještě něco. "Tobě bude chybět matka?" zeptala se nevěřícně a bylo jí to jedno.
"Je mi devatenáct!" opáčila Talaan vzdorně. Když se Nyneiva dívala na její chlapeckou tvář a tělo, nemohla tomu uvěřit. "A ovšemže mi bude chybět matka. Vypadám snad nepřirozeně? Aha, chápu. Ty nerozumíš. V soukromí si projevujeme náklonnost, ale na veřejnosti se musí vyhnout náznaku, že mi

nadržuje. To je u nás vážný zločin. Matka by mohla přijít o svou hodnost a obě by nás pověsily hlavou dolů na ráhno a zbičovaly."
Nyneiva se při zmínce o visení hlavou dolů zaškaredila. "To tedy chápu, proč se tomu chceš vyhnout," pravila. "Ale stejně -"
"Všichni se snaží vyhnout i náznaku nadržování, ale pro mě je to horší, Nyneivo!" Ta dívka - žena - mladá žena - se vážně bude muset naučit neskákat sestrám do řeči, pokud se má stát novickou. Tedy ne že by se jí mohla stát. Nyneiva se snažila převzít iniciativu, ale z Talaan se slova hrnula proudem. "Má bába je hledačkou větru paní vln klanu Rossaine, má prabába je hledačkou větru klanu Dacan a její sestra klanu Takana. Má rodina je poctěna, že pět z nás vystoupilo tak vysoko. A všichni hledají známky, že Gelyn svůj vliv zneužívá. A oprávněně, já vím - nadržování nelze povolit - ale mou sestru držely jako učednici o pět let déle než normálně a mou sestřenici dokonce o šest! Hlavně aby nikdo neřekl, že měly protekci. Když propočítám hvězdy a udám správně pozici, jsem potrestána, že jsem pomalá, i když mám odpověď stejně rychle jako hledačka větru Ehvon! Když ochutnám moře a označím pobřeží, ke kterému se blížíme, jsem potrestána, protože chuť, kterou určím, není docela taková, jako cítí hledačka větru Ehvon! Dvakrát jsem tě odstínila, ale dneska v noci budu viset za kotníky, že jsem to neudělala dřív! A jsem trestána za chyby, které se u ostatních přecházejí, za chyby, které jsem nikdy neudělala, protože jsem mohla! Byl tvůj výcvik novicky tvrdší, Nyneivo?"
"Můj výcvik novicky," zopakovala Nyneiva hluše. Byla by skutečně tuze ráda, kdyby ta ženská pořád nemluvila o visení hlavou dolů. "Ano. No. O tom vážně nechceš slyšet." Čtyři pokolení žen s touto schopností? Světlo! Dokonce i dcera po matce byla vzácná. Věž bude Talaan opravdu chtít. Ale to se nestane. "Caire a Tebreille se asi taky milují, co?" řekla ve snaze změnit téma.
Talaan ohrnula ret. "Má teta je mazaná a prolhaná. Slaví každé ponížení, které může způsobit mé matce. Ale má matka ji srazí, jak si zaslouží. Jednoho dne bude Tebreille sloužit na karavele pod paní plavby se železnou rukou a bolavými zuby!" Ponuře, spokojeně při té představě kývla. A pak nadskočila jako vykulená laň, když za ní proběhl nějaký sluha. To jí připomnělo původní záměr. Znovu se rozhlédla a rychle řekla: "Během lekcí samozřejmě nesmíš mluvit, ale stačit bude kdykoliv jindy. Ohlas, že mám jít do Věže, a ony ti nedokážou odmítnout. Jsi Aes Sedai!"
Nyneiva na ni valila oči. A při příští lekci na všechno zapomenou? Ta hlupačka viděla, co jí udělaly!
"Chápu, jak moc chceš jít, Talaan," pravila, "ale -"
"Děkuju," přerušila ji Talaan a rychle se poklonila. "Děkuju ti!" A vyrazila tryskem zpátky.
"Počkej!" zakřičela Nyneiva a popošla za ní. "Vrať se! Já ti nic neslíbila!"
Sluhové se po ní obraceli a dál vrhali užaslé pohledy jejím směrem, i když se již vrátili ke svým povinnostem. Byla by za tou husou hloupou utíkala, kdyby se nebála, že by pak narazila na Zaidu a ostatní. A ta hlupačka by na ně nejspíš vychrlila, že půjde do Věže a že jí to Nyneiva slíbila. Světlo, nejspíš jim to stejně řekne!
"Vypadáš, jako bys spolkla shnilou švestku," poznamenal Lan, jenž se objevil po jejím boku, vysoký, přísně pohledný, v dobře padnoucím zeleném kabátci. Napadlo ji, jak dlouho už tu asi je. Připadalo jí nemožné, že by tak velký, tak působivý muž mohl stát tak nehybně, až ho člověk přehlédl, i bez strážcovského pláště.
"Celej košík," zamumlala Nyneiva a přitiskla obličej na manželovu širokou hruď. Bylo příjemné opírat se o něho, cítit jeho sílu, i na chvilku, zatímco on ji jemně hladil. I když si musela odstrčit meč ze žeber. A každý, kdo chtěl zírat na tak veřejný projev lásky, se mohl jít bodnout. Viděla, jak se jedna katastrofa vrší na druhou. I když Zaidě a ostatním řekne, že nehodlá Talaan nikam brát, stejně ji stáhnou z kůže. Tentokrát to před Lanem neutají. Pokud se jí to vůbec podařilo poprvé. Reanne a ostatní to taky zjistí. A Alise! Začnou se k ní chovat stejně jako k Merilille, budou ignorovat její rozkazy a prokazovat jí tolik úcty, kolik jí hledačky větru prokazovaly Talaan. Dostane na krk Alivii a z toho vzejde nějaká pohroma, naprosté ponížení. Poslední dobou se asi k ničemu jinému nehodila, jen k různým způsobům, jak se nechat ponižovat. A každý čtvrtý den bude muset čelit Zaidě a hledačkám větru.
"Vzpomínáš, jak jsi mě včera dopoledne zdržel v našich pokojích?" zamumlala tiše a vzhlédla právě včas, aby viděla, jak se jeho ustaraný výraz mění v úsměv. Ovšemže si vzpomínal. Zahořely jí líce. Mluvit s kamarádkami byla jedna věc, ale být otevřená k vlastnímu manželovi jí stále připadalo jako něco zcela

jiného.
"No, chci, abys mě tam hned teď vzal a asi tak rok mi zabránil cokoliv si oblíknout!" Nejdřív se kvůli tomu strašně vztekala. Ale on věděl, jak ji přimět zapomenout se vztekat.
Zvrátil hlavu dozadu a z plna hrdla se zasmál. Ona ho po chvíli napodobila. Ale bylo jí do pláče. Vlastně to ani nebyl vtip.
Mít manžela znamenalo, že se nemusela dělit o postel s jinou ženou nebo dvěma a získala i obývací pokoj. Nebyl velký, ale vždycky vypadal útulně, byl tu velký krb a stolek se čtyřmi křesílky. Víc s Lanem rozhodně nepotřebovali. Ale jakmile vstoupili do pokoje, její naděje na soukromí zhasly. Čekala tu první panská, majestátní jako královna a upravená, jako by se právě oblékla, a rozhodně ne v dobré náladě. A v rohu postával hrubě oblečený hrbáč se strašnou bradavicí na nose a těžkým tlumokem přes rameno.
"Tento muž tvrdí, že má něco, co naléhavě chceš," hlásila paní Harforová, jakmile předvedla nepatrné pukrle. Velmi malé, i když slušné. Neplýtvala jimi na nikoho kromě Elain. A mluvila stejně protivně na Nyneivu i na chlapíka s bradavicí. "Promiň, že to říkám, ale nelíbí se mi, jak vypadá."
Jak byla Nyneiva unavená, uchopit pravý zdroj bylo téměř nad její síly, ale podařilo se jí to, jak si vzpomněla na vrahy a Světlo ví co. Lan musel zachytit nějakou změnu v jejím výraze, neboť popošel blíž k tomu muži. Na meč nesáhl, avšak náhle vypadal, jako by již tasil. Jak se mu občas dařilo číst její myšlenky, když jeho pouto patřilo jiné, to netušila, nicméně ji to potěšilo. Podařilo se jí vyrovnat Talaan - přinejmenším v síle! - ale nebyla si jistá, zda by teď dokázala usměrnit natolik, aby převrátila křeslo. "Já nikdy," začala.
"Promiň, paní," zamumlal honem hrbáč a zatahal se za mastnou kštici. "Paní Thaneová říkala, že mě chcete hned vidět. Prej věc ženskýho kroužku. Něco o Cennovi Buie."
Nyneiva se otřepala a teprve po chvíli si vzpomněla, že má zavřít pusu. "Ano," řekla pomalu s pohledem upřeným na chlapíka. Vnímat cokoliv kromě té hrozné bradavice bylo těžké, ale byla si jistá, že se s ním ještě nikdy nesetkala. Věc ženského kroužku. K tomu by si žádný muž ani nepřičichl. Bylo to tajné. Saidar však držela dál. "Já si... už vzpomínám. Děkuju, paní Harforová. Určitě musíš zařídit spoustu jiných věcí."
První panská si narážky nevšímala a podezíravě se na ni mračila. Pak se zamračila i na Lana a nechala toho. Kývla, jako by to, že tu Lan je, znamenalo nějaký rozdíl! "Tak vás tu nechám. Urozený pán Lan ho určitě dokáže zvládnout."
Nyneiva potlačila nával vzteku a skoro nepočkala, až se dveře zavřou, a už se otočila k hrbáči. "Co jsi zač?" vyjela. "Odkud znáš ta jména? Ty nejsi z Dvouř -"
Ten muž se... zavlnil. Jiné slovo pro to neexistovalo. Zavlnil se a natáhl a náhle tu stál Rand, šklebil se a polykal, v pomačkaných vlňácích s těmi hroznými rudozlatými hlavami na hřbetech rukou a koženým tlumokem přes rameno. Kde se to naučil? Kdo ho to naučil? Odolala pokušení zamaskovat se taky, jen aby mu ukázala, že dokáže totéž.
"Vidím, že ses neřídil vlastní radou," řekl Rand Lanovi, jako by tam ona ani nebyla. "Ale proč ji necháváš předstírat, že je Aes Sedai? I když jí to snad opravdické Aes Sedai dovolují, mohla by si ublížit."
"Protože ona je Aes Sedai, ovčáku," odpověděl Lan tiše. A na ni se taky ani nepodíval! A pořád vypadal připravený okamžitě tasit. "A to ostatní... Občas je to silnější než ty. Pochopil jsi?"
Tehdy se na ni Rand podíval. A nevěřícně se zamračil. I když si okatě upravila šátek se žlutými třásněmi. Potřásl hlavou a pravil: "Ne. Máš pravdu. Občas jsi prostě příliš slabý, abys udělal, co bys měl."
"O čem to vy dva blekotáte?" vyjela ostře.
"Jen takové ty věci, o kterých se baví muži," odtušil Lan.
"Tomu bys nerozuměla," dodal Rand.
Zafrkala. Klepy a liché řeči, o ničem jiném se muži v devíti případech z deseti nebavili. Přinejlepším. Unaveně pustila saidar. Neochotně. Před Randem se určitě chránit nemusela, ale ráda by ho ještě chvíli držela, jen tak, i když byla tolik utahaná.
"Víme o Cairhienu, Rande," řekla a vděčně se spustila do křesla. Ten prokletý Mořský národ jí dával opravdu zabrat! "Proto jsi tady, a takhle oblečenej? Jestli se snažíš schovat před tím, kdo to udělal..."
Vypadal unaveně. Tvrději, než se pamatovala, ale velmi unaveně. Zůstal však stát. Zvláštní, vypadal

hodně jako Lan, připravený tasit meč, jejž neměl. Možná pokus ho zabít stačil, aby začal uvažovat rozumně. "Rande, Egwain ti pomůže."
"Já se neschovávám," opravil ji. "Teda dokud nenajdu těch pár mužů, které je potřeba zabít." Světlo, mluvil o tom stejně věcně jako Alivia! Proč se s Lanem pořád navzájem prohlížejí a předstírají, že tu ona není? "A stejně, jak by mi asi mohla Egwain pomoct?" pokračoval a položil tlumok na stůl. Uvnitř bylo něco těžkého. "Ona je asi taky Aes Sedai, co?" Mluvil pobaveně! "Ona je tu taky? Vy tři a dvě opravdické Aes Sedai. Jenom dvě! Ne. Na tohle nemám čas. Potřebuju, abys mi něco schovala, než -"
"Egwain je amyrlin, ty tupohlavej blbče," zavrčela. Bylo hezké, když pro změnu mohla někoho přerušit ona. "Elaida je uchvatitelka. Doufám, že máš dost rozumu, aby ses k ní nepřibližoval! Z toho setkání bys neodešel po svejch, to ti povídám! Je tady pět opravdických Aes Sedai, včetně mě, a tři sta dalších je s Egwain a vojskem, připravené Elaidu svrhnout. Podívej se na sebe! Přes ty tvoje chrabrý řeči tě někdo málem zabil a plížíš se tady převlečenej za pacholka! Kde bys byl ve větším bezpečí než u Egwain? Ani ti tvoji asha'mani by se neodvážili jít proti třem stovkám sester!" Ach ano, moc pěkné. Snažil se zakrýt překvapení, ale moc mu to nešlo, jen na ni zíral.
"Překvapilo by tě, čeho se mí asha'mani odváží," podotkl suše po minutě. "A Mat je asi s Egwaininým vojskem, co?" Položil si ruku na hlavu a zapotácel se.
Jenom maličko, ale ona vyletěla z křesla dřív, než se narovnal. Uchopit saidar bylo obtížné, ale ona ho popadla oběma rukama za hlavu a namáhavě setkala tkanivo rytí. Snažila se najít lepší způsob, jak zjistit, co léčeného trápí, ale zatím bez úspěchu. Přesto to stačilo. Tkanivo se na něm ještě pořádně neusadilo, a ona zadržela dech. Věděla o ráně v boku, kterou utržil ve Falme a která se nikdy pořádně nezahojila a odolávala všemu léčení, jež znala, jako vřed zla v jeho těle. Teď byla přes starou novější, zpola zahojená rána a v ní také pulsovalo zlo. Jiný druh zla, jako zdrcadlový odraz toho prvního, ale stejně ničivý. A ona se ani jednoho nemohla dotknout jedinou silou. Ani to nechtěla - z pouhého pomyšlení jí naskočila husí kůže! - ale pokusila se. A cosi neviditelného ji zadrželo. Jako ochrana. Ochrana, kterou neviděla. Ochrana ze saidínu?
To ji přimělo přestat usměrňovat a couvnout. Držela se pravého zdroje. I když byla tak utahaná, musela se přimět ho pustit. Žádná sestra nedokázala pomyslet na mužskou polovici pravého zdroje, aniž by nepocítila strach. On se na ni klidně podíval, až se zachvěla. Vypadal jako úplně jiný člověk, než byl ten Rand al'Thor, jehož viděla vyrůstat. Byla velice ráda, že tu je Lan, jakkoliv bylo těžké si to přiznat. Náhle si uvědomila, že se ani nepatrně neuvolnil. Mohli s Randem klábosit jako dva chlapi nad pivem a fajfkou, ale Lan Randa považoval za nebezpečného. A Rand se na Lana díval, jako by to věděl a smířil se s tím.
"Na ničem z toho teď nezáleží," pravil Rand a obrátil se k tlumoku na stole. Nyneiva nevěděla, jestli myslel svoje rány nebo to, kde je Mat. Z tlumoku vyndal dvě sošky asi půl lokte vysoké, jedna představovala moudrého vousáče a druhá stejně moudrou, vážnou ženu. Oba na sobě měli rozevlátá roucha a v ruce drželi kouli z průzračného křišťálu. Podle toho, jak se soškami zacházel, zřejmě byly těžší, než vypadaly. "Chci, abys mi je schovala, než si pro ně pošlu, Nyneivo." S rukou na sošce ženy zaváhal. "A pro tebe. Budu tě potřebovat, až je použiju. Až je použijeme. Až se postarám o ty muže. To je na řadě první."
"Použít je?" zapátrala podezíravě. Proč je zabíjení někoho důležitější? To však nebylo právě důležité. "A k čemu? Jsou to ter'angrialy?"
Kývl. "S tímhle se můžeš dotknout největšího sa'angrialu, jaký kdy byl vyroben pro ženu. Prý je zakopaný na Tremalkingu, ale na tom nezáleží." Sáhl na sošku muže. "S tímhle se můžu dotknout jeho mužského protějšku. Kdysi mi... kdosi... řekl, že muž a žena, používající ty sa'angrialy, by se mohli postavit i Temnému. A k tomu je možná bude nutné použít, jednou, ale zatím doufám, že postačí k očištění mužské polovice pravého zdroje."
"Kdyby se to dalo provést, nebyli by to provedli už ve věku pověstí?" otázal se Lan potichu. Tiše jako ocel vyjíždějící z pochvy. "Kdysi jsi řekl, že by ji kvůli mně mohli zranit." Nezdálo se možné, že by jeho hlas mohl ještě víc ztvrdnout, ale ztvrdl. "Kvůli tobě by mohla umřít, ovčáku." A z jeho tónu bylo jasné, že to nedovolí.
Rand se mu do modrých očí podíval stejně chladně. "Nevím, proč to neudělali. A je mi to fuk. Musím to zkusit."

Nyneiva se kousla do rtu. Usoudila, že tohle Rand říká veřejně - z jeho přecházení od veřejného k soukromému, kdy se snažila poznat, co je co, se jí občas točila hlava - ale nevadilo jí, že Lan promluvil sám. Už tak byl hrozný, ale ona měla ráda přímočaré muže. Potřebovala přemýšlet. Ne o tom, jak se rozhodnout. To už udělala. O tom, jak své rozhodnutí podat. Randovi se to nejspíš nebude líbit. Lanovi určitě ne. No, muži vždycky chtěli, aby bylo po jejich. Občas je žena prostě musí naučit, že tomu tak vždy nebude.
"Myslím, že je to báječný nápad," prohlásila. Nebyla to tak docela lež. Byl to skvělý nápad, ve srovnání s ostatními možnostmi. "Ale nechápu, proč bych tu měla sedět a čekat, až si mě zavoláš jako nějakou služebnou. Udělám to, ale půjdeme na to všichni."
Měla pravdu. Nelíbilo se jim to ani trochu.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Lilie v zimě

Další sluha málem upadl, jak se klaněl, a Elain si povzdechla, když kolem něj proplouvala chodbou. Aspoň se snažila plout. Jako správná dědička Andoru, majestátní a vyrovnaná. Ale chtěla by běžet, i když by se jí nejspíš modré sukně zamotaly mezi nohy. Málem cítila, jak ji a její společnice ten muž vyvaleně sleduje. Rozčilovalo ji to jen trochu a brzy to přejde. Jako zrnko písku ve střevíčku. Rand, co si zatraceně myslí, že ví, co je nejlepší pro každého, je jako platanová semínka pod košilí! říkala si. Jestli se mu podaří zmizet jí i tentokrát...!
"Hlavně si pamatujte," zopakovala ještě důrazně. "Nedozví se nic o špezích ani o ločidle, ani o ničem podobném!" Poslední, co potřebovala, bylo, že ji bude chtít "zachránit". Muži takové hlouposti dělávali. Nyneiva tomu říkala, "že myslí svými chlupy na hrudi". Světlo, nejspíš se pokusí vrátit Aiely a Saldejce zpátky do města! Do samotného paláce! Jakkoli bylo hořké si to přiznat, nemohla by mu zabránit, kdyby to chtěl udělat, pokud by nechtěla začít válku, a ani to by možná nestačilo.
"Neříkám mu věci, které nepotřebuje vědět," ohrazovala se Min a zamračila se na hubenou vykulenou služku, která se při pukrleti málem rozplácla na červenohnědé dlaždice. Elain se po Min úkosem podívala a vzpomínala, jaké to bylo, když sama nosívala spodky. Napadlo ji, jestli by to nemohla zkusit znovu. Rozhodně byly pohodlnější než sukně. Ale ne holínky s vysokými podpatky, rozhodla se uvážlivě. Min v nich byla skoro tak vysoká jako Aviendha, ale i Birgitte se v nich kolébala, a jak měla Min obtažené spodky a kabát stěží k bokům, působilo to rozhodně pohoršlivě.
"Ty mu lžeš?" zeptala se Aviendha podezíravě. I z toho, jak si upravovala tmavou loktuši na ramenou, byl cítit nesouhlas, a na Min se zamračila.
"Ovšemže ne," odsekla Min a taky se na ni zamračila. "Ne, pokud to není nutný." Aviendha se zasmála, zatvářila se překvapeně a nasadila kamenný výraz.
Co to do nich vjelo? Musely se mít navzájem rády. Prostě musely. Ale obě na sebe civěly jako cizí kočky v malé místnosti už od chvíle, co se setkaly. Ano, na všem se dohodly - vlastně opravdu neměly na vybranou, ne, když ani jedna netušila, kdy toho muže opět dostanou do rukou společně - ale ona

doufala, že si zase nebudou předvádět, jak obratně vládnou svými noži. Velmi ledabyle, aniž by skutečně naznačily sebemenší hrozbu, ale také se s tím nijak netajily. Na druhou stranu na Aviendhu udělal docela velký dojem počet nožů, jež u sebe Min nosila.
Jakýsi štíhlý mladý sluha s podnosem plným vysokých cylindrů na kandelábry se jim uklonil, leč naneštěstí zíral tak upřeně, že zapomněl na své břemeno. Chodbu naplnil třesk skla.
Elain si znovu povzdechla. Doufala, že si na nový pořádek všichni brzy zvyknou. Samozřejmě předmětem všeho toho civění nebyla jen sama, ani Aviendha, dokonce ani Min ne, i když ta nejspíš pár pohledů přitáhla. Ne, byly to Caseille a Deni, kráčející v těsném závěsu, kvůli komu všem lezly oči z důlků a sluhové zakopávali. Měla teď osm osobních strážkyň a tyto dvě stály u dveří, když vstala.
Lidé nejspíš civěli proto, že za ní šly gardistky, a zcela určitě proto, že to byly ženy. Na to si ještě nikdo nezvykl. Jak Birgitte tvrdila, že je pořádně vylepší, tak svému slovu rozhodně dostála. Musela na to nahnat všechny švadleny a kloboučnice v paláci, jakmile si Elain včera v noci odešla lehnout. Každá gardistka teď měla jasně rudý klobouk se širokou krempou a dlouhým bílým pérem a přes prsa širokou rudou šerpu lemovanou sněhobílou krajkou, s vyšitými stříbrnými lvy ve skoku. Karmínové kabáty s bílým límcem měly z hedvábí a střih se trochu lišil, aby jim co nejlépe padl. Kabáty sahaly ke kolenům, spodky byly šarlatové, s bílými lampasy. Na zápěstí a kolem krku měly záplavu světlé krajky a černé holínky vyleštěné do vysokého lesku. Vypadaly působivě a dokonce i mírná Deni se trochu nafukovala.
Elain tušila, že jakmile budou hotové jejich opasky a pochvy na meče zdobené zlatem a lakované přílby a kyrysy, budou nosit nos ještě víc nahoru. Birgitte nechala vyrobit kyrysy pro ženy, a Elain usoudila, že z toho všem palácovým zbrojířům vypadly oči z důlků!
V této chvíli měla Birgitte spoustu práce s pohovory, aby získala svých dvacet žen. Elain cítila, jak se soustředí, aniž by prováděla nějaké pohyby, takže muselo jít o tohle, pokud si nečetla nebo nehrála dámu nebo neodpočívala. Doufala, že bude mít Birgitte dost práce, aby si až pozdě všimla, že Elain zamaskovala pouto. Tolik se bála, aby Birgitte nevycítila, co nechtěla, aby zjistila, a stačilo se prostě zeptat Vandene. Odpověď byla smutnou připomínkou, jak málo ve skutečnosti ví o tom, co to je být Aes Sedai, zvlášť o věcech, jež ostatní sestry braly za dané. Každá sestra, jež měla strážce, zřejmě věděla, jak na to, a dokonce i ty, které se rozhodly pro celibát.
Zvláštní, velice zvláštní, jak se věci občas vyvrbí. Nebýt osobní stráže, nebýt přemýšlení, jak uniknout jim a Birgitte, nikdy by ji nenapadlo se zeptat a nenaučila by se maskovat, jako například nyní. Ne že by strážím hodlala brzy prchat, ale lepší bylo být připravená předem. Birgitte by ji a Aviendhu rozhodně nenechala potulovat se po městě jenom tak, ať ve dne nebo v noci, teď už určitě ne.
Dorazily k Nyneiviným dveřím a Elain na Birgitte úplně zapomněla. Myslela jen na to, že nesmí pouto maskovat až do poslední chvíle. Na druhé straně dveří byl Rand. Rand, jehož měla občas plnou hlavu, až si říkala, jestli se nechová jako nějaká hlupačka z příběhů, která hodí všechno za hlavu kvůli nějakému muži. Vždy si myslela, že tyto příběhy museli psát muži. Jenže s Randem se občas cítila jako bez mozku. Naštěstí si to on neuvědomoval, díky Světlu.
"Počkejte tady a nikoho nevpouštějte," nařídila gardistkám. Nemohla si dovolit vyrušování ani pozornost. Naštěstí byly strážkyně natolik nové, že nikdo nepozná, co jejich uniforma znamená. "Budu tam jen chvilku."
Zasalutovaly jí, rukou křížem přes prsa, a zaujaly místa vedle dveří. Caseille s rukou na meči, Deni držela dlouhý obušek oběma rukama a usmívala se. Elain si byla jistá, že podle ní ji sem Min přivedla na tajnou schůzku s milencem. Caseille nejspíš taky. Nebyly před nimi zrovna diskrétní, jak by být měly. Jeho jméno žádná nezmínila, ale bylo tu hodně "on tohle" a "on tamto". Aspoň se žádná nesnažila najít nějakou výmluvu, aby to běžela hned zatepla vyslepičit Birgitte. Pokud mají být její osobní stráž, tak budou její osobní stráž, ne Birgittina. Až na to, že by Birgitte nevynechaly, kdyby pouto zamaskovala příliš brzy.
Uvědomila si, že otálí. Muž, o kterém každou noc snila, byl na druhé straně těch dveří, a ona tady stojí jako pitomec. Čekala tak dlouho, toužila tak dlouho, a teď se skoro bála. Nedovolí, aby se to zvrtlo. S námahou se sebrala.
"Jste připravené?" Nemluvila tak klidně, jak doufala, ale aspoň se jí hlas netřásl. Žaludek měla stažený do kuličky. To se jí už dost dlouho nestalo.
"Ovšem," řekla Aviendha, ale musela nejdřív polknout.

"Jsem připravená," přidala se Min chabě.
Vešly bez zaklepání a rychle za sebou zavřely dveře.
Nyneiva vyskočila, celá vykulená, ještě než udělaly dva kroky, jenže Elain si jí ani Lana skoro nevšimla, i když místností se nesla sladká vůně strážcovy fajfky. Rand tady opravdu byl. Bylo těžké uvěřit, že bude. Ten ohavný převlek, jejž jí popisovala Min, byl pryč, zůstaly jen ošuntělé šaty a hrubé rukavice, a on byl... úchvatný.
Když ji spatřil, také vyskočil z křesla, ale ještě než se úplně narovnal, zapotácel se a oběma rukama se chytil stolu a jen se nasucho dávil. Elain popadla pravý zdroj a vykročila k němu, ale pak se zastavila a jedinou sílu propustila. Léčit moc neuměla a navíc se Nyneiva pohnula stejně rychle, obklopila ji záře saidaru a zvedla ruce k Randovi.
Ten couvl a odehnal ji. "Tohle stejně vyléčit nemůžeš, Nyneivo," pronesl drsně. "V každém případě jsi zřejmě vyhrála." Tvář měl jako masku, zakrývající emoce, ale očima se vpíjel do Elain. A do Aviendhy. Překvapilo ji, že ji to potěšilo. Doufala, že to tak bude, doufala, že se jí to podaří, už kvůli sestře, a teď se vůbec nemusela snažit. Narovnat se pro něj viditelně znamenalo značnou námahu, i odtrhnout od ní a Aviendhy zrak, třebaže se obojí snažil zakrýt. "Už jsme měli být pryč, Min," řekl.
Elain spadla brada. "To si myslíš, že jen tak odejdeš, aniž by sis se mnou, s námi, promluvil?" vypravila ze sebe.
"Muži!" Vyjely Min a Aviendha zároveň a polekaně se po sobě podívaly. A honem spustily ruce k bokům. Na okamžik, přes rozdílnost téměř ve všem, vypadaly jako zrcadlový obraz ženského znechucení.
"Muži, kteří se mě pokoušeli v Cairhienu zabít, by z tohohle paláce udělali kůlničku na dříví, kdyby zjistili, že jsem tady byl," podotkl Rand tiše. "Možná i kdyby jen získali podezření. Min vám asi řekla, že to byli asha'mani. Nevěřte žádnému z nich. Možná až na tři. Damera Flinna, Jahara Narishmu a Ebena Hopwila. Těm byste mohly věřit. Ostatní..." Zaťal ruce v pěst, aniž si to zřejmě uvědomil. "Občas se ti meč otočí v ruce, jenže stejně ho potřebuješ. Hlavně se držte dál od mužů v černých kabátech. Hele, nemám čas na mluvení. Nejlepší bude, když hned půjdu." Mýlila se. Nebyl takový, jak o něm snila. Občas v sobě měl něco z mladého chlapce, ale bylo to pryč, jako by to shořelo. Truchlila kvůli tomu za něho. Usoudila, že on ne, snad nemohl.
"V jedné věci má pravdu," ozval se Lan přes troubel fajfky stejně klidným hlasem. Další muž, jenž zřejmě nikdy nebyl chlapcem. Oči měl jako modrý led. "Každý v jeho blízkosti je ve velkém nebezpečí. Každý."
Z nějakého důvodu si Nyneiva odfrkla. Potom položila ruku na kožený tlumok s tvrdými vybouleninami na stole a usmála se. I když po chvíli její úsměv pohasl.
"Cítí snad má první sestra a já nebezpečí?" chtěla vědět Aviendha a založila si ruce v bok. Šátek jí sklouzl z ramen a spadl na podlahu, ale ona se tak soustředila, že si toho ani nevšimla. "Tento muž k nám má toh, aan'alleine, a my k němu. Musíme to vyřídit."
Min rozhodila rukama. "Nevím, co má něčí tok s něčím společnýho, ale nepůjdu nikam, dokud si s nima nepromluvíš, Rande!" Rozhodla se nevšímat si Aviendžina rozhořčeného pohledu.
Rand se s povzdechem opřel o roh stolu a prohrábl si tmavé, narudlé kudrny, jež mu spadaly po ramena. Zřejmě se v duchu hádal sám ze sebou.
"Mrzí mě, že jste dostaly na krk sul'dam a damane," řekl nakonec. Mluvil trochu nešťastně, ale jen trochu. Mohlo mu být líto, že je tu zima. "Taim je měl předat těm sestrám, o kterých jsme si mysleli, že tu jsou s vámi. Ale takovou chybu by mohl udělat asi každý. Možná si myslel, že všechny ty vědmy a moudré ženy, které tu Nyneiva shromáždila, jsou Aes Sedai." Usmíval se klidně. Do očí mu ale úsměv nedostoupil.
"Rande," štěkla Min varovným tónem.
Měl tu drzost tázavě se na ni podívat, jako by nepochopil. A pokračoval rovnou dál. "A stejně jich tady očividně máte dost, aby tu hrstku žen udržely, než je předám... ostatním sestrám, těm s Egwain. Věci se nikdy nevyvrbí tak, jak očekáváte, co? Kdo by si pomyslel, že pár sester, co utekly před Elaidou, se rozroste v povstání proti Bílé věži? S Egwain jako amyrlin! A Bandou Rudé ruky jako jejím vojskem. Mat tam asi může ještě chvíli zůstat." Z nějakého důvodu zamrkal a dotkl se čela, a potom pokračoval tím protivně nedbalým tónem. "No, rozhodně je to zvláštní zvrat událostí. Tímto tempem by mě ani

nepřekvapilo, kdyby se ukázalo, že mé přítelkyně ve Věži nakonec seberou dost odvahy, aby vyšly na veřejnost."
Elain zvedla obočí a podívala se na Nyneivu. Vědmy a moudré ženy? Banda je Egwainino vojsko a Mat je s ní? Nyneivin pokus o vykulenou nevinnost ji označil za vinnou zcela nepochybně. Jestli ho donutí jít za Egwain, zjistí pravdu brzy. V každém případě s ním potřebovala probrat důležitější věci. Ten muž plácal nesmysly, jakkoli nevzrušeně hovořil, a předhazoval jim sousta, o kterých doufal, že po nich skočí, v naději, že odláká pozornost.
"To nepůjde, Rande." Elain zaťala ruce do sukní, aby mu nezahrozila prstem pod nosem. Nebo pěstí. Nebyla si jistá, co by to bylo. Ostatní sestry? Opravdové Aes Sedai, to chtěl říci. Jak se opovažuje? A jeho přítelkyně ve Věži! Copak ještě pořád věří tomu divnému dopisu od Alviarin? Hlas měla chladný, pevný a vyrovnaný, nepřipouštějící žádné hlouposti. "Na ničem z toho teď nezáleží, ne teď. Ty, Aviendha, Min a já, o tom si musíme promluvit. A taky promluvíme. My všichni, Rande al'Thore, a ty neodejdeš z paláce, dokud to neuděláme!"
Velmi dlouho se na ni prostě jenom díval, aniž se jeho výraz sebeméně změnil. Poté se slyšitelně nadechl a obličej se mu změnil v žulu. "Miluju tě, Elain." Bez odmlky pokračoval, slova se z něj jen hrnula jako voda z protržené přehrady. A jeho tvář byla jako kamenná hráz. "Miluju tě, Aviendho. Miluju tě, Min. A ani o fous míň než ostatní. Nechci jenom jednu z vás, chci vás všechny tři. Tak, tady to máte. Jsem proutník. Teď můžete odejít a ani se neohlídnout. Stejně je to šílené. Nemůžu si dovolit někoho milovat!"
"Rande al'Thore!" zavřeštěla Nyneiva, "to je ta nejstrašnější věc, jakou jsem kdy od tebe slyšela! Už jenom ten nápad, říkat třem ženám, že je miluješ! Jsi horší než proutník! Okamžitě se omluv!" Lan vyndal fajfku z úst a jen na Randa zíral.
"Miluji tě, Rande," odpověděla Elain prostě, "a třebaže ses nezeptal, ano, chci si tě vzít." Slabě se zarděla, ale zanedlouho hodlala být mnohem otevřenější, takže se to moc nepočítalo. Nyneiva pohybovala rty, ale nevydala ze sebe ani hlásku.
"Mé srdce je ve tvých rukou, Rande," přidala se Aviendha a jeho jméno vyslovila jako něco vzácného a drahocenného. "Uviješ-li pro mne a mou první sestru svatební věneček, zvednu ho." A taky se začervenala a snažila se to zakrýt tím, že se sehnula pro svůj šátek a upravila si ho. Podle aielských zvyků nic z toho vůbec říkat neměla. Nyneiva ze sebe konečně dostala zvuk. Zakvičela.
"Jestli jsi ještě nepochopil, že tě miluju," prohlásila Min, "tak jsi slepej, hluchej a mrtvej!" Ona se rozhodně nečervenala, v tmavých očích měla potutelná světýlka a vypadala, že je jí do smíchu. "A co se svatby týče, no, my tři si to nějak vyřešíme!" Nyneiva popadla svůj cop oběma rukama a zatahala a ztěžka dýchala nosem. Lan si začal pozorně prohlížet obsah své fajfky.
Rand si prohlížel je tři, jako by ještě jaktěživ neviděl ženu a přemýšlel, co jsou zač. "Všechny jste se zbláznily," prohlásil nakonec. "Vzal bych si kteroukoliv z vás - vás všechny, Světlo mi pomáhej! - ale nejde to a vy to víte." Nyneiva se zhroutila do křesla a kroutila hlavou a cosi si mumlala, i když Elain zachytila jenom něco o tom, že ženský kroužek spolkne jazyky.
"Musíme probrat ještě něco," řekla Elain. Světlo, Min a Aviendha jako by se dívaly na paštiku! Dalo jí práci neusmívat se tak... dychtivě. "V mých komnatách, myslím. Není třeba obtěžovat Nyneivu a Lana."
Vlastně se spíš bála, že se je Nyneiva bude pokoušet zarazit, až to zjistí. Ta ženská moc ráda používala svou autoritu, když došlo na záležitosti Aes Sedai.
"Ano," přitakal Rand pomalu. A potom kupodivu dodal: "Říkal jsem, že jsi vyhrála, Nyneivo. Neodejdu, aniž bychom se ještě viděli."
"Ach!" vyhrkla Nyneiva. "Ano. Ovšemže ne. Viděla jsem ho vyrůstat," blekotala a pokřiveně se usmála na Elain. "Skoro od začátku. Viděla jsem ho, když začínal chodit. Nemůže odejít, aniž by si se mnou pořádně promluvil."
Elain si ji podezíravě prohlížela. Světlo, pro všechno na světě, mluvila jako zestárlá chůva. Třebaže Lini nikdy neblábolila. Doufala, že je Lini naživu a v pořádku, ale bála se, že ani jedno není pravda. Proč Nyneiva tohle říká? Ta ženská měla něco za lubem, a jelikož nevyužila svého postavení, aby si to prosadila, šlo o něco, o čem i ona věděla, že to není správné.
Náhle se Rand zavlnil, jako by se vzduch kolem něj vlnil z horka, a všechno ostatní Elain vypadlo z hlavy. Ve chvilce byl... někým jiným, byl menší, tlustší, drsnější a krutější. A tak odpudivý na pohled, že ji ani

nenapadlo, že používá mužskou polovici pravého zdroje. Do nezdravě bledého obličeje, jemuž dominovaly chlupaté bradavice včetně té na baňatém nose a nad ochablými rty, mu visely mastné černé vlasy. Zavřel oči a polkl a sevřel křeslo, jako by tu nedokázal stát a dívat se, jak se ony dívají na něj.
"Pořád jsi krásný, Rande," sdělila mu laskavě.
"Cha!" vyprskla Min. "Z toho ksichtu by omdlel i kozel!" No, byla to pravda, ale říkat to nemusela.
Aviendha se zasmála. "Máš skvělý smysl pro humor, Min Farshaw. Z toho obličeje by omdlelo stádo koz." Ach, Světlo, omdlelo! Elain se přestala hihňat právě včas.
"Jsem, kdo jsem," prohlásil Rand a vstal. "Jenom vy to nevidíte."
Když Deni zahlédla Randa v jeho převleku, úsměv se jí dost pokřivil. Caseille spadla brada. Tolik k představám o tajných milencích, pomyslela si Elain a pobaveně se smála. Byla si jistá, že přitahuje stejně tolik pozornosti jako gardistky, jak se tak mezi nimi šoural s mrzutým výrazem. Nikoho rozhodně nemohlo ani napadnout, kdo to je. Sloužící si nejspíš mysleli, že ho chytili při nějakém zločinu. Rozhodně tak vypadal. Caseille a Deni ho pozorně sledovaly, jako by si to myslely také.
Gardistky se skoro začaly hádat, když si uvědomily, že je chce nechat čekat před svými komnatami, zatímco ho ony tři braly dovnitř. Náhle už Randův převlek vůbec nevypadal zábavně. Caseille stiskla rty a Deni nasadila umíněně nespokojený výraz. Elain jim málem musela zamávat pod nosem prstenem s Velkým hadem, než zamračeně zaujaly místa přede dveřmi. Elain tiše zavřela dveře, ale nejradši by jimi práskla. Světlo, taky si pro svůj převlek mohl vybrat něco méně ohavného.
A on šel rovnou k intarzovanému stolku a opřel se o něj. Vzduch se kolem něj zavlnil a on se znovu stal sám sebou. Dračí hlavy na hřbetech rukou se mu kovově zaleskly šarlatem a zlatem. "Potřebuju se napít," zamumlal a u stolu pod oknem zahlédl vysoký stříbrný džbán.
Aniž se na ně podíval, na nejistých nohou došel ke stolu a nalil si do poháru víno, které zpola vypil jediným douškem. To sladké, kořeněné víno tady zůstalo, když odnášeli Elaininu snídani. Touto dobou už muselo být studené jako led. Nečekala, že se sem vrátí tak brzy, a žhavé uhlíky v krbu byly zahrnuté popelem. On se ale nepokusil ohřát si víno usměrněním, protože jinak by viděla aspoň páru. A proč si pro víno došel, místo aby si ho usměrnil k sobě? Takové věci vždycky dělával, přisouval si poháry a zapaloval lampy.
"Jsi v pořádku, Rande?" zeptala se Elain. "Teda, není ti něco?" Žaludek se jí stáhl při pomyšlení, jakou nemoc by mohl mít. "Nyneiva může -"
"Jsem v pořádku, jak jen to jde," opáčil chladně. Přesto stál dál zády k nim. Vyprázdnil pohár a začal si ho znovu dolévat. "Tak co jste nechtěly, aby Nyneiva slyšela?"
Elain zvedla obočí a vyměnila si pohledy s Aviendhou a Min. Jestliže on prohlédl její podfuk, tak Nyneiva to prokoukla určitě. Proč je nechala odejít? A jak to prokoukl? Aviendha v údivu kroutila hlavou. Min také, ale s úsměvem, jenž říkal, že právě tohle se od něj dá občas čekat. Elain pocítila slabé bodnutí - ne tak docela žárlivosti, žárlivost nepřicházela v úvahu, ne pro ně - jenom podráždění, že s ním Min mohla trávit tolik času a ona ne. No, jestli si chtěl hrát na překvapení...
"Chceme se s tebou spojit jako s naším strážcem," řekla a uhladila si šaty, když si sedala. Min se posadila na kraj stolu a kývala nohama a Aviendha se se zkříženýma nohama usadila na podlaze a pečlivě si rozhrnula těžké suknice. "Všechny tři. Ale je zvykem se nejdřív zeptat."
Otočil se tak prudce, až mu víno vyšplíchlo na ruku, a další se vylilo ze džbánu, než ho mohl narovnat. S tlumenou kletbou honem ustoupil od vlhké skvrny šířící se po koberci a vrátil džbán na podnos. Na hrubém kabátě měl mokrou skvrnu a kapky se snažil smést rukou. Velmi uspokojivé.
"Vy jste opravdu šílené," zavrčel. "Víte, co mě čeká. Víte, co to znamená pro každou, která se se mnou spojí. I když se nezblázní, bude muset prožít, jak umírám! A co myslíte tím, že všechny tři? Min nemůže usměrňovat. A stejně se tam před vámi dostala Alanna Mosvani a ona se s ptaním neobtěžovala. Ona a Verin vedly nějaké dvouříčské holky do Bílé věže. Jsem s ní spojený už měsíce."
"A mně jsi to zatajil, ty tupohlavý ovčáku?" vyjela Min. "Kdybych to věděla -!" Obratně vytáhla z rukávu úzký nůž a pak se na něj zamračila, než ho vrátila. Tahle kúra by byla stejně tvrdá pro Randa jako pro Alannu.
"To bylo proti zvyklostem," pronesla Aviendha zpola tázavě. Poposedla si a pohladila nůž u pasu.
"To rozhodně," opáčila Elain ponuře. Že to nějaká sestra udělá kterémukoliv muži, bylo nechutné. Že to

Alanna udělala Randovi...! Vzpomínala si na snědou, ohnivou zelenou s rtuťovitým humorem a rtuťovitou náladou. "Alanna k němu má větší toh, než může splatit za celý život! A k nám taky. A i kdyby ne, bude si přát, abych ji jen zabila, jen co ji dostanu do rukou!"
"Jen co ji dostaneme do rukou," opravila ji Aviendha důrazně.
"Aha." Rand se zadíval do poháru. "Chápete, že to nemá smysl. Já... já myslím, že bych se měl vrátit k Nyneivě. Jdeš taky, Min?" Přes to, co mu řekly, mluvil, jako by tomu nevěřil, jako by ho Min teď mohla opustit. A nebál se toho, jen mluvil odevzdaně.
"Tohle má smysl," naléhala Elain. Naklonila se k němu a snažila se ho hlasem přimět, aby přijal, co říká. "Jedno pouto tě nechrání před jiným. Sestry se se stejným mužem nespojují ze zvyku, Rande, protože se o něj nechtějí dělit, ne proto, že by to nešlo. A není to ani proti věžovému zákonu." Pochopitelně některé zvyky byly stejně silné jako zákon, alespoň v očích sester. Nyneiva zřejmě každý den víc a víc přejímala aessedaiovské zvyky a důstojnost. Až tohle zjistí, nejspíš proletí stropem. "No, my se o tebe chceme dělit! Budeme se o tebe dělit, jestli s tím budeš souhlasit."
Jak snadno se to říkalo! Kdysi si byla jistá, že to nedokáže. Dokud si neuvědomila, že Aviendhu miluje stejně tolik co jej, jen jiným způsobem. A Min též, jako další sestru, i když se neadoptovaly. Stáhla by za to Alannu z kůže, jakmile by se jí naskytla příležitost, ale s Aviendhou a Min to bylo jiné. Ty byly její součástí. Jistým způsobem byly jí a ona jimi.
Změkčila tón. "Žádám tě, Rande. My tě žádáme. Prosím, dovol nám se s tebou spojit."
"Min," zamumlal téměř vyčítavě. V očích upřených na Min měl zoufalství. "Tys to věděla, že? Věděla jsi, že jestli je uvidím..." Potřásl hlavou a nemohl či nechtěl pokračovat.
"O tom poutu jsem to nevěděla, dokud mi to před hodinou neřekly," přiznala a podívala se na něj nejněžněji, co u ní kdy Elain viděla. "Ale věděla jsem, doufala, co se stane, jestli je znovu uvidíš. Některé věci se musí stát, Rande. Musí."
Rand zíral do svého vína snad celé hodiny, než ho vrátil na podnos. "Dobrá," pravil tiše. "Nemůžu říct, že jsem to nechtěl, protože to není pravda. Světlo mě za to spal! Ale zvažte následky. Pomyslete na cenu, jakou za to zaplatíte."
Elain na cenu myslet nepotřebovala. Od začátku to věděla, probírala to s Aviendhou, aby se ujistila, že ona také chápe. Vysvětlila to Min. Vezmi si, co chceš, a zaplať za to, znělo staré rčení. Žádná z nich nemyslela na cenu. Znaly ji a byly ochotné platit. Neměly však času nazbyt. I teď by ji nepřekvapilo, kdyby se rozhodl, že je cena příliš vysoká. Jako by toto rozhodnutí bylo na něm!
Otevřela se saidaru a propojila se s Aviendhou. Usmály se na sebe. Vždycky bylo příjemné dělit se se sestrou o emoce a intimní pocity, uvědomovat si jedna druhou. Bylo to velmi podobné tomu, co budou brzy sdílet s Randem. Tohle si pečlivě promyslela a prostudovala to ze všech úhlů. Všechno, co dokázala zjistit o aielských adopčních tkanivech, jí velice pomohlo. Právě tento obřad jí vnukl celý nápad.
Velice pečlivě setkala ducha, pramen ze sta vláken a každé vlákno přesně položené, a položila je na Aviendhu sedící na podlaze. Pak udělala totéž s Min na kraji stolu. Jistým způsobem to vlastně nebyla dvě oddělená tkaniva. Zářila stejnou dokonalostí, vypadala jako jedno, i když je viděla obě. Nebyla to tkaniva použitá u obřadu adopce, ale použila stejný princip. Ona zahrnovala. To, co se stalo jednomu člověku zachycenému v tomto tkanivu, stalo se všem. Jakmile byla tkaniva na místě, předala vedení kruhu dvou Aviendze. Tkaniva již vytvořila tak, aby zůstala, a Aviendha okamžitě setkala stejné kolem Elain a znovu kolem Min a spojila je, až se nedalo rozeznat od Elainina, než jí zase vrátila vedení. Teď to bylo snadné, po pilném cvičení. Čtyři tkaniva, nebo teď spíš tři, a přesto vypadala jako jedno.
Všechno bylo připraveno. Aviendha byla jako skála sebedůvěry, silná, jak to Elain cítila od Birgitte. Min seděla, svírala kraj stolu a kotníky měla zaháknuté o sebe. Vlákna sice neviděla, avšak povzbudivě se usmívala. Pokazila to jen tím, že se olízla. Elain zhluboka dýchala. Pro ni byly všechny tři propojené vlákny ducha tak jemnými, že vedle nich i nejjemnější krajka vypadala jako hadr na podlahu. Teď jen aby to fungovalo, jak zamýšlela.
Od každé protáhla proužek tkaniva k Randovi a obtočila je kolem sebe, až je změnila ve strážcovské pouto. To položila na Randa tak jemně, jako by zakrývala nemluvně. Pavučina ducha se usadila na něm i do něj. Ani nemrkl, ale bylo to hotovo. Pustila saidar. Hotovo.
Hleděl na ně, bez výrazu, a pomalu si položil prsty na spánky.

"Ach, Rande, ta bolest," vydechla Min ublíženě. "Doteď jsem to nevěděla. Ani mě to nenapadlo. Jak to vydržíš? Máš v sobě tolik bolesti, kterou si ani neuvědomuješ, jako bys s ní žil tak dlouho, že už je tvou součástí. Ty volavky na dlaních, pořád cítíš, jak se vypalují. A ty malůvky na rukou bolí! A bok. Ach, Světlo, tvůj bok! Proč nebrečíš, Rande? Proč nebrečíš?"
"On je Car'a'carn," ozvala se Aviendha se smíchem, "silný jako samotná Trojí země!" Mluvila hrdě - ach, tak hrdě - ale i když se smála, po sluncem osmahlých tvářích se jí řinuly slzy. "Zlaté žíly. Ach, zlaté žíly. Ty mě miluješ, Rande."
Elain na něj jen zírala a cítila ho ve své hlavě. Na bolest z ran již zapomněl. Napětí, nedůvěra, údiv. Ale jeho city byly příliš tvrdé, jako kus zatvrdlé smůly, skoro jako kámen. Ale mezi nimi, jako krajka, pulsovaly zlaté žíly a zazářily, kdykoliv se podíval na Min či Aviendhu. A na ni. Miloval ji. Miloval je všechny tři. A jí z toho bylo do smíchu. Jiné ženy by mohly najít pochyby, ale ona vždycky věděla, že ji miluje doopravdy.
"Světlo dej, vy víte, co jste udělaly," pravil tiše. "Světlo dej, vy nejste..." Ten kus smůly trochu ztvrdl. Byl si jistý, že jim ublíží, ale už se vzpamatovával. "Já... už musím jít. Aspoň teď budu vědět, že jste v pořádku. Nebudu si kvůli vám muset dělat starosti." Náhle se usmál a byl by vypadal skoro jako chlapec, kdyby mu ten úsměv dostoupil až k očím. "Nyneiva bude hysterická, určitě si myslí, že jsem vyklouzl pryč a nestavil se za ní. Ne že by si trochu starostí nezasloužila."
"Je tu ještě jedna věc, Rande," pravila Elain a musela polknout. Světlo, myslela si, že tohle bude snadné. "Zřejmě si s Aviendhou ještě musíme trochu popovídat," vyhrkla Min a seskočila ze stolu. "Někde, kde budem samy. Omluvíte nás?"
Aviendha se půvabně zvedla a uhladila si sukně. "Ano. Musíme se s Min Farshaw o sobě navzájem ještě hodně dozvědět." Pochybovačně se na Min zadívala a upravila si loktuši, ale pak odešly ruku v ruce. Randje ostražitě pozoroval, jako by věděl, že jejich odchod byl naplánovaný. Jako vlk zahnaný do kouta. Ale ty zlaté žíly jí zářily v hlavě.
"Je tady něco, co od tebe dostaly a já ne," začala Elain a začala kašlat, rudá jako rak. Krev a popel! Jak to dělají ostatní ženy? Pečlivě zvážila uzlíček pocitů ve své hlavě, které byly jeho, a uzlíček Birgitte. V tom druhém se stále nic nezměnilo. Představila si, jak ho balí do šátku a zavazuje na uzel, a Birgitte byla pryč. Zůstal jenom Rand. A ty zářící zlaté žíly. Žaludek měla stažený do maličkého uzlíčku. Ztěžka polkla a nadechla se. "Budeš mi muset pomoct s knoflíky," vyhrkla nejistě. "Sama si ty šaty nesundám."
* * *
Gardistky se zavrtěly, když Min s Aielankou vyšly na chodbu, a prudce se narovnaly, když Min zavřela dveře a jim došlo, že už nikdo jiný nevyjde.
"Nemůže mít tak špatný vkus," řekla ta s ospalýma očima a zaťala ruce do obušku. Min usoudila, že to nikdo neměl slyšet.
"Je příliš odvážná a příliš nevinná," zavrčela hubená mužatka. "Hlavní kapitán nás před tím varoval." Položila ruku v rukavici na kliku se lví hlavou.
"Jestli tam teď půjdete, mohla by stáhnout z kůže i vás," poznamenala Min rozmarně. "Už jste ji někdy viděly, když má záchvat vzteku? Rozbrečela by i medvěda!"
Aviendha sundala ruku z Min a kousek poodstoupila. "Pochybujete, že má sestra zvládne jediného muže? Je Aes Sedai a má srdce lvice. A vy jste přísahaly, že jí budete sloužit! Půjdete tam, kam ona povede, a nebudete jí strkat nos do rukávu."
Gardistky si vyměnily dlouhý pohled. Těžší žena pokrčila rameny. Šlachovitá se jen zašklebila, ale sundala ruku z kliky. "Já přísahala, že tu holku udržím naživu," pronesla tvrdým tónem, "a to taky hodlám udělat. Teď si vy, děcka, běžte hrát s panenkama a mě nechte dělat mou práci."
Min napadlo, že vytáhne nůž a předvede jí jeden z těch triků, kterým ji naučil Tom Merrilin, kdy otáčela nožem mezi prsty. Jenom aby jim předvedla, kdo je tu dítě. Hubená žena nebyla mladá, ale ještě neměla šediny a vypadala docela silná. A rychlá. Min by ráda věřila, že hromotlucká žena na sobě má něco tuku, ale neměla, byla samý sval. Neviděla kolem nich žádné aury ani obrazy, ale ani jedna se očividně nebála udělat to, co považovala za nutné. Aspoň nechaly Elain a Randa o samotě. Ten nůž by byl možná zbytečný.
Koutkem oka zahlédla, jak Aielanka váhavě odtahuje ruku od svého nože. Jestliže se po ní nepřestane

pořád opičit, tak si začne myslet, že na těch machinacích s jedinou silou je víc, než jí řekly. Ale ono to začalo ještě předtím. Možná si prostě byly podobné. Zneklidňující představa. Světlo, všechny ty řeči o tom, jak se za něj všechny tři vdají, byly moc pěkné, když to byly jenom řeči, ale se kterou se skutečné ožení?

"Elain je odvážná," sdělila gardistkám, "nejodvážnější, co znám. A není hloupá. Jestli si to začnete myslet, brzo ji naštvete." Zadívaly se na ni s výhodou svých patnácti, dvaceti let navrch, spolehlivé, nevzrušené a odhodlané. Za chvíli jí určitě zase řeknou, ať jde pryč. "No, nemůžem tu postávat celej den, jestli si máme promluvit, co, Aviendho?"

"Ne," vydechla stísněně Aielanka a zamračila se na gardistky. "Nemůžeme tu stát."

Gardistky si jich dál nevšímaly. Měly práci a do ní nezapadalo sledovat Elaininy kamarádky. Min doufala, že svou práci budou dělat dobře. Není vůbec pitomá, říkala si. Jenom se občas nechává unýst svou odvahou. Doufala, že nedovolí, aby se Elain zapletla do něčeho, z čeho by se už nevymotala.

Cestou pryč pokukovala po Aielance. Aviendha od ní šla, jak nejdál to bylo možné, aby ještě zůstala ve stejné chodbě. Na Min se ani nepodívala, když z měšce vytáhla hustě vyřezávaný slonovinový náramek a s uspokojeným úsměvem si ho připjala. Od začátku měla na nose mouchu a Min nechápala proč. Aielové měli být zvyklí na to, že se ženy o muže dělí. To se hodně lišilo od toho, co mohla říci o sobě. Prostě ho jenom milovala tolik, že byla ochotná se o něj dělit, bylo-li to nutné, a s nikým na světě by se o něj nedělila raději než s Elain. S ní to bylo, skoro jako by se ani dělit nemusela. Tahle Aielanka však byla cizí. Elain říkala, že je důležité, aby se navzájem poznaly, ale jak by mohly, když s ní ta ženská odmítá mluvit?

Ale obavami o Elain ani Aviendhu čas nemarnila. To, co měla v hlavě, bylo úchvatné. Rand. Kulička, která jí sdělovala všechno o něm. Jaké bude milování s ním po tomhle, když bude vědět všechno! Světlo! Ovšem on taky bude vědět všechno o ní. Rozhodně si nebyla jistá, jak se jí líbí tohle!

Náhle si uvědomila, že ten uzlíček pocitů a emocí už není stejný jako zpočátku. Byl... rudý, žhavý... jako lesní požár za letního sucha. Co mohlo...? Světlo! Zakopla a jen tak tak se vzpamatovala, aby neupadla. Kdyby věděla, že v sobě má tenhle žár, ten prudký hlad, bála by se ho nechat na sebe sáhnout! Na druhou stranu... Mohlo by to být hezké, vědět, že zažehla taky takový oheň. Nemohla se dočkat, až se přesvědčí, zda bude mít stejný vliv jako... Znovu zakopla a tentokrát se zachytila zdobené truhly. Ach, Světlo! Elain! Měla tvář jako v ohni. Tohle bylo jako nahlížet mezi závěsy!

Honem se pokusila o ten trik, o němž jí Elain vyprávěla, a představila si ten uzlíček emocí zabalený do šátku. Nic se nestalo. Zoufale se pokoušela o totéž, ale ten zuřící oheň tam byl stále! Musela se na to přestat dívat, cítit to. Cokoliv, co by odvedlo její pozornost někam jinam! Cokoliv! Možná kdyby začala mluvit.

"Měla vypít ten bažankový čaj," vybreptla. Nikdy neřekla, co vidí, těm, koho se to netýkalo, a i pak pouze v případě, že to chtěli slyšet, ale něco říci musela. "Z tohohle bude mít dítě. Dvě. Kluka a holku. Oba budou zdraví a silní."

"Ona chce jeho děti," zamumlala Aielanka. Zelené oči upírala přímo před sebe, zuby zaťaté, a na čele se jí perlil pot. "Já ten čaj také nevypiju, jestli -" Otřepala se a zamračila se na Min na druhé straně chodby. "Má sestra a moudré mi o tobě pověděly. Opravdu vidíš u lidí věci, které se stanou?"

"Občas vidím věci, a když vím, co znamenají, tak se stanou," odvětila Min. Jejich hlasy, jak na sebe pořvávaly, se nesly chodbou. Sloužící v červenobílých livrejích se po nich otáčeli. Min zašla doprostřed chodby. Vyjde té ženské vstříc na polovinu cesty, víc ne. Aviendha se k ní po chvíli připojila.

Min napadlo, jestli jí má povědět, co viděla, když byly všechny pohromadě. Aviendha Randovi také porodí děti. Čtyřčata! Ale bylo na tom něco divného. Děti budou zdravé, ale stejně na tom bylo něco divného. A lidé často neradi slyšeli o své budoucnosti, i když tvrdili opak. Byla by ráda, kdyby jí někdo řekl, jestli i ona...

Aviendha šla mlčky, otřela si pot z čela a ztěžka polkla. Min musela taky polknout. Všechno, co Rand cítil, bylo v té kouli. Všechno!

"Ten trik se šátkem u tebe taky nefunguje, co?" optala se ochraptěle.

Aviendha zamrkala, potemněly jí tváře. O chvíli později dodala: "Tohle je lepší. Děkuji. Já... S ním v hlavě jsem zapomněla." Zamračila se. "U tebe to nefungovalo?"

Min nešťastně zavrtěla hlavou. Tohle bylo neslušné! "Ale pomáhá, když mluvím." Musela se s touhle ženskou jakkoli spřátelit, jestliže má celá tahle prapodivná záležitost fungovat. "Mrzí mě, co jsem řekla. To o tom tokání. Něco málo o vašich zvycích vím. Jenže na tom chlapovi je něco, co mě nutí být drzá. Nedokážu si dát pozor na jazyk. Jenom si nemysli, že tě nechám mě tlouct nebo do mě rýt. Možná mám toh, ale budem muset najít nějakej jinej způsob. Vždycky ti můžu vyhřebelcovat koně, až budem mít čas."
"Jsi hrdá jako má sestra," zamumlala Aviendha a zamračila se. Co tím myslela? "Taky máš smysl pro humor." Jako by mluvila sama k sobě. "Neudělala jsi ze sebe kvůli Randovi a Elain hlupačku, jako by to udělala většina mokřinských žen. A připomínáš mi..." S povzdechem si hodila loktuši na ramena. "Vím, kde je nějaké oosquai. Když jsi příliš opilá, abys mohla jasně myslet, tak -" Zadívala se do chodby a ztuhla. "Ne!" zavrčela. "Ještě ne!"
Přicházelo k nim zjevení, z něhož Min spadla brada. V ohromení na Randa docela zapomněla. Z poznámek věděla, že hlavní kapitán Elaininy gardy je žena a Elainin strážce až do morku kostí, ale víc nic. Tato žena měla přes rameno přehozený silný zlatý, složitě pletený cop. Na sobě měla krátký rudý kabát s bílým límcem a pytlovité bílé kalhoty nacpané do holínek s podpatky stejně vysokými, jaké nosila Min. Kolem ní tančily obrazy a aury, víc, než kdy Min u koho viděla, byly jich snad tisíce, spadaly jedna přes druhou. Žena, která byla Elaininým strážcem a hlavním kapitánem královniny gardy... trochu klopýtla... jako kdyby už v sobě měla příliš mnoho oosquai. Sloužící, kteří ji zahlédli, usoudili, že zrovna mají spoustu práce v jiné části paláce, a zanechali je tři samotné. Zřejmě Min a Aviendhu uviděla, teprve když do nich málem vrazila.
"Tys jí v tom pomohla, že jo?" vyjela a zaostřila skelné modré oči na Aviendhu. "Nejdřív mi zatraceně zmizí z hlavy a potom...!" Třásla se, musela se viditelně ovládnout, ale i tak ztěžka dýchala. Zřejmě se jí podlamovala kolena. Olízla si rty, polkla a rozzlobeně pokračovala. "Světlo ji spal, nemůžu se dost soustředit, abych to setřásla! Povídám vám, že jestli dělá, co si myslím, že dělá, tak ji budu kopat třikrát kolem paláce a pak ji ztřískám, co se do ní vejde, že se měsíc neposadí - a vás s ní! - i kdybych musela najít ločidlo, abych to dokázala!"
"Moje první sestra je dospělá žena, Birgitte Trahelion," odsekla Aviendha bojechtivě. Přes ten tón měla svěšená ramena a druhé ženě se nepodívala do očí. "Musíš s námi přestat jednat jako s dětmi!"
"Až se zatraceně začne chovat jako dospělá, tak s ní tak budu zatraceně jednat, ale nemá právo dělat tohle, ne v mý prokletý hlavě, to teda ne! Ne v mý -!" Najednou jí začaly oči vylézat z důlků. Otevřela pusu a byla by upadla, kdyby ji Min a Aviendha nepopadly za ruce.
Zavřela oči a zakňučela: "Dva měsíce!" Setřásla je, narovnala se a upřela na Aviendhu modré oči jasné jako voda a tvrdé jako led. "Odstiň ji pro mě a já ti nechám tvůj díl." Aviendžin mrzutý, rozčilený pohled po ní jenom sklouzl.
"Ty jsi Birgitte Stříbrný luk!" vydechla Min. Byla si tím jistá, ještě než ji Aviendha oslovila jménem. Nebylo divu, že se Aielanka chovala, jako by se bála, že ty hrozby splní hned a tady. Birgitte Stříbrný luk! "Viděla jsem tě ve Falme!"
Birgitte sebou trhla, jako by ji štípla, a honem se rozhlédla kolem. Když viděla, že jsou samy, uvolnila se. Trochu. Prohlédla si Min od hlavy k patě. "Ať už vidíš cokoliv, Birgitte Stříbrný luk je po smrti," prohlásila bez obalu. "Jsem teď Birgitte Trahelion a to je všechno." Trpce zkřivila rty. "Prokletá urozená paní Birgitte Trahelion, když zatraceně dovolíš. Líbala bych ovci o Dni matek, kdybych s tím mohla něco udělat. A kdopak jsi ty, když jsi doma? To vždycky ukazuješ nohy jako nějaká zatracená péřová tanečnice?"
"Jsem Min Farshaw," odvětila Min stroze. Tohle že je Birgitte Stříbrný luk, hrdinka stovek pověstí? Ta žena mluvila jako dlaždič! A co znamenalo to, že Stříbrný luk je po smrti? Vždyť tu stojí přímo před ní! Kromě toho ty spousty aur se míhaly příliš rychle, aby je jasně rozeznala, ale byla si jistá, že ukazují na víc dobrodružství, než by jedna žena mohla za život zažít. Zvláštní, některé byly spojené s jakýmsi šeredou, který byl starší než ona, a další s šeredou mnohem mladším než ona, nicméně Min nějak věděla, že to je ten stejný muž. Pověst nepovést, ta nadřazenost ji neuvěřitelně štvala. "Elain, Aviendha a já jsme se právě spojily se strážcem," vyhrkla bez přemýšlení. "A jestli to Elain trochu oslavuje, no, měla by sis rozmyslet, než tam vletíš, nebo budeš ty sedat opatrně."

To stačilo, aby si Randa znovu uvědomila. Ten žár tu stále byl, skoro se nezměnil, ale díky Světlu už nebyl... Krev se jí nahrnula do tváří. Častokrát jí lehával v náručí, chytal dech v zamotaných prostěradlech, ale tohle opravdu vypadalo jako špehování!
"S ním?" zeptala se Birgitte potichu. "Mateřský mlíko v hrnku! Mohla se zamilovat do chmatáka nebo zloděje koní, ale ona si musí vybrat zrovna jeho, nána jedna pitomá. Z toho, co jsem viděla v tom místě, o kterým jste se zmínily, je ten chlápek příliš hezkej, aby byl pro nějakou ženu dobrej. V každým případě toho musí nechat."
"Nemáš právo!" trvala na svém Aviendha mrzutě a Birgitte se zatvářila trpělivě. Sice jen tak tak, ale přece jen trpělivě.
"Může bejt slušná jako talmourská panna, pokud nedojde na to, položit hlavu na katovskej špalek, ale podle mě sebere kuráž, aby si ho pěkně vyzkoušela, a i když udělá to, co udělala předtím, za chvíli na to zapomene a já ji budu mít zase v hlavě. A já tím už znova zatraceně projít nechci!" Narovnala se, očividně připravená jít se Elain postavit.
"Ber to jako dobrý vtip," zaprosila Aviendha. Zaprosila! "Prostě ti provedla dobrý vtip, to je vše." Z toho, jak Birgitte ohrnula pysk, bylo jasné, co si o tom myslí.
"Elain mi prozradila jeden trik," vyhrkla Min a popadla Birgitte za rukáv. "U mě nefungoval, ale možná..." Naneštěstí, jakmile to vysvětlila...
"Pořád je tam," procedila Birgitte po chvíli mezi zuby. "Uhni mi z cesty, Min Farshaw," pronesla a uvolnila si ruku, "nebo -"
"Oosquai!" vykřikla Aviendha zoufale a doopravdy lomila rukama! "Vím, kde je oosquai! Když se opiješ...! Prosím, Birgitte! Já... se sama zavážu, že tě budu poslouchat, jako učednice paní, ale prosím, neruš ji! Nezahanbi ji!"
"Oosquai?" zahloubala se Birgitte a pohladila si bradu. "To je něco jako pálenka? Hmm. Myslím, že holka se červená! Většinou se opravdu chová slušně, víte. Vtip, povídáš?" Náhle se zazubila a rozhodila ruce. "Tak mě doveď k tomu tvýmu oosquai, Aviendho. Nevím, jak vy dvě, ale já se hodlám opít, až... no... svlíknu šaty a budu tancovat po stole! A hotovo."
Min to naprosto nechápala, ani proč Aviendha na Birgitte upřela oči a pak se začala smát, prý že je to "skvělý vtip", ale byla si jistá, že ví, proč se Elain červená, tedy pokud se opravdu červenala. Ta tvrdá koule pocitů v její hlavě se opět změnila v lesní požár.
"Tak půjdem už najít to oosquai?" zeptala se. "Chci být co nejdřív pod vobraz!"
* * *
Když se Elain příštího rána vzbudila, v ložnici bylo zima a na Caemlyn se snášel sníh. Rand byl pryč. Měla ho jenom v hlavě. To postačí. Usmála se. Prozatím to postačí. Líně se protáhla a vzpomínala na svou včerejší noční nevázanost - vlastně celodenní! Nemohla uvěřit, že to udělala! - a usoudila, že by se měla červenat jako rak! Ale chtěla být s Randem nevázaná a nemyslela si, že se bude ještě někdy červenat, ne kvůli něčemu spojenému s ním.
Nejlepší bylo, že jí nechal dárek. Když se probudila, ležela na polštáři vedle ní zlatá lilie ještě s kapkami rosy. Kde květ sehnal uprostřed zimy, to si ani neuměla představit. Ale setkala kolem něj udržování a položila si ho na noční stolek, kde jej uvidí, vždycky když se ráno probudí. Tkanivo ji naučila Moghedien, ale udrží lilii čerstvou navěky, kapky rosy se nikdy neodpaří, a bude jí stále připomínat muže, jemuž dala své srdce.
Ráno jí pokazila zpráva, že Alivia v noci zmizela, což byla vážná věc, která rodinku nesmírně rozrušila. Teprve když se objevila Zaida, protože se Nyneiva neukázala na lekci pro Atha'an Miere, Elain zjistila, že Nyneiva s Lanem také zmizeli z paláce a nikdo nevěděl kdy ani jak. Teprve mnohem později zjistila, že ve sbírce angrialů a ter'angrialů, již vynesly z Ebú Daru, scházejí tři nejsilnější angrialy a kromě toho několik dalších věcí. O některých si byla jistá, že byly určeny pro ženu, jež čeká, že na ni každou chvíli zaútočí jediná síla. Kvůli čemuž vypadala spěšně naškrábaná poznámka, kterou Nyneiva schovala mezi zbytkem, ještě podivněji.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Úžasná novina

V komnatě ve Slunečním paláci bylo zima, i když v obou krbech hořel oheň, bylo tu položeno několik vrstev koberců a šikmá skleněná střecha dovnitř vpouštěla jasné ranní slunce, pokud ho nezachytil sníh nachytaný na okrajích, nicméně místnost se hodila pro audience. Cadsuane usoudila, že by neměla zabrat trůnní sál. Urozený pán Dobraine zatím neprozradil, že drží Caraline z Damodredů a Darlina Sisneru - jiný způsob, jak jim zabránit v jejich pletichách než držet je pevně ve spárech, neviděla - ale mohl by začít dělat potíže, kdyby podle něj zašla příliš daleko. Na její vkus si byl s tím klukem příliš blízký, než aby ho nutila, a věrný svému slovu. Cadsuane se mohla podívat na svůj život a vzpomínat na neúspěchy, některé trpké, a chyby, jež stály životy, ale tady si nemohla chyby ani neúspěch dovolit. Rozhodně ne neúspěch. Světlo, nejradši by někoho kousla!

"Žádám návrat mé hledačky větru, Aes Sedai!" Harine din Togara, celá v zeleném hedvábném brokátu, seděla před Cadsuane, rovná jako svíčka, rty stisknuté. Přes tvář bez vrásek měla ve vlasech bílé prameny. Deset roků byla paní vln svého klanu a dávno předtím velela velkému plavidlu. Její paní plavby, Derah din Selaan, mladší žena celá v modrém, seděla na židli umístěné půl lokte za ní, přesně podle jejich protokolu. Ty dvě mohly být sochami zpodobňujícími pobouření, a jejich cizokrajné šperky to ještě podtrhovaly. Ani jedna se nepodívala na Ebena, když se uklonil a nabídl jim stříbrné poháry se svařeným vínem.

Chlapec zřejmě nevěděl, co dělat dál, když si nic nevzaly. Nejistě se zamračil a zůstal ohnutý, dokud ho Daigian nezatahala za červený kabát a s úsměvem ho neodvedla pryč, jako pobavený voláč v tmavě modré s bílým prostříháváním. Byl to štíhlý mladík s velkým nosem a ušima, který nikdy nebude švihák, natož hezký, ale ona si na něj velmi potrpěla. Usadili se na lavici před krbem a začali hrát kolíbku.

"Tvá sestra nám pomáhá zjistit, co se toho nešťastného dne stalo," pronesla Cadsuane uhlazeně a poněkud nepřítomně. Napila se svařeného vína a čekala, aniž by jí záleželo na tom, jestli vidí, jak je netrpělivá. Jakkoliv Dobraine namítal, že podmínky té neuvěřitelné dohody, jež Rafela a Merana uzavřely jménem toho al'Thorovic kluka, se nedají splnit, stejně mohl Mořský národ zvládnout sám. Skoro je nevnímala. Nejspíš to bylo jen dobře. Kdyby se soustředila na Atha'an Miere, musela by se nutit, aby je neplácala jako kousalky, i když ony zdrojem jejího rozčilení nebyly.

Před krbem na druhém konci místnosti sedělo pět sester. Nesune měla na čtecím pultu otevřený velký, ve dřevě vázaný svazek z palácové knihovny. Jako ostatní, i ona na sobě měla prosté sukno, vhodnější spíš pro obchodnici než pro Aes Sedai. Pokud některá litovala, že nemá hedvábí či peníze na hedvábí, nedávala to najevo. Sarene, s korálky vpletenými do cůpků, pracovala na velké výšivce napjaté v rámu a vyšívala další kvítek na celém poli květů. Erian a Beldeine hrály dámu a Elza, čekající, až přijde na řadu s vítězkou, je pozorovala. Podle všeho prožívaly lenivé dopoledne bez jediné starosti o svět. Možná věděly, že tu jsou, protože je chtěla studovat. Proč složily přísahu věrnosti tomu al'Thorovic klukovi? Kiruna a ostatní aspoň byly v jeho přítomnosti, když se rozhodly přísahat. Cadsuane byla ochotná připustit, že vlivu ta'veren nikdo neodolá. Ale těchhle pět provádělo tvrdé pokání za to, že ho unesly, a rozhodlo se nabídnout mu přísahu, než se k němu směly vůbec přiblížit. Cadsuane byla zpočátku ochotná

přijmout jejich různé důvody, ale v posledních dnech pochybovala. A to ji znepokojovalo.
"Moje hledačka větru nepodléhá tvé pravomoci, Aes Sedai," pronesla Harine ostře, jako by popírala pokrevní příbuzenství. "Shalon musí být a bude mi okamžitě vrácena." Derah kývla na souhlas. Cadsuane usoudila, že paní plavby by udělala totéž, kdyby jí Harine nařídila skočit z útesu. Podle hierarchie Atha'an Miere stála Derah hluboko pod Harine. A to bylo asi tak všechno, co o nich Cadsuane věděla. Mořský národ by mohl být užitečný nebo taky ne, ale ona teprve musela najít způsob, jak je dostat pod palec.
"Tohle je vyšetřování Aes Sedai," odvětila mírně. "Musíme se řídit věžovým zákonem." Volně vyloženým, to určitě. Vždycky věřila, že duch zákona je mnohem důležitější než jeho znění.
Harine se nafoukla jako zmije a pustila se do dalšího káravého vyjmenovávání svých práv a požadavků, ale Cadsuane ji poslouchala jen na půl ucha.
Skoro chápala Erian, bledou, černovlasou Illánku, zuřivě trvající na tom, že až bude kluk bojovat v Poslední bitvě, musí být po jeho boku. I Beldeine, která šátek získala tak nedávno, že ještě nezískala bezvěkost, a tak odhodlanou být vším, čím má zelená být. I Elzu, příjemnou Andořanku, jíž málem zářily oči, když hovořila o tom, jak zajistí, aby žil až do chvíle, než se postaví Temnému. Byla další zelená a ještě odhodlanější než Beldeine. Nesune, naklánějící se nad knihou, vypadala jako černooký pták zkoumající žížalu. Byla hnědá a vlezla by i do krabice se štíry, kdyby si je chtěla prostudovat. Sarene možná byla natolik hloupá, aby ji překvapilo, že ji někdo může považovat za hezkou, natož za krasavici, ale byla bílá a trvala na chladné přesnosti své logiky. Al'Thor byl Drak Znovuzrozený a ona ho, logicky, musela následovat. Vášnivé důvody, pitomé důvody, ale ona by je všechny klidně vzala, nebýt ostatních.
Otevřely se dveře a vstoupily Verin a Sorilea. Vysušená bělovlasá Aielanka Verin podala nějakou maličkost, kterou si hnědá nacpala do váčku u pasu. Verin měla na prostých šatech bronzové barvy brož ve tvaru květiny, první šperk, který na ní Cadsuane viděla kromě prstenu s Velkým hadem.
"To ti pomůže usnout," říkala Sorilea, "ale nezapomeň, jenom tři kapky do vody nebo jednu do vína. Trochu víc a mohla bys prospat den i déle. Ještě víc a už se nevzbudíš. Nemá to žádnou chuť, nic tě nevaruje, tak buď opatrná."
Takže i Verin měla problémy se spaním. Cadsuane se pořádně nevyspala od chvíle, kdy kluk utekl ze Slunečního paláce. Jestli si brzy neodpočine, mohla by někoho pokousat. Nesune a ostatní si Sorileu neklidně prohlížely. Kluk z nich udělal učednice moudrých a ony zjistily, že to Aielanky berou velmi vážně. Jediné lusknutí prsty a Sorilea by jim zničila poklidné dopoledne.
Harine se předklonila a ostře Cadsuane poklepala prsty na tvář! "Ty mě neposloucháš," vztekala se. Tvářila se jako bouřkový mrak a paní plavby vypadala skoro stejně naštvaně. "Ale budeš poslouchat!"
Cadsuane sepjala ruce a přes špičky prstů se na ni zadívala. Ne. Nepostaví paní vln na hlavu teď a tady. Nepošle ji zpátky do jejích pokojů s pláčem. Bude tak diplomatická, jak by si Coiren přála. -Spěšně si prošla to, co slyšela. "Mluvíš za paní lodí Atha'an Miere, s veškerou její autoritou, která je větší, než si umím představit," pravila mírně. "Jestli do hodiny nedostaneš zpátky svou hledačku větru, zařídíš, aby mě Coramoor přísně potrestal. Žádáš omluvu za uvěznění své hledačky větru. A žádáš mě, abych přiměla urozeného pána Dobraina, aby okamžitě vyhradil kus země, který vám Coramoor slíbil. To jsou myslím důležité body." Až na ten, jak ji nechá zbičovat!
"Dobrá," řekla Harine a pohodlně se zase opřela. Její úsměv byl odporně samolibý. "Zjistíš, že -"
"Mně na vašem Coramoorovi ani zbla nezáleží," pokračovala, stále mírně, Cadsuane. Drak Znovuzrozený byl nejdůležitější na celém světě, ale Coramoor nebyl nic. Nezměnila tón ani o vlásek. "Jestli se mě ještě někdy bez dovolení dotkneš, nechám tě svléknout, svázat a odnést zpátky do tvých komnat v pytli." No, diplomacie nikdy nebyla její silnou stránkou. "Jestliže mě nepřestaneš otravovat kvůli své sestře... Mohla bych se doopravdy rozzlobit." Vstala, nevšímajíc si rozhořčeného funění druhé ženy, a zvýšila hlas, aby ji bylo slyšet i na druhém konci komnaty. "Sarene!"
Štíhlá Taraboňanka se otočila od své výšivky, až korálky v copech zacinkaly, a spěchala ke Cadsuane, před níž roztáhla tmavě šedé suknice. Moudré je musely naučit, aby skočily, když moudrá promluví, ale víc než zvyk je donutil skákat pro ni. Být legendou mělo skutečně jisté výhody, zvlášť když byla nepředvídatelnou legendou.
"Doprovoď tyto dvě do jejich pokojů," nařídila Cadsuane. "Chtějí se postit a meditovat o slušném vychování. Zařiď, ať to udělají. A jestli vysloví jediné nevychované slovo, oběma jim naplácej. Ale

diplomaticky."
Sarene sebou trhla a pootevřela pusu, aby namítla, že to je nelogické, ale jen se podívala na Cadsuane a rychle se otočila k Atha'an Miere a kývla jim, ať vstanou.
Harine vyskočila a mračila se jako běs. Ale než mohla vyslovit jediné slovo své nepochybně zuřivé tirády, Derah jí položila prsty na paži, naklonila se k ní a cosi jí pošeptala do onáušnicovaného ucha. Ať už paní plavby řekla cokoliv, Harine zavřela zobák. Její výraz rozhodně nezměkl, ale podívala se na sestry na druhém konci místnosti a po chvíli krátce kývla na Sarene, ať vede. Harine mohla předstírat, že se sama rozhodla odejít, ale Derah ji následovala tak těsně, jako by ji popoháněla, a vrhala nejisté pohledy přes rameno, než se zavřely dveře.
Cadsuane skoro litovala, že ten pošetilý rozkaz vydala. Sarene udělá přesně to, co jí přikázala. Ženy Mořského národy byly protivné a navíc nebyly k ničemu. Musela se uklidnit, aby se mohla soustředit na to, co je důležité, a pokud pro ně najde využití, tak nástroje bylo stejně třeba upravit. Příliš se na ně zlobila, aby se starala, jak se to dělá, a klidně mohla začít hned. Ne, zlobila se na toho kluka, jenže jeho zatím do rukou nedostane.
Sorilea si hlasitě odkašlala a přestala sledovat Sarene a Atha'an Miere a pro změnu se zamračila na sestry u krbu. Náramky na zápěstích jí zachřestily, jak si upravila loktuši. Další žena, která nebyla v náladě. Mořský národ měl velice podivné představy o "aielských divoších" - třebaže se zase až tolik nelišily od toho, čemu věřila Cadsuane, než potkala Sorileu - a moudrým se pranic nelíbily.
Cadsuane jí šla s úsměvem vstříc. Sorilea nebyla žena, kterou jste nechali chodit za vámi. Všichni si mysleli, že se z nich stávají přítelkyně - což by se ještě mohlo stát, jak si překvapeně uvědomila - ale o jejich spojenectví nikdo nevěděl. Objevil se Eben se svým podnosem a zřejmě se mu ulevilo, když na něj postavila poloprázdný pohár.
"Včera pozdě v noci," začala Sorilea, když chlapec odběhl zpět k Daigian, "Chisaine Nurbaya požádala, aby mohla sloužit Car'a'carnovi." Z hlasu jí čišel nesouhlas. "Před rozbřeskem požádala Janine Pavlara, pak Innina Darenhold, potom Vayelle Kamsa. Neměly povoleno hovořit mezi sebou. Nemohly se dohodnout. Přijala jsem jejich prosbu."
Cadsuane rozčileně zafrkala. "Asi jsi je už nechala konat pokání," zamumlala a usilovně přemýšlela. Devatenáct sester bylo vězněno v aielském táboře, devatenáct sester, které ta pitomá Elaida poslala unést kluka, a teď všechny přísahaly, že půjdou za ním! To bylo ze všeho nejhorší. "Co mohlo přimět červené sestry, aby přísahaly věrnost muži, který dokáže usměrňovat?"
Verin už chtěla něco poznamenat, ale před Aielankou se odmlčela. Verin kupodivu brala své vynucené učednictví jako volavka na blatech. Víc času trávila v aielském táboře než mimo něj.
"Pokání ne, Cadsuane Melaidhrin." Sorilea mávla hubenou rukou, až znovu zachřestilo zlato a slonovina. "Snaží se dodržet toh, jež se dodržet nedá. Svým způsobem je to stejně pošetilé jako to, že jsme je zpočátku označily za da'tsang, ale jestli to jsou ochotné zkusit, možná ještě dojdou spásy," připustila neochotně. Sorilea těch devatenáct sester neměla jen nerada. Pousmála se. "V každém případě je naučíme to, co se musejí naučit." Ta žena zřejmě věřila, že učednictví u moudrých by prospělo všem Aes Sedai.
"Doufám, že je budeš všechny dál sledovat," pravila Cadsuane. "Zvlášť ty poslední čtyři." Byla si jistá, že tu směšnou přísahu dodrží, byť ne vždy způsobem, jaký by se klukovi líbil, ale vždycky tu byla možnost, že jedna či dvě by mohly být černé adžah. Kdysi si myslela, že černé už už odhalí, ale kořist jí proklouzla mezi prsty jako dým, což byl její nejtrpčí neúspěch kromě toho, že nezjistila, co má bratranec Caraline z Damodredů za lubem v Hraničních státech, až už bylo mnoho let poté a tato informace byla k ničemu. Nyní i černé adžah vypadaly jen jako odvrácení pozornosti od toho, co bylo skutečně důležité.
"Učednice jsou vždycky pozorně sledovány," ohradila se vysušená stařena. "Musím, myslím, připomenout těm ostatním, že mají být vděčné, když se tady smějí povalovat jako kmenoví náčelníci."
Zbývající čtyři sestry před krbem hbitě vstaly, když přistoupila, hluboce se poklonily a pozorně poslouchaly, když mluvila a hrozila jim prstem. Sorilea si možná myslela, že se musí hodně učit, ale ony už zjistily, že šátek Aes Sedai není pro učednici moudrých žádnou ochranou. Toh Cadsuane hodně připomínalo pokání.
"Ona je... pozoruhodná," zamumlala Verin. "Jsem moc ráda, že je na naší straně. Pokud je."

Cadsuane po ní vrhla přísný pohled. "Vypadáš jako žena, která chce říct něco, co bys určitě říct nechtěla. O Sorilei?" To spojenectví bylo velmi nejasně definováno. Přátelství nebo ne, ona a moudrá by nakonec mohly mít zcela jiné cíle.
"To ne," malá obtloustlá žena si povzdechla. Přes hranatý obličej vypadala jako docela tlustý vrabec. "Vím, že mi do toho nic není, Cadsuane, ale Bera a Kiruna se s našimi hosty nikam nedostaly, tak jsem si trochu promluvila se Shalon. Po mírném vyptávání vysypala celý příběh a Ailil všechno potvrdila, jakmile jí došlo, že to už vím. Brzy poté, co sem Mořský národ dorazil, přišla Ailil za Shalon v naději, že zjistí, co chtějí s mladým al'Thorem. Shalon zase chtěla zjistit všechno o něm a o zdejší situaci. To vedlo k dalším schůzkám, což vedlo k přátelství, což vedlo k tomu, že spolu začaly spát. Asi hlavně kvůli osamění, řekla bych. V každém případě to skrývaly víc než společná rokování."
"Snášely výslechy celé dny, aby skryly tohle!" vyhrkla Cadsuane nevěřícně. Bera a Kiruna je přiměly ječet!
Verin se v očích zablesklo potlačované veselí. "Cairhieňanky jsou pyšné a prudérní, Cadsuane, přinejmenším na veřejnosti. Za zataženými závěsy můžou šukat jako králíci, ale na veřejnosti by nepřiznaly, že se dotknou vlastního manžela! A Mořský národ přehání skoro stejně. Alespoň Shalon je sezdaná s mužem, který má povinnosti jinde, a porušení svatebních přísah je u nich velice vážný zločin. Jako porušení disciplíny, zdá se. Kdyby to její sestra zjistila, Shalon by dělala - ‚hledačku větru na pramici', zněla, myslím, její vlastní slova."
Cadsuane vnímala, jak se jí houpají ozdůbky ve vlasech, když vrtěla hlavou. Když obě tyto ženy našli po útoku na palác spoutané, s roubíkem a nacpané pod Aililinu postel, měla podezření, že o útoku vědí víc, než přiznávají. Jakmile odmítly sdělit, proč se potají stýkají, byla si tím jistá. Možná v tom byly nějakým způsobem zapletené, třebaže útok byl očividně prací odpadlých asha'manů. Aspoň údajně odpadlých. Všechen ten čas a námaha vyplýtvané zbytečně. Nebo možná ne, jestli tak zoufale chtěly, aby to zůstalo v tajnosti.
"Doprovoď urozenou paní Ailil do jejích komnat s omluvou za to zacházení, Verin. Velmi... mlhavě... ji ujisti, že její tajemství bude zachováno. Ať určitě ví, jak je to mlhavé. A důrazně naznač, že by mě mohla informovat o tom, co uslyší o svém bratrovi." Vydírání používala jako nástroj nerada, ale už ho použila na tři asha'many, a Toram Riatin by ještě mohl nadělat problémy, i když jeho vzpoura zřejmě vyšuměla. Pravdou bylo, že jí nezáleželo na tom, kdo sedí na Slunečním trůně, ale plány a pletichy těch, kteří trůn považovali za důležitý, se často pletly do důležitějších věcí.
Verin se usmála a kývla. "Ach ano, myslím, že to bude moc dobře fungovat. Zvlášť proto, že svého bratra z duše nesnáší. Totéž platí o Shalon, že? Ale budeš chtít slyšet o událostech mezi Atha'an Miere, že? Nejsem si jistá, nakolik bude ochotná zradit Harine, bez ohledu na následky pro sebe."
"Udělá to, co po ní budu chtít," pronesla Cadsuane zachmuřeně. "Ale drž ji až do zítřka." Harine si nesměla myslet, že jejím požadavkům bylo vyhověno. Mořský národ byl dalším nástrojem k použití na kluka, ale nic víc. Na všechno a všechny bylo nutné nahlížet z tohoto pohledu.
Do místnosti vklouzla Corele a opatrně za sebou zavřela dveře, aby nikoho nevyrušila. To jí nebylo podobné. Byla chlapecky štíhlá, s hustým černým obočím a hřívou lesklých černých vlasů, jež jí spadaly na záda a propůjčovaly jí divoký vzhled, jakkoliv úhledně byla oblečená. Byla žlutá a obvykle se všude hrnula se smíchem. Přetřela si špičku pršáku a váhavě se podívala na Cadsuane, aniž se jí v očích objevila obvyklá jiskra.
Cadsuane si ji rázně přivolala a Corele se nadechla a doplula k ní, svírajíc oběma rukama modrou, žlutě prostřihávanou sukni. Podívala se na sestry shromážděné kolem Soriley a Daigian hrající kolíbku s Ebenem na druhém konci a tichým hlasem s melodickým murandským přízvukem pronesla: "Mám úžasnou novinu, Cadsuane."
Z jejího tónu bylo znát, že si není jistá, jak moc úžasná ta novina je. "Vím, říkala jsi, že mám Damera zabavit tady v paláci, ale on trval na tom, že se podívá na sestry v aielském táboře. Jak je mírný, tak umí velice naléhat, když chce, a je si naprosto jistý, že neexistuje nic, co by se nedalo vyléčit. A, no, faktem je, že šel a vyléčil Irgain. Cadsuane, je to, jako by nikdy nebyla..." Odmlčela se, nedokázala to slovo vyslovit. Přesto viselo ve vzduchu. Utišena.
"Úžasná zpráva," pronesla Cadsuane hluše. Byla. Každá sestra se hluboko v nitru bála, že by mohla být

odříznuta od jediné síly.A teď byl objeven způsob, jak vyléčit něco, co se vyléčit nedalo. Mužem. Než bude tohle vyřízeno, vyteče hodně slz a bude hodně obviňování. V každém případě každá sestra, která se to dozví, to bude považovat za ohromný objev - a nejedním způsobem, muž! - avšak ve srovnání s Randem al'Thorem to byla bouře v hrnku vody. "Asi se nabídla, že se nechá ztlouct jako ostatní."
"To nebude zapotřebí," ozvala se Verin nepřítomně. Mračila se na inkoustovou skvrnu na prstě, ale zřejmě studovala něco za ní. "Moudré se zřejmě rozhodly, že Rand Irgain a ty druhé dvě dostatečně potrestal, když... udělal, co udělal. A zatímco s ostatními zacházely jako s bezcennými zvířaty, snažily se tyhle tři udržet za každou cenu naživu. Slyšela jsem, že Ronaille hledají manžela."
"Irgain ví vše o přísahách, které složily ostatní." Corele mluvila ohromeně. "Začala brečet kvůli svým strážcům ve chvíli, kdy s ní Damer skončil, ale je taky připravená je složit. Potíž je, že Damer to chce zkusit i se Sashalle a Ronaille." Kupodivu se zatvářila téměř vzdorovitě. Vždycky byla nafoukaná, jako každá žlutá, avšak vždycky věděla, jak na tom s Cadsuane je. "Nemůžu dovolit, aby sestry zůstaly v tom stavu, když existuje cesta ven. Chci, aby to s nimi Damer zkusil."
"Ovšem, Corele." Damerovo naléhání ji asi ovlivnilo také. Cadsuane byla ochotná to nechat plavat, pokud to nezajde příliš daleko. Začínala shromažďovat sestry, jimž věřila, ty, jež měla u sebe, i další, v den, kdy se doslechla o podivných událostech v Shienaru - její špehové sledovali Siuan Sanche a Moirain z rodu Damodredů celá léta, aniž by se dozvěděli něco užitečného, až do té chvíle - ale to, že jim věřila, ještě neznamenalo, že je nechá jít svou vlastní cestou. V sázce bylo příliš mnoho. V tomto případě však nemohla sestry nechat v takovém stavu.
Rozletěly se dveře a dovnitř vrazil Jahar, až mu stříbrné zvonečky na koncích tmavých copů cinkaly. Všichni se ohlédli na mladíka v dobře padnoucím modrém kabátě, který mu vybrala Merise - dokonce i Sorilea a Sarene zíraly - ale slova, která z něj vyletěla, zahnala veškeré myšlenky na to, jak je pohledný.
"Alanna je v bezvědomí, Cadsuane. Prostě se zhroutila na chodbě. Merise ji nechala odnést do ložnice a mě poslala pro tebe."
Cadsuane přešla zděšené výkřiky, sebrala Corele a Sorileu - jež tu nemohla jen tak nechat - a přikázala Jaharovi, ať je vede. Připojila se i Verin a Cadsuane jí nebránila. Verin si všímala věcí, které ostatním unikly.
Černě olivrejování sloužící neměli tušení, kdo Jahar je, ale uhýbali z cesty před Cadsuane, jež se nesla za ním. Byla by mu řekla, ať jde rychleji, ale pak už by musela utíkat. Než se dostali daleko, vstoupil jí do cesty malý muž s vyholeným čelem, v tmavém kabátě s vodorovnými barevnými pruhy na přednici, a uklonil se. Musela se před ním zastavit.
"Milost tě provázej, Cadsuane Sedai," pozdravil uhlazeně. "Odpusť, že tě obtěžuji, když tolik spěcháš, ale myslím, že bys měla vědět, že urozená paní Caraline a vznešený pán Darlin už nejsou v paláci urozené paní Arilyn. Jsou na říční lodi mířící do Tearu. Obávám se, že touto dobou jsou již mimo dosah."
"Možná by tě překvapilo, co mám na dosah, urozený pane Dobraine," procedila chladně. Měla v Arilynině paláci nechat alespoň jednu sestru, ale byla si jistá, že má ty dva v hrsti. "Bylo to moudré?" Nepochybovala, že je to jeho práce, i když pochybovala, že má odvahu to přiznat. Nebylo divu, že na ni kvůli nim netlačil.
Její tón na něj neudělal sebemenší dojem. A překvapil ji. "Vznešený pán Darlin má být správcem pána Draka v Tearu a vypadalo moudré poslat urozenou paní Caraline ze země. Vzdala se své vzpoury a nároků na Sluneční trůn, ale mohl by se ji pokusit využít někdo jiný. Možná, Cadsuane Sedai, nebylo moudré nechat je pod dohledem sluhů. Pod Světlem, nesmíš jim to dávat za vinu. Byli schopní udržet dva... hosty... ale ne postavit se mým ozbrojencům."
Jahar skoro poskakoval, jak dychtil pokračovat v cestě. Merise měla pevnou ruku. Sama Cadsuane se nemohla dočkat, až se dostane k Alanně.
"Doufám, že i za rok budeš mít stejný názor," pravila. Dobraine se jen uklonil.
Ložnice, kam Alannu odnesli, byla nejbližší dostupná, takže nebyla velká, a kvůli tmavému deštění, jež měli Cairhieňané v takové oblibě, vypadala ještě menší. Jakmile všichni vstoupili, bylo tu dost plno. Merise luskla prsty a ukázala a Jahar se stáhl do rohu, ale ani to moc nepomohlo.
Alanna ležela v posteli, oči zavřené, a vedle na podlaze klečel Ihvon, její strážce, a hladil ji po ruce.
"Zřejmě se bojí probudit,"ohlásil. "Není s ní nic v nepořádku, pokud můžu říct, ale zřejmě se bojí."

Corele ho odstrčila, aby mohla vzít Alanninu hlavu do dlaní. Obklopila ji záře saidaru a na Alannu se sneslo tkanivo léčení, štíhlá zelená se však ani nehnula. Corele odstoupila a vrtěla hlavou.
"Moje schopnost léčení se možná nevyrovná tvojí, Corele," ozvala se suše Merise, "ale zkusila jsem to."
Stále měla silný tarabonský přízvuk, i po všech těch letech, avšak tmavé vlasy měla přísně stažené dozadu. Cadsuane jí věřila snad víc než ostatním. "Co uděláme teď, Cadsuane?"
Sorilea se zadívala na ženu na posteli a pouze stiskla rty. Cadsuane napadlo, zda snad znovu zvažuje jejich spojenectví. Verin na Alannu také hleděla a vypadala k smrti vystrašená. Cadsuane si nemyslela, že by Verin mohlo něco takhle vyděsit, ale sama také cítila hrůzu. Jestli ztratila to spojení s klukem...
"Sedneme si a počkáme, až se probudí," rozkázala klidně. Nic jiného se dělat nedalo. Nic.
* * *
"Kde je?" vrčel Demandred a za zády zatínal ruce v pěst. Stál tu rozkročen a byl si dobře vědom toho, že místnost ovládá. To dělal vždy. Přesto by byl raději, kdyby tady byla Semirhage či Mesaana. Jejich spojenectví bylo delikátní - prostá dohoda, že si navzájem neskočí po krku, dokud nezlikvidují ostatní - ale vydrželo po celou dobu. Když pracovali společně, vyváděli z rovnováhy jednoho protivníka za druhým a mnoho dalších srazili na kolena, zabili nebo něco horšího. Pro Semirhage ale bylo obtížné zúčastnit se těchto schůzek a Mesaana byla poslední dobou plachá. Jestli uvažuje o zrušení spojenectví...
"Od chvíle, kdy ti slepí hlupáci - ti pitomci! - selhali v Cairhienu, al'Thora viděli v pěti městech včetně toho prokletého místa v Pustině a desítce městeček. A to je jenom ve zprávách, které máme! Jenom Veliký pán ví, kdo další se k nám plazí na koni, ovci nebo jak tihle divoši dopravují zprávy."
Vybavení vybírala Graendal, neboť dorazila první, a jeho to rozčilovalo. V dřevěné podlaze byly zasazeny obrazové panely, takže to vypadalo, že jsou obklopeni lesem plným lián s barevnými květy a poletujících ptáků, kteří byli ještě barevnější. Vzduch plnila sladká vůně a tichý zpěv ptáků. Celou iluzi kazily jen dveře. Proč si chtěla připomínat, co bylo ztraceno? To by mimo tento palác, tak blízko Shayol Ghulu, mohli stejně dobře vyrobit šokopí jako obrazové panely. V každém případě, jak si vzpomínal, nesnášela Graendal všechno, co souviselo s přírodou.
Osan'gar se zamračil při "pitomcích" a "slepých hlupácích", což mohl, rychle však zase vyhladil svou prostou, vrásčitou tvář, tolik nepodobnou té, s níž se narodil. Ať si říkal jakkoliv, vždycky věděl, koho se odváží vyzvat a koho ne. "Věc náhody," utrousil klidně, třebaže si začal mnout ruce. Starý zvyk. Byl oblečený jako nějaký vládce tohoto věku, v kabátě s tak hustou zlatou výšivkou, že skoro zakrývala červenou látku, a na holínkách měl zlaté střapce. Kolem krku a zápěstí měl dost zlaté krajky, že by stačila dítěti na šaty. Nikdy nepochopil, co to je přehánění. Nebýt jeho umění, nikdy by nepatřil k Vyvoleným. Když si Osan'gar uvědomil, co dělá, sebral z kulatého stolku u svého křesla vysokou sklenku z cuendillaru a zhluboka přivoněl k tmavému vínu. "Pravděpodobnosti," zamumlal a snažil se mluvit nedbale. "Příště bude zabit nebo zajat. Náhoda ho nemůže chránit věčně."
"Tak ty se chceš spoléhat na náhodu?" Aran'gar ležela natažená v dlouhém křesle, jako by to byla postel. Vrhla po Osan'garovi smyslný úsměv a pozvedla bosou nohu, takže se v rozstřižených, jasně červených sukních objevila celá. Při každém nadechnutí hrozilo, že jí plná ňadra vypadnou z červeného saténu živůtku. Od chvíle, co se z ní stala žena, se její chování úplně změnilo, ale ne to, co bylo v jádru ženského těla. Demandred neopovrhoval tělesným potěšením, ale jednou jí ty její chutě přivodí smrt. Jako už jednou. Ne že by mu nějak vadilo, kdyby to příště bylo napořád. "To tys měl na starosti ho sledovat, Osan'gare," pokračovala Aran'gar a laskala se s každou slabikou. "Ty a Demandred." Osan'gar sebou trhl a olízl si rty a ona se hrdelně zasmála. "Můj svěřenec je..." Položila palec na křeslo, jako by něco přitiskla, a zasmála se.
"Myslel bych si, že si budeš dělat větší starosti, Aran'gar," zamumlala Graendal nad svým vínem. Své opovržení zakrývala asi stejně, jako téměř průsvitná, stříbřitá mlha jejích šatů ze streithu její bohaté křivky. "Ty, Osan'gar i Demandred. A Moridin, ať je kdekoliv. Možná byste se měli obávat al'Thorova úspěchu stejně jako jeho prohry."
Aran'gar se smíchem chytila stojící ženu za ruku. "A možná bys mohla vysvětlit, co tím myslíš, lépe, když budeme samy."
Graendalin šat začal černat. S kletbou vytrhla ruku z Aran'gařina sevření a odešla od křesla. Aran'gar se... zahihňala.

"Co tím myslíš?" vyjel ostře Osan'gar a vyskočil z křesla. Když stál, zaujal učitelskou pózu, uchopil se za klopy kabátu a hlas měl pedantický. "Za prvé, má drahá Graendal, pochybuji, že bych dokonce i já dokázal vymyslet způsob, jak ze saidinu odstranit stín Velikého pána. Al'Thor je primitiv. Ať se pokusí o cokoliv, nebude to stačit, a já například nemohu uvěřit, že vůbec tuší, kde začít. Na každý pád mu to zarazíme, protože to Veliký pán přikazuje. Já znám strach z nelibosti Velikého pána, kdybychom nějak neuspěli, jakkoliv to není možné, ale proč by ti z nás, které jsi jmenovala, měli mít nějaký zvláštní strach?"
"Slepý jako vždy a suchý jako vždy," zamumlala Graendal. Jak se zase uklidnila, její šaty se opět změnily v čistou mlhu, byť rudou. Možná nebyla tak klidná, jak předstírala. Nebo možná chtěla, aby si mysleli, že potlačuje nějaké podráždění. Kromě streithu všechny její ozdoby pocházely z tohoto věku, ve zlatých vlasech měla ohnivé opály, mezi prsy velký rubín a na obou rukou zlaté náramky. A něco divného, až si Demandred říkal, jestli si toho všimli i ostatní. Prostý zlatý kroužek na malíku levé ruky. Prosté věci si s Graendal nikdy nespojoval. "Jestli ten mladý muž nějak odstraní stín, no... Vy, kteří usměrňujete saidín, nebudete potřebovat zvláštní ochranu Velikého pána. Bude dál věřit ve vaši... věrnost?" S líbezným úsměvem se napila vína.
Osan'gar se neusmál. Zbledl a přejel si rukou přes ústa. Aran'gar se posadila na kraj křesla a už se nesnažila vypadat smyslně. Její ruce připomínaly spáry a na Graendal se mračila, jako kdyby jí hodlala skočit po krku.
Demandred uvolnil pěsti. Konečně to bylo venku. Doufal, že al'Thor bude mrtvý - nebo aspoň zajatý - než tohle podezření zvedne hlavu. Za války jediné síly víc než desítka Vyvolených zemřela pro pouhé podezření Velikého pána.
"Veliký pán si je jistý, že jste mu všichni věrní," oznámil Moridin a vstoupil, jako by byl samotným Velikým pánem Temnoty. Zřejmě si často myslel, že jím je, a chlapecká tvář, kterou nyní nosil, na tom nic nezměnila. Přes svá slova se tvářil ponuře a ve svém černém odění se pro své jméno, Smrt, dokonale hodil. "Nemusíte si dělat starosti, dokud si nepřestane být jistý." To děvče, Cyndane, za ním klusalo jako prsatý stříbrovlasý mazlíček v červenočerné. Z nějakého důvodu měl Moridin na rameni krysu, jež větřila ve vzduchu a černýma očima ostražitě sledovala okolí. Nebo k tomu možná neměl žádný důvod. Mladistvá tvář mu nepřidávala ani na duševním zdraví.
"Proč jsi nás sem zavolal?" chtěl vědět Demandred. "Mám hodně práce a nemám čas na plané řeči." Mimoděk se narovnal, jak se snažil druhému muži vyrovnat.
"Mesaana opět chybí?" řekl Moridin místo odpovědi. "Škoda. Měla by slyšet, co chci říct." Sundal krysu za ocásek a díval se, jak marně mává tlapkami. Jako by pro něj neexistovalo nic jiného než ta krysa.
"Malé, na pohled nedůležité záležitosti mohou být velice důležité," zamumlal. "Tahle krysa. Jestli se Isamovi podaří najít a zabít toho druhého červa, Faina. Slůvko zašeptané do nesprávného ucha, nebo nezašeptané vůbec. Motýl na větvi zatřepe křidélky a na druhém konci světa spadne hora." Náhle se krysa stočila a pokusila se mu zahryznout do zápěstí. Nedbale ji odhodil. Ve vzduchu vyšlehl plamen, něco teplejšího než plamen, a krysa byla pryč. Moridin se usmál.
Demandred sebou proti své vůli trhl. To byla pravá síla. Vůbec nic necítil. Moridinovi přejela přes modré oči černá vločka, potom další, celý proud. Ten muž musel od posledního setkání používat pravou sílu hodně, když získal tolik saa tak rychle. On sám se pravé síly nedotkl, pokud to nebylo nevyhnutelné. Naprosto nevyhnutelné. Pochopitelně teď měl tuto výsadu pouze Moridin od svého... pomazání. Ten člověk musel být opravdu blázen, když ji používal tak volně. Byla to droga návykovější než saidín, nebezpečnější než jed.
Moridin došel k Osan'garovi a položil mu ruku na rameno. Jeho úsměv vypadal hrozivěji než saa. Menší muž polkl a roztřeseně se usmál. "Je dobře, že tě nikdy nenapadlo, jak odstranit stín Velikého pána," podotkl Moridin tiše. Jak dlouho poslouchal? Osan'gar se usmíval stále přísněji. "Al'Thor není tak moudrý jako ty. Pověz jim to, Cyndane."
Malá žena se narovnala. Obličejem a tělem byla šťavnatou švestkou vhodnou k utržení, ale velké modré oči měla jako ledovec. Nebo možná broskvičkou. Broskve občas bývaly jedovaté. "Asi si vzpomínáte na Choedan Kal." Sebevětší úsilí nemohlo změnit ten smyslný hlas, ale podařilo se jí do něj dostat kus jízlivosti. "Luis Therin měl dva přístupové klíče, jeden pro každý z nich. A zná ženu dost silnou, aby

mohla použít ženskou část. Hodlá pro svůj pokus použít Choedan Kal."
Skoro všichni začali mluvit naráz.
"Myslela jsem, že klíče byly zničeny!" vyhrkla Aran'gar a vyskočila. Oči měla vytřeštěné strachem. "Mohl by rozbít svět při pokusu použít Choedan Kal!"
"Kdybys někdy přečetla něco kromě historických knížek, věděla bys, že je skoro nemožné je zničit!" zaprskal na ni Osan'gar. Ale tahal se za kabát, jako by mu byl příliš těsný, a oči mu málem vypadly z důlků. "Jak může tahle holka vědět, že je má? Jak?"
Graendal vypadla sklenka z prstů, jakmile Cyndane domluvila, a odrazila se od koberce. Šaty jí zrudly jako čerstvá krev a pusu měla zkřivenou, jako by jí bylo na zvracení. "A tys prostě doufal, že na něj narazíš!" vřeštěla na Demandreda. "Doufals, že ti ho někdo najde! Hlupáku! Hlupáku!"
Demandred si pomyslel, že Graendal poněkud přehání, dokonce i na sebe. Byl by se vsadil, že to pro ni nebylo žádným překvapením. On sám mlčel.
Moridin si položil ruku na srdce, vypadal úplně jako milenec, a konečky prstů zvedl Cyndaninu hlavu. Jí v očích plápolala zášť, ale tvář měla jako panenka. Jeho pozornosti rozhodně přijímala jako poddajná panenka. "Cyndane zná mnoho věcí," podotkl Moridin mírně, "a řekne mi všechno, co ví. Všechno."
Žena nezměnila výraz, ale viditelně se třásla.
Byla pro Demandreda záhadou. Zprvu si myslel, že je to znovuzrozená Lanfear. Těla pro převtělení se údajně vybírala podle toho, co bylo k maní, jenže Osan'gar a Aran'gar byli důkazem krutého smyslu Velikého pána pro humor. Byl si tím jistý, dokud mu Mesaana neprozradila, že ta dívka je slabší než Lanfear. Mesaana a ostatní si mysleli, že je z tohoto věku. Ale o al'Thorovi mluvila jako o Luisi Therinovi, stejně jako Lanfear, a o Choedan Kal mluvila jako někdo, kdo osobně zná hrůzu, již během války jediné síly vypustily. Jen odřivous byl obávanější, ale jen o fous. Nebo jí to Moridin z nějakých vlastních důvodů pověděl? Pokud měl nějaké skutečné důvody. Každou chvíli to, co dělal, vypadalo jako čiré šílenství.
"Takže je ho nakonec zřejmě nutné zabít," prohlásil Demandred. Skrýt uspokojení bylo těžké. Rand al'Thor nebo Luis Therin Telamon, bude odpočívat klidněji, až bude ten chlápek mrtvý. "Než zničí svět a nás s ním. Proto je skutečně nezbytné ho najít."
"Zabít?" Moridin mluvil, jako by něco zvažoval. "Jestliže na to dojde, tak ano," řekl nakonec. "Ale najít ho není problém. Když se dotkne Choedan Kal, dozvíte se, kde je. A půjdete tam a chytíte ho. Nebo ho zabijete, pokud to bude nutné. Nae'blis domluvil."
"Jak Nae'blis přikazuje," vyhrkla Cyndane dychtivě a uklonila se. Ostatní ji napodobili, i když Aran'gar mluvila mrzutě, Osan'gar zoufale a Graendal kupodivu zamyšleně.
Ohnout krk Demandreda bolelo, stejně jako to říci. Takže oni chytí al'Thora - zatímco on se bude pokoušet použít Choedan Kal, pro všechno na světě, on a nějaká ženská, pijící dost z jediné síly, aby roztavila kontinenty! - ale nic nenaznačovalo, že Moridin bude mezi nimi. Nebo jeho dva mazlíčci, Moghedien a Cyndane. Ten muž byl prozatím Nae'blisem, ale možná by se to dalo zařídit, aby příště, až zemře, nedostal další tělo. Možná že by se to dalo zařídit brzy.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Co se skrývá pod závojem

Loď Kidronské vítězství se převalovala v šedozelených vlnách, až se zlacené lampy v kajutě na zádi v kardanových závěsech houpaly, ale Tuon seděla klidně, když jí po hlavě přejížděla břitva v Seluciině jisté ruce. Vysokými okny na zádi viděla další velkolodě, jimž od přídě odletovala pěna. Byly jich stovky,

řada za řadou, sahající až k obzoru. Čtyřikrát tolik jich zůstalo v Tanchiku. Rhyagelle, Ti, kdo se vracejí domů. Corenne, návrat, začalo.
Kidron sledoval osamělý albatros, znamení vítězství, i když pták měl dlouhá křídla černá a ne bílá. Přesto musel znamenat totéž. Znamení se neměnila podle místa. Sýček volající za úsvitu znamenal smrt a déšť bez mraků nečekaného návštěvníka, ať to bylo v Imfaralu či v Noren M'Shar.
Ranní obřad s břitvou oblékačky ji uklidňoval a to dnes opravdu potřebovala. Včera večer vydala rozkaz v hněvu. Žádné rozkazy by neměly být vydávány v hněvu. Skoro se cítila jako sei'mosiev, jako by ztratila čest. Byla vyvedená z rovnováhy, a to pro návrat nevěstilo nic dobrého, stejně jako ztráta sei'taer, albatros nealbatros.
Selucia nahřátým, vlhkým ručníkem setřela zbytek pěny a pak použila suchý a nakonec štětcem holou lebku zlehka napudrovala. Když oblékačka odstoupila, Tuon vstala a její složitě vyšívaný župan z modrého hedvábí sklouzl na zlatomodrý koberec. Na chladném vzduchu jí okamžitě naskočila husí kůže. Čtyři z jejích deseti komorných se ladně zvedly z kleku u stěny, sličné v průsvitných bílých šatech. Všechny byly zakoupeny pro svůj vzhled stejně jako pro své schopnosti, a byly velmi schopné. Během dlouhé plavby ze Seanchanu si přivykly na pohyby lodi a nyní běžely pro šaty, které již byly rozložené na vyřezávaných truhlách, a donesly je Selucii. Selucia nikdy nedovolila da'covale, aby ji skutečně oblékaly, ani punčochy či střevíce.
Když Tuon přetáhla přes hlavu plisované šaty barvy zašlé slonoviny, ta si nemohla odpustit, aby je dvě neporovnala ve vysokém zrcadle na stěně. Zlatovlasá Selucia byla vznosná, se smetanovou pletí a chladnýma modrýma očima. Kdokoliv by ji mohl považovat za urozenou a vysokého postavení, místo za só'džin, kdyby neměla vyholenou levou polovinu halvy. Tento postřeh by ji byl šokoval, kdyby ho Tuon vyslovila nahlas. Pouhá představa, že by se mohla vyvyšovat nad své současné postavní, ji děsila. Tuon věděla, že ona sama nikdy nebude mít tak velitelské vystupování. Hnědé oči měla příliš velké a vlahé. Když zapomněla na přísnou masku, její srdčitý obličej mohl patřit rozjívenému děcku. Sahala Selucii stěží k očím, a to oblékačka nebyla zvlášť vysoká. Tuon mohla jezdit s nejlepšími, byla vynikající zápasnice se zbraní i bez nich, ale vždycky si musela namáhat mozek, pokud chtěla na někoho udělat dojem. Cvičila se v tom stejně jako ve všem ostatním. Alespoň jí široký opasek spletený ze zlata zdůraznil pas, který by v šatech jinak byl příliš nevýrazný. Muži se dívali, když kolem Selucia procházela, a Tuon zaslechla nějaké řeči o jejím plném poprsí. Možná to nemělo nic společného s velitelským vystupováním, ale bylo by hezké mít trochu větší prsa.
"Světlo na mne sviť," zamumlala Selucia pobaveně, když da'covale odběhly a zase si klekly u stěny. "To děláš každé ráno od chvíle, kdy ti oholili hlavu. To si i po třech letech myslíš, že bych ti tam nechala byť kousek strniště?"
Tuon si uvědomila, že si přejela rukou přes hlavu. Lítostivě si přiznala, že hledala strniště. "Kdyby ano," řekla s hranou vážností, "ztloukla bych tě. Odplata za to, kolikrát jsi mě zpráskala proutkem."
Selucia jí dala kolem krkru šňůru rubínů a zasmála se. "Jestli se mi takhle odplatíš, už nikdy se nebudu moct posadit."
Tuon se usmála. Její matka ji dala Selucii jako dar do kolébky, aby byla její chůvou a, což bylo důležitější, jejím stínem, osobní stráží, o které nikdo nevěděl. Prvních pětadvacet roků života se Selucia cvičila pro tyto úkoly, pro ten druhý potají. O Tuoniných šestnáctých jmeninách, když jí poprvé oholili hlavu, věnovala Selucii tradiční dary svého rodu, malé panství za péči, kterou jí prokázala, prominutí výprasků, které jí uštědřila, měšec se sty zlatými trůny za všechny případy, kdy musela svou svěřenkyni potrestat. Urození se shromáždili, aby se podívali, jak poprvé obdarovává jako dospělá, a všechny ty měšce peněz na ně udělaly dojem - bylo to víc, než mnozí z nich vlastnili. Jako malá byla... neposedná... nemluvě o umíněnosti. A poslední tradiční dar: nabídla Selucii, aby vybrala, kam chce přidělit příště. Tuon si nebyla jistá, jestli užasla víc sama či dav přihlížejících, když se ta důstojná žena obrátila zády k moci a autoritě a místo toho požádala o možnost stát se Tuoninou oblékačkou, její hlavní komornou. A samozřejmě stále jejím stínem, i když to se na veřejnost nedostalo. Ji samotnou to tuze potěšilo.
"Snad v malých dávkách po šestnáct let," navrhla. Zahlédla se v zrcadle a usmála se na dost dlouho, aby bylo jasné, že v jejích slovech není osten, a pak se zatvářila přísně. Rozhodně cítila větší náklonnost k ženě, která ji vychovala, než k matce, již před dospělostí vídala jen dvakrát za rok, či k bratrům a

sestrám, s nimiž se již od prvních krůčků učila bojovat o matčinu náklonnost. Dva sourozenci v těch bojích zahynuli, zatím, a tři se ji pokusili zabít. Z jedné sestry a bratra se stali da'covale a jejich jména byla vymazána z rodinných záznamů, jako kdyby bylo odhaleno, že mohou usměrňovat. Její místo nebylo ani teď bezpečné. Stačil jediný špatný krok a mohla by zemřít, nebo hůř, mohli by ji zbavit hodnosti a prodat na veřejné dražbě. Požehnání Světla, když se usmála, stále vypadala na šestnáct! Nejvýš!
Selucia se se smíchem otočila a z lakovaného stojánku na toaletním stolku vzala těsnou čapku ze zlaté krajky. Řídká krajka odhalí větší část vyholené hlavy a označí ji Krkavcem a růžemi. Možná nebyla sei'mosiev, ale kvůli corenne se musela zase ovládnout. Mohla požádat Anath, svou Soe'feia, aby jí určila pokání, ale od Neferiiny nečekané smrti uběhly už skoro dva roky a jí se náhradnice stále nějak nelíbila. Něco jí říkalo, že tohle musí zvládnout sama. Možná uviděla nějaké znamení, které vědomě nepoznala. Na lodi nejspíš nebyli mravenci, ale mohlo tu být několik druhů horšího hmyzu.
"Ne, Selucio," řekla tiše. "Závoj."
Selucia nesouhlasně stiskla rty, ale beze slova čapku vrátila na stojánek. V soukromí, jako teď, měla svolení hovořit volně, ale věděla, co lze vyslovit a co ne. Tuon ji musela nechat potrestat pouze dvakrát, a pro pravdu Světla, litovala toho stejně tolik jako Selucia. Oblékačka vytáhla dlouhý tenký závoj, přehodila ho Tuon přes hlavu a zajistila jej úzkým zlatým pletencem s rubíny. Byl ještě průhlednější než šaty da'covale a vůbec jí nezakrýval tvář. Ale zakrýval to, co bylo nejdůležitější.
Selucia položila Tuon na ramena dlouhou, zlatem vyšívanou modrou pláštěnku, couvla a hluboko se uklonila, až se zlatým copem dotkla koberce. Klečící da'covale položily obličeje na podlahu. Soukromí skončí. Tuon odešla z kajuty sama.
V druhé kajutě stálo šest jejích sul'dam, tři na každé straně, a jejich svěřenkyně klečely před nimi na leštěné palubě. Sul'dam se narovnaly, když ji uviděly, pyšné jako ty stříbrné blesky na rudých štítcích, co měly na sukních. Šedě oděné damane klečely vzpřímeně, plné vlastní pýchy. Až na chudinku Lidyu, jež se krčila a snažila se vtisknout uslzenou tvář do podlahy. Ianelle, držící vodítko rudovlasé damane, se na ni mračila.
Tuon si zhluboka povzdechla. Lidya byla zodpovědná za její včerejší hněv. Vlastně ne, ona ho sice vyvolala, ale za své pocity Tuon zodpovídala sama. Přikázala damane, aby jí přečetla budoucnost, a nemohla nařídit, aby ji zpráskali, poněvadž se jí nelíbilo, co slyšela.
Sklonila se, vzala Lidyinu bradu do dlaně, dlouhé, rudě nalakované nehty jí položila na pihovatou tvář a donutila ji sednout si na paty. Což vyvolalo trhnutí a další slzy, které Tuon pečlivě setřela prsty, když damane vytáhla na kolena. "Lidya je dobrá damane, Ianelle," řekla. "Natři jí podlitiny tinkturou ze sorry a dávej jí lví srdce na bolest, dokud podlitiny nezmizí. A než zmizí, dostane ke každému jídlu sladký krém."
"Jak vznešená paní přikazuje," odpověděla Ianelle formálně, ale zlehka se usmála. Všechny sul'dam měly Lidyu rády a jí se nelíbilo trestání damane. "Jestli ztloustne, vezmu si ji zaběhat, vznešená paní."
Lidya otočila hlavu, aby mohla Tuon políbit do dlaně, a zamumlala: "Lidyina paní je laskavá. Lidya neztloustne."
Tuon prošla mezi oběma řadami a s každou sul'dam pronesla pár slov a poplácala každou damane. Těch šest bylo jejích nejlepších a dívaly se na ní se stejnou náklonností, jakou cítila ona k nim. Draly se o to, aby je vybrala. Dali a Dani, tlusté žlutovlasé sestry, které ani nepotřebovaly příkazy sul'dam. Carral, se šedými vlasy a očima, ale při předení stále obratná. Sera, s rudými stuhami v kudrnatých černých vlasech, nejsilnější z nich a pyšná jako sul'dam. Maličká Mylen, menší než Tuon. Na Mylen byla Tuon zvlášť pyšná.
Mnozí považovali za divné, když Tuon, při dosažení dospělosti, složila zkoušku na sul'dam, třebaže jí tehdy nemohl nikdo odmítnout. Kromě matky, která k tomu dala svolení tím, že neřekla nic. Stát se sul'dam bylo pochopitelně nemyslitelné, ale ji těšilo cvičit damane stejně jako cvičit koně, a byla stejně dobrá v obojím. Mylen toho byla důkazem. Bledá malá damane byla polomrtvá šokem a strachem, odmítala jíst i pít, když ji Tuon koupila v přístavu Shon Kifar. Všechny der'sul'dam si zoufaly, tvrdily, že dlouho nepřežije, ale teď se Mylen na Tuon usmála a předklonila se, aby jí políbila ruku, ještě než ji její paní stačila pohladit. Kdysi kost a kůže, nyní začínala tloustnout. Místo aby ji Catrona, držící její vodítko, napomenula, jenom se usmála, byť byla obvykle přísná, a zamumlala, že Mylen je dokonalá damane.

Byla to pravda a nyní by nikdo neuvěřil, že si kdysi říkala Aes Sedai.
Než Tuon odešla, dala několik rozkazů týkajících se diety a cvičení damane. Sul'dam věděly, co dělat, stejně jako dalších dvanáct v Tuonině družině, jinak by nebyly v jejích službách, ale věřila, že by nikdo neměl mít dovoleno vlastnit damane, pokud se o ně skutečně nezajímal. Znala všechny jejich manýry stejně dobře, jako znala svůj obličej.
Ve vnější kajutě stály podél stěn smrtonoši ve zbroji nalakované na červeno a temně zeleno. Když vstoupila, ztuhli jako sochy. Byli to tvrdí muži. Tihle a pět set dalších jako oni měli na starosti Tuonino bezpečí. Do posledního by padli, aby ji ochránili. Kdyby zemřela, zemřeli by též. Každý se přihlásil dobrovolně, požádal, aby mohl být v její gardě. Když prošedivělý kapitán Musenge uviděl závoj, poslal s ní na palubu jen dva muže. Tam stály vedle dveří dva tucty ogierských zahradníků v červenozelené, již před sebou drželi velké sekery s černými střapci a pozorně sledovali okolí. Oni by nezemřeli s ní, ale také požádali, aby mohli být v její gardě, a ona by bez váhání svěřila každému z nich svůj život.
Žebrované plachty na třech vysokých stěžních Kidronu napínal chladný vítr, jenž plavidlo hnal k pevnině ležící před nimi, kde již bylo možné rozeznat kopce a mysy. Paluba byla plná lidí, všichni urození na tomto plavidle ve svém nejlepším hedvábí, a nevšímali si větru, který jim škubal za pláště, stejně jako si nevšímali bosých lidí z posádky, kteří mezi nimi pobíhali. Několik šlechticů dávalo příliš okatě najevo, jak posádku ignoruje, jako kdyby mohli lodníci řídit loď, když by se každé dva kroky klaněli nebo klekali. Když urození, připravení padnout na zem, spatřili její závoj, provedli jen lehkou úklonu. Yuril, muž s ostrým nosem, jehož všichni považovali za jejího tajemníka, poklekl. Byl jejím tajemníkem, samozřejmě, ale také její rukou velící jejím hledačům. Ta Macurová padla na břicho a políbila palubu, než ji několik Yurilových slov přimělo znovu vstát. Byla celá rudá a honem si uhlazovala plisovanou červenou sukni.
Tuon zprvu váhala vzít ji do služby, když ji v Tanchiku potkala, ale ta ženská prosila jako da'covale. Z nějakého důvodu nenáviděla Aes Sedai do morku kostí a i přes odměnu, již dostala za nesmírně cennou informaci, doufala, že jim uškodí ještě víc.
Tuon se urozeným lehce uklonila a se dvěma smrtonoši v závěsu vyšla na zadní palubu. Ve větru měla potíže udržet pláštěnku a závoj se jí jednu chvíli otíral o obličej a vzápětí vlál nad hlavou. Nezáleželo na tom, stačilo, že ho má. Na zádi, nad šesti kormidelníky opírajícími se do kormidelního vesla, vlál její osobní praporec, dva zlatí lvi zapřažení do starobylého válečného vozu. Krkavec a růže byly sbaleny, jakmile první lodník spatřil její závoj a předal zprávu. Kidronu velela obtloustlá, vrásčitá žena s bílými vlasy a neuvěřitelně zelenýma očima, která se uklonila, jakmile se Tuon dotkla paluby, a vzápětí už zase věnovala pozornost lodi.
Anath stála u zábradlí, celá v černém hedvábí, a studený vítr jí zřejmě nevadil, i když neměla plášť ani pláštěnku. Byla štíhlá a byla by vysoká dokonce i na muže. Měla překrásnou, jako uhel černou tvář, ale velké černé oči měla pronikavé jako nebezezy. Byla to Tuonina Soe'feia, pravdomluvčí, již císařovna, kéž žije věčně, jmenovala po smrti Neferi. Což bylo překvapivé, když Neferina levá ruka byla vycvičená a připravená ji nahradit, ale když císařovna promluví ze svého Křišťálového trůnu, její slovo je zákon. Člověk se rozhodně neměl své Soe'feia bát, ale Tuon se jí trošku obávala. Připojila se k ní a zaťala ruce do zábradlí. Musela je uvolnit, než si zlomí nalakovaný nehet. To by znamenalo velikou smůlu.
"Nuže," začala Anath a to slovo se Tuon zarazilo do hlavy jako hřebík. Vyšší žena se na ni zamračila a z hlasu jí čišelo opovržení. "Zakryla sis tvář - jistým způsobem - a nyní jsi jen vznešená paní Tuon. Až na to, že každý stejně ví, kdo doopravdy jsi, i když se o tom nezmíní. Jak dlouho hodláš v té frašce pokračovat?" Ohrnula plné rty a odmítavě mávla štíhlou rukou. "Asi je to kvůli té pitomosti, jak jsi nechala zbít holí damane. Jsi hloupá, když si myslíš, že musíš sklopit oči kvůli takové maličkosti. Co ti řekla, že tě to rozzlobilo? Zřejmě to nikdo neví, jen to, že jsi dostala hrozný záchvat vzteku, o nějž jsem naneštěstí přišla."
Tuon se přinutila držet ruce na zábradlí klidně. Málem se jí roztřásly. Přinutila se zachovat i vážný výraz. "Budu závoj nosit, dokud mi znamení neřeknou, že přišel čas ho sundat, Anath," pravila nuceně chladným hlasem. Jenom štěstí ostatním zabránilo zaslechnout Lidyina záhadná slova. Všichni dobře věděli, že damane dokáže předpovídat budoucnost, a pokud by to zaslechl někdo z urozených, všichni už by si šuškali o jejím osudu.
Anath se hrubě zasmála a začala jí znovu vykládat, jak je hloupá, tentokrát podrobněji. Mnohem

podrobněji. A nenamáhala se ztišit hlas. Kapitán Tehan stále hleděla před sebe, ale oči jí málem vypadly z důlků. Tuon pozorně poslouchala, i když jí líce žhnuly stále víc, až se začínala bát, že jí závoj chytí plamenem.
Mnoho urozených nazývalo své hlasy Soe'feia, ale hlasy urozených byly só'džin, takže věděly, že mohou být potrestány za to, co řeknou, i když se jim bude říkat Soe'feia. Mluvčí pravdy nesměl být nijak nucen nebo trestán. Od pravdomluvčího se vyžadovalo hovořit pouhou pravdu, ať už ji člověk chtěl slyšet nebo nikoliv, a zajistit, aby ji slyšel. Ti urození, kteří svoje hlasy nazývali Soe'feia, si mysleli, že Algwyn, poslední muž, který před téměř tisícem let usedl na Křišťálový trůn, byl šílený, protože dovolil své Soe'feia žít a setrvat v úřadě i poté, co ho před celým dvorem udeřila do tváře. Nechápali tradice její rodiny o nic víc než ten vykulený kapitán. Výrazy smrtonošů pod přílbami se nezměnily. Oni to chápali.
"Děkuji, ale já pokání nepotřebuji," sdělila Anath zdvořile, když černoška skončila s výtkami.
Kdysi, poté co proklela Neferi, že zemřela na něco tak pitomého jako pád ze schodů, požádala svou novou Soe'feia o tuto službu. Proklínat mrtvé nestačilo, aby z vás udělalo na celé měsíce sei'mosiev. Ta žena přitom byla skoro něžná - jistým způsobem - třebaže Tuon pak probrečela celé dny a nemohla si obléknout ani spodničku. Proto ale nabídku neodmítla. Pokání muselo být přísné, jinak nemohlo nastolit rovnováhu. Ne, nepůjde snazší cestou, protože se rozhodla. A musela si přiznat, že to udělala proto, aby mohla neposlechnout radu Soe'feia. Nechtěla ji vůbec poslouchat. Jak řekla Selucia, Tuon byla odjakživa umíněná. Odmítnout poslouchat pravdomluvčí bylo odporné. Možná to měla nakonec přece jenom přijmout, aby znovu získala rovnováhu. Vedle lodi se vynořily dvě dlouhé šedé plískavice a zapískaly. Tři, a už se znovu nevynořily. Drž se zvoleného kursu.
"Až budeme na břehu," pravila, "je třeba pochválit vznešenou paní Suroth." Drž se zvoleného kursu. "A je třeba dohlédnout na její ctižádost. Vykonala s Předběžníky víc, než o čem císařovna, kéž žije věčně, snila, ale tak velký úspěch často vyvolává odpovídající ctižádost."
Anath, rozmrzelá kvůli změně tématu, se narovnala a stiskla rty. Oči se jí zaleskly. "Jsem si jistá, že jedinou ctižádostí Suroth jsou nejlepší zájmy císařství," ucedila stroze.
Tuon kývla. Ona si tím nebyla vůbec jistá. Taková jistota by i ji mohla dovést do Věže krkavců. A možná zvlášť ji. "Musím najít způsob, jak se co nejdříve spojit s Drakem Znovuzrozeným. Musí pokleknout před Křišťálovým trůnem před Tarmon Gai'donem, nebo je vše ztraceno." Dračí proroctví to říkala jasně.
Anath se bleskurychle změnila nálada. S úsměvem položila Tuon ruku na rameno, téměř majetnicky. Zacházela trochu daleko, ale byla Soe'feia a majetnicky pocit mohla mít pouze Tuon. "Musíš být opatrná," předla Anath. "Nesmíš dovolit, aby zjistil, jak jsi nebezpečná, dokud nebude příliš pozdě, aby unikl."
Měla další rady, ale Tuon ji poslouchala jenom na půl ucha. Poslouchala natolik, aby slyšela, ale nebylo to nic, co už neslyšela aspoň stokrát. Před lodí rozeznala ústí velkého přístavu. Ebú Dar, odkud se corenne rozšíří, jako se šířilo z Tanchika. Ta představa v ní vzbudila radost z dobře vykonané práce. Za závojem byla pouhá vznešená paní Tuon, se stejnou hodností jako mnoho dalších urozených, ale v srdci bude vždy Tuon Athaem Kore Pendrag, Dcera Devíti měsíců, a přišla si vyžádat zpět to, co bylo ukradeno jejímu předkovi.

Slovníček

Poznámka k datování v tomto slovníčku

Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. První zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však panoval v letech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek a protože tento kalendář byl přijat téměř sto let po Rozbití, byl jeho začátek stanoven uměle. Po skončení trollockých válek bylo mnoho záznamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle starého systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se datuje od konce válek a oslavuje domnělé osvobození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zaznamenává každý rok jako Svobodný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, rozbíjení a rozvratu, způsobeném stoletou válkou, vznikl třetí kalendář. Tento kalendář, zaznamenávající léta Nové éry (NE), se používá v současné době.
asha'mani: 1. Ve starém jazyce: "obránci" nebo "ochránci", ale vždy obránci spravedlnosti a pravdy. 2. Společné jméno a také hodnost dané mužům, kteří přišli do Černé věže poblíž Caemlynu v Andoru, aby se zde naučili usměrňovat. Jejich výcvik se soustředí na způsoby, jakými lze použít jedinou sílu jako zbraň, a dalším rozdílem oproti Bílé věži je to, že jakmile se naučí uchopit saidín, mužskou polovici jediné síly, vyžaduje se od nich, aby všechny denní práce vykonávali s pomocí jediné síly. Novým rekrutům se říká vojáci. Nosí prosté černé kabáty s vysokým límcem podle andorské módy. Povýšení na zasvěceného s sebou přináší právo nosit na límci kabátu stříbrný špendlík, nazývaný meč. Povýšení na asha'mana přináší právo nosit dračí špendlík, červený smalt ve zlatě, na límci spolu s mečem. Ačkoliv mnoho žen, včetně manželek, uprchne, když zjistí, že jejich muži skutečně dokážou usměrňovat, značný počet mužů v Černé věži je ženatých a používá jistou variantu strážcovského pouta, aby si s manželkami vytvořili propojení. Totéž pouto, pozměněné, takže vynucuje poslušnost, se v poslední době používá ke spojení lapených Aes Sedai.
Balwer, Sebban: Původně tajemník Pedrona Nialla na veřejnosti a tajně jeho mistr špion. Z vlastních důvodů pomohl Morgase uniknout před Seanchany z Amadoru a nyní je zaměstnán jako tajemník Perrina t'Bashereho Aybary a Faile ni Bashere t'Aybara.
corenne: Ve starém jazyce "návrat". Jméno, které Seanchané dali flotile tisíce lodí a stovkám tisíc vojáků,

řemeslníků a ostatních, plujících na těch lodích, kteří přijdou za Předběžníky, aby si vyžádali země ukradené potomkům Artuše Jestřábí křídlo. Viz též Předběžníci.
da'covale: 1. Ve starém jazyce: "ten, kdo je vlastněn" nebo "osoba, která je majetkem". 2. Mezi Seanchany velice často používný výraz pro otroky. Otroctví má v Seanchanu dlouhou a neobvyklou tradici, protože otroci mají možnost získat postavení s velikou mocí a otevřenými pravomocemi včetně nad těmi, kteří jsou svobodní. Viz též só'džin.
der'morat-: Ve starém jazyce: "mistr cvičitel". 2. Mezi Seanchany předpona ukazující na staršího a velmi zkušeného cvičitele jednoho druhu exotických zvířat, který cvičí ostatní, jako např. der'morat'raken. Der'morat může mít velmi vysoké společenské postavení, k nejvýše postaveným patří der'sul'dam, cvičitelka sul'dam, což je ve vojsku velmi vysoká důstojnická hodnost. Viz též morat.
Fain, Padan: Bývalý temný druh, nyní něco víc a horší než temný druh, také nepřítel Zaprodanců stejně jako nepřítel Randa al'Thora, jehož z duše nenávidí. Naposledy viděn, když používal jméno Jeraal Mordeth a radil urozenému pánu Toramu Riatinovi během vzpoury proti Draku Znovuzrozenému v Cairhienu.
Hailene: Ve starém jazyce "Předběžníci" či "Ti, kteří přišli předtím". Název pro velký seanchanský expediční sbor vyslaný přes Arythský oceán na výzvědy do zemí, kde kdysi vládl Artuš Jestřábí křídlo. Nyní pod velením vznešené paní Suroth, kdy se rozrostl o rekruty z porobených území, Hailene zašlo mnohem dál, než byl jeho původní cíl.
Hanlon, Daved: Temný druh, kdysi velitel Stříbrných lvů sloužících Zaprodanci Rahvinovi, když držel Caemlyn pod jménem urozený pán Gaebril. Odsud vzal Hanlon Stříbrné lvy do Cairhienu, neboť dostal rozkaz vyvolat další vzpouru proti Draku Znovuzrozenému. Stříbrné lvy zničila "bublina zla" a Hanlona odveleli zpět do Caemlynu ze zatím neznámých důvodů.
Cha Faile: 1. Ve starém jazyce: "sokolí spár". 2. Jméno, jež přijali mladí Cairhieňané a Tairenové, kteří se pokoušejí řídit ji'e'toh a přísahali věrnost Faile ni Bashere ťAybara.
Ishara: První královna Andoru (asi 994-1020 SR). Po smrti Artuše Jestřábí křídlo Ishara přesvědčila svého manžela, jednoho z nejlepších Artušových generálů, aby vzdal obléhání Tar Valonu a doprovodil ji do Caemlynu s tolika vojáky, kolik jich sežene. Ostatní se pokoušeli zabrat celou Artušovu říši a neuspěli, ale Ishara se zmocnila malé části a uspěla. Dnes skoro každý urozený rod v Andoru udává svůj původ od Ishary a právo na Lví trůn závisí na počtu jejích přímých potomků i na počtu linií, které se od ní odvozují.
kopinický kapitán: Ve většině zemí šlechtičny obvykle samy nevodí své ozbrojence do bitev a najímají si na to profesionálního vojáka, téměř vždy prostého rodu, který je zodpovědný za výcvik i velení ozbrojencům. Podle toho, o kterou zemi se jedná, se takový muž nazývá kopinický kapitán, mečový kapitán, vrchní podkoní nebo vrchní kopiník. Vykládá se o blízkých vztazích, které mezi urozenou paní a sluhou často vznikají, snad nevyhnutelně. Občas jsou dokonce pravdivé.
mečový kapitán: Viz kopinický kapitán.
Mlčící dcery: Během dějin Bílé věže (přes tři tisíce let) různé ženy, které se nedokázaly smířit se svým osudem, se pokoušely spojit. Takové skupiny - alespoň většinu z nich - Bílá věž rozprášila, jakmile je objevila, a vážně a veřejně je ztrestala, aby zajistila, že se všichni poučí. Poslední takto rozprášená skupina si říkala Mlčíci dcery (794-798 NE). Skupinu tvořily dvě přijaté, jež byly vypuzeny z Věže, a třiadvacet žen, které sebraly a vycvičily. Všechny byly odvlečeny zpátky do Tar Valonu a potrestány a těch třiadvacet žen bylo zapsáno do knihy novicek. Jen jedné z nich se podařilo získat šátek. Viz též rodinka.
Mořský národ, hierarchie: Atha'an Miere, Mořskému národu, vládne paní lodí Atha'an Miere. Jí pomáhá hledačka větru paní lodí a mistr šermíř. Pod nimi stojí klanové paní vln, každá má k ruce svou hledačku větru a mistra meče. Pod nimi jsou paní plavby (kapitáni lodí) jejich klanu, každá s hledačkou větru a správcem nákladu. Hledačka větru paní lodí je nadřazena všem hledačkám větru klanových paní vln, jež jsou zase nadřazeny hledačkám větru svých klanů. Stejně tak stojí mistr šermíř nad všemi mistry meče a ti zase nad správci nákladu svých klanů. Hodnost není u Mořského národa dědičná. Paní lodí na doživotí volí prvních dvanáct Atha'an Miere, což je dvanáct nejstarších klanových paní vln. Klanovou paní vln volí dvanáct nejstarších paní plavby jejího klanu, jimž se říká prostě prvních dvanáct, kterýžto výraz rovněž

označuje nejstarší paní plavby na jednom místě. Stejných prvních dvanáct ji může odvolat. Vlastně každý kromě paní lodí může být degradován až na plavčíka za přestoupení zákona, zbabělost či jiné zločiny. Také hledačka větru paní vln či paní lodí, která zemře, musí z nezbytí sloužit níže postavené ženě, jejíž hodnost tím stoupne.
moudrá žena: Uctivé oslovení používané v Ebú Daru pro ženy vyhlášené svými neuvěřitelnými schopnostmi vyléčit téměř každé zranění. Moudrou ženu podle tradice označuje červený pás. Třebaže si hodně lidí všimlo, že mnoho, vlastně většina ebúdarských moudrých žen ani nepochází z Altary, natož z Ebú Daru, donedávna nebylo známo, a stále to ví jen několik málo lidí, že všechny moudré ženy patří ve skutečnosti do rodinky a používají různé verze léčení. Bylinky a lektvary rozdávají jen jako krytí. Když po vpádu Seanchanů do města rodinka z Ebú Daru uprchla, nezůstala tady žádná moudrá žena. Viz též rodinka.
návrat: Viz corenne.
Nebeské pěsti: Lehce vyzbrojená a lehce ozbrojená seanchanská pěchota, kterou do bitvy nosí na zádech létající tvorové známí jako to'raken. Všichni muži a ženy jsou menšího vzrůstu, hlavně kvůli omezením daným nosností to'raken. Jsou považovány za nejtvrdší vojáky a obvykle je používají k nájezdům, překvapivým útokům na nepřátelské pozice v týlu a tam, kde je důležitá rychlost rozmístění vojáků.
obránci Kamene: Elitní vojenský útvar v Tearu. Současným kapitánem Kamene (velitelem obránců) je Rodrivar Tihera. K obráncům se přijímají výhradně Tairenové a důstojníci jsou obvykle urozeného rodu, byť často z nižších rodů nebo vedlejších větví silných rodů. Obránci mají za úkol držet obrovskou pevnost zvanou Tearský Kámen ve městě Tear, bránit město a provozovat policejní služby ve městě místo městské hlídky. Není-li válka, jejich povinnosti je málokdy zavedou dál od města. Avšak stejně jako u většiny elitních útvarů, obránci jsou jádrem, kolem něhož je vytvořeno vojsko. Uniformu obránců tvoří černý kabát s vycpávanými rukávy s čemozlatými pruhy a černými manžetami, leštěný kyrys a kapalín s mřížovým hledím. Kapitán Kamene nosí na přílbě tři krátké bílé chocholy a na manžetách kabátu má tři propletené zlaté šňůry na bílém podkladě. Kapitáni nosí dva bílé chocholy a jednu zlatou šňůru na bílých manžetách, poručíci jeden bílý chochol a černou šňůru na bílých manžetách, podporučíci jeden krátký černý chochol a prosté bílé manžety. Praporečníci pak mají zlaté manžety a rytmistři černozlatě pruhované.
ozbrojenci, zbrojný lid: Vojáci, spojenci či leníci toho kterého urozeného pána nebo paní.
prorok: Formálněji prorok pána Draka. Kdysi znám jako Masema Dagar, shienarský voják, jemuž se dostalo osvícení a on se rozhodl, že byl povolán, aby světem šířil zprávu o znovuzrození Draka. Věří, že nic - nic! - není důležitější než uznat Draka Znovuzrozeného jako vtělení Světla a být připraven, až Drak Znovuzrozený zavolá, a on a jeho stoupenci používají všechny prostředky, aby ostatní přinutili opěvovat Draka Znovuzrozeného. Vzdal se jména kromě "prorok" a přivedl chaos do velké části Ghealdanu a Amadicie, kde ovládá značná území.
Předběžníci: Viz Hailene.
rodinka: I během trollockých válek před více než dvěma tisíci lety (asi 1000-1350 PR) udržovala Bílá věž své zásady a vyhazovala ženy, které se nedokázaly zařadit. Jedna skupina těchto žen, obávající se návratu domů uprostřed válečné vřavy, uprchla do Barashty (nedaleko současného Ebú Daru), jak nejdál se v té době dalo vzdálit od bojů. Říkaly si rodinka a schovávaly se dál a nabízely bezpečný přístav ženám, které vyhodily z Věže. Časem to, jak chodily za ženami, jež měly opustit Věž, vedlo ke kontaktům s uprchlicemi, a přestože přesné důvody možná nikdy nebudou známy, začala rodinka přijímat i uprchlice. Dává si velkou práci, aby těmto dívkám zabránila zjistit cokoliv o rodince, dokud si není jistá, že se na ně Aes Sedai nevrhnou a neodvlečou je pryč. Koneckonců všichni vědí, že uprchlice jsou vždycky chyceny, dříve nebo později, a rodinka ví, že pokud nebude zachovávat utajení, sama bude přísně potrestána.
Ačkoliv to rodinka neví, Aes Sedai ve Věži o její existenci věděly téměř od samého začátku, ale ve válce neměly čas je vyřídit. Koncem války si Věž uvědomila, že zničit rodinku nemusí být v jejím nejlepším zájmu. Do té doby se většině uprchlic skutečně podařilo uniknout, bez ohledu na věžovou propagandu, ale jakmile jim rodinka začala pomáhat, Věž věděla přesně, kam každá uprchlice míří, a pochytala devět

z deseti. Jelikož se rodinka, ve snaze utajit svou existenci i počty svých členech, stěhovala do Barashty a zase ven (totéž platí později pro Ebú Dar) a nikdy nezůstala na jednom místě déle než deset let, aby si nikdo nevšiml, že ženy nestárnou obvyklou rychlostí, Věž věřila, že jich je pár a rozhodně se drží při zemi. Aby využila rodinku jako past na uprchlice, rozhodla se Věž nechat ji na pokoji, na rozdíl ode všech podobných skupin v minulosti, a udržet samotnou existenci rodinky v tajnosti, takže o ní ví jen pár hotových Aes Sedai.
Rodinka nemá zákony, ale pravidla založená částečně na pravidlech platících pro mladší a přijaté novicky v Bílé věži a částečně na nutnosti udržet se v tajnosti. Jak se vzhledem k původu rodinky dalo čekat, svá pravidla dodržuje velmi přísně a platí pro všechny členky.
Současné otevřené kontakty mezi Aes Sedai a ženami z rodinky, o nichž ví jen hrstka sester, odhalily několik šokujících věcí včetně toho, že žen z rodinky je dvakrát víc než Aes Sedai a některé jsou o sto let starší, než kolik se dožila kterákoliv Aes Sedai od trollockých válek. Účinek těchto odhalení, jak na Aes Sedai, tak na rodinku, je prozatím otázkou spekulací. Viz též Mlčící dcery; šicí kroužek.
rytí: 1. Schopnost používat jedinou sílu k diagnostice tělesného stavu při nemoci. 2. Schopnost najít ložiska kovové rudy s pomocí jediné síly. Za skutečnost, že tuto schopnost Aes Sedai dávno ztratily, může být zodpovědé to, že se název přiřadil jiné schopnosti.
rytíři: Elitní vojenský útvar v Illianu, jemuž v současné době velí pivní kapitán Demetre Carcolin. Rytíři poskytují osobní stráž králi Illianu a stráží klíčové body ve státě. Navíc v bitvě tradičně útočili na nejsilnější nepřátelské pozice, aby zjistili slabiny nepřítele, a v případě nutnosti, aby kryli králův ústup. Na rozdíl od většiny obdobných elitních útvarů, cizinci (s výjimkou Tairenů, Altařanů a Muranďanů) jsou nejenom vítáni, ale mohou dosáhnout i nejvyšších hodností, stejně jako obyčejní lidé, což je také neobvyklé. Uniformu rytíře tvoří zelený kabát, kyrys s devíti včelami Illianu a kónická přílba s hledím z ocelové mřížky. První kapitán nosí na manžetách čtyři zlaté šňůry na každé manžetě a tři zlaté chocholy se zelenou špičkou. Poručici nosí dvě žluté šňůry na manžetách a dva tenké zelené chocholy, podporučíci jednu žlutou šňůru a jeden zelený chochol. Praporečníky označují dvě přerušené žluté šňůry na manžetách a jeden žlutý chochol, rytmistra jedna přerušená žlutá šňůra.
sei'mosiev: Ve starém jazyce "sklopené oči". Když se o někom mezi Seanchany řekne, že "se stal sei'mosiev", znamená to, že člověk "ztratil tvář". Viz též sei'taer.
sei'taer: Ve starém jazyce "přímé oči" nebo "rovné oči". Mezi Seanchany se tento termín vztahuje na čest či zachování tváře, na schopnost dívat se druhému do očí. Je možné "být" či "mít" sei'taer, což znamená, že člověk má čest či tvář, a také "získat" či "ztratit" sei'taer. Viz též sei'mosiev.
Shen an Calhar: Ve starém jazyce "Banda Rudé ruky". 1. Bájná skupina hrdinů, kteří vykonali mnoho pozoruhodných činů a nakonec padli při obraně Manetherenu, když byla země zničena během trollockých válek. 2. Vojenský útvar, který téměř náhodou dal dohromady Mat Cauthon a zorganizoval jej podle vojenských oddílů z dob považovaných za vrchol válečného umění, za dnů Artuše Jestřábí Křídlo a bezprostředně předcházejících století.
sjednocení: Když vojska vyslaná Artušem Jestřábí křídlo pod velením jeho syna Luthaira přistála v Seanchanu, objevila různorodé a pestré státy, často válčící proti sobě, jimž často vládly Aes Sedai. Bez Bílé věže Aes Sedai usilovaly o svou osobní moc s použitím jediné síly. Vytvářely malé skupinky a neustále proti sobě kuly pikle. Z velké části právě toto neustálé intrikování kvůli osobním výhodám a následné války mezi mnoha státy umožnily vojskům z východu začít dobývání celého kontinentu a jejich potomkům dobývání dokončit. Toto dobývání, během něhož se z potomků původních vojsk stali Seanchané, stejní jako ti, které si porobili, trvalo déle než devět set let a nazývá se sjednocení.
smrtonosná garda, smrtonoši: Elitní vojenský útvar Seanchanské říše, zahrnující lidi a ogiery. Všichni lidští příslušníci smrtonosné gardy jsou da'covale, zrození jako majetek a v mládí vybraní pro službu císařovně, jejímž jsou osobním majetkem. Jsou fanaticky věrní a nesmírně hrdí a často předvádějí krkavce vytetované na ramenou - značku císařovniných da'covale. Přilbice a zbroj mají nalakované na tmavozeleno a krvavě rudo, štíty na černo a na oštěpech a mečích nosí černé střapce. Viz též da'covale.
só'džin: Nejlepší překlad ze starého jazyka by zněl "výše mezi nízkostí", třebaže některé překlady znamenají "obloha i údolí", kromě několika dalších možností. Só'džin je seanchanský výraz pro dědičné vyšší služebnictvo. Jsou da'covale, ale zaujímají postavení se značnými pravomocemi a často též mocí.

Kolem só'džin chodí opatrně i urození a se só'džin císařovny mluví jako se sobě rovnými. Viz též urození; da'covale.
urození: Výraz používaný Seanchany pro svou šlechtu. Člověk se může urozeným stát rodem či na něj být povýšen.
vrchní kopiník: Viz kopinický kapitán.
vrchní podkoní: Viz kopinický kapitán.
Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai z věku pověstí, takže byli i jedni z nejsilnějších Aes Sedai vůbec, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného a při uzavírání Vrtu uvízli ve věznici Temného. Dlouho se myslelo, že Světlo během války Stínu opustili jen oni, ale byli tu i další, jen těchto třináct mezi nimi mělo nejvyšší postavení. Počet Zaprodanců (oni sami si říkají Vyvolení) se od jejich probuzení poněkud snížil. Známí přeživší jsou Demandred, Semirhage, Graendal, Mesaana a Moghedien a dva další se znovu narodili v nových tělech a dostali jména Osan'gar a Aran'gar. Nedávno se objevil muž, který si říká Moridin, a mohl by být dalším z mrtvých Zaprodanců, které Temný přivedl z hrobu. Stejný případ je možná žena, jež si říká Cyndane, jakoliž však Aran'gar je muž přivedený zpět v ženském těle, spekulace ohledně totožnosti Moridina a Cyndane by mohly být marné, dokud nebude zjištěno více.